

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Neither of them believed in love. But they believed in each other.

FALL

VIP
SERIES

kristen
callihan

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

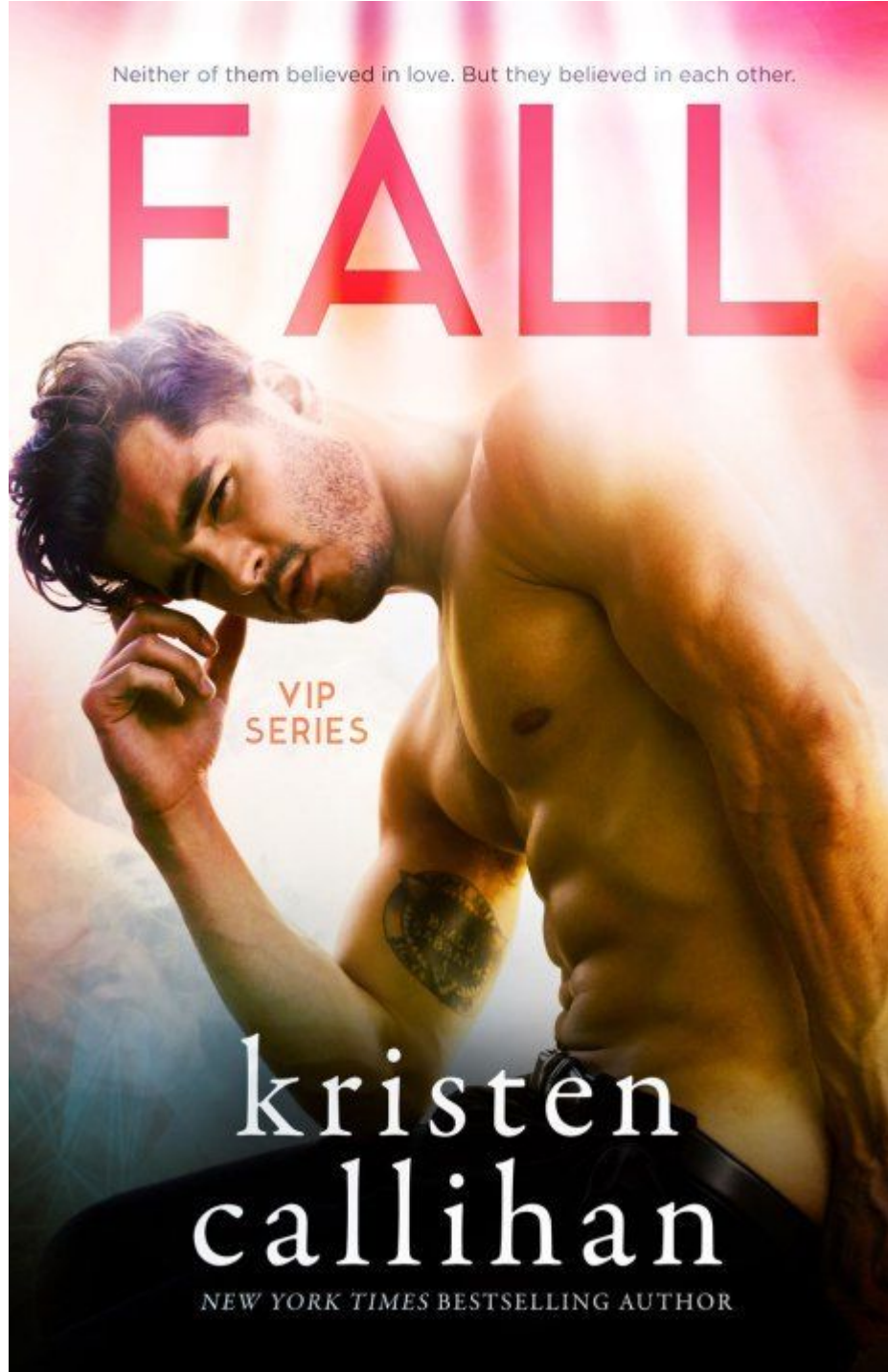
Neither of them believed in love. But they believed in each other.

FALL

VIP
SERIES

kristen
callihan

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

Copyright © 2018 by Kristen Callihan Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Sarah Hansen, Okay Creations

Kapak fotoğrafı WANDER AGUIAR :: FOTOĞRAFÇILIK

Dijital Sürüm 1.0

Tüm hakları saklıdır. Böyle bir iznin yeterli olduğu durumlarda, yazar bu çalışmaya uygulanabilecek herhangi bir DRM'yi çıkarma hakkını verir.

Yazarın açık izni olmaksızın bu eseri herhangi bir siteye yükleyenler korsandır ve yazardan çalmışlardır. Bu nedenle, bu kişiler muhtemelen cehennemin küçük şeytanların çalıntı kitapları söz konusu kişilerin ağza alınmayacak yerlerine sonsuza kadar soktuğu katında yer alacaklardır. Uyarıldınız.

OceanofPDF.com

AYRICA KRISTEN CALLIHAN
TARAFINDAN

OYUN SERİSİ

The Hook Up -Kitap 1 *The*

Friend Zone -Kitap 2 *The*

Game Plan -Kitap 3 *The Hot*

Shot -Kitap 4

VIP SERİSİ

[İdol](#) -Kitap 1

[Yönetilenler](#) -Kitap 2

OceanofPDF.com

Jax Blackwood'la ilk tanıştığımnda işler biraz ters gitti.

Kendimi savunmam gerekirse, onun Jax Blackwood olduğunu *bilmiyordum* - kim efsanevi bir rock yıldızının market alışverişi yapmasını bekler ki? Daha da önemlisi, kar fırtınası yaklaşıyordu ve o da son naneli çikolata kutusunu almak üzereydi.

Yine de çekip gidebilirdim, ama sonra kendini beğenmiş bir şekilde dondurmayı almaya çalışmam için bana meydan okudu. Ben de onu öptüm. Ve elindeki nane şekerinin dikkatini dağıttım.

Tamam, kirli bir hamleydi, ama umutsuz zamanlar ve hepsi bu. Ayrıca, onun yeni komşum olacağını hiç düşünmemiştim.

Ona dondurma borcum olduğunu hatırlatmaktan büyük zevk alan ama ödeme olarak daha fazla öpücüğü memnuniyetle kabul eden sinir bozucu bir komşu. Oturma odasında çırılçıplak gitar çalarken beni uyutmayan karşı konulmaz bir komşu.

Açıkçası, kaçınmak anahtar. Ama Jax'le ilgili hiçbir şeyi görmezden gelmek kolay değil - ne beni güldürmesi, ne kendine has karanlığının benimkiyle uyuşması, ne de bir bakışının beni kızgın güneş altındaki tereyağından daha hızlı eritmesi.

İkimiz de aşka ya da sonsuzluğa inanmıyoruz. Yine de hızla birbirimizin bağımlılığı haline geliyoruz. Ama daha fazlası olabiliriz. Her şey olabiliriz.

Tek yapmamız gereken düşecek kadar güvenmek.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Yazar notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34 Sonsöz](#)

[Teşekkür ederim!](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

YAZAR NOTU

John (diğer adıyla Jax) hayatta kalanlardan. Depresyon ve anksiyeteden muzdariptir. Yıllar önce intihara teşebbüs etmiştir (bu olay kitapta anlatılmamıştır). Bu, hayatının gidişatını yeniden şekillendiren ve Stella ile olan ilişkisine yaklaşımını etkileyen bir şey.

Jon'un hikayesini yazarken, ruh sağlığı sorunları yaşayanların sadece kasvetli ve kötü olmadıklarını da göstermek istedim. Onlar genellikle son derece zeki, yetenekli, komik ve karizmatik insanlardır. John da bir istisna değil. Umarım siz de onu benim kadar seversiniz.

Bu kitap benim için çok özel çünkü ben de John gibi depresyon ve anksiyete ile mücadele ettim. Tartışması zor bir konu ama yine de başkalarına açıldıkça yalnız olmadığımı daha iyi anlıyorum. Pek çok kişi sessizlik içinde acı çekiyor. Buna mecbur değiliz. Yardım etmek isteyen insanlar var.

Bu konuyu mümkün olduğunca saygılı ve gerçekçi bir şekilde ele almak için elimden geleni yaptım. Duyarlı okuyuculara ve benzer deneyimler yaşamış olanlara danışmış olsam da, bazı noktaların herkeste aynı yankıyı uyandırmayabileceğinin farkındayım. Tüm hatalar bana aittir.

Son olarak, eğer acı çekiyorsanız, lütfen bir arkadaşınıza, bir aile üyesine, bir doktora veya terapisteye ulaşın. Ulaşmak zor gelebilir ama büyük fark yaratabilir.

-Love Kristen

OceanofPDF.com

GÜZ

KRISTEN CALLIHAN

PLAIN JANE KİTAPLARI

OceanofPDF.com

"Gözlerim ruhumu gösterebilseydi, gülümsediğimi gören herkes ağlardı."
-Kurt Cobain

OceanofPDF.com

STELLA

BENİ TAKIP EDEN BİR ADAM VAR. Bundan yüzde 99,5 eminim. Bunun beni korkutması gerekirken, bu noktada daha çok ilgimi çekiyor. Organik elma kutusunun üzerinden söz konusu takipçiye bir bakış atıyorum. Uzun boylu, zayıf, fit -en azından ceketinin geniş omuzlarını sarışına bakılırsa- düzgün yüz hatları, iyi bir çene hattı. Çikolata kahvesi saçlar ve bronz bir ten. Çikolata ve fıstık ezmesi. Nefis.

Bir homurtuyu ısırarak geri çekiyorum. Açken yiyecek alışverişi yapmak asla iyi bir fikir değildir; her şey lezzetli görünmeye başlar. Ve tamam, belki de takip ettiğinden yüzde 80 eminim. İsterseniz gerçekleri inceleyin: Mega Hot Dude girdiğim her reyonda karşıma çıktı ama kimseyi takip edecek bir tipe benzemiyor. Sanki fark edilmemek için çabalıyormuş gibi bir hali var. Bu konuda iyi şanslar. Adamın görünüşle alakası olmayan ama daha çok manyetizmaya yakın bir parlaklığı var. O kadar güçlü ki, belli belirsiz tanıdık geliyor, ki bu çok saçma. Onunla daha önce tanışmış olsaydım, onun seksiliğini hatırlardım.

Beni takip mi ediyor? Jüri hala kararını vermedi. Daha fazla çalışmaya ihtiyaç var.

Muhtemel takipçi adam kafasını kaldırıp bakıyor, iri eli biraz önce sepetime koyduğum elmanın aynısı olan pembe bir Honeycrisp'e sarılmış.

Gözlerimi kaçırmadan önce etkileyici kara kaşların altındaki yeşim yeşili gözlere takılıyorum, kalbim suçüstü yakalandığım için güm güm atıyor.

Hayır, kesinlikle beni takip ediyor olamaz. Onun gibi erkekler asla benim gibi kızlara bakmazlar. Mükemmel kemik yapısına sahip uzun boylu, zayıf tanrıçaları ya da iri gözlü ve canlı gülümsemelere sahip küçücük elf perilerini tercih ederler. Ortalama boyda, ortalama kiloda ve ortalama görünüşte kızlara bakmazlar. Bilmem gerekirdi; hayatım boyunca onun gibi erkekler tarafından göz ardı edildim. Ta birinci sınıfta küçük Peter Bondi'nin öpüşmek için bütün kızları kovaladığı zamanlara kadar -ben hariç.

Sınıfın sümük yiyicisinin bile size dokunmayacağı kadar iğrenç bitleri olan tek kız olduğunuzu fark etmek korkunç bir şey. Teneffüste Öpüşen Peter peşlerinden koşarken diğer kızların çığlık çığlığa etrafta koşuşturmalarını izlemenin hatırası hala biraz acıtıyor.

Şikayet etmeye hakkım olduğundan değil. Benim de iyi özelliklerim var: temiz bir cilt -her zaman bir bonus- ve düzgün dudaklar. Annem bana Bardot derdi, 60'ların film yıldızına benzediğim için değil, onunki gibi bir ağzım olduğunu düşündüğü için. Annem arı sokmuş dudaklar derdi ki kulağa gerçekten acı verici ve iğrenç geliyor. Ayrıca ipeksi, kızıl altın rengi, yumuşak kıvrımlı saçlarla kutsanmışım.

Şimdi, saçlarımı seviyorum ve bunu kibirli görünme endişesi duymadan söyleyebilmek için yirmi dokuz yaşına gelmem gerekti. Ancak bazı erkekler saçlarımı görüyor ve yüzümden daha fazlasını bekliyor. Ortalama bir çekicilik değil, çarpıcı bir güzellik bekliyorlar. Nereden mi biliyorum? Bana da birkaç kez aynı şey söylendi. Ahh. Ve tabii ki saçlar çillerle birlikte geliyor. Erkekler ya sever ya da nefret eder.

Dürüst olmak gerekirse, daha çok çizgi roman meraklılarının ilgisini çekiyorum. Keskin zekalı, yumuşak vücutlu adamlar. Bana uyar. Bana her gün kas yerine kişilik verin. Tüm bunların anlamı, Bay Smolder muhtemelen neden onun olduğu her yerde olduğumu merak ediyordur ve hiç ilgilenmiyordur.

Paranoyamla başımı sallayarak kurabiye reyonuna yöneldim. Raflar ne yazık ki bomboş. Medyanın deyimiyle karzilla bu tarafa doğru geliyor. Mart ayında olduğumuz ve New Yorklular baharın tadını çıkarmaya yeni başladıkları için kimse bu sürpriz fırtınadan pek memnun değil. Mağazaların gerçekten kapanma ihtimaliyle karşı karşıya kalan şehir sakinlerinin gerçek ruhuna uygun olarak panik başladı. İnsanlar tuvalet kağıdı, ekmek, su ve abur cubur gibi ihtiyaç maddelerini stoklamaya başladı.

Ekmek olayını hiçbir zaman anlayamadım, çünkü kimse ekmeğin yanına bir şey almıyor gibi görünüyor. Fıstık ezmesi hala stokta, jöle de öyle. Bu insanlar acil bir durumda ekmekleriyle ne yapıyorlar? Tuvalet kağıdı yığınlarının yanına çömelip yardım gelene kadar sade ekmek dilimleri mi yiyorlar?

Durum ne olursa olsun, geriye kalan tek şey birkaç çikolata parçacıklı poşet ve yalnız bir Double Stuf Oreos paketi. *Merak etmeyin, benim küçük Double Stuf lezzetlerim, size iyi bir yuva bulacağım.* Paketi alıp sepetime koymak üzereydim ki Bay Fıstık Ezmesi ve Çikolata köşeyi döndü. Yine mi?

Beni gördüğünde uzun adımları tekliyor ve kaşları sanki o da "yine mi sen?" diye düşünüyormuş gibi hafifçe kalkıyor. Elimdeki Oreo'lara bakıyor ve ince dudakları düzleştiriyor. Çünkü o dudaklar çok güzel. İyi şekillendirilmiş, geniş, çok dolgun değil, çok ince değil ama sadece ...

, aval aval ağzına bakıyorum. O da bakıyor.

O.K. Corral'daki silahşörler gibi karşı karşıya geldiklerinde, karnımda ve bacaklarımın arasında ateşin alevlendiği bir an yaşanıyor. Utandım, döndüm ve kaçtım. Bir gibi. Çünkü yüzüm . İki kez bakarken yakalanmak yeterince kötü. Elim kurabiye kavanozundayken yakalanmak daha da kötü.

Sırıtan Keebler Elflerinin yanından hızla uzaklaşırken kıcımın ve cömert boyutlarının fazlasıyla farkındayım. Öz-bilinçliliğime kızarak yavaşlamaya ve biraz daha sallanarak hareket etmeye karar veriyorum.

Mini hesaplaşmadan rahatsız olmuş bir şekilde tampon ve yeni bir vücut yıkama suyu almak için acele ediyorum, sonra da dondurma reyonuna yöneliyorum. Planlarım var ve bunlar arasında kurabiyeler, şekerleme sosu ve en sevdiğim naneli çikolatalı dondurma var.

Köşeyi dönerken cırtlak bir sesle durdum. Bay Uzun Boylu, Esmer ve Suçlayıcı dondurma dolabını açıyor ve son dondurmaya uzanıyordu...

"Darphane için gitmiyorsun!" Bu bir soru değil.

Duraklıyor ve yine kara kaşları kalkıyor, bu sefer biraz daha yukarı, biraz daha öfkeli. Tanrım, o gözler, kalın, kalın kirpiklerle çevrili yeşil günah. Kız kirpikleri. Onunla ilgili başka hiçbir şey kız gibi değil. "Ya öyleysen?"

Dondurucudan çıkan buz gibi havayla hiçbir ilgisi olmayan küçük bir ürperti geçiyor tenimden. İyi giyilmiş bir kot pantolon gibi yer yer solmuş bir İngiliz aksanı var. Peki ya sesi? Gah. Seks ve terli çarşaflar, ezilmiş kurabiyelerin üzerindeki sıcak şekerleme.

Bir dahaki sefere alışverişten önce yemek yemeliyim. Kasaya gidip eve dönmeliyim.

Ama burada söz konusu olan nane şekeri. Vücudumun ona yaklaşmak için uzayı nasıl ittiğinin fazlasıyla farkında olarak koridorda ilerliyorum. Kahretsin, bu adam çok güçlü, karşı konulmaz feromonlar ve öfkeli bir yanma. Saldırıya karşı kendimi destekliyorum.

"Bütün gün o dondurmayı dört gözle bekledim." Ve sadece o kaldı. Tanrım. Bu dükkanın nesi var? Şehirdeki herkes daha önce burayı mı bastı?

Bay Smolder ağırlığını kaydırarak zayıf bedenini yaklaşıyor. "Ben de dört gözle bekliyordum." Elini kartonun üst kısmına doluyor.

Hayatta olmaz. *Başladı, dostum.*

Kutunun dibini tuttum. "Bir kadınla dondurmasının arasına girmek istemezsin dostum."

Gözleri kısıldı. Tanrım, gerçekten tanıdık geliyor. "*Hayatım boyunca neredeydin?*" tarzında değil. Daha , *haberlere çıktın mı?*

ve lütfen cinayet zanlısı gibi bir durum olmasın. Seksi canavar katil mi? Elbette. Kesinlikle kötü bir çocuk gibi davranıyor.

Koyu renk saçlarının yanları kısa ama tepesi dağınık, gözlerinin içine düşüyor ve o çılgın uzun kirpiklerine karışıyor. Saçlarını geriye taramak için delice bir istek duyuyorum. Ama yapmadım.

Bakışları karşısında donup kaldım. Harika bir sos, buyurgan ve son derece kendinden emin, her konuda istediğini elde etmeye alışkın olduğunu gösteren bir kibirle dolup taşıyor. Onunla ilgili algım yeniden değişiyor ve acaba varoşlarda yaşayan zengin bir çocuk mu diye merak ediyorum. Gri kazağı kaşmir, ceket ve kot pantolonu yıpranmış olsa da, kesimleri mağazadan alınamayacak kadar iyi. İşim gereği, iyi giyimi gördüğümde tanıyacak kadar çok varlıklı adamla birlikte oldum.

Ya zengin ya da ikinci el pazarlığında çok iyi. Ve hala garip bir şekilde tanıdık geliyor. Nedenini bilemiyorum ve bilmemek garip. Genelde insanları okuma konusunda uzmanımdır. Ama bu adam temel kategorilere meydan okuyor.

Sesi sert bir ton alıyor. "Oreo'ları sen al tatlım. Dondurmayı ben alıyorum."

Değerli zulamı yanıma yaklaşıtıyorum. "Ve tamamlanmak için Darphane'ye ihtiyaçları var."

"Darphane' mi?" Kısaca gülüyor. "Cidden dondurmadan bir tür süper güçmüş gibi mi bahsediyorsun?"

"Kesinlikle beni mutlu etme gücüne sahip."

O buyurgan kaşları yine yukarı kalkıyor. "Ve bunun beni bu işin peşini bırakmaya ikna etmesi mi gerekiyor?" Bakışlarında bir şey koyulaşıyor, tenimde istenmeyen bir ısı parlaması gönderen bir şey. "Ya ben de biraz mutluluk istiyorsam?" diye mırıldanıyor, koyu seks ve sıcak çikolata.

Oh, o iyi. Muhtemelen o eriyen sesiyle birçok kadının dondurmasını elinden almıştır.

"Çok kötü. Bu dondurmanın üzerinde benim adım yazıyor, bayım." Çekiştiriyorum ama tutuşu sıkılaşıyor ve kutu yerinden oynamıyor.

Daha yakına eğiliyor, sabun ve limon-bal kokusunu da beraberinde getiriyor. "Bu dondurmayı alacağını sanıyorsan La-La Land trenine binmişsin demektir, Button."

"Düğme?"

"Beni duydunuz." Sonra sırtıyor -tüm dişleriyle- ve başını sallayarak diğer tatları işaret ediyor. "Hayaletten vazgeç ve şuradaki Napoliten'i kap. Çünkü bu dondurma benim."

Bu çok saçma. Ben asla yabancılarla tartışmam. Hele de seksi erkeklerle. Normalde, kar fırtınasından kaynaklanan dondurma kıtlığı hakkında bir şaka yapar, yabancıya iyi geceler diler ve yoluma devam ederdim. Çatışma hiçbir şeyi çözmez. Yine de buradayım, deli bir kadın gibi davranıyorum. Bu bilgi beni hırlamaktan alıkoymuyor, "Ben... İstiyorum. Nane. Naneyi."

Sol gözünün hemen altında, kız kirpiklerinin yarısını gizlediği küçük yara izini görebileceğim kadar yakın. Haksızlık, o kirpikler. "Hiç şansın yok, Button."

Yine Button. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama geri adım atmayacağım. Onurum tehlikede.

İkimiz de hareket etmiyoruz. Ben dik dik bakıyorum. O da bakıyor. Bu şekilde, onu mükemmel bir şekilde okuyabiliyorum. Nefes almak kadar kolay.

Hadi, Button. Denemen için sana meydan okuyorum. Onu senden alamayacağımı mı düşünüyorsun? Alamayacağını biliyorum.

Sessizce verdiği cevaptaki küstahlık dişlerimi sıkıyor. Stella Grey vahşi saçları ve çok fazla kurabiye görmüş bir poposu olan sıradan bir kız olabilir, ama korkak *değil*. Kendimi üçüncü şahıs olarak düşünmeye başladığım gerçeğini göz ardı ederek, "Hayır! Yapma!" diye bağırarak mantıklı tarafımı görmezden geliyorum. Meşhur eldiveni elime alıyorum.

Parmak uçlarımda yükselip, öldürmek için
hamle yapıyorum. Ve onu öpüyorum.

JOHN

BEN POLEAX OLDUM. Bir öpücük tarafından. Hem de ateşli ve ağır bir öpücük bile değildi. Sadece bir öpücük. Hızlı ve sinsice. Bitmeden ve o gitmeden önce tepki verecek zamanım bile olmamıştı. Ama o tek temas noktasında, kendimi tamamen kaptırmıştım. O tuhaf anda vücudumdaki tüm kaslar gerildi ve kalbim kafesinin içinde ters döndü. Dudaklarının yumuşak yastığını, dudaklarındaki esnekliği ve nefesinin ılık patlamasını hissettim. Tıpkı benim gibi.

Nefesim kesilmişti. Ne. Ne. Bok mu?

Bunun tuhafılığı üzerime çöküyor, tenimi karıncalandırıyor. Boktan bir günün, boktan bir haftanın, boktan bir ayın, boktan bir yılın sonu. Boka battığım için rahatça hissizleştım. Ne inişlerin ne de çıkışların olduğu bir dünyada yaşıyorum. İşime yarıyor. Normal insanların yaptığı basit aktivitelerle uğraşmak da öyle. Küçük zaman dilimlerinde sıradan bir adam gibi davranıyorum. Bu gece, fırtına vurmadan önce market alışverişi yapıyorum. Bunun normalliğini seviyorum.

Buz gibi dondurucu havasının kulağımı ve yanağımı uyuşturmaya başladığının ve hareket etmem gerektiğinin belli belirsiz farkında olarak, öpüştüğüm haydutun kaçtığı yöne doğru ağzım açık bir şekilde dururken, şimdi her şey paramparça oldu. Ama dikkatimi çeken başka bir his var. Kaybettiğimi sandığım bir his. Kanım damarlarımda sert ve sıcak bir şekilde pompalanıyor, nefesim dengesiz ve hızlı, sanki yoğun bir koşudan ani bir tam duruşa geçmişim gibi.

Aletim sertleşti. Sıradan bir kızın dudaklarımı öpmesinden başka bir şey değil. Tekrar... Ne. Ne? Bok mu?

Aslında o kadar da sade değildi. Zihnimde, benden uzaklaşırken dar siyah eteğinin içinde güzelce şekillendirdiği o dolgun, yuvarlak poposunun eğimini ve sallanışını hâlâ görebiliyorum. Siyah etek, siyah tayt, siyah savaş botları, kızıl saçlar.

Tanrım, o saçlar. Kadın ne kadar deli dolu olsun, saçları muhteşem. Mağazaya ilk girdiğinde saçlarını fark etmişim. Kızıl saçlı. Çılgın Kız'ın saçları yepyeni bir kuruş gibi parlak kırmızı-altın renginde. Parlak, gevşek buklelerden oluşan gür bir yığın, sade küçük yüzünün etrafında bir yıldız patlaması gibi spiral çiziyor.

Bana doğru ilk döndüğünde ve onu tam olarak gördüğümde neredeyse şok olmuşum. Böyle saçlar bir erkeğin seks ve günah beklemesine neden olur. Geniş gözler ve çiller değil. Bir düğme kadar sevimli. Mary Ann yüzlü seksi bir Goth kızı. Komşu kızı, Wednesday Adams'la buluşuyor.

Kendimi toparlamaya çalışarak başımı hafifçe sallıyorum. Nasıl görüldüğü önemli değil, kız öldürmek için dışarı çıkmış kızgın bir tavşan. Beni neden öptü? Yine ne hakkında tartışıyorduk?

Donmuş, boş elime bakıyorum. Doğru. "Darphane." Soğuk yanaklarımda bir sırtış belirliyor. Düğmeyi göster.

Dondurucunun kapısını dondurmamın peşinden gidiyorum.

Çoktan kasa kuyruğuna girmiş, bir tutam parlak saçını kulağının arkasına sıkıştırmaya çalışıyor. Yanağının kıvrımında ben yaklaştıkça daha da derinleşen hoş bir pembe kızarıklık var. Beyaz dişleri, çok iyi hatırladığım pelüş alt dudağını kemiriyor.

Şimdi onu gördüğümde, beni öptüğünde gözlerinde beliren o şok ifadesini de hatırlıyorum, sanki yaptığına inanamıyormuş gibiydi. Daha önce hiç bu kadar kolay okunabilen bir insanla tanışmamıştım. Arkasından yaklaşıp sepetimi bir gümbürtüyle kemerin ucuna bıraktığımda zihninde dönen o çılgın küçük çarkları ve dişlileri neredeyse .

Kesinlikle bir kavga bekliyor. Ve bu onu açıkça korkutuyor. Daha önce geri adım atmadığını düşünürsek ilginç. Daha önce, merak etmeye başlamıştım.

Beni takip ediyormuş, ki bu kesinlikle rahatsız edici. Ellerimde bir sapığa ihtiyacım yok. Ancak ürün reyonunda bana attığı uyarıcı bir bakış, bu teoriyi yeniden değerlendirmeme neden oldu. Hayır, bu kız açıkça benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Burnu sanki bir şeylerin kokusunu gibi kalkıyor. Yine de beni tanımıyor. Hayır, Button bana omzunu veriyor, solgun eli naneli çikolatalı dondurmamın üzerinde duruyor, sanki onu kapabileceğimi düşünüyormuş gibi. Ha.

Sırıtişım geri dönüyor ve onun alanını dolduruyorum, ensesinden aşağıya, hırpalanmış koyu mavi deri bomber ceketinin hemen üzerinde görünen kremsi deri parçasına bakıyorum. Gözleri de koyu mavi. Onları tekrar görmek için ani bir arzu duyuyorum, bana meydan okurcasına bakıyorlar.

*Hadi, Button, bana o meydan okuyan gözlerini ver. Çok sıkıldım.
Çok uyuşuk.*

Yaklaşıyorum. Yanlış nefes alırsa, dolgun poposu kasıklarına sürtünecek kadar yakın. Bu fikir aklıma daha az saf ama çok daha iyi fikirler getiriyor. Bu tuhaf kızın beni etkilemesi bile tuhaf. O saç kesinlikle etkiliyor. O saça bir kez baktım ve sertleşmiş aletimin üzerinde kaydığını hayal ettim. Ama benim için fazla bebek sevimli. Sikimi emmekten çok ısıracığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Aklımda bu korkunç düşünceyle ağırlığımı biraz geriye veriyorum ve keskin, hızlı hareketlerle indirdiği eşyalara bakıyorum. Kadın ürünleri dışında, seçtiği neredeyse her şey benimkilerle aynı. Sekiz Honeycrisp elması, iki kap vanilyalı İzlanda yoğurdu, yaban mersinli organik granola, manda mozzarella, çeri domates, İtalyan ekmeği ve tütsülenmiş orta kesim pastırmaya kadar. Tamamen aynı şeyler. Oreos istemişti. Ben Oreos istedim. "Naneli "yi de unutmayalım.

Bu da neyin nesi? Eğer beni takip etmiyorsa, ki itiraf etmeliyim ki genelde onun bir adım gerisindeydim, nasıl oldu da ikimiz de aynı şeyleri aldık?

Çok garip.

Onu tekrar inceliyorum, sinirleniyorum ve kuşkusuz onun bu aşırı farkındalığına şaşıyorum. Bu bir çekim mi? Emin değilim. Kendine güvenen kadınlara çekilirim. Bir odaya hükmedenlere. Tamam, genelde bana şeker gibi bakan seks kedilerine giderim. Konu seks olunca sığ biriyim. Beni dava et.

Bu kadın sanki ortama uyum sağlamaya çalışıyormuş gibi sürünerek ilerliyor. Ta ki benimle karşı karşıya geldiği ana kadar. Ve sonra değişti. Tüm dikkati tek bir yumruk gibi üzerimde toplanmıştı. Çarpıcıydı. Heyecan vericiydi. O kadar uzun zamandır böyle bir şey hissetmemiştim ki, ilk başta bu hissin farkına bile varmamıştım.

Garip. Ve belli ki benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Ki bu hoşuma gitti. Hem de çok. Herkes beni tanımasa , benim yaşımdaki çoğu insan tanır. Bayan Nane Hırsız değil.

Bakışlarımın onun üzerinde kaymasına izin veriyorum, bunu hissettiğini biliyorum, bu bir bonus çünkü bu onun kılınmasına neden oluyor.

Yüz hatları ilginç, burnu biraz fazla büyük, kare çenesi yuvarlak yanaklarla birleşmiş. Bir de çilleri var. Burnunun ve yanaklarının üzerine tarçınlı şeker gibi serpilmiş çiller. Göze çarpacak kadar koyu renkteler ve insanda onları sayma, belki de desenlerini izleme isteği uyandırıyorlar. Çilleri hiç sevmemişimdir. Çok dikkat dağıtıcı.

Dudaklarında bile iki tane var. Kesinlikle dikkat dağıtıcı.

Tekrar görmek istediğim onun gözleri. İçlerindeki suçluluk duygusunu. Çünkü o suçlu. Orada kıpır kıpır duruyor ve yemeğini dikkatle izlemeye devam ediyor. Beni tamamen görmezden geliyor. Çok şirin.

Bir vicdan gibi geziniyorum. Yuvarlak yanakları sıcak pembe renkte kızarıyor, tarçın çilleriyle çatışıyor. Onu karıştırmak hoşuma gidiyor, yapmamam gerektiği halde. Bunun nedenini gerçekten söyleyemem, ama her zaman içgüdülerime göre hareket ettiğim için, şimdi de onu takip ediyorum.

Kasiyer bana pis bir bakış attı. Haklı olarak. Ben bekar bir kızın yakasına yapışan koca bir adamım.

Kasiyere gülümsedim. "Birbirimizi tanıyoruz."

"Hayır, yok," diyor küçük dondurma hırsız, arkasını dönmeye zahmet etmeden.

Eğiliyorum, kız şampuanı ve telaşlı kadın kokusu ciğerlerimi dolduruyor. "Ah, şimdi bunu nasıl söylersin, Button? Her gün bir kadını öpüp ona kremimi vermiyorum."

Button'ın tüm vücudu titriyor, savaş ya da kaç modu arasında gidip geliyor. Daha önce de kaçtığı için ben kaçma diyorum. Ama sonra o lacivert bakışlar bana dönüyor. "*Seni öptüm. Ve o benim dondurmamdı.*"

Onun mu? Kız pembeleşirken kaşlarımı kaldırıyorum. *Tekrar dene, seni küçük sinsi hırsız.*

Misilleme olarak kaşları kalkıyor. *Darphaneyi kim tutuyor, ahmak?*

Bir bakışıyla "enayi" olduğunu bu kadar net ifade etmesi etkileyici. Kasiyer para üstünü Button'a uzatıyor ve o da gitmek için dönüyor. Hayatımdan çıkıp gitmek üzere olduğunu bilmek beni tedirgin edici bir şekilde yoksun bırakıyor.

"Adın ne senin?" Bilmek istediğim için soruyorum. Muhtemelen sevimli ve neşeli bir şeydir.

Duraksıyor. "Özür dilerim, yabancılarla konuşmam." Bir kahkaha attım. "Doğru, sadece onları öpüyorsun." *Beni bir daha öp, bizi güzelce tanıştırayım.*

Hayır. Bu hatunu öpmek istemiyorum. O kurnaz bir kukla, muhtemelen seks sırasında gözlerini kapatıp alışveriş listesini hazırlayan bir tip - başka bir nane cipsinin hayalini kuruyor. Küçük hırsız. Kar fırtınası sırasında bana atıştıracak bir şey bırakmayan şeytani bir şeker hırsız. Kahretsin, geri dönüp o lanet Napoliten dondurmayı almalıyım. Ama çilekli kısmından nefret ediyorum. Neden bu boktan şeyle uğraşıyorlar ki?

Başımı sallıyorum ve Bayan Mint'e odaklanıyorum. Şekersiz olduğumu çok iyi bildiği için bana sırtıyor ve içimden aniden çocukça bir istekle saçını çekmek ya da kıcını çimdiklemek geliyor. Kararsız kaldım.

Tuhaf ve garip, Jax.

"Bana gerçekten adını söylemeyecek misin, hırsız?" "Senin adın ne?" diye soruyorum, sanki benim adım yokmuş gibi cevap veriyor.

"John." Bu hem gerçek hem de yalan. Dişlerimle gülümsüyorum. "Ya seninki? Polis raporuna yazmak için bir şeye ihtiyacım olacak."

Başı dik, çantalarını alıyor ama sonra duruyor, Oreo'ları çıkarıyor

-Ben onlara ulaşmadan kapmayı başardığı son paket

-Ve onları taşıma bandına tokatlıyor.

"Polislere biraz kurabiye ver. Seni sürekli sızlanırken dinledikten sonra muhtemelen acıkmışlardır." Bununla birlikte, uzaklaşıyor. Artık sallanmak yok, sadece tekrar gülmek istememe neden olan militan bir yürüyüş var.

"Silahı bırak, cannoli'yi al.' Bu kadar mı?" Ona sesleniyorum.

Kasiyer bana deliymişim gibi baktı. Hak vermek zorundayım. Çünkü düşüncesiz bir an için Button' peşinden koşmayı ve onu biraz daha kızdırıp kızdıramayacağımı görmeyi düşünüyorum - yatakta gergin olduğuna dair şüphelerime rağmen ya da belki de onlar yüzünden. Meydan okumayı severim.

Ama kim olduğumu asla unutamam. Gözlerimin rengi kadar değişmez bir şey bu. İyi ya da kötü, ben Jax Blackwood'um: Kill John'un solisti ve bazen de gitaristi olarak ünlüyüm, iki yıl önce kendimi öldürmeye çalıştığım için kötü şöhretliyim. Etkileşime girdiğim her kadın benimle ilgili bu şeyleri her zaman bilecek ve bu bilgi o andan itibaren aramızdaki her şeyi etkileyecek. Şöhret ve kötü şöhret, ilişkileri yüzeysel bir seviyede tutmakta harikadır. Ben böyle olmasını tercih ederim. Seks sekstir, eğlenceli, kolay, karşılıklı zevk.

Bayan Nane Hırsızı'nın hızlı ilişki kuran tiplerden olmadığı açık. O kadarını biliyorum. Onunla didişmek aylardır eğlenmediğim kadar eğlenceli olsa da, bu anın taze ve saf kalmasını, onu becerip işim biter bitmez yataktan yuvarlanarak kirlletmeye tercih ederim.

Onun gidişini izliyorum ve göğsümdeki tanıdık boşluğu ovuyorum. Bazı şeylerin olması gerekmiyor.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

STELLA

İRRİTTİCİ BİR NEDENLE, market poşetlerim inanılmaz derecede ağır geliyor. O lanet nane şekerinin soğuk, sert yumrusu her adımda kalçama çarpıyor. Binama girerken öfkeli yeşil gözlerin ve alaycı sırıtışların düşüncelerini bastırıyorum. Lobi rutubetli ve her zaman küflü boru kokuyor ama kırık siyah-beyaz dama tahtası zeminler ve tozlu pirinç armatürler tanıdık bir rahatlık sağlıyor.

Şehirde yaşayacak uygun fiyatlı bir yerim olduğu için çok şanslıyım. Yemeğimi beş kat yukarı taşıırken, ayaklarım demir merdiven basamaklarında yankılanırken kendime bunu hatırlatıyorum. Tehlikeli yaşamak istiyorsanız bir asansör var. Bir keresinde üç saat boyunca o küçücük kutuda mahsur kaldığım için, yakın zamanda şansımı denemek için acele etmiyorum.

Kendi katıma geldiğimde yemek yemek istemiyorum, sadece yatağıma kıvrılıp uyumak istiyorum. Dairem koridorun sonunda. Burası küf değil, toz ve eski sıva kokuyor. Babam beni buraya getirdiğinde on bir yaşındaydım. Çok korkmuştum ve annemi o kadar çok özlüyordum ki acısından zor nefes alıyordum. Ama o ölmüştü ve bana neredeyse yabancı olan babam geriye kalan tek ailemdi. Beni koridorda evimiz olacak küçük binaya götürürken yanından ayrılmadım.

O zamanlar yatağım bir perdenin arkasındaki küçük bir ikizdi ve babam buralardayken çekyatı kullanırdı. Günlerce ortalıkta görünmez, sonra sanki önemli bir şey yokmuş gibi tekrar ortaya çıkardı. Sanki bir çocuğu kendi haline bırakmak son derece normalmiş gibi. Buna "sertleşme" dersleri derdi.

Şimdi temelli gitti ve bu küçük alan bana saray gibi geliyor. Babamı özlemiyorum. Ondan düpedüz nefret ettiğim günler oluyor. Ama bu beni onun nerede olduğunu merak etmekten, yüzünü bir kez daha görmek istemekten, beni terk ettiği için onu lanetlemekten alıkoymuyor. Bu yüzden burada, rahmetli büyük teyzemin üzerine olan kira kontrollü , kapıcının tıpkı babama yaptığı gibi görmezden geldiği yerde bekleyeceğim - ona her ay birkaç yüz dolar verdiğim sürece.

İşte bu yüzden kapıma vurulan, net ve resmi görünümlü zarf beni yolumda durdurdu. Zarfın siyah boyanın üzerinde asılı durduğunu görünce kalbim uzun süreli bir gümbürtüyle çarpıyor. İçeri girdikten sonra zarfı açmıyorum. Bunun yerine alışverişlerimi yerleştirmeye, kıyafetlerimi çıkarıp pijamalarımı giymeye, saçımı taramaya, zarfa bakmaktan başka her şeye odaklanıyorum.

Boynumu sıkın gerginliğe dayanamayıp sonunda yırtarak açıyorum. Parmaklarım soğuyor ve dünyam hem biraz daha küçölüyor hem de tamamen boşalıyor. Binam apartman dairesine dönüşüyor. Eğer gerçekten rahmetli büyük teyzem Agnes , satın alma seçeneğim olurdu. Ancak ben Agnes değilim ve Manhattan'ın küçük bir parçasını satın almak için gereken 650.000 dolara sahip değilim.

"Yer, yer, ," diye mırıldanarak mektubu ufalıyorum.

Seksi bir erkekle flört etmenin tüm masum keyfi gitti. Yakında evsiz kalacağım. Babamla olan son bağım da kopacak. Neden umurumda bilmiyorum; boktan bir babaydı. Yine de tek yapabildiğim, bir zamanlar yatağım dediği köhne şiltede oturup yere bakmak ve bedenimi titretecek kadar yalnız hissetmek.

İçgüdüsel olarak kalkıp Hank'in havaalanının tanıdık güvenliğine koşma dürtüsü güçlü. Boşluğa ihtiyacım var. Yerin çok altımda olduğunu görmek istiyorum.

mavi, mavi gökyüzü başımın üstünde yükseliyor. Ama gökyüzü yaklaşan kar fırtınası yüzünden kurşuni ve gri ve duygusal olarak dikkatin dağılmışken asla uçamazsın.

Topraklanmış ve yalnız, bu yeni gerçeklikten kaçış yok. Pes edebilirim, hayatın beni yuvarlamasına izin verebilirim. Bir parçam bunu istiyor.

Onun yerine telefonuma uzanıp birkaç arama yapıyorum.

JOHN

HAYALLERİN HAYATINI YAŞADIĞINIZDA, hiçbir şey gerçek gibi gelmez. Bu her zaman benim sorunum olmuştur. Hiçbir zaman tutunacak sağlam bir şeyim olmadı. Evet, müziğim var, grubum var, şöhretim var ama bunlar beni topraklamıyor. Beni hayata bağlıyorlar. Sahnede kendimi yenilmez hissettiğim, her şeyi yapabileceğimi düşündüğüm anlar için yaşıyorum. Dünyada hiçbir şey bu duygunun yerini tutamaz. Müzik benim ruhum ve çaldığımda ölümsüz oluyorum.

Ama tüm hayatınızı bir an için yaşayamazsınız. Ve o imkansız yükseklikten düşmek acı verir.

Düşebildiğiniz kadar düşmüşken nasıl devam edersiniz? Her seferinde küçük bir adım. En azından benim terapistim öyle diyor. Her gün bir adım atın. Bazı günler sıradan olacak. Bazıları da tam bir baş belası olacak.

Doktora kontrole gitmek baş belası ile sıradanlık arasında bir yerde yer alıyor. Ancak neredeyse ölmek üzere olmanın getirdiği bir şey, sağlığınıza biraz daha saygı duymanızı sağlıyor. Burada, özel doktorumun oturma odasında rahatsız bir sandalyede oturuyorum - çünkü kontrol olmak gibi sıradan bir şey yapıyor olabilirim, ama ben hala benim ve şöhret, bir doktora görünürken tamamen anonim olmayı gerektirir.

Dr. Stern beni bekletmiyor. Tıp fakültesinde doktorlara öğretilmeleri gereken yumuşak ve hoş bir gülümsemeyle odaya giriyor. "Merhaba, Jax. Nasılsın?"

"İyiyim. Biraz boğazım ağrıyor ama turneden sonra boğazım hep ağrır." Geceler boyu şarkı söylemek zarar veriyor. O kadar çok ballı ve limonlu çay içiyorum ki, yemin ederim gözeneklerimden akıyor.

Dudaklarını büzüyor, bu da beni bezdiriyor. "Neden kanepeye oturmuyorsun, ben de bir göz atayım?"

Oturuyorum ve boğazıma bakmasına ve dürtmesine izin veriyorum. "Başka bir sorun var mı?"

Başka bölgelerde ağrı veya rahatsızlık var mı?"

"Diğer bölgeler mi?" Kaşlarımı çatıyorum, nedenini bilmesem de kalp atışlarım biraz hızlanıyor. Onun dikkatli ifadesindeki bir şey beni rahatsız ediyor. "Hayır. Neden?"

Geri çekilir ve yan masada duran bir dosyayı alır. "Laboratuvar çalışmanızı geri getirdim."

Sorumluluk sahibi olmaya yeni başladığımdan beri düzenli olarak cinsel yolla bulaşan hastalıklar muayenesi de yaptırıyorum. Gençlik yıllarımda bu kadar çok yapmadığımı itiraf etmekten utanıyorum ama artık sağlığımla bu kadar hızlı ve gevşek oynayacaksam lanet olsun. Yine de Stern'ün gözlerindeki bakıştan hoşlanmıyorum.

"Tamam," diyorum temkinli bir şekilde.

Dr. Stern uzun bir süre bana baktı. "Görünüşe göre sende klamidyaya var, Jax."

Kulaklarıma kan hücum etti. "Ne? Hayır. Ne?"

Dosyama baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Ama ben prezervatif kullanıyorum," diye ısrar ediyorum, artık biraz çılgınca, derim ürpermeye başlıyor. "Her Zaman." Bu konuda çok dikkatliyimdir. Kendi prezervatifim dışında kimsenin prezervatifine güvenmedim bile. Hastalık tehdidi bir yana, sinsi bir iğne deliği ve bir bebek annem var. Ve bu olmayacak.

"Ne yazık ki," diyor Dr. Stern, "klamidyaya oral seks yoluyla da yakalanabilirsiniz."

Ona bakıyorum.

Dr. Stern'ün sesi sempatik. "Boğazında, Jax. Eğer oral seks yoluyla kaptıysan bu mantıklı. Hissettiğin ağrı bir belirti. Neyse ki bunu erkenden keşfettik."

Oral mı? Bir kuşa oral yaptım ve o da bana cinsel yolla bulaşan hastalık mı bulaştırdı? Midem bulanıyor. "Boğaz mı? Boğazımdan cinsel yolla bulaşan hastalık mı kapabilirim?"

"Daha az yaygın ama evet."

O derste hangi cehennemdeydim? Muhtemelen dersten kaçıyordun. Gençliğimi boşa harcamışım. Burnumu sıkıp sakinleşmeye çalışıyorum.

Dr. Stern hâlâ konuşuyor. "İdrar yaparken herhangi bir yanma hissi yaşıyor musunuz? Testislerinizde ağrı veya hassasiyet var mı?"

"Ne? Hayır." Daha dik oturuyorum. "Hayır, bir şey yok. Aletim iyi."

Beni çok kızdıran sabırlı bir gülümseme takınıyor. "Yine de tam bir muayene yapmam en iyisi olacaktır."

"Tam muayene mi?" Alarm sırtımda yükseliyor.

Gözünü bile kırpmıyor. "Penisini ve anüsünü-"

"Oh, kahretsin." Soğuk bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Dr. Stern elini omzuma koydu. "İyi olan şey bunun kolayca tedavi edilebilir olması. Antibiyotikler çabucak iyileşmesini sağlayacaktır."

Bu harika bir şey ama şimdi sikimi okşamak ve göt deliğime ışık tutmak üzere. Tekrar irkiliyorum ve titreyen bir elimle yüzümü ovuyorum. "Lanet olsun." İçimden başka bir düşünce geçiyor ve neredeyse kusacaktım. "Kahretsin, ortaklarımla iletişime geçmem gerek, değil mi?"

Başını salladığında önümde bir aşağılanma kara deliği açılıyor. "Yapılacak en sorumlu şey bu olurdu, Jax."

Ve cehennemden gelen bir halkla ilişkiler kabusu. İki yıldır halkın merceği altındaydım, deneyen adam. Yine deneyecek mi? Şimdi ne düşünüyor? Her zaman sorularla. Her hareketimi izliyor. Şimdi de seks şakalarının hedefi olacağım. Evet, kendim için üzülüyorum. Gerçekten umurumda değil. Çünkü Scottie ve Brenna'ya söylemek zorunda kalacağımı biliyorum.

"Bugger, bugger, bugger." "Her şey girecek, Jax."

Oh, ironi. Ne zaman biri bana bunu söylese, başka bir şey gelip beni tokatlıyor.

Yüzünde o ifade var, hani doktorların hayattaki seçimleriniz hakkında kendinizi bok gibi hissetmeniz için size verdiği ifade. "En son ne zaman biriyle cinsel ilişkiye girdin?"

"Yaklaşık bir ay önce." Dürüst olmak gerekirse, ne benim için ne de partnerim için o kadar da iyi olmamıştı ve sonunda akılsızca takılmalar haline gelen bu ilişkilere bir son vermem gerektiği gerçeğine uyanmıştım.

"Mmm... Kuluçka dönemi birkaç gün ile birkaç ay arasında değişir. Ancak belirtiler genellikle yaklaşık bir ila üç hafta içinde ortaya çıkar. Son partnerinizle başlayıp oradan devam edin derim."

Geçen hafta kaç kişiyle birlikte olduğumu ona söyleme zahmetine girmeyeceğim. Elimi yüzümde gezdiriyorum, sonra duruyorum. İçimden bir korku şimşegi geçiyor.

"Doktor, geçen gün bir kız beni öptü." Ah, güzel. zamanlar. Küçük sevimli nane hırsızının şımarık yürüyüşü gözümü kırpmadan önce aklımdan geçiyor.

Gözle görülür bir şekilde gülümsemeye karşı koyuyor. "Neden şaşırmadım?"

Gariptir, hâlâ öyleyim. Bana her zaman asılırlar. Ama bu teklifler biraz daha basit. Sevişmek ister miyim? Evet, lütfen, tabii, harika. Nane hırsızı beni oyalama taktiği olarak öptü. Bunun için ona hala hayranım.

"Sorun ki, onun kim olduğunu bilmiyorum. Ya ..." Lanet olsun, Nane Hırsızı'nın karşısına geçip ona cinsel yolla bulaşan hastalık kontrolü yaptırmasını söyleyemem. "Ona verebilir miydim..."

"Hayır, Jax," diye araya giriyor Dr. Stern. "Klamidyayı öpüşerek ya da içkinizi paylaşarak bile yayamazsınız. Sadece penetrasyon ya da oral gibi cinsel aktivitelerle bulaşır."

Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Bu çok iyi."

Dr. Stern beni bir kez daha nazikçe okşadı. "Önlüğünüzü giymeniz için size biraz zaman vereceğim, sonra başlayacağız."

Doğru, sınav. Harika. Tek kelimeyle harika.

STELLA

Normalde telefonum çaldığında ve ben uyurken cevap vermem. Ancak telefonum yanağımın altında durduğu ve tiz sesi ödümü kopardığı için biraz daha istekliyim.

Lanet şeyi için çabalarken, cevap düğmesini bulmadan önce yüzüme vuruyorum.

"Fuc-Hello?"

Birinin hatta olduğunu ama konuşup konuşmamayı düşündüğünü belli eden türden uzun bir sessizlik var.

İç çekerek sırt üstü dönüyorum. "Siktir dediğimi duydun, değil mi?"

Bu benim müşteri hattım olduğu ve bazı potansiyeller yeterince gergin olduğu için iyi değil.

Bir boğaz temizleniyor ve ardından sesi çarşaf gibi olan bir adam nihayet konuşuyor. "Bayan Grey ile mi görüşüyoruz?"

Merhaba James Bond. Yanağımı ovuşturup doğruldum. "Evet, ben Bayan Grey. Çoğu insan bana Stella der. Sizin için ne yapabilirim?" *Kahretsin, bu çok şıktı. Babam gibi konuşup aptal gibi görünmenin yolu, Stells.*

Bond adam açıkça aynı fikirde. Şüpheli bir ses çıkarıyor. "Benim adım Bay Scott. İletişim bilgilerinizi Aaron Mullins'ten aldım." Şüpheli ses tonu geri geldi ve şimdi daha güçlü. "Güvenilir biri olduğunuzu ve evcil hayvan bakıcılığıyla ilgilenebileceğinizi söyledi."

Oh, . Erik işi. Dün gece, eski bir m   terim olan Aaron,    hafta içinde kiracılı ım sona erdiğinde evsiz kalma sorunuma kolay bir çözüm olarak bahsetmi ti.

"Evet," diye a zımdan kaçırdım. "Kedi bakıcılığı, değil mi? Aaron bana uzun vadeli bir i  için birini aradı ınızı söylemişti. İki ay mıydı?"

"Dört, aslında. M   terim uzun bir seyahate çıkacak ve hayvana binmek istemiyor."

Adam buz gibi, o kadarını söyleyeyim. " ey için çok daha iyi olurdu- zg n m, kedinin adı neydi?"

Bir duraklama daha ve sonra boğazını temizliyor. "Stevens."

"Kedinin adı Stevens mı?" K hya ismine benziyor.  a ırmadım. Telefondaki adam olan bir tipe benziyor.

Ayrıca sesi ho nutsuz geliyor. "Evet."

Beynimin kenarlarında bir şeyler dans ediyor. Ve sonra gülümsüyorum. "Cat Stevens gibi mi demek istiyorsun?  arkıcı-söz yazarı?" Bir kısıkcı ısırdım.

"Adını duymuş olmanıza  a ırdım," diyor Bay Scott kuru bir sesle. "Sizin ya  grubunuzun çok ötesinde olduğunu varsayıyorum."

"Günümüzün  a da  toplumunda çoğu i e yaramayan pek çok bilgiyi bilmeyi kendime i  edindim." *Argh. Cidden, konuşmayı kes, Stells. Bu adamı kaybedeceksin.*

"Peki sizin içiniz tam olarak nedir, Bayan Grey?"

"Ben bir Jack'im - ya da Jill, daha doğrusu her için ustasıyım." Bazıları bunun beni amaçsız bir aylak yaptığını söyleyebilir ama ben dokuzdan be e hayatı denedim. Bana göre değil.

"Bu faydalı olacaktır. Haftada bir temizlikçi geliyor, yani sizden temizlik yapmanız beklenmeyecek. Ancak, bir de Japon balığı meselesi var."

"Merak uyandırıcı." Yataktan kalkıyorum ve aynaya bakmak için banyoya gidiyorum. Aman Tanrım, yatak ba ı epik boyutlara ula mı . "Bunun adı ne?"

"Hawn," diyor.

"Han Solo gibi
mi?"

"Han değil. Hawn. H-A-W-N gibi."

Duraklıyorum, elim saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Goldie Hawn?"

Ben gülerken Bay Scott iç geçiriyor.

"Vay canına," diyorum arasında. "Müşterin kim?"

Bay Scott'ın sesi artık buz gibi ve gerçekten ürperdiğimi hissediyorum. "Bu pozisyonun temel şartı, müvekkilimin mahremiyetinin her ne pahasına olursa olsun korunmasıdır."

"Ee... tamam. O zaman muhtemelen reddetmek zorundayım Bay Scott." Bu çok üzücü. Aaron bana Chelsea'de bir çatı katında ücretsiz oda ve yemek dahil olduğunu söylemişti. Evsiz kalmak üzere olduğum için, bu iyi bir çözüm olabilirdi.

Bir duraklama daha oldu ve tam bir itaat beklediği hissine kapıldım. "Şunu anlamama izin verin. Müvekkilimin mahremiyetine saygı duymakla ilgili bir sorunuz mu var?"

"Hayır. Orayı işgal etmeyi aklımdan bile geçirmem. Ama dediğim gibi, birkaç ek işim var. Bazen müşteriler beni ziyaret ediyor."

Sessizlik aramızda çınlıyor.

"Müşteriler mi?" Şüpheli ses tonu geri geldi.

"Yasa dışı ya da keyifsiz bir şey yok." Telefonun diğer ucundaki sessizlik daha da ağırlaşırken Bay Scott'a işimi anlatıyorum ve bu sanal yabancıya kendimi açıkladığım için giderek daha fazla aptal gibi hissediyorum. "Gördüğünüz gibi," diye bitiriyorum, "evcil hayvanları sevmeme ve müşteriniz için onlara bakmaktan mutluluk duymama rağmen, diğer işlerimi bırakamam."

Bay Scott mırıldandı ve sonra sesi bir kez daha nişasta ve güçle doldu. "Bay Mullins eşimin eski bir arkadaşıdır. Sizi şiddetle tavsiye etti.

..."

Olması gerektiği gibi. İlk müşterilerimden biriydi ve ona büyük bir iyilik yaptım. Ama ağzımı kapalı tutuyorum. Ne de olsa müşterilerimin mahremiyetini de aynı şekilde koruyorum.

"Karım onun kararlarına güvenir, ben de karımınkine güvenirim. Müşterilerinizi ortak odalarda tutmayı kabul ettiğiniz sürece, ziyaretçileri görmezden gelmeye hazırım. Oda ve pansiyona ek olarak, maddi tazminat da teklife dahildir." Öyle bir miktar söylüyor ki, soğuk banyo zeminine batıyorum.

Bu miktarla ve aylarca kira için endişelenmek zorunda kalmadan, büyük bir birikim yapabilirdim. Sonunda ihtiyacım olan arabayı satın alabilir ve Long Island'a gitmek için trene güvenmek zorunda kalmazdım, her zaman Hank'ten beni istasyondan almasını istemek zorunda kalmazdım. Önüme çıkan her iş için koşuşturmak zorunda kalmazdım. Biraz daha rahat nefes alabilirdim.

Bay Scott hâlâ konuşuyor. "Fırtına yaklaştığı ve müvekkilim zaten şehir dışında olduğu için derhal yerleşmeniz gerekiyor."

Ah, evet, kar fırtınası. Bu gece burada olacak.

"Bunu yapabilirim. Toplanmam uzun sürmez." Gelecek hafta sonu evimi temizleyebilirim.

"Çok iyi. Bir talimat paketi önümüzdeki saat içinde evinize kuryeyle gönderilecek."

Vay canına. Verimlilik başka bir seviyeye taşındı. "Bunu bekliyor olacağım."

"Son bir şey daha. Çatı katı başka bir birimle aynı duvarı paylaşıyor. Her ikisinin de sahibi benim şirketim. Komşunuzla bir sorunuz olursa, bina sakiniyle görüşmeden önce doğrudan benimle irtibata geçerseniz memnun olurum."

Tamam... Bu bir sürü biçimsel tuhaflık demek.

"Sanki sorunlar olacakmış gibi konuşuyorsunuz Bay Scott. Bu yeni komşum hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" Mesela bıçaklı bir psikopat mı? Ve, bu ne? Sorunlar mı? Ne tür

sorunlar? Sinirlenince yangın mı çıkartıyor? Son ses porno mu izliyor? Kim bu insanlar?

"Sık sık seyahat etme eğilimindedir. Büyük olasılıkla orada olduğunu bile anlamayacaksınız Bayan Grey," diyor Scott yumuşak bir sesle. "Bu sadece bir önlem. Sizin kendi müşterileriniz var, benim de kendi müşterilerim. Benimkiler büyük ölçüde mahremiyet gerektiriyor, hepsi bu."

Müşterilerinin uluslararası suçlular olup olmadığını merak etmeye başladım. Ama evcil hayvanlarına ünlülerin isimlerini veren ve bunu kelime oyunlarıla yapan biri o kadar da kötü olamaz. Rahatsız Edilmemesi Gereken Komşu'ya gelince, Bay Scott'ın sözüne güvenmek zorundayım.

Ayrıca, çatı katında yaşamak ve Stevens adında bir kedi gibi üzerinde duracak daha iyi şeylerim var.

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JOHN

Şehirde kalarak bir hata yaptım. Kar fırtınasının yaklaştığını ilk duyduğumda bir uçağa atlayıp şehri terk etmeliydim. Londra'daki evime gitmeliydim. Ya da güneye, sıcak ve güneşli bir yere. Bir ya da iki hafta sahilde bira istekli bir kadınla sevişmek çok iyi gelirdi.

Ama hayır, kendimi sessizlikten başka hiçbir şeyin eşlik etmediği bir yalnızlığa hapsedmek zorunda kaldım. Uzun süre yalnız kalmak benim için iyi bir şey değil. Bazıları buna zayıflık diyebilir. Benim için bu sadece kişiliğimin bir yönü; eğer çok uzun süre yalnız kalırsam, düşüncelerim kolayca karanlık bir hal alabilir.

"Lanet olsun." Gözlerimi ovuşturuyorum ve pencerelerin olduğu duvara doğru ilerliyorum. Beyaz bir bulanıklık ve alt camda biriken kardan başka bir şey göremiyorum. Ani bir kaybolmuşluk hissiyle elimi soğuk cama dayıyorum. Zihinsel olarak nerede olduğumu biliyorum-New York City'de, harçlıklarımıyla satın aldığım otuz milyon dolarlık bir çatı katında. Dünyanın kralı, değil mi?

Sessizliğe dayanamayan bir kral.

Homurdanarak pencereden uzaklaşıyorum. Acıktım ve bir şeyler yemeliyim. Buzdolabıma bakmak işe . Tek düşünebildiğim

Kaçan naneli çikolata parçacığı. Ağzımı bir gülümseme kaplıyor.

Nane hırsızımın üzerime kondurduğu o tatlı, iffetli öpücük hâlâ aklımda. Libby, Sophie ve Brenna hayatımda bana saygı duyulan bir tanrı ya da her an patlayabilecek üzücü bir vaka gibi davranmayan tek kadınlar. Ama onlar aslında işime burnunu sokan, beni drten, asi bir grup kız kardeş. Kim olduğumu bilmeyen bir kadınla iletişim kurmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuşum.

Dondurma hırsızının o tuhaf düğmesi dondurması için bir savaşçı gibi savaştı. Çok şirindi, gerçekten. İşte ben de hayatımda bu noktadayım; bir markette çılgın bir kızilla tartışmak, ünlü insanlarla dolu bir kulübe ya da partiye gitmekten daha eğlenceli.

Biraz gülüyorum, ona teklif etseydim nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Sevişmek için değil ama yemek yemek, film izlemek, dondurmayı paylaştık için. Dilbilgisi okulu şeyleri.

Bu kavram benim hayatımdan o kadar uzak ki, tam olarak hayal bile edemiyorum. Zaten böyle bir şeyi asla yapmazdım. Hele ki olası sonucu magazin malzemesi olacaksa. Ben neysem oyum ve hayatımda yabancı kadınlarla rastgele arkadaşlıklar yok.

Tanıdıklarınızdan şaşmayın. Bu, ve acı bir şekilde öğrenilen bir derstir.

Buzdolabını kapattıktan sonra telefonumu çıkardım. Beni bekleyen en az elli mesaj var.

Hey, bebeğim, şehirdesin. Seni tekrar görmeyi seviyorum!

Gecemizi dşnip duruyorum. Sana çok ihtiyacım var. Jax, dünyamı sarstıyorsun.

Kaydırmayı bırakıp sil tuşuna basıyorum, iim aniden soğuyor, tenim nemleniyor. Bu kadınlardan tek birini bile hatırlamıyorum ve bu bana trajik geliyor. Kadınları severim, gerçekten. Yumuşaklıklarını, kokularını, kahkahalarının sesini, ilerine daldığımda hissettiklerini seviyorum. Seksi seviyorum. Sevişmek hayatımın önemli bir parçası, stres atmanın bir yolu.

Unut. Ve son zamanlarda yavaşlamış olsam da, ihtiyacım olduğunda hızlı seks fırsatı her zaman oradaydı.

Şu anda, birkaç test sonucuyla birlikte tamamen yok oldu. Başkalarını hiçbir zaman cinsel geçmişlerine bakarak yargılamadım. Akıl hocalarımdan biri 80'lerin sonunda HIV kapmıştı. Hayatta kaldı ve ben bunu çok cesurca buluyorum. O zaman neden yapışkan bir çamura bulanmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum? Utanıyorum. Orada, tenimde, bu kirli, yanlış başarısızlık hissi.

Kayıp duygusu da orada. Ama o kadar güçlü değil. Son zamanlarda seks yaparken kendimi kaybetmek giderek zorlaşıyor. Beynim denklemin içine girmeye devam ediyor.

En son bir kızla birlikte olduğumda, bir vicdan krizi geçirdiğimde daha yeni başlamıştım. Hiç umudu var mıydı? Hayalleri? Ertesi gün onu arayacağımı mı düşünüyordu? Aramadığım zaman canı yanacak mıydı? Aletim bir balona atılan ok hızıyla sönmüştü. Sonunda sırf soru sormasın diye ona oral seks yaptım ve kendimi kirli, ucuz ve kızgın hissederek oradan ayrıldım.

Tanrım, söz konusu kız o olmalıydı. Seksten kaçındım ve onun yerine klamidya kaptım.

İçimden bir kahkaha yükseliyor ama içinde mizah yok. Adını hatırlayamadığım bu kadına anlatmak zorundayım. Sıcak pembe saçları olduğu ve şehir merkezinde ağda yaptırdığı dışında onunla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorum.

"Kahretsin."

Yani, hayır, yakın zamanda hızlı bir ilişki aramaya gitmeyeceğim. Bu da beni burada yalnız bırakıyor. Ve bu benim için asla iyi bir şey değil.

Telefonu tekrar elime alıp Killian'ı arıyorum. Çalışıyor, çalışıyor ve Killian'ın tarafında saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Yine de telefonu kapatmama neden olmuyor.

Cevap veriyor ve sesi uyanık geliyor. "N'aber, J?"

"Bana Libby ile neden dört aylığına Sydney'e taşınmak zorunda kaldığınızı tekrar açıklayın, çünkü *tuvaletin geriye doğru sifon çektiğini görmek istiyoruz* bahanesine inanmıyorum."

Killian gülüyor. "Scottie'yi ziyaret ettiğimizde Libby buraya aşık oldu."

"Ziyaret etmek anahtar kelime. Kahretsin, Scottie New York'a döndü ve şimdi sen de oradasın."

Kendimi hayal kırıklığına uğramış hissetmeye çalışmıyorum. Ama hissediyorum.

"Ne diyebilirim ki? Libby ve ben Güney Yarımküre'yi keşfetmek istiyoruz ve bunun için yirmi dört saatlik uçuşlar yapmak zorunda kalmamaya çalışıyorum. Bir süre burada takılmak daha mantıklı geliyor."

Bizim hayatımız da böyle; aylarca kaçıp endişelenmeden eğlenilme yeteneği. Kill John uzun bir dünya turundan yeni çıktı ve şu anda yeni bir şey yazmıyoruz, Whip'in dediği gibi "şarj oluyoruz". Bunun anlamı, tüm çocuklar etrafta takılıyor ve eğleniyor, böylece sonunda her şeyi yeniden yapmak için yerleştiğimizde birbirimizi öldürmeyeceğiz.

Kara kara düşünmek önemsiz görünüyor. Yine de buradayım, *kara kara düşünüyorum*. "Sadece söylüyorum, sonunda beni mükemmel dairemde taşınmaya ikna ettin-"

"Büyükanne dairesi," diye araya giriyor. "Büyükannemden miras kaldı."

Killian homurdanır. "Ve sen orada hiçbir Geyi değıştirmedin. Yemin ederim, oraya her girdiğimde, büyükannenin onu ziyaret ettiğimizde bize zorla içirdiği sulu çay ve tatsız bisküviler gözümün önüne geliyor."

"O bisküvilere bayılırdın."

"Evet. Güzel zamanlar." Mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "sevdin mi?"

Kanepeye doğru yürürken etrafıma bakıyorum. Killian büyükannemin eski mobilyalarının çoğunun buraya geldiğini görünce dehşete düşecek. Dekorasyon tarzım yüzünden bana hep bok atıyor. Ne diyebilirim ki? Büyükannemin eşyaları rahatlatıcı ve tanıdıktı. "Gerçekten... hafif."

"Işık mı?" Kafası karışmış gibi.

"Çok sayıda pencere. Yüksek tavanlar." Karanlık duvarları ve küçük pencereleri olan eski evimi özledim. Tüm bu... açıklık yerine güzel, rahatlatıcı bir mağaraydı.

"John," diyor Killian uzun bir iç çekişle, "hafif ve havadar olmak iyi bir şeydir."

Tabii, ifşa olmak hoşuna gidiyorsa. Burada beni cezbeden hiçbir şey yok. "Akustik iyi," diye mırıldanıyorum, çünkü övgü beklediğini biliyorum.

"Harikalar," diye ekliyor. "Gretch çalmayı deneyin. Hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

Homurdanıyorum, yarı gülümseyerek. Günün her saati gitarlarımı çalabilirim. Yeni malzeme bulamazsam da fark etmez. Beatles gibi, Kill John'un da iki ön adamı var, Killian ve ben. İkimiz de şarkı söylüyoruz, ikimiz de gitar çalıyoruz. Bazı şarkılarda Killian önderlik ediyor. Bazı şarkıları ben söylüyorum.

Ama onları birlikte yazıyoruz. Whip ve Rye genellikle ritimleri ve genel ritmi buluyor ama Kills ve ben sürecin temel taşlarıyız. Herkesin Incident olarak adlandırdığı olaydan bu yana Killian işin yükünü üstleniyor ve eşi Libby ile birlikte şarkılar yazıyor. Bu iyi bir şey ama *bizim* sound'umuz bu değil.

Erkek gibi . İki yıl kurak bir dönemden daha fazlası; boş bir kuyu. "Belki bu gece oynarım," diyorum Killian'a ve buzdolabını tekrar açıyorum. "Git her ne yapıyorsan ona geri dön."

"Kimi beceriyordum?" diye düzeltti. "Ve ben de karımı yapıyordum-ow, Libs. Bu çimdikleme de neyin nesi?"

Arka planda Libby'nin ciyakladığını duyuyorum ve gülüyorum. "Belki de onun işini oraya koymamalısın, kardeşim."

"Evet," diye mırıldandı. "Bunu yüksek sesle ve net bir şekilde anladım."

Gülümseyerek dün yaptığım güveç tenceresini çıkardım. "Telefonu açtığında yaptığın şey buysa beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattın."

"Hey," diye itiraz ediyor, "iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordum."

Gülümsemem kayboldu. Yine bana bakıcılık yapıyor. Kötü olan ne? En başta onu arama ihtiyacı hissetmem mi? Bir iç çekişi bastırıyorum. "İyi bir koca ol ve karını eğlendir. Ben şimdi gidiyorum."

Telefonu kapattım, yahnime baktım. Burada kalamam. Dışarıda kar fırtınası daha sert esiyor. Yalnızım ama yiyeceğim var. Hem çok fazla. Ve bu iyi bir şey. Bazıları

Diğerleri o kadar şanslı olmayabilir.

Koşarak çamaşır odasına giriyorum, küçük bir sepet alıyorum ve içine güveç ve diğer malzemeleri koyuyorum. İki kat aşağı taşıyorum ve kapıyı çalıyorum.

Maddy cevap veriyor ve geniş bir gülümsemeye boğuluyor. "Merhaba yakışıklı." "Maddy, her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun."

Gülüyor ve sesi biraz hırıltılı çıkıyor. "Tatlı dilli. Burada ne işin var?"

"Benimle akşam yemeği yemek ister misin diye soracaktım. Biraz et yahnisi ilginizi çeker mi?"

Sanki onun haftasını güzelleştirmişim gibi gülümsüyor. Onun yüzündeki bu ifade beni mutlu ediyor ama aynı zamanda bir rahatsızlık hissi de var. Tek yaptığım yemeğimi paylaşmak, kahramanca bir şey değil bu.

"Seninle yemek yemeyi çok isterim, Jax. İçeri gel." Dönüyor ve dairesine doğru ilerliyor.

Onunkine uymak için hızımı yavaşlatıyorum. Maddy'nin evi daha küçük, tavanları daha alçak. Zevkle yapılmış, antikalar ve güzel mobilyalarla dolu. Birçok açıdan Manhattan'ın ortasına yerleştirilmiş bir İngiliz evi gibi. Bana çocukluğumu hatırlattığını söylemesi için bir terapist ihtiyacım yok, Maddy saf bir New Yorklu olsa bile.

Onunla birkaç ay önce taşındığımda tanıştım. O sırada bir araba dolusu kitabı ön sahanlığa taşımaya çalışıyordu. Kadın 1.80 boyunda ve muhtemelen sırlıslıkla 100 kilo ağırlığındaydı ama yine de ben el arabasını ondan alana kadar mücadelesinden vazgeçmedi.

Çok geçmeden Maddy'nin bir borsacı olduğunu, 1960'lar ve 70'lerde bu alanda başarılı olan tek kadınlardan biri olduğunu öğrendim. Binayı satın alabileceğinden oldukça eminim ama tek odalı küçük evinde yaşamaktan memnun görünüyor.

Onu mutfığa kadar takip ediyorum ve yahnii ısıtmak için büyük bir tencere çıkarıyor. "O sepette başka ne var, Küçük Kırmızı?"

"Çok şirin," diyorum sepetimi yere bırakarak. "Biraz salatam ve güzel bir baget ekmeğim var."

Maddy tezgâha yaslanıyor ve çekmecedен bir elektronik sigara çıkarıyor. "Genç adam, dalga geçmeyi çok kolaylaştırıyorsun."

Başımı sallayarak yahniyi hazırlıyorum. "Ve sizin kirli bir zihniniz var, Bayan. Goldman."

"Artık Bayan Goldman'sınız, ha?" Elektronik sigarasını çekiyor ve gülünç derecede uzun takma kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Bir centilmen olmaya çalışıyorum."

Maddy ekmeği alır ve kesmeye başlar. "Tatlım, ben yetmiş dört yaşındayım. Beyefendilere ayıracak vaktim yok."

Gülüyorum. "Anlaşıldı."

Akşam yemeğini pencerenin yanındaki köşeye sıkışmış mutfak masasında yiyoruz. Bir lokantaya daha çok yakışan o eski 40'lar tarzı Formika ve krom takımlardan biri. Kar kalın dalgalar halinde yağıyor.

Maddy güveç lokmaları arasında, "Misafirperverliğini takdir etmediğimden değil evlat, ama şimdiye kadar şehir dışına çıkmış olmanı beklerdim," diyor.

Benim kim olduğumu biliyor. Uzun zaman önce çantalarını taşımasına yardım etmeyi teklif ettiğimde beni tanıdı. Görünüşe göre, Kill John hayranıymış.

"Sanırım öyle olmalıyım." Bir parça ekmek aldım. "Gerçekten gitmek istediğim bir yer düşünemedim."

Ve bu açık bir gerçek. Killian ve Scottie artık evli. Üçüncü tekerlik, çekici değil. Rye ve Whip bir sağlık merkezine gittiler. Sağlıklı olmak için değil, kadın tavlama için. Bana sorarsanız bu biraz umutsuzca. Brenna'yla takılabilirdim ama o benim bir yuva kurmam gerektiğini düşünürken ben onun kendi işine bakması gerektiğini düşündüğüm için eninde sonunda didişmeye başladık. Ve yakın arkadaşım olmayan insanlarla takılmak benim için yalnız olmaktan farklı değil.

Maddy'nin bakışları düşüncelerimi delip geçiyor. "Kendine bir kadın bulmalısın. Soğuk gecelerde sana eşlik edecek birini."

O da değil. Yemin ederim, otuzuna geliyorsun ve herkes seni evlendirmeye çalışıyor. Bu lanet bir salgın.

"Soğuk gecelerde bana eşlik edecek bir kadını var. Burada seninleyim." Ona göz kırpyorum.

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Utanmaz flörtçü. Kırk yaş daha genç olsaydım, sana neyin çarptığını anlamazdın."

Buna inanıyorum. Dairenin her yerinde Maddy ve rahmetli kocası Jerry'nin fotoğrafları var. Tam bir Lauren Bacall'dı. Açıkçası şimdi çok güzel.

"Hiç kendin birini bulmayı düşündün mü?" Ona sordum.

Maddy ellerini kucağına koyar ve pencereden dışarı bakar. Profilden bakıldığında, hayat tecrübesinin çizgileri daha güçlü, daha derin. Benim dünyama gençlik hakim. Yapay kalçalı kır saçlı rock efsaneleri bile hâlâ otuzlu yaşlarındaymış gibi görünmeye çalışıyor. Ama yaşlılık arzuladığım bir şey. Sonunda, verandalı bir ev satın alacağım ve çimlerime fazla yaklaştırmaya cüret eden ağzı bozuk gençlere bastonumu sallayacağım.

Maddy iç çekiyor ve sesi göğsünde çınlıyor. Bana dönüp baktığında ifadesi sakın ama gözleri hüzünlü. "Birini bulduğunuzda ve onunla kırk yedi yıl yaşadığınızda, hayatınıza devam etmek daha çok zamanınızı beklemek gibi geliyor. Çocuklarım, torunlarım ve arkadaşlarım var. Sanırım bir erkek bulabilirim. Belki bir gün bulurum. Ama ben uzun zamandır istediğim kişiye sahibim. Karşıma kim çıkarsa çıksın özel biri olmalı."

Anlamak için yavaşça başımı sallıyorum. Ama bu bir yalan. Başka birine bu kadar güç verme fikri akıl almaz. Hayat zaten yeterince zorken bir de başkası için endişelenmeye gerek yok. Elbette, Killian ve Scottie'yi şimdi mutlu görüyorum. Ama aynı zamanda onların kalp açısından hasta bir şekilde topraktan daha aşağıya düştüklerini de gördüm. Ve hepsi de kadınlarıyla araları bozuk olduğu içindi. Bunun tekrar olmayacağı ne malum? Biri ölürse ne olur?

Bir ürpertiye bastırarak ağzıma bir kaşık dolusu güveç atıyorum.

Karşımda Maddy gülüyor. "Sevgili oğlum, yaptığın surata bak. Yaşlılık senin için bu kadar tatsız mı?"

Cevap vermem biraz zaman alıyor çünkü hala çiğniyorum. "Yaşımı düşünmüyordum. Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Karanlık gözleri parlıyor. Ve onun tuzağına düştüğümü fark ettim. Bir enayi gibi.

"Denemeden aşkı eleştirme, evlat. Korktuğun için bir şeyi reddetmek seni sadece aptal durumuna düşürür."

Gülümsemem eğik ve acılı. "Ah, Maddy sevgilim, hiç kimse beni hayatta akıllıca seçimler yapmakla suçlamadı."

Bakışlarında acıma duygusu yok ve bu yüzden onu daha çok seviyorum.

"Öyleyse başla."

STELLA

Taksiye bindiğimde kar yağıyordu. Yeni evim eski evime yürüyerek gidebileceğim kadar yakın, ancak biri kıyafetlerim, diğeri yastığım ve kişisel malzemelerimin yanı sıra yiyeceklerimi de içeren iki büyük spor çantası taşıyorum. Dondurmayı geride bırakmak istemiştım - hala kutuyu açmaya cesaret edemedim - ama nane parçacıklı dondurmadan bahsediyoruz ve bu kadar lezzetli bir şeyi geride bırakmaya vicdanım el vermedi.

Keşke dondurma *onunla* silinmez bir şekilde bağlantılı olmasaydı. Bay Naneli Öfke'yi ve dudaklarımın onun dudaklarına yumuşak bir şekilde yapışmasını çok fazla düşünüyorum, hayatın basit ve beklenmedik olduğu o küçük ana geri dönmek istiyorum.

Ama o gitti, Manhattan'ın akışında kayboldu. Onu bir daha asla göremeyeceğim. Kendime bir an için yas tutma izni veriyorum ve sonra taksi yeni binamın önüne yanaştığında öfkeli yeşil gözler ve şeytani gülümsemelerle ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakıyorum. Uzun bir süre, doğru yerde olduğumdan emin olmadan yukarı bakıyorum. Ama adres doğrudu.

" musun?" diye soruyor taksici omzunun üzerinden.

"Gidiyorum." Parasını ödedim ve çantalarımı aldım.

Kar, yanaklarıma buzlu öpücükler konduran ağır, ıslak taneler halinde yağıyor. Kirpiklerime yapıştıklarında hızla göz kırpiyorum ve yukarı bakmaya devam ediyorum. Çünkü bu bina sıradan bir bina değil. Kocaman eski bir kilise.

Pürüzsüz kireçtaşından yapılmış ve beş kat yükselen yapı, apartman dairesine dönüştürülmüş. Yarısına kadar kiliseye pek benzemiyor. Büyük ızgara pencereler duvarlara oyulmuş. Her iki yanında iki çan kulesi bulunan devasa, yuvarlak bir vitray pencerenin kaldığı en üst kısım hariç.

Geniş ön basamakları tırmanıyorum. Eski oyma ahşap kilise kapıları demir fenerlerle çevrili. Şimdi bir tuş takımı ve bir dizi kapı zili var. Talimat paketimi çıkarırken kameralar bana bakıyor.

Sözüne sadık kalan Bay Scott, teklifini kabul ettikten sonra bir saat içinde bana bir paket gönderdi. Ve içeriği oldukça kapsamlı. Bir dizi anahtar, ön kapı için bir alarm kodu, daire için bir açma kodu ve Stevens ve Hawn'ın sevdikleri ve sevmedikleri şeylere kadar aklıma gelebilecek her şey için ayrıntılı bir talimat listesi var.

İçeride mermer zeminli ve duvarlarında kireçtaşı oymalar bulunan küçük bir lobi var. Bir asansör var ama ana merdiven yok, sadece beş katlı bir bina için garip görünüyor, ama bunun üzerinde durmayacağım. Dışarıda ağzım açık kaldığı için zaten donuyorum. Çatı katına çıkmak için düğmeye bastığımda kendimi daha küçük bir lobide buluyorum.

Büyük, pirinç bir ayna ve birkaç dergi tutan ince maun konsol ile sevimli, neredeyse ev gibi bir salon.

tuhaf-Rolling *Stone* ve *Guitar World*. Ayrıca iyi kullanılmış şemsiyelerle dolu bir stand da var.

Çatı katının iki kapısı var: 5A ve 5B. Ben B'deyim.

Kalbimin hızlı ve sert çarpması için bir neden yok, ama önümüzdeki birkaç ay boyunca yeni evim olacak yerin ön kapısını açarken titriyorum ve seğiriyorum.

Öldüm ve apartman cennetine gittim. New York'ta yeterince uzun süre yaşarsanız, küçük şeyleri takdir etmeye başlarsınız: bir dolaptan daha büyük bir yer, bir pencereden iyi bir dozda doğal ışık, gerçek bir dolap.

Burası mı? Hava, ışık, alan ve küçük, karanlık, verimli apartmanınızda sıkışıp kaldığınızda hayal ettiğiniz her şey.

Belki de buranın bir zamanlar kilise olması uygundur. Dizlerimin üzerine çöküp şükretmek istiyorum.

Çatı katı tasarımı karmaşıktır, ön kapıdan ana yaşam alanına kadar kısa bir merdiven seti vardır. Kirişli katedral tavanlar ve endüstriyel bir mutfak etrafında toplanmış açık bir kat planı. Arka duvar tamamen camdan oluşuyor ve ötesinde karların yığıldığı geniş bir terası gösteriyor. Dekor, ağzımın suyunu akıtan mobilya kataloglarından fırlamış gibi görünüyor: rahat bir endüstriyel havaya sahip büyük, büyük boy mobilyalar.

Her şeyi içime çekerek yavaş adımlarla mekanda yürüyorum. Mutfak ışıkları gibi birkaç lamba da yanıyor. Yardımcı bilgi paketimden, dışarıda hava karardığında açılmak üzere tasarlanmış bir aydınlatma sistemi olduğunu biliyorum. Görünüşe göre, yatak odamda tüm dairenin elektronik cihazlarını kontrol eden bir programa sahip bir iPad var. Harika.

Market poşetlerimi geniş mutfak adasının üzerine koydum. Çoğu bekleyebilir ama naneli dondurmanın dondurucuya girmesi gerekiyor. Hızla yumuşayan dondurmamı paketlediğim küçük yalıtımlı poşetten çıkarırken içimden *rahatsız edici* bir şey geçiyor.

Buz gibi soğuk dondurucu havası etrafımda püfür püfür esiyor ve zihnim sert erkek dudaklarının şaşırtıcı sıcaklığına geri dönüyor. Şok olmuş nefesinin sesi

Onu öpmek kulaklarımda yankılanıyor. Artık üşümüyorum ama çok sıcaktan kızarıyorum. Rastgele erkekleri öpmek hiç bana göre değil. Ama eğlenceliydi. Çok komikti, gerçekten.

Tekrar yapmak istiyorum. John'a.

Hmm... John. Onun için hayal ettiğim isim bu değil. Bu kadar karizması olan ve hayat saçan biri için hafif kalıyor. Yine de John sağlam bir isim. Kimsenin onu çok sık alt edemeyeceğini hissediyorum. Öfkeli ifadesini hatırlayınca biraz gülümseyerek yemeğimin geri kalanını bir dakika bekletiyorum ve etrafa bakmaya devam ediyorum.

Binanın ön tarafına doğru, uzaktaki bir duvardan gelen renk ipuçları var. Tavana kadar uzanan geniş bir kapıdan geçince, duvarları raflarla, devasa bir televizyonla ve çeşitli sanat eserleriyle dolu bir medya odası buluyorum. Zümrüt yeşili bir halının üzerinde, kitaplığa bakan siyah deri bir koltuk oturuyor. Eski kilisenin büyük yuvarlak vitray penceresi diğer duvarı oluşturuyor.

Neredeyse odadan çıkacaktım ama kitaplıkta bir akvaryum görünce durdum. Hawn tombul, küçük bir Japon balığı, Ariel'in mağarasına benzeyen yerde mutlu bir şekilde yüzüyor.

"Hey, küçük Hawn," diye fısıldıyorum, tanka yaklaşarak. "Şu haline bak, tek başına kalmışsın. Sanırım bir arkadaşa ihtiyacın var. Bir Kurt Russell gökkuşağı balığı ya da öyle bir şey." Bay Scott'a söylenecek bir şey.

Hawn yanımda çırpınıyor ve bana doğru birkaç balık öpücüğü gönderiyor. Onu beslemek için biraz zaman ayırıyorum ve sonra yoluma devam ediyorum.

Cam ve çelik bir merdiven, açık oturma odasını çevreleyen başka bir kata çıkıyor. Burada bir spor salonu, kilitli bir kapı, karanlık bir yatak odası ve birkaç kilitli kapı daha var. Bilgi paketim bana gerektiğinde bu odalara girebileceğimi ama acil bir durum olmadıkça onları rahat bırakmam gerektiğini söylüyor. Bana uyar. Yeterince yerim var. Açık koridorun sonunda terasa bakan son yatak odasını buluyorum.

Işıklar açık, bu biraz ürkütücü ama aynı zamanda davetkâr. Oda önceki dairemnden daha büyük, pürüzsüz ceviz zeminler ve bir başka mücevher tonlu halı, bu sefer yakut kırmızısı. Yatak çok saçma. Başlığı bir metre boyunda ve geri kazanılmış, hırpalanmış meşeden yapılmış bir kral olmalı. Yemyeşil yastıkların bolluğu ve hepsi duman rengi nevresimlerden oluşan pelüş yorgan kılıfı olmasa manastır gibi görünebilirdi. Elimi yorganın üzerinde gezdirdim ve tereyağı kadar yumuşak olduğunu gördüm.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, çantalarımı yere bırakırken.

Demir ve ahşap komodinin üzerinde duran hediye sepetini gördüğümde fısıltım küçük bir sevinç çılgılığına dönüşüyor. İçi şampuan, vücut losyonları, banyo jelleri ve banyo bombalarıyla dolu. Kaşmir bir bornoz ve terlikler seti tamamlıyor.

Scott Inc. tarafından bana gönderilen bir hoş geldiniz notu olduğu düşünüldüğünde, her şey biraz garip. Bay Scott *über* verimli bir tip gibi görüldüğünden, şaşırmamalıyım. Stevens'ı henüz görmedim ama utangaç olması gerekiyor. Utangaç hayvanlarla başa çıkmanın en iyi yolu onları beklemektir.

Banyoyu geziyorum -iki kişilik jakuzili küvet!- ve sonra ayakkabılarımı çıkarıp iç çekerek kendimi yatağa bırakıyorum. Ev hareketsiz ve büyük pencerenin dışındaki fırtına deli gibi esiyor. Devasa yatak bir konfor kozası gibi.

Açıklanamaz bir şekilde görüşüm bulanıklaşıyor ve ürpertici bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum.

Ev, kalbin olduğu yerdir derler. Sanırım bu küçük deyimi kim bulduysa kendini daha iyi hissetmeye çalışıyordu. Kalıcı bir eviniz olmadığında, bunu hissedersiniz. Ben evimi yeni kaybettim ve iyi para kazanmama rağmen, bulabileceğim herhangi bir ofis işinden daha fazla kazanmama rağmen, Manhattan'da yeni bir yer satın almaya ya da kiralamaya bile gücüm yetmiyor. Başka bir yere taşınabilirim ama New York tüm hayatım boyunca benim evim oldu. Burada arkadaşlarım ve bağlantılarım var.

Ve ne yazık ki, burası babamın beni terk ettiği şehir. Ne kadar acınası da, eğer bu bir ölüm gibi, aramızdaki o son küçük bağın daimi olarak kopması gibi hissedeceğim.

Yatağa hafifçe vurulunca başımı çevirdim. "İşte buradasın Stevens."

Stevens parlak sarı gözleri ve tatlı bir ifadesi olan kahverengi bir tekir. Meraklı bir şekilde miyavlıyor ve sonra başıyla kalçama vuruyor. Elimi uzatıyorum ve birkaç kez kokladıktan sonra mırlıyor ve ipeksi tüylerini okşamama izin veriyor. "Ne kadar tatlı bir çocuk."

Stevens mırıldanıp bana sıcaklığını sunarken göğsümdeki ağrı hem şiddetleniyor hem de hafifliyor. Ona daha sıkı sarılıyorum. Bu işi kabul etmemin ana nedeni o. Evcil hayvan besleyemeyebilirim ama başkalarını kısa süreliğine sevebilirim.

"Stevens, mutfağa baskın yapalım."

En sıcak tutan pijamalarımı ve kalın çoraplarımı giyerek aşığıya iniyorum. Kar artık o kadar yoğun yağıyor ki, pencere duvarından görünen manzara beyaz bir bulanıklığa dönüşüyor. Gazlı şömineyi yakıyorum, Stevens'a yemeğini yediriyorum ve dondurmamla birlikte mutfak adasına yerleşiyorum.

Sessizlik derindir, kar yağışı bir kez olsun dinlenmeye zorlanan şehrin sesini bastırır. Ancak huzurlu sessizlik uzun sürmez.

Binanın içinde bir yerlerden akustik gitar sesi geliyor. Tam olarak nerede olduğunu söylemek zor, çünkü müzik karın neden olduğu sessizlikte yankılanıyor ve ses beni çevreleyene kadar yükseliyor. Her kim çalışıyorsa iyi çalışıyor.

Şunu gerçekten iyi yap.

Gitarist Kill John'un eski şarkılarından birini çalışıyor, acı tatlı aşktan ve geçmiş zamanlardan bahseden yavaş bir balad. Bu benim kasvetli ruh halime katkıda bulunuyor ve bilinmeyen gitaristten Kill John'un "Apathy" şarkısını çalmasını isteyerek bağırmak istiyorum, böylece çatı katında dans edebilir ve güçlenmiş hissedebilirim.

Ama kederli şarkı durmak için çok güzel. Mırıldanarak, çok sevdiğim naneli cipsimden bir kaşık dolusu alıp yavaşça ağzıma atıyorum. Bu hareket bana her kadar zevk vermiyor. Naneli cipsin tadı zayıf ve zihnim onun yerine John'un görüntüsüyle doluyor.

Hayat ne kadar tuhaf bir şey. Tüm bu başkalarıyla etkileşim anları ve ardından normale dönüş. Genellikle bunu ikinci kez düşünmeyiz. Yine de, en hazırlıksız olduğumuz anda bir şekilde ruhumuza yerleşen o tekil anlar olacaktır.

Ne kadar denesem de, John'la yaptığım nane hesaplaşmasından kurtulamıyorum. Seksi olduğu için olduğunu söyleyebilirim. Ama öyle değil. Tamam, tabii, bir kısmı bu. Yakışıklı bir adamla tartışmak kesinlikle beni uçuruyor. Ama hayır, daha fazlası var.

Bir kaşık daha dondurma alırken Stevens'a "Adamı tanıyor gibiyim," diyorum. "Yüzünü tanıyorum. Bu çok garip, çünkü onu hiç tanımıyorum."

Stevens miyavlıyor ve kafasıyla ayağıma vuruyor.

"Biliyorum. Değil mi? Belki *de* bir tür tuhaf *deja vu*'ydu."

Kill John'un şarkısının unutulmaz notaları çalmaya devam ediyor ve dikkatimi daha da dağıtıyor.

John'un gözleri zihnimde canlanıyor, koyu renk saçlarının altından bana attığı o bakış... Bu ifadeyi ondan daha önce de görmüştüm. Farkına varmak bana bir yük treni gibi çarptı.

Duruyorum, kaşık ağzıma tıkılıyor ve hemen öksürmeye başlıyorum.

Buzlu nane şekerinin etrafında "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum.

"Aman Tanrım."

. Kafamdan bir şeyler uyduruyorum.

"İmkânı yok," diye haykırıyorum şaşkın Stevens'a. "Olamaz."

Kill John'un şarkıcısı ve gitaristi Jax Blackwood olduğundan şüphelenmeye başladığım adamla yaşadığım tuhaf karşılaşmanın her saniyesini aklımdan geçiriyorum. Gerçek adı John değil mi? Kill John grup içinde yapılan garip bir şaka değil mi? John ve grup arkadaşı Killian'ın isimleri üzerine bir oyun mu?

Ürperdim. İroni şimdi acıtıyor. Jax Blackwood iki yıl kadar önce intihara kalkışmıştı. Çok aleni olmuştu. Jax'in aşırı dozdan ölmek üzereyken yerde yatarken çekilmiş çirkin fotoğrafları tüm medyaya yansımıştı. Kill John bu trajedinin ardından bir yıllığına dağıldı.

Herkes bunu konuşuyordu, tadına doyamadıkları sulu bir skandal. Jax'in çok özel hayatı her yerde su soğutucuları için yem görevi görüyordu. Ben şahsen bunu üzücü buldum. Jax'in hissettiği acı çok büyük olmalı. Halk onu rahat bırakmalıydı. Ama dünya onu seviyordu. Onun iyi olmasını istediler. Düşen yıldızlarının tekrar yükselmesini istediler. Ve o da yükseldi. Jax Blackwood geçen yaz Kill John ile turneye çıkmıştı. New York'taki konserin biletleri beş dakika içinde tükenmişti.

"Jax Blackwood," diyorum bir kaşık daha dondurmanın etrafında.

Ama dünyanın en büyük grubunun efsanevi şarkıcısı ve gitaristi Jax Blackwood neden kar fırtınasından önce market alışverişi yapsın ki?

Çünkü burası Manhattan ve her şey olabilir, dünyaca ünlü bir rock yıldızının naneli çikolatalı dondurma almaya gitmesi bile. Doğru, onun olması gereken yer orası, dondurma almak. Kollarında muhteşem kadınlarla bir plajda güneşlenmek değil.

Jax Blackwood hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama onun kötü şöhretli bir kadın avcısı olduğunu biliyorum. Gördüğüm fotoğraflarının çoğunda yanında olağanüstü güzellikte kadınlar vardı. Ünlü kadınlar. Aktrisler, modeller, şarkıcılar. Bu onun hakkında hiç değişmedi.

Ama Tanrım, şimdi düşündüm de, benim adamım tıpkı Jax'e benziyordu. Aynı , *dünyanı sallayacağım ve seni terk etmeden önce külotunu ıslak bırakacağım* gülümsemesi. Aynı muhteşem, yeşil yatak odası gözleri. Jax'in kişisel rüyalarının yıldızı olduğunu söyleyen bir komşum vardı. Sonra tekrar, bu onur için Kill John'un her üyesini talep etti.

Jax'in son gördüğüm fotoğrafında saçları omuzlarını geçmişti ve sakalı vardı. Dükkândaki adam -John- temizdi.

traşlı, kısa saçlı, dağınık.

"Saçını kestirebilirdi," diye düşünüyorum yüksek sesle. Stevens da aynı fikirde miyavlıyor.

Sarsılmış bir halde dondurmama bakıyorum, dudaklarının dudaklarıma değdiği anı yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. Jax Blackwood'u gerçekten öpmüş müydüm?

Stevens'a "Belki de Jax'e çok benziyordur," dedim. Peki ya sesi? O sıcak şekerleme ve kurabiye sesi saf seks ve günahı. Tıpkı Jax'inki gibi.

Adımı öğrenmek istemişti. Ben de onu terk etmişim.

Ellerimi sıcak yanaklarıma bastırarak biraz gülüyorum. "Vay canına. Bir rock efsanesini öpmek ve daha sonrasına kadar bunun farkına bile varmamak bana mı kaldı?"

Steven sadece miyavlıyor.

"Belki," diye düzeltiyorum. "Sanırım... Hayır... O Jax olamaz."

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

STELLA

Baharda kar fırtınası olmasının tek avantajı havanın bir an önce ısınmasıdır. Bir hafta boyunca Stevens kucağında mırıldanırken Muhteşem Çatı Katı'na kapandım. Eğer bir hafta boyunca içeride mahsur kalacaksanız, kesinlikle harika bir çatı katında kalmalısınız. Küvette o kadar uzun süre kaldım ki cildim artık pembe bir renk aldı. Ve bu dairede kim yaşıyorsa tam bir müzik bağımlısı. Ses sistemi harika ve eminim ki şimdiye kadar kaydedilmiş tüm şarkılar sadece bu iş için kullanılıyormuş gibi görünen bir bilgisayarda depolanmıştır. Film koleksiyonu da harika.

Bunun, e-okuyucumun ve naneli dondurmanın arasında mutlu bir şekilde daha uzun süre kalabilirdim. Tamam, tabii ki dondurma yemek her zamanki mutluluğunu yaşatmamıştı. Bazı duygular araya girmişti. Ama ben o duyguları yiyip bitirdim, kötü kazanımlarımla her şeyi uyuşturdum.

Dünya dışarı çıkacak kadar çözüldüğünde, umutsuzca biraz egzersize ihtiyaç duyuyorum. Tatlı Stevens ve neşeli Hawn'a veda ederek yoga matımı kaptığım gibi açık havaya çıkıyorum. Gezegendeki en kötü yoga uygulayıcısı olduğumdan oldukça eminim, bir pozu tutma yeteneğim ya düşmeden ya da bir şey patlamadan önce on ila otuz saniye arasında bir yerde. Ama bu

koşmayı yener. Koşmaktan nefret ediyorum. Ciğerlerimin yanması ve inciklerimin ağrması katlanmak istemediğim bir cehennem.

Bununla birlikte, koşucuları hep kıskanmışımdır. Çok özgür görünüyorlar. Ayrıca, zombi kıyameti sırasında kesin bir avantaja sahip olacaklar. Ne yazık ki, kaderimi ısırılanlardan biri olmaya teslim etmek zorundayım.

Bir saat sonra, nehir gibi terlemiştim, yüzümde bir domatesi gururlandıracak bir ifade vardı ve eve geri dönüyordum. Neden sıcak yogayı denemeye karar verdiğim ise tam bir muamma. Sıcak ve benim solgun kığım birbirine hiç uymuyor. Hem de hiç. Sanırım koşmayı ya da zombiler tarafından saldırıya uğramayı tercih ederdim.

Tanrım, kokuyorum. Ter ve nemli yoga matları gibi. Muhtemelen burnunu korumak için beni görmezden gelen bir kadının yanından geçiyorum. Yoluma devam ederken gülümsemem acımasız.

Köşeyi dönünce, nihayet binama ulaşıyorum. Sevgili banyoma geri . Merdivenlerden yukarı çıkarken onu hayal ediyorum.

...

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye haykırıyorum, John bir ayağı apartmanın ilk merdiveninde, olduğu yerde dururken. "Yani, hadi ama, sadece dondurmaydı!"

Bu her şeyi açıklıyor; bu adam Jax Blackwood olamaz. Bir rock yıldızı sırf dondurmasını aldı diye bir kadını avlamaz.

Hayır, suçlu görünme. Sakin olun. Terli ve pis kokuyor olsanız bile. Kürdana sıçmak. Neden şimdi?

O da terli, üzerinde atletik bir şort ve geniş göğsüne ve düz gövdesine bir kucak gibi yapışan uzun kollu bir tişört var. Ona yakışıyor. Vücudu sıkı ve formda; geniş, güçlü omuzları ve yağsız karın kaslarının mükemmel oranı. Cildi lekeli kırmızı değil, pürüzsüz bal rengi. Elbette teri de güneş ışığı ve seks gibi kokuyor. Tipik. Bunu bir kolonya haline getirmeliler: Ateşli Terli Adam.

İçimden tamamen beklentiye dayalı bir şey geçiyor. Görünüşe göre, böyle ucuz biriyim, bir tür ürpertici takipçi gibi görünse de bir adamı görmekten mutluyum. Önceliklerim utanç verici bir şekilde dağılmış.

Gün ışığının yakışıklılığını artırıp gözlerini koyu yeşim rengi yapmasına yardımcı olmuyor. Şanslı herif. Sırıttığında ağzını çevreleyen iki derin çizgisi var. Bunu daha önce fark etmemiştim. Ama kuru kahkahasını çok iyi hatırlıyorum.

"Bu suçluluk duygusu seni yiyip bitiriyor olmalı, Button. Bahse girerim bütün hafta boyunca dondurucunda atan gerçek bir dondurma kalbi vardı."

"Pek sayılmaz." Kesinlikle öyleydi. Lanet olası, öfkeli yüzü her kaşıқта beni rahatsız ediyordu. "Bütün kartonu hemen yedim. *Ve çok lezzetliydi.*"

Bir basamak yukarı çıkarak benimle göz hizasına geliyor, benim iki basamak üstümde tünüyor. Yakınıma eğildiğinde kaskatı kesiliyorum, sesi kulağımda, alaycı. "Güm, güm. Güm, güm."

"Kapa çeneni." Çatlamayacağım. Nuh-uh.

Ama ben biliyorum. Suçluluk duygusunun yüz hatlarımı büktüğünü hissedebiliyorum. Lanet olsun.

Gülüyor. ". İntikam soğuk yenen bir yemektir, öyle demezler mi?"

"Ben ve nanem hakkında çok fazla düşünüyorsun, adamım." Bir elimi kalçama koyuyorum. "Dondurma için birini takip etmenin ne kadar ürkütücü ve çaresiz olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Yine gülüyor - sanki uzun süredir gülmüyormuş gibi boğuk bir ses. "Paranoyak balonunu patlatmaktan nefret etsem de, Button, ben burada yaşıyorum."

"Bull."

"Hadi oradan, tatlım."

"Adım Stella, 'tatlılar' ya da 'Düğme' ya da kullanmakta ısrar ettiğin anlamsız isim değil."

"Stella, ha?" Şimdi daha yakın görünüyor. Gözünün altındaki o küçük yara izini tekrar fark edecek kadar. Dizlerimin bağı çözülüyor. Boğuk sesi üzerimde yuvarlandığında neredeyse bükülüyorlar. "Ve ben John. Hatırladın mı? 'Adam' ya da 'bay' ya da kafanda hangi kötü ismi *kullanıyorsan* o değil." Bana bakıyor

Sırıtişı arsızcaydı. "İnkâr etme zahmetine girme. Bana baktığında onların ortaya çıktığını görebiliyorum."

O haklı. Onun için kafamda bir sürü isim var.

John mu? Ya da Jax?

Tanrım, bilmiyorum. Yine de bu beni öldürüyor.

Bunun Jax olmasını istemiyorum. Şu anda en kötü halimle bu adamla yüzleşmek zorunda olmam yeterince kötü. Duşta birlikte şarkı söylediğim rock yıldızı buysa buna dayanamayacağım. "Bak, her kimsen..." *Jax gibi olma.* "Dondurma için bir kadının peşine düşmek çok üzücü. Dükkanların şimdiye kadar stoklarını yenilediklerine eminim."

Homurdanıyor. "Güven bana bebeğim, tatlı için o kadar da zorlanmıyorum." "Tüm kanıtlar aksini gösteriyor."

"Haklısın," diyor onunla özdeşleştirmeye başladığım alaycı gülümsemesiyle. "Düşündüm ki, neden bir koşuya çıkıp naneli çikolatamı çalan küçük öpüşen haydutun peşine düşmüyorum. On milyonluk bir şehirde ona mutlaka rastlarım."

"Har. Gerçekten. Har." Kararmış kar yığınlarının eriyip gittiği sokağa bakıyorum. "Bana bunun bir tesadüf olduğunu mu söylüyorsun?"

Gülümsemesi büyüyor, köşeleri bir yılanınki gibi kıvrılıyor. "Görünüşe göre öyle." Burnumun önünde kaldırdığı bir dizi anahtar şıngırdıyor. "Ve ben de burada yaşıyorum."

"O zaman beni yandan becer," diye mırıldandım düşünmeden.

John genişçe sırıtıyor, gözlerindeki bakış kesinlikle şeytani. "Yanlamasına, ha? Bu senin ilgilendiğin bir şey mi?"

"İnan bana, bu bir rica değildi." *Pek sayılmaz. Şey, belki. Gah, indir şunu, Stells.*

Vücudumu, besbelli sinirlendirmek için tasarlanmış bir tür tembel bakışla tarıyor. "Emin misin? Biraz kızarmış ve aşırı ısınmış görünüyorsun."

"Sıcak yogadan yeni geldim!"

"Sıcak yoga mı? Seksi piliçlerle dolu bir sınıfta yoga yapmak gibi bir şey mi?" Ürkütücü bir profesör gibi çenesini sıvazlıyor. "İlgimi çekti. Biraz daha anlat."

Bekle, bana seks mi dedi? Durup ona bakıyorum, ama o sadece sahte bir masumiyetle göz kırpmıyor.

"Ben içeri giriyorum," diyorum ona hoş bir gülümsemeyle. "Aşağı doğru köpek hareketi yapmak beni çok yordu."

Gözlerinde mizah parlıyor ama sonra ifadesi düpedüz kirleniyor. Bir elimi kaldırıyorum. "Her ne düşünüyorsan, dur artık."

"Ama çok iyi," diye itiraz ediyor, o parıltı . "Oh, harika olasılıklar."

"Domuz."

"Oink. Oink." Başını benimkine doğru eğiyor ve terliken bu kadar güzel kokması hiç adil değil. Hiç adil değil. Sik beni feromonlarının en iyisi. "Beni takip etmediğini nereden bileceğim? Bu daha olası bir senaryo."

İçimdeki her şey duruyor - nefesim, kalbim, yoga kaynaklı kas seğirmelerim. Aramızdaki duraklamayı hissediyorum. Belli ki çok fazla şey söylediğini düşünüyor. Ve artık gizem kalmadı. Bu adam Jax Blackwood.

Gözleri hafifçe açılıyor, sanki sessizce az önce ağzından kaçırdığı şeyi görmezden gelmemi, onun sıradan bir adam olduğunu düşünmeye devam etmemi istiyor. Ama sonra daralıyor ve darbeye hazırlandığı hissine kapılıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bunun peşini bırakabilmeyi isterdim ama birinin merdivenlerdeki garip fili ele alması gerekiyor. Boğazımı temizliyorum. "Dondurmamı yerken-"

Homurdanıyor ama gerginliğini koruyor.

"Bana ne kadar tanıdık geldiğini düşündüm." "Sana musallat olan suçluluk duygusuydu."

"Ya da... Ve ben sadece bunu atıyorum. Sen Jax Blackwood'sun."

Gerçekten irkildi. "Siktir. Beni tanıdın."

"Bunun olması kaçınılmazdı. John mu? Gerçekten mi?"

Çenesi hırçın bir açıyla eğiliyor. "Bu benim adım. John.. benim. Jax ise sahnede olduğum kişi."

Onu performans sergilerken hayal ediyorum, tüm elektrik enerjisi, ham tutku ve saf yetenek. Görülmeye değer bir manzara. Bu manzara birkaç ateşli fanteziye neden oldu.

Ben bir gençlik fantezisinin içinde kaybolmuşken, gözleri sanki bir kar tepesinin arkasından birinin çıkıp fotoğrafını çekmesini bekliyormuş gibi etrafta geziniyor. Sonra bakışları bana takılıyor. Yüz ifadem biraz sarhoş edici olmalı, çünkü tüm vücudu benden uzaklaşıyor. Yüzünü yalamaya çalışacağımdan korktuğunu fark etmek pek de gurur verici değil.

Ağzımı bir çırpıda kapatıyorum. "Oh, sakın . Ciyaklamaya başlayıp aletini tutmaya çalışacak değilim."

Yüz ifadesi biraz hafifliyor. "Sanırım aletimi elleseydin, ciyaklayan ben olurum."

"Doğru. Şaşırtıcı derecede güçlü ellerim var." Bana dehşetle baktığında ellerimi kaldırıp parmaklarımı oynatıyorum. "Yoga. Oldukça etkilidir."

"Hayalarım dehşet içinde irkildi."

"Kendini uyarılmış say."

Homurdanıyor ama sonra bizim binaya bakıyor. "Gerçekten burada mı yaşıyorsun?" "Gerçekten *seni* avladığımı mı düşünüyorsun?"

John -çünkü onu Jax olarak düşünemiyorum- elini nemli saçlarının arasında gezdiriyor, bu da pazularının kasılıp seğirmesine neden oluyor. "Evet... kulağa çılgınca geliyor."

Çılgınca. Tüm bu durum. Bir gün bana rüya gibi bir apartman dairesinde dört aylık bir ev teklif ediliyor, ertesi gün evimin önünde durmuş bir rock yıldızıyla konuşuyorum. Benim neslimin en büyük efsanesiyle. Şu anda nasıl kekelemediğimi gerçekten bilmiyorum.

"Komşu olduğumuza inanamıyorum," diyorum düşünmeden.

Yeşil gözleri öğleden sonra ışığında parlıyor, ama duraklıyor ve bana daha yakından bakıyor. "Biliyor musun, kibirli görünmek istemem ama sen

"Şu anda bana bakmanın bir anlamı yok."

Vücudum utançtan kızarıırken bile çenem darbe almışım gibi yukarı kalkıyor. Kahretsin. Kesinlikle bakıyordum. Hayır, *bakmıyordum*. Ama ona huşu içinde bakıyordum. Ugh. "Kibirli görünüyorsun. Ben sadece kibarca göz teması kuruyordum."

Yalancı McLiar-Face.

Dudakları bükülse de hainliğime işaret etmeyecek kadar nazik. "Yeni olmalısın. Seni daha önce buralarda görmemiştim. Ve bu bina o kadar da büyük değil."

"Kar fırtınasının olduğu gece taşındım."

"Dondurma hırsızlığından sonraki geceyi mi kastediyorsun?" "Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

Bana uzun, düz bir bakış atıyor ve kendimi kıpır kıpır hissediyorum. Onu öptüğümü hatırlamak istemiyorum ama hatırlıyorum. O da bunu biliyor. Tereyağı yumuşaklığındaki dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor. Yanaklarım maksimum ısı kapasitesine ulaştığında nihayet konuşuyor. "Dondurmayı yeni eve taşınma hediyesi olarak düşün."

"Hey, sana kurabiyelerimi verdim. Teşekkürüm nerede?"

John parmağının tersini alt dudağında gezdiriyor. "Burada gerçekçi olduğunu biliyorum ama ben sadece imalar duyuyorum."

"İşitme duyunuzu kontrol ettirebilirsiniz, dedektif."

Anlaşmış gibi mırıldanıyor ama gözlerindeki bakış hesapçı. "Eğer gerçekten burada yaşıyorsanız, daire numaranız nedir?"

Neredeyse ona vermek istemiyorum. İfadesindeki eğlenceden beni rahatsız etmekten zevk aldığı anlaşılıyor. Ama benimle bir yerlere gelmek için flört ettiğini bir an bile düşünmüyorum. Bu adam dönen bir seks-kittenin kapısı. Ortalama görünümlü çilli kızıklar onun ilgisini uzun süre çekmez.

Umursamıyorum bile. Onunla takılma fikri düşünülemez bile. Zamanımı harcamaya degeceğini biliyorum. Hareketleri saf şehvetli seks ve tam bir özgüven. Ama o benim binamda oturuyor. Onunla yatmamın hiçbir yolu yok.

Her gün gözlerinin içine bakıp, beni elde ettiğini ve yoluna devam ettiğini biliyordum. Çünkü Jax Blackwood bu konuda da kötü şöhretlidir.

Başımı sallıyorum ve düşüncelerimi seksten uzaklaştırıyorum. "Ben 5B'deyim."

John gözlerini kırıştırıyor, ifadesi tamamen . "Siktir git, sen benim kapı komşusun."

"Beş A?" Belli belirsiz söyledim. Tanrım, geçen gece duyduğum o müzik - gitar çalan oydu.

Gülümsedi. "O benim."

Ve sonra beni bir sarsıntıyla vurdu. "Sen Rahatsız Edilmemesi Gereken Kişisin! Bilmeliydim."

"Pardon? Kim?"

Alnının şaşkınlıkla kırışması sevimli bir şey. "Çatı katındaki duvar komşum.

"Çatı katındaki duvar komşumdan

Rahatsız Edilmemesi Gereken Kişi."

Bana göz kırıyor ve sonra ağzının kenarları kıvrılıyor. "Scottie'nin yine işleri idare ettiğini görüyorum."

"Bay Scott demek istiyorsunuz."

"Evet, tabii, ona ne demek istersen."

"Bu onun adı. En azından beni evcil hayvan bakıcılığı için tutan adamın adı bu."

Birlikte dönerek ikimiz de merdivenlerden ön kapıya tırmanıyoruz. John anahtar kodunu giriyor ve kapıyı benim için açıyor.

"Grup ona Scottie diyor. O bizim menajerimiz."

"Tüm bu gizlilik şimdi mantıklı geliyor."

"Aşırı korumacı ve sinir bozucu bir baba gibi." John elindeki boş içki şişesini kapının yanındaki geri dönüşüm kutusuna atıyor. Hızlıca bir fırlattı ve piç kurusu bakmadı bile. "Ama o kesinlikle bizim en yüksek koruma duvarımız."

Alnıma dokunuyorum. "Vay canına, şimdi anlıyorum, ünlüsün . Muhtemelen küçük insanlarla temas kurmaktan hoşlanmıyordur, tabii M&M'lerini falan ayırmıyorlarsa."

"Oh, Tanrı aşkına. Ben M&M bile sevmem."

"Skittles o zaman. Gökkuşağının tamamını tatmak istemezsin, değil mi? Gerçi, gerçekten konuşamam. Mor olanlar iğrenç. O aromanın ne olduğunu bilmiyorum ama üzüm olmadığı kesin."

John bana iki kafam varmış gibi bakarken sessizlik çınlıyor. Sanırım o bir mor aşığı, bu da pek çok şeyi açıklıyor. Kendini toparlıyor. "Biliyorsun, senin gibi insanlarla başa çıkmak için ilaç yapıyorlar."

"Oh, gerçekten mi?"

"Evet. Antasit."

Elimde değil; gülüyorum.

Yüzündeki hırçın ifade eriyor ve sonra o da gülmeye başlıyor. Ses zengin ve sıcak ve biz orada iki deli gibi gülerek duruyoruz. Ta ki orada iki aptal gibi güldüğümüzü fark edene ve neşemiz hüznünlü bir trombon gibi kaybolana kadar.

John boğazını temizler ve doğrulur. "Scottie seni uyardı, değil mi?"

"Aslında, sizinle ilgili herhangi bir sorun çıkması halinde derhal onunla irtibata geçmemi söyledi."

Bunun üzerine kaşlarını çatıyor, ama sonra bir kahkaha atıyor. "Evet, piç gibi görünüyor."

"Sorunlar derken tam olarak ne demek istedi?"

John'un yüz ifadesi geniş, hafif şeytani bir gülümsemeye dönüşür. "Oh, eminim onları bulacaksın, biliyorsun ..." Bay Scott'ı mükemmel bir şekilde taklit ederek düzgün bir İngiliz aksanına bürünüyor. "Söz konusu sorunlar ortaya çıktığında."

"Sevimli." Ona yavaşça bakıyorum. "Gidip bir sürü yangın söndürücü almak zorunda kalmayacağım, değil mi?"

Çimen yeşili geniş, masum gözler bana bakıyor. "Tabii ki hayır. Dairede zaten bir sürü var." Göz kırıyor. Bununla birlikte, asansörlere doğru ilerleyerek yanımdan geçiyor.

Ne yazık ki, ben de yukarı çıkıyorum.

John omzunun üzerinden bakıyor ve kaşları kalkıyor. "Beni mi takip ediyorsun, Button?"

"Sadece asansöre gideceğin için. Ve bana öyle demeyi kes."

Asansör kapıları açıldı ve boşluğa adım attık. Bir sonraki arabaya binmeliydim. Alan çok küçüktü ve John Blackwood devasa egosuyla çok fazla yer kaplıyordu.

Karşımdaki duvara yaslanmış, uzun bacaklarından birini diğerinin üzerinden rahatça geçiriyor. Bu duruşun bacaklarının arasındaki kalın çıkıntıyı dolgunlaştırmak gibi talihsiz yan etkisi var. Bana tembel bir bakış atarken gözlerimi yüzünden ayırmıyorum. "Elimde değil. O yuvarlak yanakların ve küçük çillerinle çok tatlısın. Yemin ederim, birinci sınıftaki aşkımın sana benzeyen bir oyuncak bebeği vardı. Sanırım ona Chucky diyordu."

Rock yıldızını tekmelememeli. Vücudu muhtemelen sigortalıdır. "Vay canına, Chucky şakasını daha önce hiç duymamıştım."

Gülüyor. "Bana orijinal olduğum söylendi."

"Orijinal ne?" Ona iyi niyetli bir gülümseme vermeden önce mırıldandım. "Chucky'nin sevmediği insanlarla nasıl başa çıktığını biliyorsun, değil mi?"

John başını eğip beni düşünüyor. "Belki de ortaya çıkabilecek olası sorunlar konusunda endişelenmesi gereken kişi benim."

"Tek gözün açık uyumak en güvenli seçenek olabilir." Onun duruşunu taklit ediyorum, ne yazık ki dik duramayınca o kadar da seksi olmuyor. "Kaldığım çatı katının gizemli sahibini tanıdığın belli."

"Belli ki," diye kabul ediyor, arsız gülümsemesi hâlâ yerinde. "Yani Stevens ve Hawn'ı tanıyorsun."

John'un ağzı seğirir. "Evet."

"O zaman neden evcil hayvan bakıcılığı yapmıyorsun?"

Onungülümseme damlalar a Biraz."Stevens değilgibi Bana." o mırıldanıyor, tırnağını inceliyor.

"Stevens mı? Ama o tatlı ve sevimli. O tam bir aşık, savaşçı değil." John'un geniş omuzları omuz silkerek kalktı.

Ona dikkatle bakıyorum. "Senin yaptığın bir şey olmalı."

Bana ters bir bakış fırlattı. "Bir keresinde yanlışlıkla kuyruğuna basmıştım. Bir kere!"

Sırıtmadan edemiyorum. "Ya zavallı Hawn? Küçük Japon balığının da seninle bir derdi mi var?"

"Henüz değil. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, Hawn yeni. Ondan önce Locks vardı.

Ama o öldü. Çok ani oldu, biliyorsunuz."

Asansör bizim kata ulaşıyor ve kapılarımızın arasındaki küçük sahanlığa çıkıyoruz.

"Kilitler?" Goldilocks. Yüzümü buruşturuyorum. "Tanrım, bu çok kötü."

John kıkırdar. "Konu Killian'ın çılgınlığı olduğunda buzdağının sadece görünen kısmı."

Kısa kesiyorum. "Killian mı? Killian James'in hayvanlarını mı izliyorum?"

John yüzünü buruşturur. "Kahretsin. Bir şey söylememem gerektiğini sanıyordum."

"Vay be." Önce elimdeki anahtara, sonra da geçici dairemin kapısına bakıyorum. "Şimdi çok mantıklı geliyor."

John yorgun bir şekilde bana bakıyor. "Bu konuda garip davranmayacaksın, değil mi?"

"Ben mi? Pffft." Onu başından savdım. "Meşhur Jax Blackwood'dan bile korkmuyorken neden Killian James'in evcil hayvanlarından korkayım ki?"

Bunu söylediğim an, özür dilerim. John anında sönüyor, çenesi bükülüyor.

Pişmanlık sesimi kalınlaştırıyor. "Hey, öyle demek istemedim-"

Bir elini kaldırdı. "Hayır, sorun değil." Ama ifadesi soğuk, bir zamanlar hayatla dolup taşan o yeşil gözler artık ölü. Kapısına yöneliyor ve hızla açıyor. "Binaya hoş geldiniz."

"John-"

"Bir şeye ihtiyacın olursa Scottie'yi aramayı unutma."

Bununla birlikte, o gitti ve ben koridorda yalnız kaldım, korkunç bir hata yaptığımdan korkuyorum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

STELLA

STEVENS kucağımda kendine bir yer açıyor ve mırıldanıyor. Telefonu elime alıp çevirirken onun sıcak ve titreşimli ağırlığı beni rahatlatıyor.

Dalgınca Stevens'ın ipeksi kürkünü okşuyor ve bekliyorum, her çınlama tedirginliğimi artırıyor. Stevens sanki moralimi yükseltmeye çalışıyormuş gibi bana doğru bastırıyor.

"Ben Mitchell," diye kısaca cevap veriyor bir adam.

Kimin aradığını bildiğinden oldukça eminim ama de ona söylüyorum.

"Merhaba Mitchell, ben Stella Grey."

Bir sandalye gıcırıyor ve Mitchell boğazını temizliyor. "Bayan Grey, sesinizi duymak her zaman bir zevktir."

"Evet, teşekkürler Mitchell. Ben de merak ediyordum..." Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Yeni bir bilgin var mı?"

"Bayan Grey," diye araya giriyor geniş bir iç çekişle, "sizin için bir şeyim arayacağımı biliyorsunuz."

Telefonu sıkıca kavıyorum. "Evet, biliyorum. Ben sadece ... görmek istedim ..." "Biliyorum," diyor, şimdi daha nazik. "Üzgünüm evlat. Baban bulunması kolay bir adam değil. Takma isimler kullanıyor, vergi vermiyor, tamamen dışı yaşıyor.

Hatta adının gerçekten Garret Grey olduğundan bile emin değilim."

Homurdanıyorum ama boğuk bir hıçkırık gibi geliyor. "Muhtemelen değil. Ama kullanabileceğim tek isim bu."

"Bakın, sadece çıkmaz sokaklara girerken paranızı almaya devam etmek bana doğru gelmiyor."

Beni göremediğini bildiğim halde, usulca başımı sallıyorum. Mitchell babamı bulması için tuttuğum ilk kişi değil. Ama sonuncusu olacak.

Dudaklarımı tekrar yalıyorum ve sesimi buluyorum. "Belki de biraz ara vermek en iyisi olacaktır. Denediğin için teşekkürler Mitchell."

Homurdanıyor. "Seni hayal kırıklığına uğrattım ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Gülümsemem titrek. "Onu bulamaman senin suçun değil. Adam hayatını insanlardan kaçmaya adanmış."

"Patronluk taşıyor gibi görünmek pahasına, belki de en iyisi budur. Çocuğunu terk eden bir babayı bulmaya değmez."

Mitchell'in sert ve iyi niyetli sözlerine rağmen gözlerimden akan sıcak gözyaşlarını hızla kırıştırıyorum. "Ne kadar haklısın."

Telefonu kapattım ve Stevens'a sıkıca sarıldım. Burnum ve göz kapaklarım akmayan yaşlarla sızlayıp yanıyor. Bulunmak istemediğini çok iyi bildiğim babamı ararken kendimi aptal gibi hissediyorum. İsteseydi, beni nerede bulacağını bilirdi. Ya da ben taşınmadan önce bulurdu. Ya şimdi?

Eğer deneseydi beni yine de bulabilirdi. Babam bir hedefi ortaya çıkarma konusunda her zaman iyiydi. Ama geri dönmeye hiç zahmet etmedi.

Küçük bir kahkaha hıçkırığı kopuyor ve burnumu gıdıklayan tüylere aldırmandan yüzümü Stevens'ın sırtına gömüyorum. Bunu uzun zaman önce bırakmalıydım. Babam beni terk etti. Siktir et onu. Başka bir düşünceyi hak etmiyor. Ama bu onu aramak için çok fazla para harcamama engel olmadı.

Ondan ne istediğimden bile emin değilim. Beni terk ettiğin için siktir git demek için bir şans. Neden tek kullanımlık olduğumu sormak için bir şans. Belki başka bir ailemiz olup olmadığını sormak için bile. Annemin hiç ailesi yoktu.

Annem. Yüzünü hatırlamakta zorlandığım günler oluyor. Ondan geriye hiçbir şey kalmadı, ne bir resim, ne de bir hatıra. Babamın aklına geldiğinde

Eşyalarını topladığında, öfkeli bir ev sahibi her şeyi çoktan dışarı atmıştı ve DC'deki dairemiz kiralanmıştı. Bunun için babamı asla affetmedim.

Yüz hatlarının zihnimde belirsiz olması beni dehşete düşürüyor. İpeksi ve dokunulduğunda serin olan sarı saçları ve benimkiyle aynı renkte masmavi gözleri olduğunu biliyorum. Taze elma kokardı ve üzgün olduğumda başımı göğsünün eğimine yaslar ve kalp atışlarını dinlerdim.

Onu o kadar çok özlüyorum ki bazen nefes almakta zorlanıyorum. Ama o gitti. Kendimden başka güvenecek kimsem yok. Bunu kabullenip yoluma devam etmem gerekecek kadar uzun zamandır böyle. Beni birçok yönden hayal kırıklığına uğratan bir babayı bulmaya çalışarak bir tutunma modelinde sıkışıp kaldım.

Yüzümü silerek Stevens'ı bir kenara bırakıyorum ve yorgun kaslarımı gererek ayağa kalkıyorum. "Artık kendine acımak yok Stevens."

Banyoya girip bir mendil alıyorum ve yüzümü yıkamadan önce burnumu siliyorum. Stevens beni takip ediyor, merakla izliyor.

"Genç ve zekiyim. koca bir hayat var. Gelmiş geçmiş en sevimli kediyle birlikte bir çatı katında kalıyorum." Bunun üzerine Stevens miyavlıyor, ben de sırtıyorum. "Gelmiş geçmiş en sevimli, en akıllı kedi. Etrafımdayken beni perişan eden o pisliği bulmama gerek yok. Artık yok. İleriye ve yukarıya."

Stevens tekrar miyavlıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Karar verilmiştir."

Bununla birlikte, uzun ve sıcak bir duş alıyorum. Ve eğer tüm bu süre boyunca ağlarsam, hıçkırıklarımı sadece Stevens duyacak ve kimseye söylemeyecek.

JOHN

İŞARETLERİ BILIYORUM. Oldukça netler. Göğsümdeki ağırlık, sabahları kalkmanın zorlaşması, çünkü yatak

rahat ve hayaller gerçeklerden daha iyidir. Her şey ağırlaşıyor. Zihnim bile.

En kötüsü de bu, zihninizden kaçamamak.

Zihin her şeydir, değil mi? Kendi düşüncelerinizden nasıl uzaklaşırsınız? Kurtulamazsınız. Sadece dikkat dağınıklığı vardır.

Eskiden dünyam kararmaya başladığında kendimi müzikle, içkiyle, partiyle, seksle oyalardım. Bir rock yıldızı olduğunuzda ve herkes sizi memnun etmek istediğinde harika dikkat dağıtıcı şeyler. En azından bir süreliğine. Ama karanlık her zaman bir yolunu bulur.

Ayrıca, içki içmek, uyuşturucu kullanmak? Gelmiş geçmiş en kötü dikkat dağıtıcı şey. Kendimi yok etme düğmesine basıp kendime biraz zaman kazandırabilirdim.

Koltuğuma çöküyorum ve üzerime çöken ağırlıktan başka bir şey hissetmek için elimi yüzümde gezdiriyorum. Yine de fısıltıları durdurmuyor. Beynime sızan sinsi küçük düşünceler bana bunu hak ettiğimi, boşa kürek çektiğimi söylüyor.

"Allah kahretsın." Ayağa fırladım ve oturma odasında dolaşmaya başladım. Bir numaralı başa çıkma mekanizması: düşüncelerinizin her zaman dostunuz olmadığını kendinize hatırlatın. Bir orospu çocuğu gibi yalan söyleyebilirler.

Ben Jax Blackwood, lanet olası bir efsaneyim. Ben neslimin sesiyim.

Artık öyle değil. Sen kendi neslinin ibretlik hikayesisin.

"Kahretsın."

Bu doğru değil, dostum. Bu sadece beyninde güzel, rahat bir yuva kurmaya çalışan endişe. Siktir git, endişe.

Biraz sakinleştim ama yeterli değil. İlaç tedavisi görüyorum ama bu görüldüğü kadar siyah ve beyaz değil. Benim için hangi ilacın işe yaradığını bulma meselesi. Deneme yanılma. Ve ne alırsam alayım, zihinsel olarak uyanık kalmam gerekiyor.

Terapistimden bir randevu aldım. Yalan söylemeyeceğim, çocuksu yanım yardım istemem gerektiği gerçeğinden rahatsız oluyor. Bu çok aptalca,

Ama işte; başkalarına bağımlı hissediyorum ve bundan hoşlanmıyorum. Ama daha önce beni dibe çeken şeyin bir parçası da buydu; yardıma ihtiyacım olduğuna inanmayı reddetmek.

Artık daha iyi biliyorum. Ve şu anda takviyeye ihtiyacım var. Bu berbat bir şey bile.

Telefonumu elime alıp aradım.

Otuz dakika sonra kapım çaldı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, bu gerçekten patlayacak.

Rye ve Whip kapının diğer tarafından bana sırtıyor.

"Merhaba Sting," diyor Rye yanımdan geçerken.

"Sting?"

Whip içeri girdi ve bana sabırlı bir bakış attı. "Bir SOS gönderdin." Doğru.

"Message in the Bottle," The Police'in en iyi şarkılarından biri.

"Şirin," diyorum Scottie beni takip ederken, yüz ifadesi sert ve biraz da . Her zaman böyle görüldüğü için bunu kişisel olarak algılamıyorum.

"Jax," diyor selamlamak için. Ama gözlerindeki endişeyi de görüyorum.

Ciddi olmasaydı hepsini buraya çağırmayacağımı biliyor.

Şimdi boş olan sahanlığıma bakıyorum. "Ne

?" Scottie soruyor.

"Brenna'nın gölgelerde gizlenmediğinden emin olmak." Scottie nereye giderse, o da genellikle beş santimlik topuklu ayakkabılar giyen şeytani bir uşak gibi onu takip eder. "Nerede o?"

Scottie koltuğun bir koluna yaslanırken, "Los Angeles'ta," diyor. "Neler oluyor, Jax?"

"Hemen atlayıver, ha?" Mutfağıma doğru yürüyorum, kusmak üzere değilmişim gibi davranıyorum. "Hayır 'Merhaba Jax, seni görmek güzel. Nasılsın?"

Scottie kaşlarını kaldırdı. ", Jax?" "İyiyim, teşekkür ederim."

"Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi bana neler olduğunu anlat."

Rye ve Whip koltuklara oturup bizi izliyorlar. Birkaç bira çıkardım ve ikisine de birer şişe attım. Kolaylıkla içkilerini aldılar.

"Bir tane ister misin Scottie? Hiç demlenmiş ayım yok."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak bana seviyeli bir bakış atıyor.

"Buna ihtiyacım olacak mı?"

"Muhtemelen."

Scottie gömleğinin manşetlerini çekip ayarlıyor. Takım elbisesi güvercin grisi ve kusursuz. Onu sadece bir kez gerçekten sinirli gördüm, o da şimdiki karısı Sophie yüzünden. Ona haberlerimi söylediğimde sakın kalacağını biliyorum. Buna güveniyorum. Bu grubu bir arada tutan yapıştırıcı o; bir menajerde olması gereken mükemmel bir özellik.

"Dostum," diyor Rye sandalyeye yığıldığı yerden, "ıkar ağzındaki baklayı artık."

Başımız Rye, ansiklopedik müzik bilgisi olan iri yarı bir adam. Aynı zamanda tam bir baş belası.

"Tanrım," diyor Whip başını sallayarak. "Adama bir dakika izin ver."

"Teşekkürler, Whip."

"Elbette, Jax." Göz kırıyor. "Bok ya yüzer ya da batar. Her iki durumda da boktur."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

Sırıttıyor. Bir moron gibi.

Kızlar Whip'e bayılır. Koyu renk saçları, mavi gözleri ve model yüzü var. Benim de öyle bir görünüşüm var. Ama Whip bir şekilde kendini masum ve biraz kaybolmuş gösteriyor, sanki tek ihtiyacı onu kurtaracak iyi bir kadının sevgisiymiş gibi. Ve hepsi buna kanıyor. O bizim davulcumuz. Şu anda bile ellerini kalçalarına vuruyor çünkü yerinde duramıyor.

İç çekerek kendimi kanepeye atıyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

"Cinsel yolla bulaşan bir hastalığım var."

Şu anda bir fare osursa, duyabilirsin. "Pardon, ne dedin?" Rye öksürerek söylüyor.

"Beni duydunuz."

Bir boğaz
temizlenir.

Scottie'nin aksanı daha da keskinleşiyor. "Hangi cinsel yolla bulaşan hastalığın var John?" John'u çıkarıyor. Boka battım.

Arkama yaslanıyorum ve onun acımasız yüzüyle karşılaşıyorum.

"Chlamydia."

"Lanet ." Burnunun kenarını sıkıyor ve sonra adım atmak için kanepeden kalkıyor.

"Vay canına." Rye öne doğru sallanır ve ellerini sıkar. "Vay be. Bu sadece ...siktir."

Whip bana sempatik bir bakış attı. "Üzgünüm, dostum."

"Evet." Kendimi bir böcek kadar hissediyorum.

"Nasıl olur da..." Scottie elini kaldırır. "Cevap verme. Nasıl olduğunu biliyorum. Kahretsin John, sen daha iyi bilirsin."

"Ciddiyim," diye ekliyor Rye. "Önce güvenlik, dostum. Boğulmadan önce örtün

o."

Bok gibi hissetmeme rağmen dik oturuyorum. "Hey, ." "O zaman neden-"

"Oral." Rye kaşlarını çatığında ona acıyan bir bakış attım. "Giyiniyorsun Sonra da mı? Diş barajı mı kullanıyorsun? Aksi takdirde, yerinizde olsaydım ben de kontrol ettirirdim."

Rye dehşete düşmüş görünüyor. "Sen ciddi misin dostum?"

Scottie sinirli bir ses çıkarır. "İşte bu, hepinizi seks eğitimi kaydediyorum."

Whip sandalyedeki kamburundan genişçe sırtıyor. "Bana sadece

CliffsNotes."

"Sizde de vardı. Belli ki hepinizi ne yazık ki eğitimsiz bırakmışlar." Whip başını sallıyor ve bana sempatik bir bakış atıyor. "Zor bir mola,

J."

"Evet."

"İşte bu yüzden gündelik seksi bıraktım," diyor karanlık bir şekilde. "Şu andan itibaren bir kız arkadaş bekliyorum ya da bir profesyonel tutacağım."

"Bir fahişeye para mı vereceksin?" Rye şok olmuş bir şekilde sorar. "Bu kadar mı düştük, William?"

"Dikkatle incelenmiş, yüksek eğitilmiş bir profesyonel," diye düzeltiyor Whip, sonra omuz silkiyor. "Ne yaptığını biliyor ve kimse incinmiyor ya da cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalanmıyor." Son kısımdaki vurguyu kaçırmadım.

"Peki ya konuşursa," diye bastırıyor Rye, "o zaman ne olacak?"

Whip başını sallar. "Benim işe alacağım türden bir kadın, müşterisinin kimliğini gizli tutmak için çok fazla riske girerdi."

Arkadaşıma bakarak, "Bu konuda çok şey biliyor gibisin," diyorum. "Şu anda söz konusu hizmeti kullanıyor olamazsın, değil mi?"

"Şu anda senin seks hayatından bahsediyoruz, Derin Gırtlak, benimkinden değil." Whip ona fırlattığım yastıktan kolayca kurtuldu, ama bir kutu Pringles ile takip ediyorum. Kafasına değdiğinde tatmin edici bir çınlama yapıyor ve kafasını ovuşturup beni terslerken gülüyorum.

"Dostum," diye eğiliyor Rye, gri gözleri endişeyle açılmış, "sikin acıyor mu? Yoksa taşakların mı? Ne olduğunu hep merak etmişimdir ama araştırmaya korkmuşumdur. Google böyle durumlarda arkadaşın değildir." Titriyor.

"Oraldan kaptığımı , değil mi? Boğazımda."

"Lanet olası boğazın mı?" *Yine dehşet ifadesiyle.*

"Sikimin kalkık olmasını mı tercih ederdin?" Komik olmasa da gülmekten kendimi alamıyorum. En azından benim için.

"Hayır. Ben sadece... Tanrım. Bundan sonra en az bir hafta boyunca bir hatunun altına yatabileceğimi sanmıyorum."

Whip homurdanıyor. "Bütün bir hafta mı? Bu senin için oruç tutmak gibi bir şey." "Değil mi?" Kaşlarını sallıyor.

Scottie, "Mide ekşimesi yapıyorsunuz," diye mırıldanıyor, sonra duraksıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu vokalinizi nasıl etkiliyor?" Ben ona ters ters bakınca elini kaldırdı. "Sormak zorundaydım."

Omuzlarım çöktü. "Erken yakaladığımız için enfeksiyon kontrolden çıkmadı. Şarkı söylemeye çalıştığımda nasıl hissettiğimi sana anlatacağım."

Başını sallayarak telefonunu çıkardı ve başparmağıyla ekrana dokundu. "Ne yapıyorsun?" Biraz endişeyle soruyorum.

"Brenna'yı arıyorum."

"Ne? Hayır!" Telefon için ona saldırmaya hazır bir şekilde ayağa fırladım. "Sakin ona söyleme. Sonunu asla duymayacağım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bunu ondan saklayabileceğini mi sanıyorsun? O halkla ilişkilerin başı ve bu tam bir halkla ilişkiler kâbusu olacak. Ortaklarınızın bilgilendirilmesi gerekiyor."

Duruyorum. "Siktir. Biliyorum, . Ben sadece ... Siktir."

Whips gülümsüyor. "Seni bu işe sokan şey sikişmek, evlat."

"William mı?" Scottie ona bakar. "Kapa çeneni."

"Evet, patron. Hemen kapatıyorum patron. Tamamen kapatıyorum."

Scottie onu tanıma zahmetine girmez. "Söz konusu bayanın kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Evet." Midem sıkışıyor. "Sanırım kim olduğunu biliyorum. Sorun şu ki, tam olarak isim alışverişinde bulunmadık."

"Yani sadece bir aday mı var?" Rye soruyor, sanki sayısız kadınla yatmamış olma ihtimali duyulmamış bir şeymiş gibi. Bana birkaç yıl önce sorsaydı, kabul ederdim.

Gerçek şu ki, eskiden bir kadını bu şekilde boşaltmaya bayılırdım. Belki de İngiliz çocukluğumdan kaynaklanıyordur ama ağzımı bir kadının kalçalarının arasına sokma fikri bana her zaman biraz yasadışı ve tamamen bağımlılık yapıcı gelmiştir. Bir kadını titreyen, uçurumun kenarında sallanan bir noktaya getirmek ve aklını kaçırmayı için tek gereken dilimin basit bir dokunuşudur.

Sonra çok kolay, çok sıradan hale geldi. Sekse ulaşmak kolay olduğunda, her gün birden fazla kez teklif edildiğinde, heyecan bir şeye dönüşür

daha yaya. Şimdi, seks daha çok mümkün olduğunca verimli bir şekilde boşalmamla ilgili. Ve bu üzücü bir düşünce değil mi?

Çenemi ovuşturuyorum, ağrıyan boğazıma dokunmak istiyorum ama bunu yapmayı reddediyorum. "Bana cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırmış olabilecek bir aday. Turdaydık. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Belki... kahretsin... aynı anda on ya da on beş kadın." İçimdeki her şey sıkıştı ve büküldü. Bunu geçirmiş olabilirdim. Her seferinde korunarak seks yapmışım ama bir hatun bana oral seks yaptığımda prezervatif takmamışım.

Scottie'yi yanımda ve bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum. Zaten omuzlarımda olan ağırlığa bir de bu ekleniyor ve gözlerimi kapatıyorum. "İsimlerini bile bilmiyorum, Scottie."

Hiçbir şey söylemiyor. Söylemesini istemiyorum. Söylenecek bir şey yok. Bir noktadan sonra, hatalarınızdan kaçamazsınız.

Beklenmedik bir şekilde eli omzumu kavıyor ve sıkıyor. "Bunu halledeceğiz, dostum."

Başımı sallıyorum ama üstünkörü. "Onlara söyleyen ben olmalıyım." Tutuşu sertleşiyor. "Kesinlikle olmaz."

Ona doğru bakıyorum ve onu ters ters bakarken buluyorum. "Bu benim hatam. Benim hatam.

o."

Scottie'nin burun delikleri boğa gibi kabarıyor. "Ve sen gideceksin Bu durumdan faydalanmak isteyenlere kendinizi sonuna kadar açmış olursunuz." "Eğer bir kadına bulaştıysam, kızgın olmayı hak ediyordur."

"Kızgınım, evet. Seni dava mı edeyim yoksa durumu istismar mı edeyim? Hayır. Seks sırasında kararları veren tek kişi sen değildin."

"Ne zaman bu kadar alaycı oldun?"

Gülümsemesi kısa ve esprisiz. "Siz ünlü olduğunuzda."

Homurdanıyorum ve başka tarafa bakıyorum. Haksız değil. Yıllar boyunca gördüğümüz şeyler hepimizi farklı şekillerde etkiledi. Scottie daha korumacı olurken, ben daha izole oldum. Seks benim grup dışındaki insanlarla son önemli temasımdı.

"Brenna ve ben hallederiz," diyor alçak bir sesle. "Bırakın işimizi yapalım."
Ne iş ama. Cevap vermedim ve Scottie Brenna'yı aramaya gitti.

Yüzümü buruşturarak arka cama doğru ilerliyorum. Kar neredeyse yok olmuş, sadece köşelerde küçük kümeler kalmış. İstesem içinde oturabileceğim bir teras bahçem var. Ama hiç oturduğumu sanmıyorum.

Rye yanıma geliyor ve sonra Whip diğer tarafımda beliriyor. Scottie'nin sesi kızgınlıkla yükselip alçalırken biz sessizlik içinde şehre bakıyoruz.

"Artık seks yapamıyorum," diye mırıldandım.

Whip ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar. "Tedavin bitene kadar olmaz."

"Ne , bir hafta mı?" Rye ekliyor.

Boynumun arkasını ovuyorum. "Mesele bu değil. Bunu tekrar riske atmayacağım."

Rye bana baktı. "İşin bitti mi? Seksele mi?"

"Bilmiyorum. Whip haklı; sıradan bir şey yapamam. Ama ciddi bir şey de aramıyorum." İstediğim son şey bir kız arkadaş. Berbat durumdayım ve birine üzerimde bu kadar güç vermemin imkânı yok.

Whip başını sallıyor. "Dediğim gibi, ya elinizi gerçekten iyi tanırırsınız ya da birini işe alırsınız."

"Whip'in eline dokunmamayı aklına not et," diyor Rye bana. Ben iç çekerken Whip ona parmağını uzatıyor.

"Bu seçeneklerin hiçbiri cazip değil." *Çifte lanet.*

Rye'in ağır eli omzuma indi. "Sanırım boku yedin, J." Homurdanıyor. "Ya da teknik konuşmak istersen, mahvolmadım."

Bilmiyor ?

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

STELLA

Ne yaparsam yapayım kafamın içinden çıkmayı reddeden yeni bir komşum olmasına rağmen, Killian James'in evinde yaşamak bir rüya. Bundan vazgeçmenin zor olacağına dair içimde kötü bir his var. Bu şehirdeki insanların daire dediği o küçük, ışıksız dolaplara nasıl geri döneceğim? Beni evin içinde tüylü bir koruma gibi takip eden tatlı Stevens'a şimdiden bağlanmaya başladım.

Yoga matımı terasa kurarken beni izliyor. Gerçek bir teras. New York'ta. Neredeyse başım dönüyor. Güneş kaldırım taşlarının üzerinde parlıyor. Geniş alan, kare şeklinde, taş ve çelikten yapılmış bir ateş çukuru/su fıskiyesinin etrafına grup halinde yerleştirilmiş alçak şezlonglar ve kanepelerle modern. Şu anda su açık ve aşağıdaki şehrin gürültüsüyle neşeyle dans ediyor.

Güneşi selamlamaya başladığımda, terasımı John'unkinden ayıran duvara bakmaktan kendimi alamıyorum. Beklediğimden daha alçak, yaklaşık göğüs hizasında. Yemyeşil saksı ağaçları ve çiçekli sarmaşıklar görünüyor ve John'un terasına bakmak için karşı konulmaz bir istek duyuyorum, çünkü Killian'ın sade alanıyla karşılaştırıldığında yemyeşil bir bahçe gibi görünüyor. Komşumdan beklediğim bu değildi.

Ama onu gerçekten hiç tanımıyorum. Onu bir haftadır görmedim. Onu görmeye çalıştığımından değil. Ama birbirimize hiç rastlamamamız garip. Acaba benden kaçıyor mu?

"Saçmalık," diye mırıldanıyorum, tahta pozisyonuna geçiyorum.

Plank pozisyonundan nefret ediyorum. Vücudum titriyor, göğsümde ateş yanıyor. Göğüslerimin gemiden atlayıp kaçmak üzere oldukları konusunda beni uyardıklarından eminim. Yüksek sesli bir "oof" ile düşmeden önce pozu beş saniye kadar tutuyorum. Ama daha iyiye gidiyorum. En azından şimdi plank yapabiliyorum. Önceden, kendimi ne kadar kaldırmaya çalışsam da kalçalarım yerden hiç ayrılmıyordu. İlerleme iyidir.

Ama şimdi kollarımı düzleştirmem ve zarif bir şekilde aşağı doğru köpek pozisyonuna gerekiyor. Bir kahkaha atıyorum ve üst bedenim "Hayır" demeden önce kendimi bir saniyeliğine hizaya getiriyorum. Hayır. Hayır. HAYIR." Hareketi sallıyorum ve muhtemelen bunu yaparken sarhoş bir kaplumbağa gibi görünüyorum.

Yukarı bakan köpek duruşu tatlı bir rahatlama, zavallı kollarımı esnetiyor. Ama uyluklarım ve baldırlarım protesto için yanıyor. Nefes alıp veriyorum, pozisyonumu koruyarak sıcak güneş ışığını içime çekiyorum.

Suyun nazik çınlaması yatıştırıyor ve yumuşak bir esinti John'un terasındaki ağaç tepelerini hışırdatıyor. Uzakta New York'un her daim var olan melodisi: kornalar, sirenler ve rastgele çingiraklar. Bu beni her şey kadar rahatlatıyor ve kendimi o güzel, soğuk kafa boşluğuna gömülürken buluyorum, ancak bir gitarın sert riff'iyle ondan çekiliyorum. Altımdaki kaldırım taşları titriyor.

Lanet olası rock yıldızı. Başka kimseye saygısı yok mu? Sesini alçaltmaya bile çalışmıyor. Sadece daha yüksek sesle, daha öfkeli. Sanki bir konserin ortasına düşmüş gibiyim, Tanrı aşkına.

Homurdanarak ayağa kalkıyorum ve alanlarımızı ayıran duvara doğru yürüyorum. Killian'ın tarafında alçak bir taş bank var ve duvarın üzerinden bakmak için onun üzerinde duruyorum. John'un tarafındaki sürgülü cam kapılar ardına kadar açık ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

Şarkı agresif ve sert bir şekilde çalmaya devam ediyor. Kill John'un biri değil, bu beni şaşırttı. Sadece kendi şarkılarını çalacağını düşünürdüm. Ama Pearl Jam'in "Alive" şarkısını çalıp söylüyor. Onun versiyonu tam olarak Eddie Vedder'inki gibi değil. İnce farklar var. Sesinin tonu biraz daha temiz, gitar çalışması tüm o öfkenin altında melankoli barındırıyor. Bunun nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ancak müzik notaları aynı kalsa da, her sanatçının farklı bir tuval boyadığını açıkça ortaya koyuyor.

Ve bu konuda hiç şüphe yok; Jax Blackwood bir sanatçı.

Normalde dans ediyor olabilirdim, ancak soğukkanlılığım yok oldu ve bu gidişle geri dönme şansım çok az. Zen'imi geri istiyorum.

"Oy!" Avazım çıktığı kadar bağıyorum. "John! Blackwood!" Hiçbir şey yok. Bir duraklama bile yok.

Zahmetsiz bir akışla çalışıyor, gitarı şarkı söylüyor.

Ellerimi ağzıma götürüyorum ve tekrar bağıyorum. "Hellooo!"

İşe yaramaz. Beni duymasına imkan yok. Yakındaki bir şezlongdan yastıklardan birini alıp sürgülü kapılarının olduğu yöne doğru fırlatıyorum. Hedefin çok uzağına düşüyor. Homurdanarak su şişemi fırlatmayı düşünüyorum ama belli ki kapılarının olduğu yöne bakmıyor, yoksa yastığı görürdü.

Ya öyle ya da görmezden geliyor. Bay Scott'ı arayabilirim. Ne de olsa John baş belası olursa ona haber vermemi söylemişti. Ama bu ispiyonculuk gibi geliyor. Ayrıca, John'la zaten tanıştım. Kaynağına gitmek varken neden bir aracıyla uğraşayım?

Kendime böyle söylüyorum. Ancak gerçekte yaptığım şey, terasın John'un tarafına bakıp durmak.

Tahmin edileceği üzere John'un bahçesi şehrin ortasında yemyeşil bir cennet. Rengarenk çiçek tarhları ve düzenli yollarıyla tam bir İngiliz bahçesi. Bir de çeşmesi var ama flüt çalan bir Pan heykeli bulunuyor. John daireyi bu şekilde teraslı olarak mı satın aldı yoksa kendisi mi yaptırdı hiçbir fikrim yok ama güzelliği beni şaşırtıyor.

John gitarının reverb'üne basıyor ve meydan okuyan ılık beni o güzel sundurmanın altında çay ve kek içme fantezimden alıp götürüyor. Tamam, yeter artık. Bunu yapabilirim. Onunla yzleſebilirim. Sadece küçük bir haneye tecavüz meselesi. Duvarından atlarsam teknik olarak hiçbir ſeyi "kırmıſ" olmam. Sadece küçük bir yasadıſı giriſ o zaman.

John aldırmaz. Beni duyabilseydi eminim içeri alırdı. Suumu dſnrken dudağımdan soğuk bir ter boſanıyor.

"Oh, neſelen, düğün çiçeği," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Terli avuç ilerimi yoga pantolonuma sildikten sonra onları duvarın sıcak st kısmına bastırıyorum ve kendimi aſaėı çekiyor. Bunu daha zarif bir ſekilde yapmayı hayal etmiſtim, ancak birkaç beceriksizlikten sonra, John'un duvarı boyunca uzanan yansıtma bankına atlamayı baſardım. Kendime korkmam için zaman tanımadan doğruca içeri girdim.

Bir an için, Killian'ın kentsel-retro çatı katı tarzının aksine, John'un evinin doğrudan *Gurur ve önyargı* setinden ıkmıſ gibi dekore edilmiſ olması dikkatimi dağıtıyor. Devasa Doğu halıları st üste . Pahalı antika mobilyalar, aſırı doldurulmuſ sandalyeler ve yaldızlı çerçeveler içinde düzinelerce yağlı boya tablo var. John'un koyduğu rocker cephesine o kadar zıt ki, baſka bir boyuta mı girdim diye dſnerek ağzım açık bakıyorum.

Ama hayır, müzik her zamanki gibi yüksek. Ve ben bu Buckingham Sarayı gibi daireye izinsiz giriyorum.

Tam bir sürüngen olmadığımı kanıtlamak için, yavaſa onun evine yürürken sesleniyorum. "John? Jax? Beni duyabiliyor musun?"

Hayır. Hayır, yapamaz.

Bunu biliyorum çünkü soluk kırmızı bir İran halısının üzerinde duruyor, tamamen müziğe dalmıſ, parmakları gitarının telleri üzerinde keskin bir hassasiyetle hareket ediyor.

Ve tamamen ıplak.

İsa ağladı, baſka tarafa bakamam. Bakamam. Bakamam.

Bakamıyorum. O arpıcı. Nefes kesici.

Büyük ve iri cüsseden ziyade uzun ve zayıf bir vücuda sahip. Güzel kare omuzlar, düzgün kalçalar, iyi tanımlanmış ve şaşırtıcı derecede güçlü görünen uyluklar ve sıkı baldırlar. Koşmanın vücuda iyi geldiği açık. Belki gitar çalmak da iyi geliyordur, çünkü adamın ön kolları saf şiir gibi, belirgin.

Tüm bunlar bir anda aklımdan geçiyor, çünkü gerçekten de ölmek üzere olan bir balık gibi ağzım açık kalmış durumda.

Vay canına, kalçalarını sanki sevişiyormuş gibi hareket ettiriyor, gitar onun güzelliklerini zar zor saklıyor. Ama sonra boynu kaldırıyor ve birden her şey ortaya çıkıyor. Ve tüm o ... *çevresi* ... sallanıyor. Bir hipnozcinun sarkacı gibi sallanıyor. Yemin ederim onunla birlikte sallanıyorum, tamamen büyülenmiş bir şekilde.

Ta ki arkasını dönüp yeşil gözleri benimkilere kilitlenene kadar. Bu beni sersemliğimden bir kurşundan daha hızlı kurtarıyor ve çıplak Jax Blackwood ile bir odada durduğumu tamamen fark ediyorum.

Doğal olarak kaybediyorum.

JOHN

İlk gördüğüm onun gözleri. Geniş, koyu mavi aynalar, korku gibi bir şey yansıtıyor ama tam olarak değil-şok ve aşağılanmaya daha yakın, sanki ona aletimle tokat atmışım gibi. Ve "sık" kesinlikle günün teması çünkü hevesli Küçük John şu anda gitarın arkasına iyice gizlenmiş olsa da, sanki onun anısı retinalarına kazınmış gibi kasıklarına bakıyor.

"Aman Tanrım. Benim *horoz-tanrımcockgod* ..." Ellerini sallıyor. "Tanrım. Tanrım demek istedim. Tanrı siki. Argh!"

Telaşlı gevezeliği bir hıçkırık ve yeni bir hızlı el çırpma dalgasıyla sona erer.

Aniden ortaya çıkması ödümü koparmış olsa da - ta ki içeri girenin bir sapık değil de Stella olduğunu anlayana kadar - kendimi alamıyorum. "Benim sikim tanrısaldır, bu yüzden kafa karışıklığını anlayabiliyorum."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Dick."

"O da bu isimle anılıyor." Ona göz kırpyorum çünkü etrafta hoplayıp zıplaması çok komik ama gözleri gitarıma yapışmış durumda. "Yine de, gerçekten etkilenmek istiyorsan doğru düzgün bakmalısın."

Gitarımı kaldırmak için hamle yapıyorum ve ellerini uzatıyor.

"Sakın ha! O gitarı olduğu yerde bırakın bayım."

"Emin misin?" Tereddüt ediyorum, elim boynumu kavırıyor. "Güzellikleri görmek istemeyen biri için çok sert bakıyorsun."

Gözleri yüzümde daralıyor, bakışları bir ölüm ışını gibi. "Ne , Jax? Kim etrafta çıplak gitar çalar ki?"

"Ben John." Nedense bana Jax demesi canımı sıkıyor. "Ben de öyle. Kendi evimin mahremiyetindeyken." Sırıttıyorum. "Gerçi bir keresinde sahnede idim."

"Peki... üzerine bir şeyler giy," diye tıslıyor.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Burası benim evim. Çıplak oynuyorum. Bunu kabullen."

Stella ofluyor, bu da göğüslerine harika şeyler yapıyor. Giydiği o küçük bluzun içinde sallanmaları bir an için dikkatimi dağıtıyor. Belki de gitarı aletimin önünde tutmalıyım. Çünkü artık ona iyice bakabildiğime göre arkamı dönmem çok zor.

Kızıl saçları ve dudaklarıyla tam bir Wilma. Küçük bel, şişen kalçalar, kıvrımlı bacaklar. Ya göğüsleri? Büyük Gibson'ın hayaleti, neden o tatlı göğüslerini genellikle bol üstlerin arkasına saklıyor? Onda

Ne çok büyük, ne çok küçük, tam kıvamında. Mükemmeller, şımarık avuçlar. Ve oldukça büyük ellerim var.

"Göğüslerime mi bakıyorsun?" Stella dikkatimi çekti ve irkilmeme neden oldu.

Yine de başka tarafa bakmıyorum. Vay canına, muhteşemler. "Aletime baktın," diyorum memelerine. "Sadece iyiliğinin karşılığını veriyorum."

Meme uçlarının dikleşmesini ve merhaba demesini izleme zevkini yaşıyorum. Ağzıma bir sırtıץ yayılıyor. Kahretsin, ama onlar da mükemmel görünüyor, küçük şekerlemeler gibi. Onları görmek istiyorum. Şimdi.

"Oy." Parmaklarını şıklatır. "Bakışını aldın. Şimdi gözler yukarı."

Haklı; bakmak var, sonra da sarkıntılık var.

"Bakmaktan bahsetmişken..." Boğazımı temizliyorum. "Neden izinsiz giriyorsun?"

Kızarıklık göğsüne kadar iniyor. Güzel göğüs. *Terbiyeli ol, John.*

Kafamın içindeki ses rahatsız edici bir şekilde annemin sesine benziyor. Rahatsız edici, çünkü yıllardır onun sesini duymamıştım. Bir silah sesinden daha hızlı bir şekilde uyarılmamı engelliyor.

"Kapıyı çalmaya çalıştım," diyor Stella. "Beni duymadın."

"Bu yüzden mi öylece içeri daldınız? İlişkimizde bu seviyede olduğumuzu bilmek güzel."

"Bizim bir ilişkimiz yok. Ve evet, içeri daldım. Gürültü yaparak yoga zamanımı mahvediyorsun."

Cidden, bu kız. Yarı mükemmel bir eğlence, yarı ıslak battaniye. Tam bir ikilem. "Bu gürültü değildi. Müzikti, Stella Button." "Her neyse... Argh. Seninle

bu şekilde konuşamam. Biraz lanet

"En azından pantolonunu giy."

Tedirginliği beni eğlendiriyor ve isteğini reddetmek istiyorum. Ama kendimi korumak için sadece Strat'ımla burada çıplak bir şekilde dururken biraz gülünç hissetmeye başlıyorum. Ayrıca çalmayı bıraktığımdan beri üşüyorum.

"Tamam." Kayışı boynumdan çıkarıp gitarımı yere bırakıyorum. Bir sürü viyaklama geliyor, bu da kot pantolonumu kapıp giyerken genişçe sırtımama neden oluyor.

Stella tüm itirazlarına rağmen, kot pantolonumun içine girip fermuarını çekmemi ilgiyle izliyor. Düğmelerimi iliklemeye zahmet etmiyorum. Her şeyden önce, bunun onu kızdıracağını biliyorum. İkincisi, bu onu kızdıracak.

Gözleri açık düğmede kilitli kalıyor ve ben de ellerimi kalçalarımın üzerine koyarak daha fazla eğlence için karın kaslarımı esnetiyorum.

"Bunları üzerimde tutmamı istediğine emin misin?" Gülmemek için kendimi zor tutarak soruyorum. Seksapel ağzı büzülüyor. "Hiç utanman yok, değil mi?"

Tonlarca utancım var. Sonsuz utanç. Ama vücudumla ilgili? "Hayır."

Başını sallıyor ve iç çekiyor. Ama gülümsemesini benden saklayamıyor. "O zaman anlaştık," diyorum ona. "Bana gizlice yaklaşmayacaksın ve ben de çıplak oynamaya devam et."

"Çıplak oynamak neyin nesi?" diye soruyor.

Omuz silktim. "Sıcak bastı. Kıyafetlerimi çıkardım. Önemli bir şey değil."

Azgın olduğumu ama elimden başka ihtiyacımı giderecek bir çıkışım olmadığını söylemiyorum. Ve elim bunu kesmiyor. Çıplak oynamak rahatlatıyor. Tuhaf diyebilirsiniz ama bu eylemde belli bir erotizm var, gitarın sikime yaptığı serin baskı, tellerin parmak uçlarımdaki gergin direnci ve müzik. Müzik ve seksin el ele gitmesinin bir nedeni var; ikisi de ifade, serbest bırakma, yaratma biçimleri.

Bana deliymişim gibi bakıyor. Ama konuştuğunda sesi sakinleşiyor. "Haklısın. Kendi evinde ne yaparsan yap, bu seni ilgilendirir."

"Teşekkür ederim-"

"Ancak," diye araya giriyor, "müziğiniz evinizde kalmıyor. Benimkini işgal ediyor."

"Müzik sadece duvarlarla sınırlandırılmaz, Stella Button."

"Peki, dene."

Ellerimi kocaman kaldırıyorum. "Bunu nasıl yapmam gerekiyor?" Stella'nın ağzı açık kaldı. "Bu kadar bilgisiz olamazsın."

Kızgınlıkla ona ters ters bakıyorum. "Sesi kısmayacağım. Bu saçmalık."

"Kulaklıkları küçük amfine tak."

"Kulaklık mı? Ailemin evinde miyim? Hiç şansın yok."

"Büyü artık. O kadar da kötü değil."

"Ben büyüdüm. Bu yüzden kendi yerim var. Müziğimi istediğim gibi çalmak için."

Bir ahududu üflüyor, sesi yüksek ve iğrenç. Gülmek istiyorum.

Ama yapmıyorum çünkü hala sinirliyim.

"Hak sahibi bir baş belası gibi davranmayı bırak John. Huzuru bozuyorsun ve bunu sen de biliyorsun."

"Başka kimse şikayet etmedi."

"Evet, öyleyim. Beni Bay Scott'ı aramak zorunda bırakmayın."

Kaşlarımın hissediyorum. "Beni ispiyonlayacak mısın? Alçakça, Stella. Çok alçakça."

Kollarını göğüslerinin altında kavuşturarak burnunu çekiyor. "Seninle herhangi bir sorun yaşarsam onunla iletişime geçmemi söyledi."

"Biliyor musun, Scottie bir süredir benimle oynamak istiyor. ne kadar 'kendini beğenmiş puşt' ifadesini ustalıkla kullansa da, teknik olarak benim için çalışıyor."

Ağzı açık kalıyor ve sonra kapanıyor. "Bunu unutmuşum."

"Anlaşılabılır. İşimize geldiğinde patronculuk oynamasına izin veriyoruz.

Ama gerçekler gerçektir ve ben bu raundu kazanacağımı düşünüyorum. Tekrar dene, Button."

Yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor. "Cidden bunu mısın?"

Eğer bana Scottie tehditleri savurmasaydı muhtemelen yapardım. Ya da *kulaklık* önermeseydi. Ona tembelce omuz silktilim.

Hırlıyor, tüm yuvarlak yerlerini yeniden sallıyor. "Eğer yapmazsan ..." Etrafına çılgınca bakıyor, sonra sevgili Strat'ıma odaklanıyor. "Ben

o eski püskü gitarla kafana vururum."

Dehşete kapılmış bir soluk beni terk etti. "Bu, tatlı Stella, bir zamanlar Jimi Hendrix'in sahip olduğu ve çaldığı 1964 Fender Stratocaster Sunburst. Taşaklarıma hızlı bir tekme atıp bu günü bitirmeni tercih ederim."

Kaşları kalkıyor. "Hendrix gitarın mı var? Ve *çalıyorsun*
Bu mu?"

"Elbette . Yaşlı kızla oynanması gerekiyor yoksa ölür." Dinleniyorum kaba, hırpalanmış bedeninde tescilli bir el. "Yaşlı Stella'yı dinleme. Seni koruyacağım, bebeğim."

Stella gözlerini deviriyor. "Tanrım. Bu şey ne mal oldu ki?" "O bir şey değil. Ve seni duyabiliyor."

Bir göz devirme daha.

Bebeğimi tekrar okşuyorum. "Yaklaşık bir milyon sanırım. Ama o benim için paha biçilemez."

Stella solgunlaşıyor ve biraz sallanıyor.

"Sorun nedir?" Ona soruyorum, biliyorum ama..

hala. "Çok bunaldım."

"Rye'ın enstrüman koleksiyonunu görmelisin. Çok etkileyici." Birdenbire görmesini, hoşlanacağını bildiğim Rye ile tanışmasını istedim. Onu bir saniyede etkileyebilir. Birden kaşlarım çatıldı. Belki de onun Rye'a yaklaşmasını gerçekten istemiyordumdur.

Kendini bir sisin içinden çekip çıkarmaya çalışır gibi başını sallıyor. "Onunla kaçmak gibi uygunsuz düşüncelerim var."

"Ben de aynı şekilde hissediyordum," dedim
ciddiyetle. "Ve satıyorum."

"İşte tanıdığım küçük hırsız."

"Paranın çoğunu hayır kurumlarına verirdim." Pek inandırıcı görünmüyor.

"Sakın Robin Hood'luk yapmaya ," diye takılıyorum. "Bu senin paralı askerlik yöntemlerinle ilgili zihnimdeki imajı bozuyor."

Stella ellerini kalçalarına koydu. "Bak, lütfen normal bir insan gibi kulaklık kullanır mısın?"

"Sesimi kapatmamı mı istiyorsun? Hayatta olmaz."

"Huzur içinde yoga yapamıyorum ve sen Stevens'ı korkutuyorsun."

"Stevens bir rock 'n' roll kedisi. Buna bayılır." O irkildiğinde, ona bir adım daha yaklaşıyorum, gözlerim yüzünde. "Stella Grey, beni suçlu hissettirmek için masum bir kediyi kullandın!" Buna bayıldım.

Burnu kırışıyor ve kibirli bir şekilde burnunu . "Ben yapmadım."

"Kesinlikle yaptın."

Stella ellerini havaya kaldırıyor. "Tamam. Tamam. Hepsi benim. Şimdi, lütfen sessiz olur musun?"

Gitmek için hamle yapıyor ve ben kendimi onu durdururken buluyorum.

"Sen yoga yaparken ben de biraz melodi çalsam nasıl olur?" ne ya?

Bunu öylesine söylemedim.

Mavi gözleri kirpiklerinin altından bana bakıyor, gizli gizli beni inceliyor. Dikkatinin göğsümde kalmasını özlemiyorum. Benim için sorun değil. Ben de onun göğsüne bakıyorum. Adil olan her şey adildir.

"Yoga yaptığımı nereden biliyorsun ki? Kapıyı çaldığımı duyacak değilsin ya. Ve bu kâbusun içine tekrar girmeyeceğim."

"Kelimeler acıtıyor, Button."

Tek kırmızı kaşını kaldırarak bakıyor.

"Bana mesaj at," diye teklif ediyorum. "O zaman ne zaman sessiz olacağımı bilirim." "Numaran bende yok."

"Şimdi de yavaş olmaya çalışıyorsun, değil mi?" Yüzünü bana döndüğünde kıkırdıyorum. "Bana numaranı ver. Yoksa ben sana benimkini veririm."

İnanılmaz bir şekilde, tereddüt ediyor. İçimden bir şok dalgası geçti. Gerçek numaramı asla vermem. Asla. Sadece grup ve Scottie'de var. Diğerleri asistanımın numarasını ya da bağlantılar için kullandığım ikinci telefonu alıyor. Ve

O istemiyor. Ya da belki de onunkini almamı istemiyordur. Her iki şekilde de, geleceğini görmediğim bir darbe.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Seni kandırmaya çalışmıyorum şekerim. Eğer oynamamı tercih edersen-"

"Oh, sakın ol, şekerim," diye karşı çıkıyor. "Sadece numaramı hatırlamaya çalışıyorum. Sık sık çevirdiğimden değil."

Benden bir kahkaha kopardı. "Şeker fıstığı, ha?" Birdenbire gitmesini istemedim. Gitarımı çalarken beni dinlemesini istiyorum. Ona yemek pişirmek ve mutfakta ne yaptığımı gerçekten bildiğimi göstermek istiyorum. Ve ağzından çıkacak yeni çirkin şeyleri duymak istiyorum.

Onun arkadaşlığına duyduğum ihtiyaç bana o kadar yabancı ki biraz başım dönüyor. Midem rahatsız edici bir şekilde dönüyor. Sertçe yutkunuyorum ve boğazım acıyor, bana hiçbir kadınla flört etmemem gerektiğini hatırlatıyor. Panik atak geçirmeme birkaç adım kaldı, bu da ne istersem isteyeyim onun gitmesi gerektiği anlamına geliyor.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Duş almalıyım. Sonra senden alırım."

Stella kaşlarını çatıyor ama sonra öfkeyle ellerini kaldırıyor. "Her neyse. Sadece... sessiz olun."

Kendimdeki hayal kırıklığı dilimde acı bir tat bırakıyor. Yutuyorum ve yine boğazımda bir acı hissediyorum. "Evet, tabii."

Ondan tamamen uzak dursam daha iyi. Hayatım onun gibi normal biri için fazla çarpık zaten.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

STELLA

"*Xiao long bao* yemenin SIRRI," diyorum yeni arkadaşım Bradley'e, "hamur tatlısını kaşığın üzerine yerleştirmek, yemek çubuğuyla delmek, sonra da geri kalanını yemeden önce akan tüm çorbamsı güzellikleri höpürdetmektir."

Eskiden Cleveland'da yaşayan kırk altı yaşındaki adli muhasebeci Bradley önce tereddütle bana, sonra da aramızdaki bambu buharlı pişiricinin içinde duran köftelere bakıyor. Yüzünde kararlı bir ifade belirliyor ve köfte cennetinin küçük girdaplı yastığına uzanıyor, dikkatlice kaldırıp kaşığının üzerine koyuyor.

"Et suyunu biraz soğumaya bırakmayı unutmayın yoksa dilinizi yakarsınız."

Bradley, mesleğinde ona iyi hizmet eden titiz bir sabırla talimatlarımı takip ediyor. Böreğini delerken kokulu bir buhar bulutu çıkıyor.

"Kendinize tüm bu güzel aromaları içinize çekme deneyimini yaşatın."

"Harika kokuyor," diyor mutlu bir şekilde ve ardından çorbasını höpürdeterek içiyor.

Bu olaya kaç kez şahit olursam olayım, birinin ilk kez yeni ve lezzetli bir yemek yediğini görmek beni asla tatmin etmiyor. O bakış

Yüzlerindeki merak ve zevk, ardından neredeyse çocuksu bir neşe, beni de yeniden çocuk gibi hissettiriyor.

"Lezzetli," diyor iç çekerek. "Onları yemek için en iyi yer burası mı?"

Tekrar konuşmadan önce bir mantı yiyorum. "Başka iyi yerler de var. Size bir liste göndereceğim. Ama ben burayı seviyorum çünkü çok çeşitli mükemmel yemekler yiyebilirsiniz."

East Village'dayız, Bradley'nin yeni evinden birkaç metro durağı ötede.

Bradley başını sallıyor ve bazı notlar almak için telefonunu çıkarıyor. Aşırı verimli olsa da sevimli. Bazı insanlar benimle geçirdikleri zamanı, benim onların öğretmenini, kendilerinin de hevesli öğrenciler olduğu bir tür sınıf olarak görüyor. Diğerleri ise sadece deneyimin tadını çıkarıyor. Bradley'in ilk gruptan olduğu açık.

Benim için sorun değil. Ne olursa olsun. Sonuçta bunun için para ödüyor.

"Şimdi de yeşil soğanlı krepleri deneyelim," diyor artan bir heyecanla.

Bradley ile tanıştığımda çok az konuştu ama utangaç bir şekilde kızardı ve çorba köftesi deneyip deneyemeyeceğimizi sordu. New York'a taşınmaya hazırlanırken bu köfteler hakkında bir şeyler okumuştı, ancak oraya vardığında tek başına gitmeye ya da yeni iş arkadaşlarından birini davet etmeye utanmıştı.

"Bunları seveceksin," diyorum ona, her birimize birer porsiyon servis ederken. "Yeni işin nasıl gidiyor?"

"Pekala, teşekkür ederim." Bradley kızardı. "İş arkadaşlarım... hoş insanlar."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Özellikle biri olabilir mi?"

Yüzündeki kızarıklık artar ve kravatını düzeltir. "Belki. Ama senin kadar güzel değil canım."

Ben buna hazırım. Zaman zaman olur. Ona rahat bir gülümseme veriyorum. "Çok tatlısın. Ama bence şu iş arkadaşın oldukça harika."

Bradley yemeğini inceliyor ama yüz ifadesini gizleyemiyor. Evet, bu kadın her kimse onun için gidici.

"Bana ondan bahset," diyorum.

Bradley konuşmaya başladı. Gerçekten de dinlemek istiyorum ama dikkatim restoranın üzerinde boş boş gezinirken birdenbire bir çift yeşim yeşili gözle karşılaşıyorum.

Jax Blackwood şeytani bir sırıtışla bana bakıyor.

En azından Jax-John olduğundan oldukça eminim. Ya da onun başka bir versiyonu. Bu adamın üzerinde beyaz Oxford düğmeli bir gömlek var. Genç ofis çalışanlarının giydiği türden. Bir çift gümüş tel çerçeveli gözlük burnunun köprüsünde duruyor ve bir zamanlar dağınık olan saçları yandan ayrılmış ve düzgün ve düzenli bir şekilde geriye taranmış. İnek şıklığı. Tam bir Clark Kent.

Aynı kalan tek şey o sinsi, orantısız gülümsemesi ve gözlerinin derin gülme çizgileriyle kırışması. Ve tabii ki bu John. Başka hiç kimse bana en derin sırlarımı biliyormuş ve onları eğlenceli buluyormuş gibi bakmıyor.

Gerçi beni hiç tanımıyor. Sadece tanıdığını sanıyor. Domuz ekmeğini selamlamak için kaldırıp doymak bilmez bir ısırtık aldığında omuzlarımda bir sıkıntı belirliyor.

Kalçalarım sıkıştı ve ona baktığım için anında kendime lanet ettim. Grace adında bir kadın hakkında mutlu bir şekilde sohbet eden Bradley'e odaklanıyorum.

Sohbete katılıyorum ama uzun zamandır ilk kez otomatik pilottayım. Konsantrasyonum, bana bakmaya devam eden ve dim sum'unu düpedüz sapkın bir duygusallıkla yiyen sinsi bir rock yıldızı tarafından bozuldu. Kimse yemekten bu kadar zevk alamaz. Gözleri beni bırakmazken nasıl odaklanacağım?

Diğer her ısırtıkta göz kırpmıyor ya da dudaklarını müstehcen bir şekilde yalıyor, hepsi açıkça beni sinirlendirmek için tasarlanmış. Ve ona parmağımı çevirip

elim masanın üzerinde seşiriyor. Kaşığıma alamadan bir çorba köftesini kırıyorum ve yemin ederim John gülüyor.

Dişlerimi sıkarak Bradley ile yemeğimi bitiriyorum. Ayrılmak için ayağa kalktığımızda John'a bakmaktan kendimi alamıyorum. O gitmişti. Rahatlamam gerekirken hayal kırıklığına uğradığımı fark edince dehşete düşüyorum.

Siktiğimin rock yıldızları.

Bradley kaldırımda bana, "Bu çok güzeldi Stella," dedi. "İlk başta hizmetin hakkında ne düşüneneğimi bilemedim. Ama sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Her kuruşuna değdi."

Birçok yeni müşteri ilk buluşmamızda gergin olur. Bradley'i kazandığım için mutluyum.

"Bana teşekkür etme. Benim için zevkti." Çoğunlukla. Aptal John Blackwood, kendini işimin ortasına attı. "Eğlenmene sevindim."

Bradley kravatını düzeltiyor. "Sizin için de uygunsa, başka bir toplantı planlamak istiyorum."

Müşterilerim ne düşünürse düşünsün, ilk randevumuz benim için de bir test alanıdır. Birinin yanında kendimi rahat hissetmezsem, çeker giderim. Ama Bradley tatlı ve samimi. Kabuğundan çıkmasına biraz yardım edebilirsem, memnun olacağım.

"Tabii ki öyle. Bana birkaç tarih ve saat mesaj , bir şeyler ayarlarız."

"Tamam. Güzel. Teşekkür ederim." Bradley bana sarılacakmış gibi eğiliyor ama duraksıyor, belli ki telaşlanmış.

Ona yardım ediyorum, dostça sarılıyorum ve yanağına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Kendine iyi bak Bradley. Grace'le de konuş, tamam mı? Eminim o da köfte çorbasını denemek ister."

Gülümsemesi titrek. "Tamam Stella. Profesyonel olan sensin."

"Evet, öyleyim. İlerle ve başarılı ol, Bradley Tillman."

Kıpkırmızı kızarıyor ama adımlarını hızlandırarak uzaklaşıyor. Çok sevimli, yüzümde kocaman bir sırıtışla onu izliyorum.

"Aslında," diyor arkamdan yumuşak bir erkek sesi, "bu 'uzun yaşa ve başarılı ol' demek."

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak ama John'la yüzleşmek için topuklarımın üzerinde dönerken tepki vermiyorum. Çok yakınımda duruyor, yüzünde bir sırıtma, elleri bol, düz önlü chino pantolonunun ceplerine tıklımış. Gömleği tipik bir ofis çalışanının yapacağı gibi içine sokulmamış, ama bunun dışında tiki stajyer görünümüne sahip.

Talihsiz çıplak gitar olayından beri onu görmedim. Hatırası hala gözleriyle karşılaşmayı zorlaştıracak kadar güçlü. Onu çıplak gördüm. *Aletini* gördüm. Uzun, etli, güzel aletini. Lanet olsun, onu tekrar görmek istiyorum.

Hayır, hayır, hayır, Stella. Sakin ol. Etkilendiğimi bilmesine izin veremem; bunu yaşamama asla izin vermez.

"dilerim," diyorum sahte bir gülümsemeyle. "Sizi tanıyor muyum?"

Yüz ifadesinden ukala olduğum anlaşılıyor. Ama o uzun, yetenekli parmaklarıyla kocaman elini uzattı. "Merhaba, ben John Blackwood. Bir marketin her yerinde bana ters ters baktın, beni öptün ve sonra da tatlımı çaldın."

Elini tutmuyorum. "Öpüşme ve çalma meselesine oldukça takılmış görünüyorsun."

Ağzının köşesi yukarı doğru çekiliyor. Bir inek gibi giyinmiş olabilir ama günahın vücut bulmuş hali gibi görünüyor. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sesi yumuşak kalıyor, yavaşça alay ediyor. "İtiraf ediyorum, öyleyim. Daha önce hiç öpücük çalıp da karşılığını vermeme beklemeyen biri olmamıştı."

Yemin ederim dudaklarım yumuşuyor ve şişiyor. Bunun saçmalık olduğunu söylüyorum kendime acımasızca. "Neden hepsinin kaçıp gitmesine şaşırıyorum?"

Kaşları kalktı. *Beni kasten mi yanlış anladın? Çok şirin, Button. Oh, bu kasıtlı mıydı?*

Kocaman sırıtıyor. Ben de bakmamaya çalışıyorum. John Blackwood'da genellikle biraz alaycı bir hava vardır. Konuşmadığı zamanlarda garip bir durgunluk onu ele geçiriyor ve sanki kendi dünyasında ve karanlık bir yerdeymiş gibi.

Ama böyle gülümsediğinde, korunmasız ve dolu dolu, neredeyse başka biri gibi -
çocuksu ve mutlu.

Onun dönüşümünü atlatamıyorum.

"Bu gözlükler reçeteli mi?" Daha yakından incelendiğinde, camın düz ve
ince olduğu görülür.

John gözlüğünü burnunun belirgin köprüsüne doğru itiyor. "Onlar bir dekor.
Düzenli ve tertipli olduğumda çoğu insanın beni görmezden geldiğini fark ettim."

"Düşünsene."

Kıkırdıyor ve biraz daha yaklaşıyor. "Ama fark ettin." "Çünkü
bana bakıyordun."

"Sen de bana bakıyordun." Artık vücudunun sıcaklığı benimkini bastırarak
kadar yakınımda. Her zaman erkeklerin etrafındayım. Bazıları güzel kokar,
bazıları kolonya kokar, bazıları da sadece kokar. John'un kokusu daha çok alaycı:
biraz sıcak ve baharatlı, biraz narenciye ve misk gibi. Bu kombinasyon
duyularımın sınırlarını gıcıklıyor, beni yaklaştırmaya, içine girmeye ve araştırmaya
çağırıyor. Şeytani bir koku.

Ondan bir adım uzaklaşıyorum ve az önce çıktığımız restorana bakıyorum.
"Burada ne yapıyorsun?"

"En sevdiğim dim sum restoranında öğle yemeği yemek. Belli ki."

"En sevdiğim dim sum restoranı."

"Şehrin yarısının en sevdiği yer olduğuna eminim,"
diyor. "Ve sen de tesadüfen buradasın. Bugün."

Gözleri bir sırtışıyla kırışıyor. "Şimdi, şimdi, benim küçük Sherlock
Gnome'um. Tesadüfe bakın ki terapistimin ofisi caddenin karşısında ve seans
sonrası öğle yemeğimi burada yemeyi seviyorum."

"Oh." Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum.

John'un farkına vardığı bir şey. Cevap sırtışı Cheshire Kedisi'ninkiyle
yarışır. "Şu halinize bakın, ayağınızı soktuğunuzu sanıyorsunuz."

"Şey, sayılır."

Kaşları çatılıyor. "Bana terapiye gittiğimi söylediğin için mi? Bu konuda konuşmaktan utanmıyorum. Dr. Allen beni kötü bir durumdan kurtarmaya yardım etti." Omuz silkiyor. "Gerçek şu ki, artık terapiyi seviyorum. İçimdekileri dökmeme ve olayları bir perspektif içinde tutmama yardımcı oluyor."

"Gençken bir süreliğine gitmiştim," diyorum ona hafifçe. Ancak içim kıpır kıpır. Çünkü John kendini açma konusunda oldukça rahat görünürken, ben değilim. Hiçbir zaman da olmadım. "Muhtemelen birkaç seans daha yapabilirim."

Daha önce neden danışmana ihtiyaç duyduğumu merak ettiyse de, merhametli bir şekilde kurcalamıyor. Bunun yerine, tavrı hafif ve alaycı olmaya devam ediyor. "Yaşadığın paranoyaya iyi gelebilir." Bana komplocu bir göz kırptıyor.

Orta parmağımla gözümün kenarını sildiğimde, John alçak sesle kıkırdıyor ve açıkça kendinden memnun. Yerine oturuyor ve yeni bir ilgiyle bana bakıyor. "Restoran zevklerimizin aynı olmasına gerçekten şaşırdın mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

Kara kaşlarının arasında bir çatık oluşuyor. "Geçen gece alışveriş yaparken tüm bunlar da neydi? Neredeyse aynı eşyaları almıştık."

"Fark etmiştim," diye mırıldandım, tedirgindim.

"Tuhaftı." "Çok garipti."

Caddede yürümeye başladık. Nereye gittiğimizden ya da neden yürümeye başladığımızdan emin değilim ama durmuyorum. John dokunacak kadar yakınımda duruyor ama gözlerini ileriye odaklıyor. "Başta beni takip ettiğini sandım."

Güldüm. "Ben de senin için aynısını düşünmüştüm."

"Biliyorum. O çılgın '*bana doğru kıpırdarsan seni delirtirim*' gözlerinle bakmaya devam ettin."

"Bu bakış çoğu kadın için ilk savunma hattıdır."

Omuz silkiyor. "Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım."

"Büyük Jax Blackwood olduğun için mi?" Sadece yarı şaka yapıyorum.

"Şey... evet." Gözlüklerinin arkasından yeşil gözleri parıldıyor. "Neden bana bunun için özür dilemem gerekiyormuş gibi bakıyorsun?"

"En azından biraz alçakgönüllü ol."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Bana bir kez daha küstahça gülümsüyor, adımları hafif ve kendinden emin. "Şu Bradley denen adam kim?"

Belli ki çok şey duymuş. Çenemi dik tutuyorum. "O seni ilgilendirmez."

John kocaman bir omuz silkiyor. "Kulak misafiri olmaktan kendimi alamadım-" "Arkamızda gizlenirken mi?"

"Bir mesaj gönderirken siz ikiniz tam önümde durdunuz," neredeyse mağdur görünüyor, "orada olduğumu bile fark etmeden."

"Etrafa bakmaya vakit ayıramadığım için özür dilerim."

Alaycılığını görmezden gelerek koluyla beni dürtüyor.

"Affedildin." "Argh!"

John'un kahkahası alçak sesle, yuvarlanarak ve fazlasıyla memnun bir şekilde. "Tanrım, seni heyecanlandırmak çok kolay."

"Bunu yapmaktan hoşlandığını düşünmeye başlıyorum."

Eğiliyor ve nefesi tenimi gıdıklıyor. "Bayıldım buna."

Omuzlarımdan aşağıya doğru bir ürperti yayılıyor ve göğsümden aşağıya iniyor. Korkunç bir şekilde göğüs uçlarım geriliyor ve rahat adımlarımı sürdürmek için çaba sarf ediyorum. Cidden, bu adam bunu nasıl yapıyor? Birkaç kelime ve sesinin yumuşak tınısı beni nasıl bu kadar güçlü etkileyebiliyor?

Kavşağa ulaştığımızda adımlarımız yavaşlıyor. Büyük bir su birikintisi var, kar eridiğinden beri ortaya çıkanlardan biri. Bu su birikintisi karanlık ve derin, üzerinde iğrenç buz parçaları ve şehir artıkları yüzüyor. John bileğimi yakaladığında duruyorum ve karşıya geçmek için etrafa bakıyorum.

Uzun parmakları bileğimi küçük ve kırılgan hissettiriyor. Durup ona baktığımda bana sırtıyor, gözleri muziplikle parlıyor.

"Ne-" Eğilip beni kollarının arasına aldığında sözlerim bir gıcırtyla kesildi.

"Kıpırdama," diyor buzlu su birikintisine doğru adım atarken ve bizi yolun karşısına geçirirken. "Seni düşürürsem hoşuna gitmez."

Sıcakkanlı ve zayıf yapısına rağmen bir öküz kadar güçlü olduğu belli. Bir kolumu boynuna doluyorum, düşeceğimi düşündüğüm için değil, kendime engel olamadığım için. "Sen delisin."

Yakından bakınca, gözlerinde yeşilin arasından fırlayan koyu mavi benekler var. "Şövalyelik yapıyorum," diyor protesto edercesine. "Cidden, tarihi işaretlerle çünkü bu bir ilk."

Nefesi, yemeğin sonunda dağıttıkları küçük kavun şekerlerinin hafif kokusunu taşıyor ve onun da tadının güzel olup olmadığını anlamak için yaklaşık bir öpücük daha çalmamak için kendimi göğsüne yaslamak zorunda kalıyorum. Çıplak kavrayan elinin izini ya da diğer elinin kıvrımının hemen altındaki kaburgalarım bastırışını hissetmemi engellemiyor. Bu çok fazla ve çok yakın.

Nereye gittiğine bakmıyor ama ben onunkini incelerken o da benim yüzümü inceliyor. John Blackwood'un Eski Hollywood'a özgü bir görünümü var - hoş bir mükemmellik yerine güçlü bir karaktere sahip özellikler. Yüksek köprülü burnu biraz fazla uzun, koyu kaşlarının kalın çizgisi biraz fazla sert ve çenesi tamamen inatçı, keskin çene çizgisinin sonunda kör bir noktalama işareti. Ancak ağzı yumuşak bir şekilde yontulmuş ve dolgun.

O dudaklar biraz daha yaklaşıyor ve ben onlara baktığımı, onun da beni izlediğini fark ediyorum.

Yüzüm kızarıyor ve başka tarafa bakıp yolu inceliyormuş gibi yapıyorum. "Su birikintisinin etrafından dolaşabilirdik."

Onu bir an bile kandırdığımı sanmıyorum.

"Çok uzun sürerdi. Ve bu şekilde, seni ben taşıyacağım." Arsızca göz kırıyor.

Neden istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama sormaya korkuyorum. Onun tarafından tutulmak zaten yeterince garip. Ama iyi hissettiriyor. Gerçekten çok iyi. şu andan itibaren onun beni taşıdığını hayal . John Blackwood: Yeni ulaşım aracım.

"Biri beni en son taşıdığında on yaşıındaydım," diye mırıldanıyorum.

Bana bakarken adımları yavaşlıyor gibi görünüyor, bakışları tenimde sıcak bir vuruş gibi. Dudaklarının kenarlarını çeken gülümseme nazik. "Ah, tatlım, o iri bebek gözlerin ve küçük çillerinle bazen gerçekten de çocuk gibi görünüyorsun."

Dudaklarımdan sinirli bir nefes çıkıyor ve kıpırdanmaya başlıyorum. Bakışları göğüslerime inerken beni daha sıkı kavlıyor. Gülümsemesi daha da genişliyor. "Ama sen tamamen kadınsın, değil mi Stella Button?"

"Bırak beni," diye çıkıştım, kızarmış ve sinirlenmiş bir halde. "Ayaklarımdan ıslanması umurumda değil. Bu basmakalıp flörtü dinlemeyeceğim-"

Beni aniden yere bıraktı ve ben de beceriksizce bir "Oof!" dedim.

"İşte buradasın," diyor mutlu bir şekilde. "Tamamen güvende ve kuru."

Gömleğimi düzeltiyorum. "Göt."

Kendinden memnun bir şekilde kıs kıs gülüyor. "Seni kızdırmak gerçekten çok kolay." "Beni kızdıran tek kişi sensin."

Tamamen doğru olmasa da. Sadece bazı zamanlar beni sinirlendiriyor. Çoğunlukla, şaşırtıcı derecede çekici.

John dilinin ucunu dişlerinin kenarında gezdiriyor. "Şanslı olan ben değil miyim?"

Gerçekten buna inanıyormuş gibi konuşuyor. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Ayak bileklerine kadar sıırsıklam olmuş, bir zamanların beyaz Vans'ı şimdi bulanık bir gri. Bu rahat olamaz. Ve bunu benim için yaptı. Sadece çekici değil, aynı zamanda nazik.

şu anda en yakın metro çıkışıındayız. Ve oraya doğru bakıyorum. "Ben eve gidiyorum." Onun da oraya gidip gitmediğini sormak istiyorum ama sormuyorum.

John diğ er y one bakar. " uradaki gitar dükkanına gidiyorum."

Eğ er o işaret etmeseydi, kaçırmış olacaktım. Mek nın bir tabelası yok ve camek n kirli ve neredeyse tamamen eski konser afi leriyle kaplı.

"Ah.  ey... mutlu alı veri ler." Bu benim gitmem için bir işaret. Hareket etmiyorum. O da kıpırdamıyor.

bakıyoruz.

Alt dudağının kenarını ısırıyor. "Gelmek ister misin?"

 imden mutlu bir sarsıntı geçiyor. *Eğil, kızım. Diren. Bir köpek yavrusu gibi onu takip etme.*

Ağzım mesajı almıyor, çünkü ben daha kapatamadan açılıp konuşmaya ba lıyor. "Tamam, tabii."

JOHN

Stella ile burada ne yapıyorum?

Emin değilim. Yani, evet, onu benimle New York'taki favori gitar dükkanına gelmesi için davet ettiğimi biliyorum. Sadece nedenini bilmiyorum.

Yalancı. Nedenini biliyorsun. Ondan ho lanıyorsun.

Sikeyim. Seviyorum. Beni güldürüyor ve çok tuhaf biri. İyi anlamda. Bir Escher  izimi gibi, gerçeküstü ve biraz kafa karıştırıcı ama bakmaya devam etmek istiyorsunuz çünkü yeni bir şey ke fedeceğinizi biliyorsunuz. Bradley de kim? Neden cevabı beğenmeyeceğime dair kötü bir his var içimde?

D kk na doğru yürürken başımı kendime doğru sallıyorum. Beni ilgilendirmez. Biz arkadaş bile değiliz, sadece didi en ve flört eden kom şularız. Hatta

İçgüdülerim beni elimi Stella'nın koymaya itti. Kıyafetlerinin arasından onun sıcaklığını hissediyorum.

Dar siyah bir süveterin altına uzun beyaz bir bluz giymiş ve onu bir tür seks düşkününü kız öğrenci versiyonu gibi gösteren siyah bir etekle eşleştirmiş. Bana tamamen uyuyor. Belki de fazla. Stella kısa olabilir ama bacakları güçlü ve kıvrımlı. Tanrım, soluk gri diz altı giyiyor. Diz altı mı? Bunun bir erkeğe ne yaptığından haberi var mı?

Bu beni İngiltere'deki devlet okulu günlerime geri götürüyor; bir numaralı hedefim bir kızın külotuna girmenin yolunu bulmaktı. Hiç düşünmeden parmaklarımı sırtının dar kıvrımında gezdiriyorum ve o da titriyor. Aletim kıpırdıyor, uzun bir uykudan uyanıyorum.

Hiç iyi değil. Needy Dick ev . Elimi bırakıyorum.

Sam, her zaman olduğu gibi, pencere kenarındaki hırpalanmış kırmızı deri koltuğunda oturuyor. Etrafı duvarlara asılmış, sehpalara yerleştirilmiş ve çantalara konmuş gitarlarla çevrili, adeta enstrüman sürüsüne bakan bir çoban gibi görünüyor. *Guitarist*'in son sayısından başını kaldırmıyor, ama sakın bir şekilde bitki çayı olduğunu bildiğim bir fincanı yudumluyor.

"Jax," diyor bir sayfayı çevirirken. "Ne zaman geleceğini merak ediyordum."

"İyi dinlenmiş görünüyorsun, Sam." Gerçekte Sam, Jax'in o günkü haline çok benziyordu.

rahmetli, büyük BB King. Onun yeteneği de ustaninkine oldukça yakın. Ama Sam kendisi için çalışıyor, kalabalık için değil. "Senin için bir şeyim var."

Dergisini bırakıyor. "Önce beni sevgili arkadaşınla tanıştır." Yapmak üzere olduğum bir şeydi, lanet . Bir elimi ona doğru uzattım.

Kapının yanında duran Stella, iri gözleriyle organize kaosu inceliyor. "Stella Grey, bu Sam Absalom."

Bunun için Sam ayağa kalkar. "Bayan Grey?" Onun elini sıkar. "Çok iyi, Bay Absalom."

"Pfft. Ben Sam'im. Jax neden bu kadar resmi olma ihtiyacı hissetti bilmiyorum."

Stella gülümsüyor ve onun her zaman gülümsediğini fark ediyorum. Bunu zorladığı için değil, sadece doğal eğilimi güneşli olmak. Karanlığa çok sık kayan biri için, onun parlayan sıcaklığı bir işaret. Daha da yaklaşıyorum. "Kibarlık ediyordum."

Sam yine *pfft yaptı*. "Şimdi bana neyin var göster."

Zorba herif. Bu adamı seviyorum. "Al." Cebimden küçük bir gitar penası paketi çıkardım. Her birinin arkasında parmak izim var. "Söz verdiğim gibi."

Sam memnuniyetle onları alır ve paketi tezgâhın arkasına koyar. "Bunları isteyen çok sayıda genç var."

Ben de bu yüzden yaptım. Bu dükkana ilk girdiğim zamanı hatırlıyorum. Sam, Kurt Cobain'in parçalanmış gitarlarından birine dokunmama izin vermişti, güzelce çerçevelenmiş ve zengin bir müşterinin onu almasını bekliyordu. Kendimi ölümsüzlüğün bir parçasına bağlanmış gibi hissetmişim. Hâlâ bazen böyle hissediyorum; bir gün kemik ve kül olacağım ama müziğim yaşamaya devam edecek.

Sam Stella'nın dirseğini tutuyor ve ona odanın içinde rehberlik ediyor, çeşitli gitarları gösteriyor ve her birinin artılarını ve eksilerini anlatıyor.

Stella geniş gözlerle bakıyor ve pembe dudaklarını usulca aralıyor. "Hepsi çok güzel."

"Öyle." Sam'in yumru parmakları Gibson Acoustic Hummingbird'ün tatlı kıvrımlarında geziniyor. "En sevdiğin hangisi?"

"Oh..." Kollarını iki yana açarak bir daire çiziyor. "Hepsini."

Sam gülüyor. Ve böylece, büyülenir. Enayi. "Hiç oynadın mı?"

Ben de bilmek istiyorum.

Stella güzelce kızarıyor. "Bir kez denedim. Tellerin parmaklarımı devam edemeyecek kadar acıttığını söylemekten utanıyorum."

Şimdi, başka biri olsaydı, metanet ve acıyla başa çıkma konusunda bir ders alacağından oldukça eminim, ama Sam - yaşlı köpek - sadece anlayışla başını sallıyor. "Böcek tarafından ısırılmalısın yoksa işe yaramaz."

Garip bir şekilde, Stella onun tam olarak neden bahsettiğini anlıyor gibi görünüyor. "Bazı şeyler böyledir."

"Denemek istemene ne sebep oldu?" Sessiz kalamayarak soruyorum. Sesim ikisini de ürkütmüşe benziyor, sanki orada olduğumu unutmuşlar gibi.

Stella doğrulur, küt burnu kırışır. Tereddüt ediyor.

"Bir şarkı mıydı?" Ben sordum. "Hayran olduğun bir oyuncu mu?" *Ben mi?* İnsan umut edebilir.

"Güleceksin," diyor, sanki saldıracakmışım gibi bana bakarak.

"Gülmeyeceğim." Çenemdeki kirli sakalı kaşıyorum. "Şey, belki."

Stella ters ters bakıyor, ama Sam araya giriyor. "Burada kimse müzik zevkini yargılamaz." "Jax'in var," diyor biraz huysuzca. Onun benim müzik zevkimi sahne adı. Bu noktada buna sahne adı da diyemem. Herkes bana Jax der. John ismini sadece çocuklardan biri ya da Brenna bana kızdığında duyuyorum. O kadar uzun zamandır Jax'im ki, John ismi artık bana pek uymuyor. Ama tam olarak anlayamadığım nedenlerden dolayı, onun dudaklarından duymayı tercih ediyorum.

"Jax züppenin teki olmalı," diyor Sam, düşüncelerimi bölerek. "O bir İngiliz."

"Bu bir ayrıcalık rozeti," diye takılıyorum. "Şimdi bize karanlık sırlarını anlat, Stella Button." *Hepsini istiyorum.* Ne oluyor be? Neden? Neden umurumda olsun ki?

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatığımı görmeyen Stella iç çekiyor. "Tamam. On altı yaşındaydım ve birkaç arkadaşım ile birlikte şu büyük sinemalardan birinde *Pulp Fiction*'ın yeniden gösterimini izlemeye gitmiştim." Şimdiden neşeleniyorum, dudaklarımda bir sırıtış beliriyor, çünkü ne söyleyeceğini biliyorum. Kızarması çok sevimli. "Ve şu gitar parçası vardı-"

"Dick Dale," Sam ve ben hep bir ağızdan söylüyoruz.

"Misirlou." Bir elimi kalbime bastırıyorum. "Muhteşem bir klasik."

Stella onayladığımız için rahatlamış görünüyor. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, saçma sapan bir şarkı söylemiş olsaydı, tek kelime etmezdim. Alay etmeme rağmen Sam haklı; burada yargılama yok. "Çok hızlı ve özgürdü" diyor. "O kadar özgür hissetmek istedim."

Neden söyledi? Bunu söylerken neden gözlerinde gölgeler var? Dalgınca, derimin sıcak ve gergin olduğu göğsümü kaşıyorum. Bu kıza olan ilgim kontrolden çıkmaya başladı. Soğukkanlı ve derli topluyum, bir buzdağıyım, uzak ve yalnız.

Ah, , ben bile bu saçmalığı yutamam.

"Sen iyi misin?" Stella sanki çok fazla şey görüyormuş gibi bana bakarak soruyor.

"Ben iyiyim." Onu şaşırtmak umuduyla ters bakıyorum. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Hazımsızlık çekiyormuş gibi görünüyorsun." Sam kıs kıs gülerken, Stella Bayan Masum Yardımcı edasıyla gülümsüyor. "Ben de sana bir antiasit önerecektim."

"Şirin," diye mırıldandım. "Karnım gayet iyi, Button. Ama bir gümbürtü hissettiğim an sana haber veririm."

Dudakları geriliyor ve gülmeye mi çalışıyor yoksa sinirlendi mi anlayamıyorum. Muhtemelen ikisi de.

Sam'e dönerek sessizliğimizi bozuyorum. "İpler sende mi?" En başta neden burada olduğumu neredeyse unutmuştum.

"Elbette." Stella ve beni yalnız bırakarak dükkânın arka tarafına yöneldi.

"Sam harika biri," diyor Stella. "Ona sandviç rotasyonumda yer almak isteyip istemediğini soracağım."

"Sandviç rotasyonu?"

Tezgâhın üzerinde duran bir Whammy pedalını inceliyor. "Bazı insanlar öğle yemeği için dükkânlarından ayrılmak istemiyor. Bu yüzden onlara sandviç getiriyorum."

Baktığımı biliyorum. Elimde değil. Bu kadın gibi biriyle tanışmamıştım. Kendini başkalarının daha iyi hissetmesini sağlamaya adanmış biriyle hiç tanışmadım.

Basit şeyler teklif etmek. "*Kimsin sen?*"

Sanki aklımı kaçırmışım gibi kaşlarını çatıyor. Onunla birlikte olduğumu düşünmeye başlıyorum. "Ben Stella Grey," diyor basitçe.

Başımı sallayarak ona alaycı bir bakış attım. "Sen olağanüstü bir kadınsın, bunu biliyor musun?"

Yanakları pembeleşti. "Bütün kadınlar öyle değil mi?"

"Senin olduğun gibi değil." En azından benim için değil. Kadınları severim, güçlerine ve zekâlarına hayranlık duyarım ama hiçbiri beni Stella kadar büyüleyemez. Bütün günümü bir sonraki sözünü duymak için mutlu bir şekilde bekleyerek geçirebilirdim. İçimden bir ses bu konuda endişelenmem gerektiğini söylüyor, ama onun kızarmasını izlemek için bunu duymazdan geliyorum. Pembeler ve kırmızıların çok hoş bir çatışması.

Sam elinde akça ağaç saplı, siyah-beyaz 1976 model bir Fender Strat ile arka taraftan çıkar. "Senin için bir şeyim var. David bunu sorduğunu söyledi."

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum. "Bana aynı David'den bahsettiğimizi söyle." "Bunu biliyorsun." Sam gitarı bana uzattı. "Arkasını imzala."

Elbette, arkasında benim adıma atılmış bir imza var.

Stella gözlerini kocaman açmış bizi izliyor, belli ki bu duruma alışkın değil. "David kim?"

Geniş gövdeli gitarı kucağıma yerleştirmeden önce elime alıyorum. "Onu U2'nun baş gitaristi olarak tanıyor olabilirsin. Birkaç kez takıldık, gitarları değiş tokuş etmekten bahsettik." Telleri test ediyorum ve küçük bir akort ayarı yapıyorum. "Düşünmeden söylediğin şeylerden biri olduğunu sanmıştım." Görünüşe göre ona göndermek için güzel bir şeyler seçmem gerekecek. Kesinlikle buna değer.

"Aşık mısın?" diye soruyor yumuşak bir gülümsemeyle.

Ben de karşılık veriyorum. "Şu anda daha çok şehvet gibi. Bunun aşka dönüşüp dönüşmeyeceğini görmek için onu tanımam gerekecek."

Stella eğlenir gibi bir ses çıkarıyor ve Strat'ı bir amfiye takıyorum. Düşük seviyeli uğultu doğrudan göğsüme vuruyor. Çoğunlukla Kill John'un solisti olarak tanınıyorum. Çocuklarla birlikte grubu kurduğumuzda, birinin şarkılara yön vermesi gerekiyordu. En güçlü ses bendeydi - gerçi Killian da hiç fena değil ve şarkı söyleme konusunda kendi payına düşeni yapıyor. Daha da önemlisi, en büyük ego bendeydi. Ben ilgi odağı olmak için yaşarken, Killian geri planda kalmayı tercih ederdi. Ama müzik aşkım gitarla başladı ve kendimi her zaman önce bir gitarist olarak göreceğim.

"Benim için hazır mısın, tatlım?" Gitara mırıldanıyorum. Elimde mırıldanıyor, canlanmayı bekliyor. Stella'ya bakıyorum. "Ne çalmamı istiyorsun?"

Kot gözleri kocaman açılıyor, pembe dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. Eğilip onları öpmek için delice bir istek duyuyorum. Dilinde naneli çikolatanın tadını hayal ediyorum. Stella alt dudağını ısırtıyor ve ben homurdanıyorum. Elime bir gitar alıyorum ve aklım hemen sekse gidiyor. İkisi sonsuza dek birbirine bağlı. Bu da benim için berbat bir şey, çünkü iş sevişmeye geldiğinde ekmek elden su gölden yaşıyorum.

Buzdağı, dostum. Buzdağı ol.

"Seninkilerden biri," diyor, neyse ki dalgın düşüncelerimi yarıda keserek.

Başımı iki yana sallıyorum. "Çok gösterişli geliyor."

Stella homurdanıyor. "Sen yetenekli bir müzisyensin. Senin müziğini çalmak gösterişli değil."

Şu anda bana ait bir şeyi çalmanın çok acı verdiğini nasıl açıklayabilirim? Müziğim benim ruhum. İsimsiz binlerce kişiye çalmak benim için gerçek değil. Zaten çok fazla şey gören bu kadın için çalmak mı? Bir damarı açabilirim.

Omuz silkiyorum. "Öyle bile olsa, başka bir şey seç."

Seçeneklerini düşünürken küçük burnu kırışıyor. "Bunun eskiden The Edge'in gitarı olduğunu mu söylüyorsun?"

Başımı sallıyorum, konuşmak için kendime güvenmiyorum. Ruhumu tam olarak ortaya koyamam da Stella için çalmak, ona neler yapabileceğimi göstermek istiyorum. Beni daha önce çalarken dinlemişti ama bu onun için değildi. Ve rahatsız olmuştu. Bu saf olacak. Farkında olmasa bile bir hediye.

"O zaman bence bir U2 şarkısı çalmalısın," diyor.

"Mükemmel karar. Hangi şarkı?"

Gülümsemesi bulutları yaran güneş gibi. "Bunu sana bırakıyorum."

Ondan seçmesini istememe rağmen, seçimi tekrar benim ellerime bırakması ve ona iyi bir şey vereceğim konusunda bana güvenmesi, göğsümün rahatsız edici bir şekilde neden oluyor. Elimi Strat'ın kenarındaki yumuşak kıvrımın üzerinde gezdiriyorum, ahşap avucuma ipek gibi geliyor.

Film yıldızları için çaldım. Kraliyet ailesi, sanatçılar ve diğer müzisyenler için çaldım. Hiçbir zaman tereddüt etmedim ya da etkileme ihtiyacı duymadım. Müzik yapmak nefes almak gibidir. Yine de aniden endişelendim. Stella'yı doğru yapmak istiyorum.

Bekliyor, yanakları kızarmış, gözleri parlıyor, yuvarlak yüzünü çevreleyen o muhteşem kızıl-altın saçları. Bir zamanlar onun sade olduğunu mu düşünmüştüm? Körmüşüm amına koyayım.

Sarsılmış bir halde aklıma gelen ilk şarkıyı çalmaya başladım. Seçtiğim şarkıyı bilip bilmediğine dair hiçbir fikrim yok, ta ki başımı kaldırıp yüzünü görene kadar. Tanrım, bu huşu. Bu çok fazla.

Gözlerimi kaçırıyorum, oyuna konsantre olmaya çalışıyorum ama aslında saklanıyorum. Ama durmuyorum. "All I Want Is You" nun sözlerini söylemeye başlıyorum. Öğrendiğim ilk şarkılardan biriydi. Güzel, unutulmaz ve her zaman sevmişimdir. Ama benim için hiçbir şey ifade etmedi. Şimdi de bir şey ifade etmesine izin vermeyeceğim.

Şarkı söylerim, çalarım ve diğer her şeyin kaybolmasına izin veririm. Ya da deniyorum. Ama aklımın bir köşesinde Stella var. Stella beni izliyor. Stella sesimi, gitarımın şarkısını duyuyor.

Ve ona sadece bu gitarın ne kadar muhteşem olduğunu göstermek istememe rağmen, tamamen sesle ilgili şarkı seçtim. Bu şarkının içinde saklanamam. Söylüyorum

Bu da duyguların denkleme girmesine izin vermek anlamına gelir.

İçimdeki sürekli ağırlık daha kalın, yapışkan ve sıcak bir şeye dönüşüyor, sonra sıkı ve ince. Özlem. İşte bu rahatsız edici his bu. Lanet olası özlem.

Onu serbest bırakmak, benden uzaklaştırmak için çaresizce müziğin içine itiyorum.

Sırtımdan aşağı ter damlıyor. Verilen sözler, mezara kadar süren aşk, sevmek ve sevilme gibi basit ihtiyaçlar hakkında şarkı söylerken boğazım yanıyor.

Çok fazla düşünüyorum, ki bu asla iyi bir şey değildir. Duygular beni boğuyor, boğazımı kavırıyor ve sıkıca kilitleniyor. Hasta olacağım. Elim titriyor. Bir sonraki akor zayıf, sesim akortsuzlaşıyor.

Şarkıyı bozuk bir sesle bitiriyorum ve Stella ile Sam'in bir açıklama bekleyerek bana baktıklarını fark ederek sessizliğe gömülüyorum. Aşağılanmışlık sırtımda karıncalanıyor.

Ama sonra Stella alkışladı. Bu mutlu ses beni o kadar şaşırttı ki çenem yukarı kalktı.

Bana gülümsüyor. "Bu harikaydı."

Ciddiydi. Sonunun ne kadar boktan olduğunu nasıl gözden kaçırdı bilmiyorum. Ya da belki de görmezden geliyor. Her iki durumda da, duvarlar üzerime geliyor. Buzdağım parçalanıyor. Dışarı ve uzağa ihtiyacım var. Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yalnızlıkta garip bir güvenlik var.

Belki de bu yüzden, Sam'le işimi bitirip Strat'ın teslim edilmesini ayarladıktan sonra, Stella'yı benden olabildiğince uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum ve mümkün olan en büyük pislik bombası gibi davranıyorum.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

STELLA

Sanırım gözlerimde yıldızlar var. Aynam yok, o yüzden doğrulayamıyorum. Ama onları hissediyorum. Jax'e baktığımı biliyorum. Elimde değil. Yıldız çarpmışa döndüm. Çalmaya başladığı andan beri öyleyim.

"Çalmak" onun yaptığı şey için çok zayıf bir kelime. Parmaklarını gitar tellerine dokundurdu, ağzını açtı ve dünya değişti. *Benim dünyam* değişti. Kim olduğum, tüm sorunlarım, korkularım, her şey uçup gitti ve sadece ses, müzik, duygu vardı. *Onun* duygusu, acı tatlı, güzel ve acıtıcı.

Tanrım, sesi. Gösterişli ya da gergin değil. Mesajı iletmek için parıltıya bel bağlamıyor. Pürüzsüz, derin bir bal, ensemde şefkatli parmakların okşaması, midemde keleklerin uçuşması gibi. Jax Blackwood size sadece sizin duymaya layık olduğunuz bir sırrı anlatıyormuş gibi şarkı söylüyor.

Ondan bir U2 şarkısı seçmesini istediğimde, ne seçeceği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Belki hızlı ve neşeli bir şey seçer diye düşünmüştüm. Onun yerine bana bir aşk şarkısı çaldı. "All I Want Is You" nun onun versiyonu güzel ve acı verici bir şekilde umutsuz bir özlemle dolu. Şarkı söylüyor ve dünyamı yırtıyor. Kalbim açıkta bir yara ve ağlamamak için hızla göz kırpmam gerekiyor.

Ama o beni görmüyor bile. Gözlerini indirmiş, kirpiklerinin kalın yelpazesi bakışlarını benimkilerden gizliyor, akıcı bir rahatlıkla oynuyor ve sonsuzluk hakkında şarkı söylüyor.

Her satırda, her akorda parmaklarım kalçalarımın daha da gömülüyor, boğazım daha da şişiyor.

O anda onu sevdim. Tamamen. Acı verici bir şekilde. Bunun bir yanılsama olduğunu biliyorum, yeteneğinin gücünün bir kanıtı. Ve durduğu an, bu büyüden kurtulacağım. Ama bu onu daha az yoğun yapmıyor.

Son nakarata geliyor, sesi boğuklaşıyor ve aşkı için ağlıyor, parmakları tellerin üzerinde uçuyor, müzik daha sıkı, daha hızlı, daha acil hale geliyor. Çözölmeye başlıyor. Alnından ter damlıyor; ağzının köşesi titriyor.

Ona ulaşmak için hareket ettim ama sonra durdum. Bundan nefret ederdi.

Akorlar gürlüyor, akortsuzlaşıyor, sesi kırılıyor. Son nota garip bir şekilde ölüyor, hem havada asılı kalıyor hem de bir şekilde aniden son buluyor.

Artık Jax değil, John, göğsü kabarmış bir şekilde orada durmaktadır. Parmaklarını nemli saçlarında gezdirirken elleri titriyor ve kaçmak istemesine etrafına çılgınca bakıyor. Alkışlıyorum çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Övgülerimi başını sallayarak kabul ediyor, hâlâ bana tam olarak bakmıyor ve sonra Sam'le alışverişlerini aceleyle tamamlıyor. Gitar daha sonra teslim edilecek. Şu anda ona dokunmak istemediğini hissediyorum. Dükkanından çıkıp serin havaya adım attığımızda hâlâ biraz titriyordu.

John cebinden sahte gözlüklerini çıkarıp takmak için duraklar. Saçlarını toplamak için parmaklarını bir kez daha saçlarında gezdiriyor ve seksi inek haline geri dönüyor. Ellerini chino pantolonunun ceplerine sokuyor ve sanki bütün o hazırlıksız konser hiç olmamış gibi bana iyi niyetli bir gülümseme veriyor. "Ve bu Sam'in Gitar Dükkanı'ydı."

Bu inanılmaz yetenek gösterisinden neden kaçınmak istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Onun yaptığını yapabilseydim, müzikal bir aşüfte olurdu, günün ve gecenin her saatinde her lanet sokak köşesinde performans sergilerdim. Ama ona uyuyorum. "Hoşuma gitti.

Sam de." Sam'e sandviçleri sormayı unutmuştum. Daha sonra kendim giderim.

"O harika bir adam. Yıllar boyunca pek çok müzisyenle çalıştı."

Ses tonu sakinliğini korusa da, ağzının kenarları solgunlaşmış ve adımları her zamanki akıcı zarafetini kaybetmiş.

Sessizce biraz yürüdük. Rahat değil, ama sorunun ne olduğundan emin değilim. Utanıyor mu? Nasıl utanabilir ki? O bir rock yıldızı. Performans sergilemek onun işi. Genelde insanları okumakta ve onları rahat ettirmekte çok daha iyiyimdir. Tanrı aşkına, benim bir profesyonel olmam gerekiyordu. Ama burada tek bir kelime bile anlamsız gevezelik edemiyorum.

John koluyla beni dürtüyor. "Şu Barry işine dönelim." "Barry mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Barry White mı? Barry Manilow?"

Bir kahkaha attı. "Barry için ilk tercihlerin bunlar mı?"

"Aynı konuşmada Barry ve müzikten bahsederken aklına başka biri mu?"

Omuz silkiyor. "Ben Barry Gibb ya da Barry Bonds'u seçerdim."

"Son ikisinin kim olduğunu bilmiyorum."

"Bir müzisyen ve bir beyzbol oyuncusu ve isimlerini bilmemeniz canımı acıtıyor. Ama hayır, ünlü bir Barry'den bahsetmiyordum. Randevunuzu kastetmiştim. Barry. Aktüer olabilirmiş gibi görünen sersem."

"Adı Bradley ve adli muhasebeci." "Ha.

Yaklaşmıştım."

"Bir gün seni bas gitar çalan bir koro şarkıcısı olarak tanıttığımda bunu hatırlayacağımdan emin olabilirsiniz."

Beni tekrar dürttü. "Tuzlu Stella. Senin için kirli sularda yürüdüğümü düşünsene."

Gülümsemem gizlice dışarı çıkıyor ama bir şey söylemiyorum. O kadar kolay değilim.

Açık bir kızgınlıkla homurdanıyor. "Sorudan kaçmayı bırak, Button."

"Bir soru var mıydı? Barry'nin heyecanı arasında kaçırmış olmalıyım."

"Vardı."

"Gerçekten mi? Tek duyduğum 'Şu Barry işine dönelim' oldu."

Gözlerimi önümüzdeki caddede tutmama rağmen gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum.

"Ukala," diye mırıldandıktan sonra boğazını temizledi ve Bay Scott'inkine rakip olan keskin bir İngiliz aksanıyla benimle konuştu. "Bayan Grey, size bir şey sormak istiyordum. Adli muhasebeci Bradley ile ilişkinizin mahiyeti nedir?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Profesör gibi konuşuyorsun."

Sırıtsı dişlerinin hızlı bir parıltısı. "Aslında babamı kanalize ediyordum. Elimden geldiğince kaçınmaya çalıştığım bir şey." Çenesini bana doğru eğiyor. "Peki o zaman? Soruya cevap ver."

"Evet... Yorum yok."

John durur, ağzı öfkeyle açık kalır. "Bunu söyleyemezsin!"

"Elbette yapabilirim," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum. "Bu seni ilgilendirmez." Tekrar hareket etmeye başlıyor, bana ulaşmak için iki uzun adım atıyor. "ama. Ne oluyor, Stella? Bradley senin her kuruşuna değdiğini söyledi. Ve seni birlikte gördüğüm tek yaşlı adam o değil."

Durma sırası bende. "Ne? Ne zaman? Ne zaman? Beni mi takip ediyorsun?"

"Gördün mü, üç soru oldu," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Eminim cevaplanmasını istiyorsundur, değil mi?"

Onun alanına girip göğsünü dürtüyorum. "Konuş, sen."

John dürttüğüm parmağımı yakalıyor ve elini ustalıkla benimkiyle birleştirerek karnına yakın tutuyor. Parmak eklemlerim karın kaslarının sert duvarına sürtünüyor ve iç bacaklarımda sıcaklık dans ediyor. Kızararak geri çekiliyorum ama bu onun kendini beğenmiş gülümsemesini yok etmiyor. "İki gün önce, Madison Square Park'ta. Sen

Shake Shack'te yaşlı, gergin bir adamla yemek yiyorduk ve konuşmanın çoğunu sen yapıyordun, ekleyeyim."

Beni Todd'la mı görmüştü? Ve ben fark etmedim mi?

Yüzümü rahatsız edici bir sıcaklık kaplıyor. "Tanrım. Beni gözetliyordun. Ne oluyor John?"

Gözleri kısıldı. "Hey, iki masa ötede oturmuş işime bakıyor ve bir kahve içiyordum. Biraz gürültücüsün, biliyorsun."

"Peki benimle aynı anda orada ne halt ediyordun? Bugün de aynı saatte mi? Şüpheli."

"Oh, aş kendini." Tembel bir el sallıyor. "Aramızda garip bir zamanlama olduğunu kabul ediyorum. Ve inan bana, ben de rahatsızım ama seni takip etmiyorum. Yapacak daha iyi işlerim var."

"Yalnız yemek gibi mi?" Söylediğim anda özür dilerim.

John zar zor tepki veriyor, ki bu daha da kötü. Kendini kapatıyor, bomboş kalıyor. "Evet, yalnız yemek," diye cevap veriyor kalın ama sıcak olmayan bir sesle. Ne demek istediği gayet açık; tek başına yemek yemek benimle bir şey yapmaktan daha önemli.

İçten içe irkildim ama ona da kötü davranmıştım. "Özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"Evet, yaptın." Sesi daha hafif, ağzı bir gülümsemeyle savaşıyormuş gibi seğiriyor. Ve John'un kin tutacak biri olmadığını anlıyorum. Pek çok insan bir şeyleri unuttuğunu iddia eder ama çok azı unuttur. Ben nadiren yaparım.

"Bunu bir hakaret olarak söylemedim," diye açıklıyorum. "Ben de yalnız yiyorum."

"Ne zaman?" diye soruyor, yeşil gözlerinde şüpheyile bana bakıyor. "Çünkü burada bir düzen var gibi görünüyor."

"İki adam bir model oluşturmaz."

John sanki ben çok doluymuşum gibi bakıyor. Ki .

"Belki yaşlı erkeklerden hoşlanıyorum. Ne olmuş yani?"

Homurdanıyor. "Ödeyecek parası olan yaşlı adamlar."

Boktan külçeler. Bacaklarım kaçma isteğiyle titriyor. Sabit duruyorum. "Ne ima ediyorsun?"

John yaklaşmadan önce sokağı bir aşağı bir yukarı süzüyor. Sesi kulağımda sıcak bir gmbrtye dönüşüyor. "Eskort musun?"

Bana tokat da atabilirdi. Kendimi tuhaf bir şekilde savunmasız hissederek bir nefesle geri çekildim. Benimle bu yüzden mi konuşuyordu? Mesleğimin ne olabileceğine dair hastalıklı bir merak mı? Gözlerimdeki o yıldızlar? Gitti. Yeni komşumla ilgili mutlu düşüncelerim mi? Cehennem ateşinin alevleri içinde.

Bakışları yüzümde gezinirken John'un kaşları atılıyor. Ama pişman görünmüyor, sadece sabırsız.

"Az önce fahişe olup olmadığımı mı sordun?" Sesim sokakta yankılanıyor ve köpeğini gezdiren bir adam başını bize doğru çeviriyor.

John benden başka her şeyi görmezden geliyor. "Fahişe değil. Eskort. Bütün müşterileriyle yatmazlar. Sadece setikleriyle."

Öfke kemiklerimi titretiyor. "Ben... Sen... Ben..."

"Sen ve ben..." Bir el sallıyor. "Tkr onu, Stells."

"Siktir git!" Hararetle ağzımdan kaçırdım. "Seni bir çubukla sikeyim." John ters ters bakıyor, yanakları kızarıyor. "Kaba olmana gerek yok."

"Kaba mıyım?" Neredeyse şoktan boğulacaktım. "Kaba mıyım? Beni fahişelikle suçluyorsun." En kötüsü de ne? Utanıyorum. Utanmam için hiçbir sebep yok. Hem de hiç. Ben eskort değilim, olsaydım bile bu benim işim olurdu, onun değil. Ama sözleri bana aynı şeyi yaptı.

"Sen ilk değilsin. Bu dünyanın en eski mesleği" diyor, sanki bana bilmediğim bir şey söylüyormuş gibi.

Kendimi tam boyuma kadar çekiyor. "Ne var biliyor musun? İşimiz bitti." Döndüm ve uzaklaştım.

Tabii ki, kı külçesi takip ediyor.

"Oh, hadi ama. Başka ne düşünebilirim ki?" Elini çılgınca sallıyor. "Her kuruşuna değdiğini söyleyen ve bir kez daha denemek isteyen aptal yaşlı adamlarla takılıyorsun."

Hızımı artırıyorum. "Onlara örgü örmeyi öğretiyor olabilirim!" "Henüz bir örgü şişinin ortaya görmedim."

"Beni kışkırtma. Seni sadece *kaba* bir yere sokarım." "Tuhaf. Ama yine de erkekleri açıklamıyor."

"Onlara yoga ya da nasıl dans edileceğini öğretiyor olabilirim. Herhangi bir şey." Adımlarımı atarken John'a ters ters bakıyorum. "Onları para için sikmekten başka *her şey*!"

Yüzünün kızarması derinleşir. "Tanrım. Tamam. Anladım. Para için sevişmek olmaz."

Homurdanıyorum ve onu itiyorum. Ya da denedim; hödük kıpırdamayacak kadar güçlü. "Beni takip etmeyi bırak," diye tıslayarak metroya yöneldim.

"Aynı binada yaşıyoruz."

Ben duruyorum ve o da duruyor. O kadar uzun ki, bana şaşkın şaşkın bakarken puslu beyaz gökyüzünü kapatıyor.

"Dinle, sik kafalı." Vurgu için karnına yumruk atıyorum. Sıcak bir duvara vurmak gibi, lanet olsun. "İşimiz bitti dediğimde, demek istediğim. Bitti. Bittik." Her kelimemle ona vuruyorum. "Benimle konuşma. Bana bakma. Beni tanıdığını unut."

İfadesi ancak bir erkek somurtması olarak tanımlanabilirdi, alt dudağının tamamı çıkıktı. İçimden onu ısırma geliyor. Ne yazık ki seksi bir şekilde mi yoksa şeytani bir şekilde mi ısırma istediğime karar veremiyorum, *gazabımı hissedeceksin*. Belki ikisi de.

Konuşurken sesi ciddi ve düşünceli. "Aletimi koparmak ya da tuhaf yerlere örgü batırmak istemediğin zaman bu konuyu tekrar ele almalıyız."

"O zaman uzun süre bekleyeceksiniz." Bununla birlikte elimi kaldırıp caddeden gelen taksiyi çağırıyorum. Taksiye koşup içine atlıyorum. Ben kapıyı kapatmak için uzanırken John boş bir ifadeyle beni izliyor. Ters ters bakıyorum. "Oh, ve 'Open Shelter' en iyi ihtimalle sakarine ve sofomorik."

Kill John'un ikonik şarkılarından birine laf atmama öfkeli bakışı neredeyse beni gülümsetmeye yetiyor. Taksinin kapısını çarpıyorum, tam o sırada John bağırıyor, "Alçak darbe, Nane Hırsız!"

JOHN

SEKS MENÜDEN ÇIKTIĞINDA, geriye son bir çıkış yolum kaldı. Egzersiz. Hem de çok. Bundan seks kadar zevk aldığımı söyleyemem. Hoşlansaydım çok üzücü olurdu. Ama egzersiz yapmak bana odaklanma ve temiz bir acı veriyor. Fiziksel eforla sekse ya da sahnede olmaya benzeyen bir yükselme var. Ne yazık ki bunların sadece bir gölgesi. Ama yine de peşinden gidiyorum.

Bugün Scottie ile koşuyorum. Beni bir yıl önce koşmaya o başlattı ve bu özel işkence türünün zevklerini gösterdi. Hiç şüphe yok ki, buna değer.

Hudson River Park yolu boyunca koşarken ciğerlerim yanıyor, bedenim sıcak ve gevşek. Birlikte koşmaya ilk başladığımızda, Scottie her seferinde kıcıma tekme basardı. O neredeyse hiç ter dökmezken ben bacaklarımın üzerinde ölü gibi topallıyordum. Şimdi durum değişti. Scottie geride kalıyor, yanakları kızarmış, her zamanki sinirli ifadesi daha da artmış.

Baba olduğundan beri -ki ben hala Bay Buz'un Bay Anne olmasının şokunu yaşıyorum- Scottie'nin bebeğiyle ilgilenmekten başka bir şey yapmaya pek vakti olmadı, bunu da işine ve grubuna verdiği aynı tereddütsüz yoğunlukla yapıyor. Çocuğu hakkında konuşurken yüzündeki neşe göz kamaştırıcı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve bu durum Scottie'yi biraz kıskanmama neden oluyor ama çok da değil çünkü adamın gözlerinin altında Satürn'ün halkalarına rakip halkalar var.

"Hadi baba," diye şaka yapıyorum, onun hızına yetişmek için yavaşlıyorum. "Bağırsaklarını mı geliştirmek istiyorsun?"

"Defol git," diye mırıldanıyor.

Sırıtıyorum. İntikam çok güzel bir şey. "Yapamam. Bu yüzden kaçıyoruz."

"Bu yüzden *koşuyorsun*," diye ısıyor nefesleri arasında. "Koşuyorum çünkü ben lanet bir mazoşistim."

"Senin bir sadist olduğunu sanıyordum."

O ters ters bakıyor ve ben gülüyorum, hafiflemiş hissediyorum.

Scottie elini alnında gezdirmeden önce bir küfür mırıldanıyor. "Merak ediyorum-"

"Ne zaman değilsin?"

"Seks yapamadığın için kaçtığını söylüyorsun," diye devam ediyor. "Oysa antibiyotiklere başlayalı iki hafta oldu. Elbette, onlar da etkisini göstermiştir."

Ayaklarım sabit bir ritim tutturuyor. "Öyle. Aslında bugün Dr. Stern'le görüştüm ve bana her şey yolunda dedi."

"O zaman neden-"

"Sıradan seksle işimin bittiğini söylediğimde ciddiydim. Bunu riske atamam. Açıkçası, artık öyle olmasını istemiyorum. Tanımadığım bir kadınla ilişkiye girme düşüncesi..." Ürperdim. "Hayır. Olmayacak. Bu da Jax Jr.'ın öngörülebilir gelecekte ekmek ve su ile besleneceği anlamına geliyor."

Scottie homurdanıyor. "Beklemek o kadar da kötü değil. Gerçekte, gerçekten istediğiniz birini bulduğunuzda, bu o kadar harika oluyor ki, tüm işkenceyi telafi ediyor."

"Tanrım, bana 'aşk seni kanatlandıracak' konuşması yapmıyorsun, değil mi?"

Bana bir bakış attı. "Aşk küçümseyen herkes gerçek zevki tatmamıştır ve kışından konuşuyordur."

Yüzümü buruşturuyorum ama kızgın değilim. Çoğu zaman babammış gibi davranmasına rağmen aynı yaştayız. Ve o benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Tüm arkadaşlarım arasında Scottie'nin "siktir git "li soğukkanlılığı etrafımda en kolay rahatlayabildiğim kişi oldu. Aklımdan geçenleri söyleyebiliyorum ve o da bir bok yapmama izin vermiyor.

Neredeyse herkesin istediğimi yapmama izin verdiği bir dünyada, onun metaneti bir hediye. Ona söyleyeceğimden değil. Scottie bundan nefret ederdi.

Sessizce koşuyoruz, oflaması gürültülü ama sakinleşiyor. Scottie'nin olduğumuz gibi kalmaktan, hiçbir şey konuşmamaktan memnun olacağını biliyorum. Normalde ben de öyle yapardım. Ama günlerdir huzursuzum. Suçluluk duygusuna çok benzeyen rahatsız edici bir duygu içimde büyüyor ve ondan kurtulamıyorum.

Doğruyu mu? İtiraf etmem gerek. Killian, Rye ya da Whip boktan davranışlarım için beni serbest bırakacak. Çünkü "üzülmemi" istemiyorlar. Bundan nefret ediyorum. Grup arkadaşlarımdan biriyle daha kolay konuşabileceğimi bilsem de, altın değerinde bir şey yapıyorum ve hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatmayan tek adama söylüyorum.

"Stella'ya eskort olup olmadığını sordum."

Scottie bir adım tökezler. "Ne yaptın?"

Bağırışı patikada çınlıyor ve birkaç güvercin . "Sesini alçalt," diye mırıldanıyorum, koşarak ilerliyorum.

Ama Scottie durdu. Başımı çeviriyorum ve onu patikada, elleri kalçalarında, yüzü gök gürültüsü gibi dikilirken buluyorum. Scooby olsaydım, "Ruh-roh" dememin tam zamanı olurdu.

Ağır adımlarla ona doğru koşuyorum.

Tekrar konuştuğunda Scottie'nin sesi tamamen köşeli. "Hayal mi görüyorum yoksa az önce bana Stella Grey'i fahişe olmakla suçladığını mı söyledin?"

Terli enseme ovuyorum. "Geriye dönüp baktığımda, kulağa çok daha kötü geliyor."

Scottie'nin kaşları havaya kalktı. "Geçmişe bakınca mı? Dostum, denesen bile kulağa daha iyi gelemezdi. Kadınlar kendilerine fahişe denmesine pek iyi tepki vermezler."

"Hey, ben yaşlı adamları dışarı çıkaran, onlara iyi vakit geçirtip belki de onlarla seks yapmayı kabul eden eskort tipini kastetmiştim... Tamam, lanet olsun, bu da kulağa kabataslak geliyor."

Tanrım, suçluluk duygusundan nefret ediyorum. Birçok şey için yeterince suçluluk duyuyorum. Bu bok içeride birikir ve beyninizde küçük kamplar oluşturur. Düşüncelerinizi istila eder.

uygunsuz zamanlarda, sonra sinsice uzaklaşır, asla çok uzağa gitmez ama gizlenir ve tekrar yükselmeyi bekler.

Stella yüzünden suçluluk duymak berbat bir şey. Ondan hoşlanıyorum. Ve şimdi o benim pislik olduğumu düşünüyor. "Siktir."

Scottie suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor. "İşte bu yüzden Bayan Grey'i yolunuzdan uzak durması için uyardım. İyi kızlara saçma sapan şeyler söylüyorsunuz ve bunları temizlemek bana kalıyor."

"Ben aptalca şeyler söylemem."

"Killian onu buraya getirdiğinde Liberty'ye verdiğin tüm o saçmalıkları hatırlıyor musun?"

Biraz irkildim, çünkü tamam, pek de misafirperver değildim. Ama sonra toparlandım. "Peki ya Sophie? Ben olmasaydım, Sophie senin hayatında hiç olmayacaktı. Çünkü bu durumda *sen* götün tekiydin."

Her zamanki gibi, karısından bahsetmek Scottie'nin korkutucu ifadesini daha az korkutucu ve fazla duygusal hale getiriyor. "Bunu sana vereceğim," diye mırıldandıktan sonra tekrar korkutucu bir hal alıyor. "Bu Stella'nın işiyle mi ilgili?"

Yaklaşıyorum. "İşini biliyor musun?"

"Birine Killian ve Liberty'nin evinin kodlarını vermeden önce her adayı iyice incelemediğimi mi ima ediyorsun?"

Bunu yüzyılın suçu gibi gösteriyor. Elimi sallayarak bu saçmalığı savuşturuyorum. "Yani biliyorsun."

Scottie'nin gözleri kısılr. "Ama senin yok."

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Scottie..."

Gülümsemesi ince ve şeytani. "Üzgünüm dostum. Beni ." "O koca burnunu herkesin işine sokuyorsun. Dökül dostum."

"Hayır. Bayan Grey bilmenizi istemiyorsa, söylemeyeceğim." "Gabriel Scott ..."

Homurdanıyor. "İsim meselesi bende işe yaramıyor, *John*."

Yemin ederim onu boğacağım. Sonra da onu öldüreceğim. Onu öldürebilirim. Ben yapıyorum, o ise geceler boyu mızımız bir bebekle uğraşıyor. "İyi, hıyar ol o zaman."

"Bu özel senaryoda hıyar olan sensin gibi görünüyor." Bununla birlikte koşmaya başlar.

Kolayca ayak uyduruyorum. "Öyle olmak istemedim. Bilmek istemek için çok iyi nedenlerim var."

"Hangileri?"

Kahretsin. Ona söylemek istemiyorum. Bunu kendime bile itiraf etmek istemiyorum. "O... Yabancı erkeklerle buluşmak tehlikeli. Yaralanabilir."

Öncekinden daha da yüksek sesle homurdanıyor. "Tekrar dene."

"Ben meraklı bir piç miyim?" Soru gibi geldi ve irkildim.

Scottie bana yan gözle baktı. "Evet, ama sebebinin bu olduğunu sanmıyorum." "Peki. Ben bir ahmağım, tamam mı?"

Aynı fikirde değil.

"Düzelte şunu, Jax." Önümüzdeki patıkaya kaşlarını çatarak bakıyor. "Son derece ciddiğim. Stella Grey tatlı bir kız..."

Homurdanıyorum. Yüksek sesle.

"Saygıyı hak eden."

"Evet, şu anda ona yaklaşamıyorum. Sikimi koparıp Stevens'a oyuncak olarak vermeye kararlı."

Scottie'nin ağzı kıvrılır. "Bunu görmek için iyi para verirdim." Bir arkadaş.

OceanofPDF.com

STELLA

partilerden gerçekten zevk alan insanlar olup olmadığını MERAK EDERİM. Olması gerektiğini biliyorum; aksi takdirde insanlar parti vermezdi. Ama her partinin bir noktasında, partinin bir mutsuzluk çöküyor. Sanki herkes diğerlerini eğlendiğine ikna etmek için umutsuzca çabalarken, içten içe partiden ayrılmak için dakikaları sayıyor.

Belki de New York'ta gittiğim partiler yüzündendir. Genellikle iş için gidiyorum ve aktif röntgenciliğin bir egzersizi oluyor. Yemin ederim, insanlar sohbet etmekten çok izlemekle ilgileniyorlar. Bu yüzden iyi yemek yiyip konuşabileceğim akşam yemeği partilerini tercih ediyorum.

Ne yazık ki, kırk kat yukarıda bir çatı katında sıkışıp kaldım ve etrafım ışıklar yanıyormuş ama evde kimse yokmuş gibi görünen insanlarla çevrili. Ve hepimizin bir sahnedeki aktörler olduğumuz hissine kapılıyorum.

"Benimle çıkmayı istemene şaşmamalı," diye mırıldanıyorum Richard'a, bir vitrinin önüne kurulmuş bir barın önünde durduğumuzda. "Bu kalabalığın içinde tek başına dolaşmak zorunda kalsaydın aklını kaçıırırdın bence."

Kıkırdıyor ve beni yanına yaklaşıyor. "Beni iyi tanıyorsun, küçük gül."

Fransız, Idris Elba'nın daha yaşlı ve gri versiyonuna benziyor ve Manhattan'ın en seksi şeflerinden biri. İsteddiği her kadını kendisine eşlik ettirebilir, ancak onunla tanıştıktan kısa bir süre sonra, mutfak dışında son derece utangaç olduğunu ve flört etmekten nefret ettiğini keşfettim. Ancak, çoğu insan gibi, bu onun yalnız olmadığı anlamına gelmiyor. İşte burada ben devreye giriyorum. Richard'a boğucu bulduğu bağlar olmadan arkadaşlık sunabilirim.

Bazen Richard onunla evinde buluşup televizyon ya da film izlememi istiyor. Çok sık yapamadığı ama hayatında şiddetle ihtiyaç duyduğu basit bir şey. Bazen, görünüşünü korumak için katılması gereken ama aslında çok fazla insanla konuşmak istemediği etkinliklerde ona eşlik ediyorum. Bu noktada, onu gerçek bir arkadaş olarak görüyorum, ancak Richard ne olursa olsun zamanım için bana ödeme yapmakta ısrar ediyor.

Her ne kadar bana zamanımdan faydalanmanın doğru olmayacağını söylese de, bu durum biraz canımı sıkıyor. İşim sayesinde tanıştığım çok sayıda "arkadaşım" var. Ama gerçek olan tek bir tane bile yok.

Hayatımın neredeyse her lanet gününde insanlarla etkileşim halindeyim, onlara biraz daha sevildiklerini hissettiriyorum, onlara biraz mutluluk veriyorum ve yine de aniden kendimi New York'un en yalnız insanı gibi hissediyorum.

Kendimi silkeleyerek Richard'a parlak bir gülümseme sunuyorum ve teklif ettiği bir kadeh şampanyayı kabul ediyorum. "Kimin partisi bu?" diye soruyorum.

Richard şampanyasını yudumluyor, bilmediğim bir nedenle bardağa bakıp yüzünü buruşturuyor, sonra bana bakıyor. "Pete adında bir müzik yapımcısı." Fransız aksanı bu ismin kulağa "pancar" gibi gelmesine neden oluyor. Richard bana tembel bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Bildiğim kadarıyla soyadı yok."

Odaya daha yakından bakıyorum. Konukları inceledikçe her şey daha da netleşiyor: Bu insanların çoğu ünlü. Mankenler, aktörler, müzisyenler. Köşedeki adamın bir rapçi olduğuna eminim. Soluk mavi saçlı kadın da kesinlikle bir pop yıldızı.

Şöhret. Bir görünüşü var. Her zaman güzel değildir ama yine de bizi kendine çeker, küçük pervaneler gibi.

Etkilenmek istemiyorum. Ünlülere yaltaklanmak küçültücü geliyor, sanki bir şekilde onlardan daha az olduğumu söylüyormuşum gibi. Ama ben etkileniyorum. Yeteneğe ve azme hayranım. Ama ünlü insanlarla dolu bir partide olma fikri, çivit mavisi konsinye elbise elbisemi biraz fazla salaş gösteriyor. Bu beni rahatsız ediyor.

İznim olmadan, aklım John'a kayıyor. Ona gerçekten Jax demeliyim. Uzun süreli etkileşimde bulunduğum tek ünlü kişi o. Ve evet, onun yanında sık sık sinirleniyorum. Ama bu farklı. Derimin altında bir çapak gibi, bana çok fazla şey hissettiriyor. Onu çok fazla düşünüyorum.

-Uyandığımda, gün boyunca garip anlarda, uyuduğumda, şu anda.

Şöhretinden dolayı mı? Olabilir. Ama genelde onun ünlü Jax Blackwood olduğunu unutuyorum. O sadece ... John. Sinir bozucu, komik, kendi iyiliği için fazla seksi John.

John, bana fahişe olup olmadığını sordu. Piç kurusu pislik. Artık onu düşünmek istemiyorum.

Yoldan geçen bir garsondan bir tart alıyorum. Richard kaşlarını çatarak kendininkini inceliyor.

"Neden tüm yiyecek ve içeceklere ters ters bakıyorsun?" Hamur işini ağzıma atmadan önce ona soruyorum. Bir lezzet patlaması dilime hücum ediyor. Ekşimsi, tatlı, biberli, kremsi, tereyağlı. İnlememek için kendimi zor tutuyorum.

Gözlerine bir parıltı girer. "İyi, değil mi?" "Oh, evet," diyorum ona.

"Şimdi şampanya," diye emrediyor.

Uyuyorum ve tatlar yoğunlaşıyor, şampanya gevrek, kabarcıklı ve ferahlatıcı.

Richard neredeyse kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Personelim Pete'e iyilik olsun diye yemek hazırlıyor," diyor. "Pembe biberli *crème anglaise* ile çilekli tart. En iyisi şampanya ile."

"Ve Şimdi bu turtaları dağıtacaklarını biliyordun, değil mi?" Utanmadan başka bir garsona el sallıyorum. Asla manken gibi zayıf olamayacağım ve bunu denemeye bile niyetim yok. "Acayip lezzetli."

Richard coŐkum karşısında kıkırdıyor. "Tabii ki öyle. Bu benim yemeğim."

"Bana ne zaman yemek dersi vereceksin?" Ona soruyorum, benim Ağzının yarısı çilekle dolu.

Her zamanki centilmen Richard, dolaşırken kolumu kendi koluna sıkıştırdı. "Şimdi, sevgili Stella, seni uyarmalıyım, ben son derece zor bir görev yöneticisiyim." Bana sinsice göz kırıyor. "Derslerime hazır olduğuna emin misin?"

Hafifçe gülüyorum. "Gerçekten büyük Richard Dubious'un derslerini geri çevireceğimi mi düşünüyorsun?"

Çılgınca çalışma saatlerine katlanmam karşılığında - cömertçe ödendiğim için umurumda değil - bana yemek yapmayı öğretmeyi teklif etti. Gerçekten öğrenmek istediğim bir Şey. Temel Şeyleri yapabilirim ama iyi yemek pişirmek benim becerilerimin ötesinde.

Gözleri parlıyor. "Bunu yaparsan aptallık etmiş olursun."

"Merak etmeyin, iki hafta içinde itaat etmenizi ya da gazabımla yüzleŐmenizi bekliyorum."

Richard gülüyor ama ne derse desin, nereye gidersem gideyim peŐimi bırakmayan o adamı fark ettiğim için anlamıyorum.

Jax Blackwood kalabalık bir grubun ortasında duruyor, hepsi gülüyor ve her kelimesi dikkatle dinleniyor. Şu anda tam bir rockçı gibi görünüyor. Kıyafetleri süslü değil - siyah düğmeli bir pantolon ve siyah bir kot pantolon, ama sert vücuduna mükemmel bir Şekilde oturuyor ve açıkça üst düzey. Sol bileğini kalın siyah deri bir manŐet sarıyor ve uzun parmaklarından bazılarını kalın gümüş yüzükler süslüyor.

Elini saçlarının arasında gezdirirken o yüzükler ıŐıkta parlıyor ve saçları vahşi açılarla dalgalanıyor. Bu harekete aŐınayım. Gördüğümde neredeyse gülümsüyorum.

Neredeyse. Çünkü kolunu tutan göz alıcı bir kızıl saçlı var. Saçları soluk teniyle keskin bir tezat oluşturan koyu bal kumralıydı ve yüz hatlarının simetrisini öne çıkaran sert bir at kuyruğuyla geriye doğru toplanmıştı. Uzun boylu ve zayıf ve inanılmaz yüksek Jimmy Choo topuklu ayakkabılar giyiyor. Gökkuşağı pulları ve ayak parmaklarında kabarık küçük tüyler bulunan bu topuklu ayakkabıların gülünç görünmesi gerekirken onu bir tür Park Avenue peri prensesi gibi gösteriyor.

İstenmeyen kıskançlık içimi sıcak katran gibi kaplıyor.

Daha da kötüsü, manken olabilecek kadar güzel bir kadınla birlikte olmasına rağmen, gözleri geziniyor. Etrafında aynı derecede çarpıcı birkaç kadın daha dolaşıyor ve onların varlıklarını nasıl incelediğini gizleme zahmetine bile girmiyor. Bu kadınlara, daha sonra pişman olsanız bile iyi vakit geçireceğinizi vaat eden sinsi gülümsemesini takınıyor.

O gülümseme, bu insanlarla kolayca uyum sağlaması beni üzüyor. Tüm özgüvenine rağmen gözlerinde bir donukluk var, sanki bir rol oynuyor gibi. Bunu bana da yaptı ve ben şimdiye kadar onun tarafından göremeyecek kadar kör mü oldum? Gerçekten umursadığı bir şey var mı?

Peri topuğu giyen kızıl saçlı kadın John'la gülüşüyor ve sonra onun koluna vuruyor ve ben de cevabımı alıyorum. Onu önemsiyor. İfadesi yumuşuyor ve vücudu onunkine yaslanıyor. Birbirlerine karşı, etraflarındaki diğer insanların olmadığı kadar rahatlar. Bu ikisi bir çift.

Bu bilgi göğsümde bir buz kütlesi gibi oturuyor. John'la onca zaman karşı karşıya geldiğimizde, bir sevgilisi olduğunu hiç düşünmemiştim. Sanki benim ondan hoşlandığım gibi o da benden hoşlanıyormuş gibi benimle flört ediyordu, istemeden ama tamamen. Bu da beni aptal durumuna düşürüyordu; sadece damarıma basarak eğleniyordu.

Başka tarafa bakmak istiyorum. Başka tarafa bakmaya niyetliyim. Ama sanki bakışlarımı hissetmiş gibi John başını kaldırıyor. O meşhur yeşil gözleri hayranlarını

Dizleri bana kilitleniyor. Ve ben daha önce olduğum kadar hassasım. Ayak parmaklarımda, bacaklarımda arasında, her yerde hissediyorum.

Ondan ne beklediğimden emin değilim. Kaşlarını çatmasını. Sırtmasını.

Geniş bir sırtıya bürünüyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, nefesim kesiliyor. Tanrım, bunu yapmasına izin verilmemeli. Beynimi karıştırıyor ve imkansız şeyler istememe neden oluyor. Artık ondan hoşlanmamam gerekiyor. Yemin ettim, lanet olsun. Ama bana sanki bütün gün gördüğü en iyi şeymişim gibi baktığında, gülümsememek elde değil.

Beklenti, içtiğim şampanya gibi damarlarımda fokurduyor ve hareketsiz durmak için mücadele ediyorum.

"Jax Blackwood'u tanıyor musun?" Richard kulağıma söylüyor.

Orada olduğunu unuttuğum için irkildim. Şok edici bir güçlkle bakışlarımı John'dan ayırıyorum.

Richard'ın gözleri sevgi dolu bir sıcaklıkla doluyor. "Yoksa seni yeni fark etti ve tanışma zevkine erişebileceği en güzel kadın olduğunu mu anladı?"

"Yaşlı dalkavuk," diyorum gülerek.

"Ben Fransızım," diyor omuz silkerek.

"Yani bir kadını yatıştırmak için mal varlığını fena halde abartıyorsun?" Sadece yarı alay ediyorum. En iyi özelliklerimin farkındayım ve vücudumdan yeterince memnunum. Ama hiçbir şekilde odadaki en güzel kadın olmadığımı da biliyorum.

Saçmaladığımı söyler gibi bir ses çıkarıyor. "Size eşlik etmek için para ödemek zorunda olabilirim ama bu kör olduğum anlamına gelmez. Aslında, beni cazibenizin bir uzmanı yapıyor. Son derece güzelsin, canım."

Ses çıkarma sırası bende. Richard'a romantik bir ilgi duymuyorum ve onu nazik davrandığını anlayacak kadar tanıyorum. Yine de bir iş anlaşmasından öteye gidemeyeceğimizi bir kez daha yüzüme vurdu.

Farkında olmadan ekşi gülüyor. "Söyle o zaman? Jax'i nereden tanıyorsun?"

"Ben onun komşusuyum," diyor John, hemen .

Midem ayak parmaklarıma kadar düşüyor. Lanet olsun. Ne duymuştu? Gözlerindeki hesapçı bakışa bakılırsa, çok fazla şey tahmin ediyorum. Richard'ın söylediklerinden çıkarabileceği çok fazla anlam var. Omurgam sertleşiyor. Siktir et. Hiçbir şey açıklamayacağım.

Bakışlarımı tutuyor. "Hey, Stella."

Adımı yumuşak bir şekilde söylemesi beni hazırlıksız yakaladı. Buna karşılık benim cevabım yapmacık ve garipti. "Jax."

Sahne adının kullanılması üzerine kaşlarını çatıyor ama sonra kaşları düzeliyor. "Seni burada görmeyi beklemiyordum." Gülüyor. "Gerçi muhtemelen görmeliydim."

Çok uzakta değil. Dünyanın en büyük şehirlerinden birinde değil de küçük bir kasabada yaşıyormuşuz gibi çarpışıp duruyoruz.

Ona ince bir gülümseme veriyorum, söyleyecek bir şey bulamıyorum. Bir süre bana bakıyor, sonra dikkatini Richard'a çeviriyor ve ona sert bir gülümseme veriyor. "Selam dostum. Yeni restoran nasıl gidiyor?"

Birbirlerini tanıyorlar mı? Tabii ki tanıyorlar.

Richard, John'un elini sıkar. "Memnun oldum. Akşam yemeği için henüz gelmediniz."

"Düzeltilmem gereken bir hata. Yemeğini özledim."

Richard başını sallar. "Belki Stella'yı da yanında ."

Richard'ın ayağına basmamak için kendimi zor tutuyorum.

John bana bakıyor. Her ne gördüyse -belki de benim *oh hayır, aklından bile geçirme* ifadem- sahte bir coşkuyla gülümsüyor ve bir kolunu omuzlarıma doluyor. "Yanıma almayı tercih edeceğim başka birini düşünemiyorum."

Homurdanıyorum ve kolunun sıcak ağırlığından kurtuluyorum. Lanet şey boynumun arkasında ipek ve çelik gibi hissettiriyor. O gittiği anda, onun

dokunmak, ki bu beni gerçekten rahatsız ediyor.

"Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Richard'a soruyorum, çünkü yanımdaki kendini beğenmiş rockçıyla ilgilenmek istemiyorum.

"Ben de aynısını size soracaktım," diye araya giriyor John. Kolu benimkine değiyor ve tenimdeki küçük tüyler bir ürpertiyle kalkıyor. Daha da yakınlaşmak, bana dokunarak yarattığı o tuhaf, doyurulmamış farkındalığı hafifletmek istiyorum. Sabit duruyorum, etkilenmemiş gibi yapıyorum.

Richard'ın dudakları her şeyi kavrarken titriyor ama konuştuğunda sesi her zamanki gibi hafif ve hoş. "Kill John'un büyük bir hayranıyım."

"Ve Richard'ın tabağıma koymayı seçtiği her şeyin büyük bir hayranıyım," diye ekliyor John mutlulukla. "Bir süre Rye ve bana yemek pişirme dersleri de verdi. Ve tüm dürüstlüğümlle söyleyebilirim ki, ben daha iyi bir öğrenciydim."

"Alçakgönüllü de," diye mırıldandım. Elbette John, Richard'dan ders almak istiyordu. Birden kendimi daha az eşsiz hissetmeye başladım.

Richard kıkırdar. "Hayır, bu doğru. Rye tamamen umutsuzdu."

John'un yüz ifadesi kahkahalarla parlıyor. "Çiğ tavuktan korkuyordu. Bu konuda tam bir kriz geçirdi ve aslında dokunmak zorunda kalmadan onu oymaya çalıştı."

İki adam da kahkahalara boğulur.

"Richard Dubious," diye haykırıyor keskin bir kadın sesi, derin kıkırdamalarını keserek. "Sen olduğunu sanmıştım."

John'un kızıl saçlısı bizi buldu. Kendini Richard'ın kollarına atıyor ve ona sarılıyor. Richard onun yanaklarından öpüyor. "Brenna, hayatım. Sen bir hayal gibisin."

Özlemle ön kapıya doğru bakıyorum.

"Yaşlı ," diyor omzuna bir şaplak atarak.

Benimle aynı kelimeleri kullanmasına şaşırdım, sadece bakabildim. Jax ile aynı doğuştan gelen özgüvene ve imrendiğim bir stil anlayışına sahip. Gözlerimi yakalıyor ve bana dostça bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim. Ben tamamen

kesintiye uğradı." Kedi gibi gözleri kısıldı. "Tanışıyor muyuz? Bana tanıdık geliyor." "

John'un kolu tekrar benimkine değiyor. "Brenn, bu Stella Grey." Sanki beni tanıyormuş gibi.

Garip bir şekilde bana öyle bakıyor. "Bir bok yok mu? Dünya ne kadar küçük."

John'a bakıyorum, kafam çok karışık ama Brenna elini uzatıyor. "Ben Brenna James. Scottie ve çocuklarla çalışıyorum."

John "çocuklar" deyince homurdandı.

Bunu görmezden geliyorum ve Brenna'nın elini sıkıyorum. "memnun oldum."

Neredeyse doğru. Küçük ben hala John'la birbirlerine nasıl asıldıklarını hatırlıyor. Onlar bir çift mi? Eğer öyleyse, onun için üzülüyorum çünkü John kesinlikle gelişigüzel flört eden biri.

"Scottie sana bilgi paketini göndermemi istedi," dedi bana.

"Hediye sepetinden sen mi sorumlusun?" Isınarak soruyorum. O da sırtıyor. "Bir kız hoş karşılandığını hissetmeli, değil mi?"

Tamam, ondan nefret edemem. O harika biri ve ben de sevmemeye yemin ettiğim bir adamı kıskandığım için acı bir hap gibiyim. Ona sırtarak karşılık veriyorum. "Çok teşekkür ederim. Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye idi."

Gerçek olan da bu. Beklenmedik hediyeler her zaman en iyileridir.

John kaşlarını çatıyor ve kırıncı olduğumu mu düşünüyor yoksa Brenna'yla sohbet etmeme mi sinirleniyor anlayamıyorum. Her iki durumda da bakışına karşılık veriyorum. Bu ilişkide -ya da aramızdaki şey her neyse- kıcı kırık olan ben değilim.

Bir şey yok. *Hiçbir şey.*

Gözlerimi tekrar yakalıyor ve yüz ifadesi garip bir şekilde tatmin olmuşa dönüyor. Onu hiç anlamıyorum. Elimi tutup sıkıca kavradığında şaşkınlığım alarma dönüşüyor.

Richard ve Brenna'ya "Bize bir saniye müsaade edin," diyor ve beni uzaklaştırıyor.

"Ne oluyor be?" Tıslıyorum, arkasından tökezleyerek ilerliyorum. Kendimi kurtaramıyorum çünkü beynim ve ağzım itiraz etse de bedenim belli ki bunu anlamamış. Hayır, iğrenç hain baş döndürücü bir beklentiyle uğulduyor. Duyularım onun elinin sert hissine, aynı zamanda sıcak ve güçlü oluşuna ve benimkini cüceleştirecek kadar büyük oluşuna odaklanıyor. Hafif bir kolonya kokusu alıyorum ya da belki vücut yıkama suyu. Söyleyemiyorum - tek bildiğim dumanlı ve lezzetli olduğu ve bu kokuyu daha fazla içime çekmek için burnumu boynunun kıvrımlarına gömmek istiyorum.

Çılgınlık.

Beni ışıkların kısık bırakıldığı bir arka koridora götürüyor ve ben geriliyorum. "Hangi cehenneme gidiyoruz?"

Omzunun üzerinden bakıyor, dudakları yarım bir gülümsemeyle eğiliyor. "Meraklıların bizi duyamayacağı bir yerde."

Koridorun sonunda bizi bir köşeye sıkıştırdı, beni kendisiyle muhtemelen yıllık maaşımdan daha pahalıya mal olan ama eriyen bir cam kafaya benzeyen bir sanat eserinin sergilendiği bir masa arasına sıkıştırdı.

"Buraya geri dönmemiz gerektiğini sanmıyorum," diyorum geldiğimiz yola bakarak.

Bir kahkaha attı. "Tanrım, çok sevimlisin." Ben ters ters bakınca o da sırıtıyor. "Bebeğim, bütün gece Pete'in yatak odasını kullanabilirim ve o da gözünü bile kırpmaz. O benim yapımcım."

"Onu bir pezevenk gibi gösteriyorsun," diye mırıldandım, sonra gerildim. Kahretsin. Pezevenkler ve fahişeler konusuna girmek istemiyorum.

Garip bir şekilde John tek kelime etmez, sadece omuz silkmektedir.

"Bu Brenna'ya karşı kabalık," diye devam ediyorum o sessiz kaldığında. "Brenna mı?" Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor.

"Evet, Brenna. Onu orada bırakıp benimle kaçtın." Kırıksıklık daha da derinleşiyor. "Brenna kendi başının çaresine bakabilir."

İnanılır gibi değil. "O senin *randevun*. Randevun varken başka bir kadınla kaçamazsın!"

Uzun, çok sessiz bir an boyunca bana baktı. Sonra yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Brenna kesinlikle benim randevum değil. O benim için bir kız kardeş gibi. Sinir bozucu, otoriter bir kız kardeş."

"Oh." *Kahretsin.*

"Evet, 'oh.'" Sırıltısı artık düpedüz kendini beğenmiş. "Ama neden onun benim randevum olduğunu düşündüğüne geri dönelim."

Tamamen utanmamışım gibi omuz silkiyorum. "Birbirinize... aşına görünüyordunuz."

"Şey, biz... birbirimize aşınayız." Eğlencesini gizlemeye bile çalışmıyor. "O Killian'ın kuzeni. Her şeyimi biliyor ve gözünü kırpmadan başıma . O böyle şeytandır." Başını eğiyor ve ben başka tarafa bakmaya çalışırken bakışlarımı yakalıyor. "Demek bu yüzden suratını öyle yaptın, sanki çürük bir limon emmişsin gibi."

"Çürük bir limon mu?"

"Evet, tamamen yeşil ve buruşuk." "Bu kireç olmaz mıydı?"

"Hayır. Misket limonu kıskançlığın ekşi tadını taşımaz." Kaşlarını aptal bir zafer edasıyla sallıyor.

"Ben kıskanç değilim."

John omuz silkiyor, hâlâ çok memnun. "Eğer öyleysen sorun değil. Seni Richard'la gördüğümde kendimi beklenmedik bir dalganın içinde buldum."

Bekle. Ne?

Anlaşılmaz bir ses beni terk ediyor.

Hâlâ bir şekilde birbirine bağlı olan ellerimize bakıyor ve başparmağını avucumun etrafında yavaş bir daire çizerek ovuşturuyor. Başparmağının kenarı sert ve nasırlı, neredeyse derimi çiziyor. Kalçalarım sıkıştı.

Yavaşça bir keşif daha yapıyor, dikkati tamamen elimin üzerinde. "Çok yumuşaksın."

"Çoğu kadının elleri yumuşak değil mi?" Avuç içimi, parmaklarımın arkasını okşamaya devam ederken göğsümdeki çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışarak alay ediyorum.

"Ben pek el ele tutuşmam." Başını kaldırıyor ve yeşil bakışlarının tüm g¼c¼yle bana çarpıyor. "Seni d¼ř¼n¼yordum, Stells."

İçim içimi yiyor. Aptal iim. Tek kelime etmedim ama sert bir bakışla arkama baktım.

Geniş dudakları titriyor. "Pislik gibi davrandığım için ¼z¼r dilerim. Seni kırmak istememiştim. D¼ř¼nmeden konuşmak gibi k¼t¼ bir alışkanlığım var."

H¼l¼ elimi tutuyor. Sanki onunmuş gibi. B¼yle d¼ř¼nmesine izin veremem. Ama o sıcak ve k¼¼k dokunuşları v¼cudumun farklı noktalarına zevk titreşimleri . Bu ana kadar ellerimin ne kadar hassas olduğunu bilmiyordum. Nasıl oluyor da işaret parmağımın yan tarafına hafifçe vurduğunda kalamın i tarafına vurmuş gibi hissediyorum? Başparmağını avucumun etine bastırdığında g¼ė¼slerim avulanmış gibi şişiyor.

İ çekerek elimi kaldırıyorum ve kasıtlı olarak onunkinden çekiyorum. Gitmeme izin veriyor ama beni izliyor, bir tartışma çıkmasını bekliyor.

"Teřekk¼r ederim," diyorum, biraz sertçe, ¼nk¼ onun sıcaklığını ¼zl¼yorum. "Anlıyorum. Her zaman aptalca şeyler s¼yl¼yorum." Sırıttığında y¼z¼m kızarıyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Evet, biliyorum." G¼l¼mseme kaybolur. "Mesele şu ki, Button, yine biliyorum. Bunu yapmaya eğilimliyim."

"Bilmek savaşın yarısıdır."

G¼l¼yor, yumuşak, neredeyse dikkati dağılmış bir ses. Alt dudağının k¼řesini dişleriyle ağır bir sessizliğe g¼m¼l¼yor. Zayıf g¼vdesinde gerginlik uğulduyor ve konuştuğunda, kelimeleri sanki onları serbest bırakmaya zorluyormuş gibi sıkı ve hızlı. "Seni aklımdan çıkaramıyorum. Denedim. Ama hiçbir şey işe yaramıyor."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Yapamaz mısın?"

John omzunu duvara yaslar. "Merakımın gitmesine izin veremem. Deniyorum. Sonra seni burada Richard'la g¼rd¼m, belli ki seni becermek istiyordu.

."

şok olmuş bir kakhaha patlıyor içimden. "Oh, l¼tfen. *Yapmıyor.*"

John'un kara kaşları havaya kalktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Richard bir arkadaş." Bana ödeme yapmaktan bahsetmekten vazgeçmeyen bir arkadaş ama yine de. "Şimdiye kadar hep öyle oldu."

"Stells, kör olmalısın ya da ciddi bir inkâr içinde olmalısın. Sana sanki soslarının tadına memelerinden bakıyormuş gibi bakıyor."

Anında meme uçlarım sertleşiyor ama Richard'ın bunu yaptığını hayal ettiğim için değil. Hayır, aklım sanki bana da aynı şeyi yapmak istiyormuş gibi göğsüme bakan bir rockçıda.

Yanakları kızarıyor ve gözlerimle buluştuğunda çenesi geriliyor. "Bunu bilmen gerek. Böyle bir şeyi kaçırmayacak kadar zekisin."

Alay etmekten kaçınıyorum ama zar zor. "Madem benden bu kadar hoşlanıyordu, neden beni restoranına götürmen için seni zorladı?"

"Seni de becermek isteyip istemediğimi görmek için."

Boğazımda boğuk bir ses düğümleniyor. Sertçe yutkunuyorum ve partiye doğru bakıyorum. Kaçarsam beni kovalar mı? Muhtemelen.

Sessizlik aramızda uzuyor ve John açıkça bir gülümsemeyi ısıyor. "Bariz soruyu sormayacak mısın?"

Isı tenime yayılıyor. "Hayır."

Tam bir tavuk gibi konuşuyorum. Elimde değil. Kafamda, sert biri olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor ama gerçekte, *İptal! İptal! Ateşli rock yıldızı külotunu ateşe verecek ve sen yanacaksın.*

Dudaklarım kendi saçmalığımla kıvrılıyor.

John gözlerime bakmak için başını eğdi. Onunkiler eğlenceyle parlıyor. "Hmmm," vücudunu benimkine doğru eğiyor, "olay şu. Richard'ın şirketiniz için para ödediğini söylediğini duydum ve-"

"İnanılmazsın." Homurdanıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Bunun ne hakkında olduğunu biliyordum."

"Hayır. Anlamıyorsun. Senin için endişeleniyorum, tamam mı?" Tekrar elimi tutuyor ve kolumu hafifçe sallıyor. "Bu güvenli değil. Ne olduğu umurunda değil."

ya da müşterilerinizi ne kadar iyi incelediğinizi. Partilerde eskortlar gördüm. Bunun gibi yerlerde." Serbest kalan kolu salona doğru sallanıyor. "Kadınlara gözünü kırpmadan bir şeyler yapabilecek berbat, kötü adamlar var. Ve inan bana, kötü adam gibi görünmüyorlar. Onların geldiğini her zaman göremezsiniz. Sadece bir çürük yumurta alır, Stells."

O kadar içten üzgün görünüyor ki sinirlerim bozuluyor. Ama o işinde gücünde ve fark etmiyor.

"Sizi utandırmaya ya da polislik yapmaya çalışmıyorum ya da burada ne yaptığımı düşünüyorsanız onu yapıyorum. Evet, tamam, o adamların Richard'ın deyimiyle 'arkadaşlık zevkiniz' için para ödemesi fikrinden nefret ediyorum - ki bunu şimdi söyleyebilir miyim? Bu adi saçmalık da neydi? Bundan daha iyi olmalı. Bunun farkındasın, değil mi? Yani, lanet olsun."

John bir elini saçlarının arasından geçiriyor ve kalın teller her yöne doğru uzanıyor. "Vücudunuz bir ayrıcalık olmalı, bir ürün değil."

Gülümsemek için kendimi zor tutuyorum çünkü kürsüsünün üzerinde benim için kılıcını sallayan çok sevimli biri. Onunla dövüşmediğimi fark ettiğim anda anlıyorum. Birkaç kez göz kırpmıyor, hırçın ifadesi alaycı bir hal alıyor. "Devam etmeme izin verecektin, değil mi?"

"Çok güzel bir konuşmaydı." Gülümsememi kaybettim. "Nasıl durdurabilirdim ki?" Gözleri kısılıyor ve gülmemeye çalıştığı belli oluyor. Gülümsemem artıyor ama sesimi alçak tutuyorum. "Ben eskort değilim, John."

Sert omuzları gevşiyor ve bir şekilde daha da yaklaşıyor. "Tamam. Güzel. Buna sevindim."

Yapmacık konuşması garip, doğal rahatlığından tamamen farklı ve gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Belli ki çırpınışımla görüyor ve kocaman sırıtıyor. Aramızdaki hava değişiyor. Garip bir sersemlikle doluyorum, eğlence olsun diye gülmek istiyorum, ama aynı zamanda çok sıcak, uzuvlarım garip bir şekilde ağır, sanki basit hareketler benim için çok fazla olabilirmiş gibi.

Sesi yumuşak ve kandırıcı bir hal alıyor, içimdeki gerçeği ortaya çıkarıyor. "Bana ne iş yaptığını söyleyecek misin?" Hiçbir şey söylemediğimde, gözlerinin köşeleri

kırışık. "Anlıyorum. Bana biraz işkence edeceksin."

Omuz silerken içimdeki sıcak, bulanık his büyüyor. "İşkence bu senaryoya uygun geliyor."

Bana doğru bir adım daha atarak tekrar mırıldanıyor. "Senin tarafından işkence edilmekten hoşlanmayacağımı nereden çıkardın?"

Vücudunun sıcaklığı ve teninin kokusu başımı döndürüyor ve nabzımı hızlandırıyor. G n m n en önemli anının Jax Blackwood ile flört etmek olduğu bu noktaya nasıl geldim? Heyecana rağmen, boyumdan büyük işlere kalkıştığımı biliyorum. Aylardır biriyle çıkmadım çünkü bağlılıklar kuruyorum, duygusallaşıyorum ve sonra kaçınılmaz olarak ayrıldıklarında inciniyorum. Ve bu adam da gidecek. O bir kamera flaşı kadar parlak ve geçici. Hafızama kazınmış görüntüsünden başka bir şey olmayacak.

Tüm bunları kendime söylüyorum, kafamın içindeki ses olabildiğince sert. Ama bu beni geri çekmiyor. Bedenimin kıpırdamadan bir şekilde onunkine doğru gerilmesini engellemiyor. Çünkü aptalca olabilir ama planlanmamış bir şey hissetmek istiyorum. Kısa bir süreliğine de olsa gerçek bir şey.

Fark etmeyecek kadar bana uyum sağlamış durumda. John'un dikkati vücudumdan aşağı kayarken göz kapakları iniyor, sonra tekrar yüzüme geliyor. Yavaşca  n kolunu başımın yanındaki duvara dayıyor. "Söyle bana Stella," diye mırıldanıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, yapmamam gerektiği halde flört ediyorum.

Dudaklarında dans eden bir gülümsemeyle eğilirken pazuları şişiyor.

"Anlat." Göğüslerim g ğ s n  sıyrıyor ve bunu ayak parmaklarımda hissediyorum.

"Beni sıkıştırıyorsun." Sesimin bu kadar nefes nefese çıkmasından nefret ediyorum.

"değil." Sesi gürlüyor, nefesinin sıcaklığı tenimin üzerinde oynuyor. Başını eğiyor, dudaklarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaşıyor ve tekrar konuştuğunda, ses tonu neredeyse sohbet havasında, ama iimin derinliklerine dokunan boğuk bir niteliği var. "ilek gibi kokuyorsun. Çok lezzetli."

Göz kapaklarım titriyor ve sertçe yutkunuyorum. "Normalde sana bu klişe lafı söylerdim ama çilek yediğimden beri pek de haksız sayılmazsın."

Yavaşça kıkırdıyor ve bakışları yavaşça yüzümde geziniyor. "Tatlı mıydılar, Stella Button?"

Öğrenmeye çalışacakmış gibi ağzıma bakıyor. Dudaklarım karşılık olarak titriyor ve John hareketi takip ediyor, nefesi derinleşiyor, hızlanıyor. "Dudaklarında iki çil var. Biri üst dudakta, diğeri de alt köşede."

Şu lanet çiller. Ergenliğimin baş belasıydılar. Onları rujla gizler ve biri onlardan bahsettiğinde sessizce küfredirdim.

Çillerin hiçbir duygusu yok, ama yemin ederim sanki onlara dokunuyor.

"Bunu yeni mi fark ediyorsun?" Bunu bir şaka gibi söylemeye çalışıyorum, ama sesim zayıf ve cılız çıkıyor.

Kendi dudakları titriyor. "Oh, fark ettim. Cehennem gibi dikkat dağıtıcı. Tereyağlı şekerlemenin iki küçük noktası gibiler. Onları yalayıp tadına bakmak istiyorum."

Oh, Tanrım. Yala onları, lütfen. Neredeyse hissedebiliyorum. Hissetmek istiyorum.

Hayır. Kötü Stella. Uslu dur.

John'un dudakları bu tadı alabilecekmiş gibi bir parça aralanıyor.

"Geri çekil," diye fısıldıyorum. Ama yine de hain ellerim bir şekilde onun yanlarına gidiyor, kot pantolonunun bel bandının üzerinden geçerek onu orada tutuyor. John boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıyor ve kalçalarını eğerek benimkilere bastırıyor. Belirgin bir şekilde kalın bir çıkıntı karnımı dürtüyor.

İkimiz de bir nefes kaybediyoruz ve sonra da yaklaşıyor, yanağı şakağıma değiyor. "Yapmak zorunda kalacaksın önce ben gideyim."

Başparmaklarım gömleğinin kenarından kayıyor ve pürüzsüz, gergin bir ten buluyor. Vücudundan bir titreme geçiyor. Düşünmeye çalışıyorum, ne hakkında konuştuğumuzu araştırıyorum.

Tenime karşı mırıldanırken dudakları yanağımın tepesini okşuyor. "Bana ne yaptığını söyle, Stella. Bunu istediğini biliyorsun."

Gülümsemem yasadışı hissettiriyor. Her nasılsa bu hareket tüm mutlu kısımlarımla doğrudan bağlantılı, onları sıcak ve sıkı hale getiriyor. "İstediğimi sanmıyorum."

Başka bir mırıltı. "Yalancı. Ölüyorsun."

Yumuşak bir kahkaha beni terk ediyor. Onunla bunu yapmak iyi hissettiriyor, birbirlerine karşı alay etmek ve parlatmak-ayrı kalamayan iki nesne. Parmak ucum teninde geziniyor, kot pantolonunun kenarını izliyor ve titriyor.

"Düğme..." Bu bir uyarı.

Buna kulak vermeliyim. Biliyorum, yapmalıyım. Ama o sıcak ve katı ve en güzel rüyam gibi kokuyor. "Evet?"

Yavaş bir nefes verir. "Bilmiyorum. Ne unuttum." İkimiz de gülüyoruz, alçak sesle ve kolaylıkla.

"Ne yaptığımı bilmek ister misin?" Biraz bulanık bir şekilde yanağımı onunkine sürterek söylüyorum.

"Evet." Kulağıma bir fısıltı gibi geliyor. "Evet."

Durgun sıcaklık üzerimde eriyor. Duvara yaslanıyorum, beni ayakta tutan tek şey onun kalın, sert sikinin seksimin tümseğine bastırması. Alçakta yatan bir zevk nabızı orada merkezleniyor. Baskıyı hafifletmek için onu itiyorum ve ikimiz de bir ses çıkarıyoruz -zayıf, çaresiz, muhtaç.

John bana doğru sallanıyor, zar zor bir hareket ama göz kapaklarımı titretmeye yetiyor.

Başım dönüyor. "I ..." Odaklanmaya çalışarak dudaklarımı yalıyorum. "Sen...?" Dudakları çenemin kenarını gıdıklıyor.

"Ben..." Tanrım, gözümün kenarına bir öpücük kondurdu. "Ben..." İçine batıyorum. Dudakları ayrılıyor ve kanat gibi tenimi okşuyor. Parmak uçlarım belinin üzerinde kayıyor, tüylerim diken diken oluyor. Bizden uzakta biri gülüyor.

John'un bal kıvamındaki sesi kulağımda. "Sen...?"

Ağır göz kapaklarım açıldı. Dünya bulanıklaşıyor. John çok yakınımda, parlak kahverengi saçlarının ipeği şakağımı gıdıklıyor, sıcak ten ve sabun kokusu burun deliklerimi okşuyor. "Bir arkadaş," diyorum.

duruyor, gergin değil ama gerçekten dinliyor. "Bir arkadaş mı?"

Ben de daha netim ama çok değil. Parmaklarım hâla hafifçe kot pantolonunun kenarını izliyor. "Evet. Profesyonel bir arkadaş. Birinin arkadaşa ihtiyaı varsa, beni işe alabilir."

İçinden geçen şaşkınlık sarsıntısını hissediyorum. Boğazındaki küçük hırıltıyı duyuyorum. Başını gözlerime bakacak kadar kaldırdığında vücutlarımız birbirine değiyor. Yeşil bakışları biraz puslu ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi yüzümde geziniyor. "Profesyonel bir arkadaş mısınız?" Sesi boğuk ve sonunda çatlıyor.

şokunun sesi içimdeki ısıyı boşaltıyor, kaslarımı soğuk ve gergin bırakıyor. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Evet."

Dudakları aralanmış ama ağzından tek kelime çıkmamış bir şekilde bakıyor. Bir an için sallanıyor gibi görünüyor. Sonra hızla göz kırıyor, o mükemmel biçimli yanaklarına renk geliyor. "I ..." Bir adım geri atar, hareketleri sert ve beceriksizdir. "I ..."

"Benim gibi konuşuyorsun," diye takılıyorum zayıfça, çünkü kalbim kt küt atıyor.

Bana Ana Gemi'ye yeni inmişim gibi bakıyor.

John gülümsemeye çalışır ama tamamen başarısız olur. Yapabildiği en iyi şey dudaklarını titrek bir şekilde eğmek. Bir elini saçlarında gezdiriyor ve ensesini sıkıyor, bakışları sanki nerede olduğunu bilmiyormuş gibi sağa sola dalıyor. Ve sonra gözleri tekrar benimkilerle buluşuyor. Ya da öyle yapmaya çalışıyor, onun yerine hızla yüzüme odaklanıyor.

"Gitmem gerek," diye ağzından kaçırıyor.

Gz açıp kapayınca kadar arkasını dönüyor ve sanki her yer havaya uçacakmış gibi uzaklaşıyor.

OceanofPDF.com

STELLA

"BAYAN, KAPIYI TUTABILIR MISİNİZ?" Bu boğuk istek, binama çıkan merdivenlerin dibindeki yaşlı bir kadından geliyor. Bana gülümsüyor, dudakları eski Hollywood film yıldızlarının giydiği o mükemmel kızıl tonunda. Dürüst olmak gerekirse, kadın klasik bir film yıldızı olabilirdi. Demir grisi saçları şık ve uzun bir bob şeklinde şekillendirilmiş, krem rengi ve siyah kesimli Chanel takım elbisesi ince bedenine mükemmel bir şekilde uyarlanmış.

Sadece kadına baktığımı fark ediyorum, belli ki market arabasını merdivenlerden yukarı çekmekte zorlanıyorum. Ama couture giyinen ve üç ayda kazandığımdan daha değerli Birkin çantasını taşıyan bir kadının kendi alışverişini yaptığını görmenin tuhaflığı beni şaşkına çevirdi. Sadece New York'ta.

Modaya uygun olabilir ama sanki güçlü bir rüzgâr onu uçurabilirmiş gibi görünüyor. Dışarı çıkacaktım ama açık kalması için çantamı kapının eşiğine koydum ve sonra koşarak merdivenlerden inip arabasını aldım. "Bana bırak."

"Çok nazıksınız," diyor küçük bir gülümsemeyle. "Ve burada yenisiniz." "Ben Stella Grey."

"Madeline Goldman."

Merdivenleri çıkarken ona "Birkaç haftadır buradayım," diyorum. "Evcil hayvan bakıyorum."

"Killian'ın evi mi?" dedi başını sallayarak. "Birkaç aylığına gittiğini duymuştum."

"Onu tanıyor musun?"

Arabayı yere bırakır bırakmaz sapını tutuyor ve taktığı devasa kanarya pırlanta yüzük zayıf güneş ışığında göz kırptıyor. İnce bir altın alyansın yanında bir setin parçası. Onunla ilgili her şey köklü New York parası yayıyor. Kapıcısı olmayan bir binada oturması ve şoförünün olmaması dışında. O kısım biraz garip. Ama görünüşe göre bu bina eksantrik insanları çekiyor.

"Canım," diyor, "ben komşularımı tanımayı kendime iş edinmişimdir. Böylesi daha güvenli ve dostça."

"Bu doğru." Binaya giriyoruz ve ben çantamı alıp gitmeye hazır oluyorum.

Bayan Goldman bir dizi anahtar çıkarıyor ve bana bir bakış atarken posta kutusunu açıyor. "Sanırım Jax'i de tanıyorsunuz."

Kalbim kaburgalarımın kaçmaya çalışarak küçük bir sıçrama yapıyor. Acınası. John, Jax ya da kendine ne isim vermek istiyorsa, her şeye tepki vermeyi bırakmalıyım. Onunla tanışmadan önce hayatım gayet iyiydi. Biraz yalnızdım, tabii. O kadar heyecan verici değildi, tamam. Ama iyiydi. Sonra bu değişken rock yıldızıyla tanıştım ve düşüncelerime hükmetmeye başladı. Kesinlikle kabul edilemez. Özellikle de hayalet görmüş gibi beni ettiğinden beri.

Boğazımdaki acı yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Tanıştık."

Ses tonumdan bir şey anlamış olmalı ki bir iki kez baktı, sonra da güldü. "Evet, öyle olduğunu görebiliyorum. Bu çocukta kalıcı bir etki bırakmanın bir yolu var."

Homurdanıyorum. "Beni deli ediyor."

"O zaman ondan oldukça hoşlanıyor olmalısın." Memnun görünüyor.

"Hayallerinizi yıkmak istemem Bayan Goldman, ama her sinir bozucu insan gizliden gizliye sevilebilir değildir."

"Hayır, kesinlikle değiller." Gülümsemesi büyüyor. "Ama Jax öyle. Unutmayın, genç adamı tanıyorum. Sadece bir prens kadar çekici değil, aynı zamanda iyi bir kalbi var."

Boğazımdan kayıtsız bir ses çıkarıyorum.

Bayan Goldman bilmiş bir bakışla, "O da zaman zaman gaf yapma eğilimindedir," diyor.

"Öyle de denebilir."

"Epeyce batırdı, değil mi?" Gözleri şimdi eğlenceyle parlıyor.

"Şey, bir bakalım. Beni onu takip etmekle suçladı. Gerçi ben de onu aynı şeyle suçladığım için sanırım bu adil. Ama aynı zamanda ona ne iş yaptığımı söylemediğim için profesyonel eskort olduğumu da iddia etti."

En azından bu onu etkiler. Bayan Goldman solgunlaşır, kırmızı dudakları aralanır. "Oh.

Benim."

"Özür diledi," diye eklemek zorunda hissediyorum çünkü bir dahaki görüşmemizde John'u kulağından tutup azarlayacakmış gibi görünüyor. "Sonra beni bir partide yüzüstü bıraktı ve o zamandan beri konuşmadık."

Omuz silkiyorum ama omuzlarım çok gergin, John'un anısı bir sülük gibi yapışmış.

"Senden hoşlanıyor," diyor, neredeyse kendi kendine başını sallayarak.

Tenim kızarıyor. "Bu sonuca nasıl vardığını anlamıyorum."

"Anlayamıyor musun?" diye yumuşakça karşı çıkıyor.

Ve lanet olsun, bir deliğe girip saklanmak istiyorum. Çünkü John'un benden hoşlandığını sanmıştım. Gerçekten aramızda bir şeyler olduğuna inanmaya başlamıştım. Ama o arkasına bakmadan kaçtı ve beni terk etti. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.

O zaman yapma. *Unut onu ve hayatına et.*

"Her neyse, ben sadece buradan geçiyordum ve o... şey, o. Rock yıldızı. Efsane. Hepsi ..." Çaresiz bir el sallıyorum. "Ben çok daha uygunum

iyi, normal adamlar."

Neden gevezelik ediyorum? Bu kadını tanımıyorum. *John-Jax* hakkında konuşmak *istemiyorum*. Daha da kötüsü, sanki kafamın içini görüyormuş gibi bana bakıyor. Mektuplarını Birkin çantasına koymadan ve sonra doğrulmadan önce garip bir duraklama boşluğu dolduruyor.

"Uzun bir süre yaşadım," diyor düşünceli bir şekilde, "ve öğrendiğim şey, hiç hata yapmayan insanlar olduğu. Hiç hata yapmazlar, her zaman mükemmel davranırlar. Canım, ben o insanlara zerre kadar güvenmiyorum."

Şok olmuş bir kahkaha atıyorum. "İyi oldukları için mi?"

"Çünkü dürüstçe yaşayan hiç kimse her zaman mükemmel değildir. O mükemmel insanlar mı? Onlar genellikle bir yalanı yaşarlar. Arkasına saklanabilecekleri düzenli bir kamusal kişilik." Koyu renk gözleri parlıyor. "Haberlerde hiç dikkat ettiniz mi, dengesiz bir seri katilin komşularıyla röportaj yaparlar ve her zaman onun çok iyi, normal bir adam olduğu konusunda ısrar ederler. Hah. Norman Bates karıncayı bile incitmez, değil mi?"

Şakacı sesi beni güldürüyor. "Şey, beni yakaladın."

"Mükemmel diye bir şey yoktur. İnsanoğlu hata yapar. Kendini büyük hisseden insanlar genellikle en büyük hataları yaparlar. Önemli olan niyettir. Nefret, bencillik ya da ahlaki korkaklığa dayalı bir hata mı? Onlara fırsat vermeyin. Ancak gerçek bir kalple desteklenen dürüst bir hata tamamen başka bir konudur."

Asansör çağırma düğmesine uzanırken bileğindeki kemikler ince teninde keskin bir şekilde göze çarpıyor. "Kocam -Tanrı ruhunu şad etsin- ve ben kırk yıl

evli kaldık. İkimiz de bu dersi zor yoldan öğrenmek zorunda kaldık. Küçük

hataları affedin. Gurur yüzünden bir şeyleri kaybetmeyin."

Biraz kokluyor ve yardım edemem ama biraz fazla abarttığını düşünüyorum.

"Bağışla Ben için Söylüyorum, Bayan. Goldman, ama yap sen sık sık çöpçatanlık mı yapacaksın?"

Donup kalıyor ve bana baskıcı bir bakış fırlatıyor. Ama sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Bu konuda ünlüyümdür."

"Çok iyisin," diye teklif ediyorum, kendi gülümsememi tutarak.

"Evet, öyleyim." Yüz ifadesi yumuşar. "O yalnız, Bayan Grey. Gerçi bunu bana asla itiraf etmez. Ve tanışma zevkine eriştiğim en iyi erkeklerden biri."

Hissettiğim mizah duygusu uçup gitti ve göğsümde bir yara oluştu. "Sanırım ikimiz de şu anda bağlantı kurmak için biraz fazla berbat durumdayız."

Hafifçe homurdanırken asansörün sesi duyulur. "Hepimiz berbat durumdayız. Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Geliyor musun?"

"Hayır." Bir adım geri atıyorum. "Ben uçmaya gidiyorum."

"Uçak mı uçuruyorsun?" Gözleri parlıyor. "Ne kadar harika."

"Küçük olanlar." Açıkçası büyük uçaklar sıkıcı. Kanatlı bir belediye otobüsü kullanıyor da olabilirim. Hank bana bu konuda züppe diyor, ben de dilimi tutmayı öğrendim. Ayrıca, insanlarla hobim hakkında konuşmaktan pek hoşlanmıyorum; bu çok açıklayıcı ve kaçınılmaz sorulara yol açıyor: Ne zamandır uçuyorum? Beni bu işe ne sürükledi?

Şimdiden ağzımı açtığıma pişman oldum ve kendimi kapıya doğru yönelirken buldum. "Long Island'a gitmek kolay değil ama fırsat buldukça gitmeye çalışıyorum."

Bayan Goldman bana nazik bir gülümseme verdi. Fazla nazik, bu da rahatsızlığımı gizlemekte iyi bir iş çıkaramadığım anlamına geliyor. Genelde rahatmışım gibi davranma konusunda uzmanımdır.

"O zaman seni tutmayacağım," diyor. "Mutlu uçuşlar. Yine de bir ceket almalısın. Bahar havası biraz değişken."

Bayan'ı daha fazla dinlemek istemediğim için kapıyı çoktan yarılادم. Goldman'ın büyükannelik tavsiyesi.

JOHN

"BOYUMDAN BÜYÜK İŞLERE ."

Scottie önündeki seçenekleri incelemeye geri dönmeden önce bana doğru bakıyor. "İlk ipucun neydi?" Kaşları çatıldı. "Dürüst olmam gerekirse, benim de hiçbir fikrim yok. Rahatlığı mı yoksa kolay taşınabilirliği mi tercih etmeliyim? Ve bu bebek arabası nasıl kapanıyor?"

Ben homurtularımı bastırırken, eliyle sinsice bir hareket yapıyor. "Lanet bebek arabalarından bahsetmiyorum."

Doğrusu, bebek arabası alışverişini neden bizim yaptığımıza dair hiçbir fikrim yok. Bulamayacağın iki bilgisiz adam daha.

Scottie bana daha çok bir uzay kapsülü gibi görünen siyah ve gümüş renkli bir modelin yanına çömeliyor. "Ben öyleyim. Sophie'nin son aldığı arabanın dönüş yarıçapı berbat ve tutamakları benim için çok alçaktı. O kâbusun etrafında manevra yaparken sırtım ağrıyor."

"Sanki bir arabaymış gibi konuşuyorsun."

"Bu bir arabadan daha önemli. Neslimi devam ettirmekle yükümlü."

Homurdanıyorum ama sonra teklifleri değerlendiriyorum. "Bu durumda, en azından onları daha yukarıda oturtanlarla başlayın."

Bebek arabalarını inceliyor. "Neden?"

"Geleneksel modellerde çocuğun yüzü kış hizasındadır. Sürekli kışlara bakmak ister miydiniz?"

"Sadece Sophie'nin kışı olursa."

"Tabii ki. Harika bir kışı var."

Bana ters ters bakıyor ve ben de teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum. Scottie homurdanarak ayağa kalktı ve bana doğru döndü. "Neden boyundan büyük işlere kalkışıyorsun?"

Şimdi dikkatimi dağıttı, bir şey söylediğim için özür dilerim. Ama Scottie'nin lazer bakışları ve o beni ölümüne rahatsız etmeden bu işten kurtulmamın hiçbir yolu yok.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bunu çocuk arabalarının önünde yapamam." "Sence basına sızdırırlar mı?" diye soruyor, soğukkanlı bir şekilde.

"Har. Hayır, gerçekten çok komiksin. İnsanlar senin bu yönünü anlamıyor." Başını sallıyor. "Sophie de aynı şeyi söylüyor."

"Lanet olsun, bundan sonra bir antiaside ihtiyacım olacak."

Hiç ürkmeden ceketinin cebine uzanıyor ve ince metal bir kutu çıkarıyor. Bana iki antiasit uzatırken ağzım açık kaldı. "Şimdi konuş."

İtiraf etmeden önce çiğniyorum. "Bir şey oldu." Sertçe yutkunuyorum. "Stella ile. Yine."

Scottie elini kaldırıyor, sonra kendine iki antiasit alıyor. O onları mideye ben gözlerimi deviriyorum. "Bitirdin mi?" "Devam et."

Homurdanarak bebek arabalarının yanından uzaklaşıyorum, o da beni takip ediyor.

"Bok gibi davrandığım için özür diledim." Banyo ürünleri reyonunu atlıyorum. Sarı ördekler ve yeşil kurbağalar bana sırtıyor.

"Güzel."

Scottie'ye ters ters bakarak bir çıkış yolu bulmak için etrafıma bakındım. Solda göğüs pompaları, sağda bebek bezleri beliriyor. Etrafımda gerçek bir bebek sevinci ve aile zamanı labirenti var. Burada yeterince hava alamıyorum. Bir grup çocuk hoparlörden benim şarkılarımdan birini söylüyor ki bu pek çok açıdan yanlış.

"Mmm... Scottie?"

"Evet?"

"Tots That Rock'a şarkılarımızı söylemesi için ne zaman izin verdik?"

Yüzünü buruşturuyor. "Sophie bana hamile olduğunu söylediğinde biraz dikkatim dağılmıştı. Karar verirken ufak tefek hatalar yapmış olabilirim."

"Doğru."

Gözlerini bana dikti. "Toplantıdaydın ve belgeleri imzaladın, Blackwood. Sosyal yardım pazarlamasının belirli yollarına itiraz ediyorsan dikkat etmeyi deneyebilirsin."

"Uh-huh. Bu arada sosyal yardım pazarlaması ilginç bir terim. Bunun için puan."

Gözleri yarılr. "Konuyu saptırmayı bırak ve bana sorunundan bahset."

"Stella bana işinden bahsetti."

Tişörtümün rengini çekiştiriyorum. Isıyı açtıklarına yemin edebilirim. Gülümseyen, salyalı bebek resimleri bana bakıyor. Çocuk bezli *Kuşlar* gibi.

Scottie dirseğimi tuttu. "Bu taraftan."

Beni bebek cehenneminden çıkarmasına izin veriyorum ve dışarı çıkar çıkmaz ciğerlerimi muhteşem kirli şehir havasıyla dolduruyorum. "Teşekkürler."

"Sophie'nin beni bu mağazalardan birine sürüklediği ilk beş seferde de aynı şey oldu," diye itiraf ediyor. "Tam bir ziyaret için kendi yolunuzu çizmeniz gerekiyor."

Caddeyi koşarak geçip Central Park'a doğru gidiyoruz.

Scottie parkın görece mahremiyetine girer girmez konuşmaya devam ediyor.

"Onun profesyonel bir arkadaş olmasıyla ilgili bir sorunun mu var?"

"Hayır." Keşke. Şu bunu tercih ederdim. "O değil.." "Sonra ne olacak?"

Yemin ederim boğazım kapanıyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı John, yoksa bebek arabası almak için geri döneceğim."

"Bunu çok sevimli buldum, tamam mı?" Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Son derece sevimli. Bana öyle bir şey oldu ki..."

Scottie durdu ve bana baktı. Gözlerinin içine bakamıyorum.

"Orada durmuş ona bakıyordum ve o... *daha fazlası oldu*. Düşünemiyordum... Düşünemiyordum dostum. Her şey basitçe ..." Kendime kızgınlıkla bir el sallıyorum. "Eğildi. Dünya devrildi ve o oradaydı. Anlıyor musun?"

Yüzüne yavaş, sinir bozucu bir gülümseme yayılıyor. Onu tekmelemek istiyorum. Ama atmıyorum. Bunu kendim yaptım.

"Evet," diyor, "aslına bakarsanız biliyorum."

Bundan korkuyordum. Scottie'nin Sophie'ye aşık olduğunda nasıl olduğunu hatırlıyorum; dikkati işten, onu ağaca çıkaracakmış gibi görünen geveze bir sarışına kaymıştı. Onun düşüşünü izlemek çok eğlenceliydi. Şimdi o kadar değil. Devrilen ben olduğumda değil.

İlk çaldığım enstrüman kemandı. Çok sevmiştim ve çok da iyiydim. Ama gitarı elime aldığım anda hayatımı değiştireceğini anladım. Killian, Whip, Rye, Brenna ve Scottie ile tanışmam da öyle. Onların hayatımda bir rol oynayacaklarını, hayatımın yönünü ve amacını değiştireceklerini biliyordum.

Stella ile de aynı şeyi hissediyorum. O taze ve yeni, rahat ve zamansız, en iyi şarkılarımdan birinin tamamen farklı bir şekilde çalınması gibi. Sadece iki ayağımla atlamak yerine, geri çekilmek istiyorum. Diğerlerinin aksine, Stella beni çok korkutuyor.

O gölgeli koridorda ona baktım ve onu ne kadar çok istediğimi anladım. Onu altımda, üstümda, yanımda istiyorum. Çillerinin desenini, vücudunun her kıvrımını ve eğimini ezberlemek için saatlerimi adamak istiyorum. Kokusu tenime sinene kadar vücudunu bedenime yaslamak istiyorum. Onun tadına bakmak, onu becermek, onunla gülmek istiyorum. Her şeyi istiyorum.

Seks benim için her zaman kolay olmuştur. Kendimi soyutlayabilirim, zevk hissetmeme izin verebilirim, kafamdaki tüm saçmalıkları görmezden gelmeme izin verebilirim. Seksi seviyorum. Ama daha önce hiç özel bir kadını gerçekten istememişim. Bir tanesi de diğerleri kadar iyiydi. Ve eğer hoşlandığım biri benden hoşlanmıyorsa, ihtiyaçlarımı karşılayacak çok sayıda istekli ve müsait kadın vardı. Eskiden seksin bu yönünü severdim; kolaylığını ve kişiliksizliğini. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum yoğun insani bağı, bittikten sonra da bağlı *kalmak* zorunda *kalmadan* yaşayabiliyordum.

Stella ile ilgili hiçbir şey kişisel değildir.

Belki basit bir şehvet ya da sevişme ihtiyacı olsaydı, bu işi Stella ile halledebilirdim. Ama öyle değil. Bu çok açık. Bana profesyonel bir arkadaş olduğunu söyledi, işi diğer insanları mutlu etmek olan biri.

Hayatta kendimi biraz daha az yalnız hissediyordum ve benim için her şey bitmişti. Doğruca uçuşuma düştüm. Ona olan arzum sadece fiziksel değil; ruhumun derinliklerinde.

Stella'yı seks yapmadan hayatımda tutmak ya da onu becerip terk etmek arasında bir seçim yapmak gerekirse, her seferinde Stella ile bekârlığı seçerim. Ama ruhumu, ne kadar kusurlu olursa olsun, nasıl açığa çıkarabilirim ve onun da beni isteyeceğine dair bir umudum olabilir mi?

Ben ebedi bir beceriksizim. Tüm hayatım boyunca öyleydim. Ünlü olmam bir mucize. Ve evet, hayranlarım bana tapıyor. Ama onlar *beni* tanımıyor. Stella tanıyor ve varlığıma uzun süre dayanabileceğine inanmıyorum. Elbette, etkileniyor. Bunu gayet iyi görebiliyorum. Ama çekiciliğin kolayca kaybolabilen sığ bir duygu olduğunu biliyorum, bu yüzden fazla umut vermiyor. İşte bu yüzden Stella'dan olabildiğince uzağa kaçmak istiyorum. Ama ben uzaklaştıkça, onun beni geri çektiğini daha çok hissediyorum.

Scottie hâlâ bakıyor, gözlerinde o bilmiş parıltı. Bundan zevk alıyor.

Bir elimi enseme gezdirip sertleşmiş kaslarımı sıkıyorum. "Onu orada bıraktım. Tam bir kaçış yaptım."

Tepkim gayet normalmiş gibi başını sallıyor, ki hiç de öyle değil. "Hepimiz aşık aptallarız."

Bir an için ona bakakaldım. "Az önce Jane Austen'dan alıntı mı yaptın?"

Scottie homurdanıyor. "Dostum, çıktığımız ilk yolculukta yatağının altında *Gurur ve Önyargı*'nın bir kopyası vardı."

"Kadınları etkilemeye çalışıyordum!"

"Doğru. İşte bu yüzden yıpranmış ve dağılmıştı."

"Brenna'nın eski kopyasıydı," diye itiraz ediyorum ama sonra omuz silkiyorum. "Darcy iyiydi. Ama Elizabeth'in ancak Pemberley'i gördükten sonra Darcy hakkındaki fikrinin değişmeye başlaması beni hep rahatsız etmiştir."

"Ondan önce de düşüyordu; sadece bunu kabul etmeyi reddetti. Aksini düşündüğün için alaycısın." Scottie arabasına mesaj atmak için telefonunu çıkarır. Adam mecbur kalmadıkça asla şehirde dolaşmaz. "Bu da Bayan Grey'de işe yaramaz; o kadın tam bir romantik."

Nereden bildiğini sorardım ama Scottie herkes hakkında her şeyi bilir. Bu konuda sinirlenmenin anlamı yok. Ve o haklı.

Kaşlarımı çatarak parka bakıyorum. Gri gökyüzü yemyeşil çimlerin üzerinde ağır ve dolgun bir şekilde asılı duruyor. Yağmur yağmak üzere ve insanlar saklanmaya çalışıyor. Scottie ve ben şoförünün bekleyeceği Columbus Caddesi'ne doğru yola çıkıyoruz.

"Ne yapacağım?" Ağzımdan kaçırdım.

Scottie bana yan gözle baktı. "İyi bir dizlik setine yatırım yap. Geleceğinde çok fazla sürüneceğini tahmin ediyorum."

"Keşke başka hiçbir şey için endişelenmeden onunla vakit geçirebilsem," diye mırıldanıyorum.

"Bu ideal olurdu." Scottie bunun imkânsız olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Yine de, tanıştıklarında şanslı piç Sophie ile çalışıyordu. Onun dikenli kışının etrafında olmak zorundaydı.

Belirsiz bir fikir oluşmaya başlıyor, çaresiz beynimin kenarlarını gıdıklıyor.

"Ayrıca," diyor Scottie düşüncelerimi bölerek, "şu anda daha büyük sorunlarımız var."

İçimdeki batma hissi intikam duygusuyla geri dönüyor. "Kadınlarla konuştun mu?" Ona verdiğim liste utanç verici derecede muğlaktı, ancak personeli tanışma toplantılarımıza gelen veya VIP odalarımızı ziyaret eden herkesin kaydını tutuyor, bu da her zamanki ilişkilerimin Kill John etkinliklerine katılan kadınlarla olduğu düşünüldüğünde çok yardımcı oldu.

"Evet," diyor yavaşça. "Kaynağın da yerini tespit ettik. Karen adında genç bir kadın-"

"Karen. Doğru, adı buydu."

Scottie bana sinirli bir bakış fırlattı. "Görünüşe göre Karen da Dave North ile arkadaşmış."

Dave North, Infinite Sorrow'un baş şarkıcısı. Boynumun arkasını ovuyorum. "Dave risk altında olduğunu biliyor mu?"

"Artık öyle." Scottie kederli bir iç geçirir. "Yemin ederim, size bir ders vermeliyim..."

"Her neyse," diye araya giriyorum o daha devam edemeden, "neden benim daha büyük sorunlarım var?"

"Eninde sonunda bu hikaye . Bunu engelleyemeyiz."

"O kadarını topladım." Yağmur yavaş yavaş, yumuşak damlalar halinde düşmeye başlıyor, kollarımın arkasını noktalıyor. "Bunun için yardım yok, değil mi?"

Scottie arabayı aramadan önce çantasından küçük bir şemsiye çıkarır. "Hayır. Ama hasar kontrolü için bir plan oluşturmamız gerekiyor. Buradaki imajınız çok önemli. Bunu altın yapmalıyız."

Yağmur şimdi daha sert yağıyor ve yanaklarıma soğuk damlalar halinde çarpıyor. "Scottie, dostum, artık bir keşiş gibi yaşıyorum. Ve açıkçası, içimi boşaltsalar da umurumda değil." Tam olarak doğru değil. İstesem de istemesem de canım yanacak. "Benim için gereğinden fazla endişelenme. Ben iyi olacağım."

Buz gibi gözler üzerimde, çok fazla şey görüyor. "Eskiden kendimi soyutlardım.

Başkalarını düşünürüm ama kendimi asla. Yaşamak için yalnız bir yol."

Bilmiyor muyum? Başarı, başarısızlık, bunlar geçici durumlardır. Korku sizi bir döngüye sokabilir. Ama yalnızlık pençelerini başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde geçirir. Etrafınız arkadaşlarınızla çevrili olabilir ama yine de yalnızlığa gömülebilirsiniz. Berbat bir şey.

"Bunu sana Sophie mi öğretti?" Bu duygunun karanlık uçurumunu görmezden gelerek espri yapıyorum.

Scottie'nin dudakları hafifçe kıvrılır. "Hayır, dostum. Sen yaptın."

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

STELLA

New York taksileri hakkında kaçınılmaz bir gerçek: Yağmur yağarsa, taksiler ortadan kaybolur. Sihir gibi. Yağmur ve şehrin bir başka kanunu? Bir metro istasyonundan mümkün olduğunca uzaktayken yağar. Şehrin ıslanmanızı istediğinden oldukça eminim.

, ıslandım. Binamın merdivenlerini çıkarken kadar ıslandım. Bir bahar fırtınası, soğuk ve acımasız, kafatasımı *bir rat-ta-tat-tat* ile dövüyor.

Tişört ve küçük etekle dışarı için donuyorum.

Lanet olsun, Bayan Goldman haklıydı; ceket giymeliydim.

Tekrar ısınabilseydim iyi olacaktım. Ama lanet olası binama giremiyorum. Ön kapının alarm kodunu girerken ellerim titriyor. Tekrar.

Ve yine kızgın bir kırmızı yanıp sönüyor: "Erişim Reddedildi."

,"" diye mırıldanıyorum, boğazımda bir yumru yükseliyor. "Bırak gireyim."

Alarmı devre dışı bırakamazsam, anahtar dönmez. Eskiden takdir ettiğim basit ama çıldırtıcı bir güvenlik önlemi. Şimdi nefret ediyorum. Tuş takımı numaraları yüzümün önünde yüzüyor. Yanlış anladığımı biliyorum. I

kodu yazmadım ama hatırladığım rakamlar bunlar. Hafızam taş gibi sağlamdır. Nasıl yanlış hatırlıyor olabilirim? Ama nasıl olduğunu biliyorum.

Şifreyi tekrar giriyorum, tuş takımındaki numaralara bastırırken parmak uçlarım ağrıyor.

Erişim reddedildi.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve hızla gözlerimi kırıştırıyorum. "Siktir." Kelime küçük bir hıçkırıkla ağzımdan kaçıyor.

Birisi merdivenlerden yukarı çıkıyor. *Lütfen o olmasın. Lütfen o olmasın.*

Ama dünya o kadar nazik değil.

"Stella Button?" John arkamda kalabalık yapıyor, başımızın üzerinde bir şemsiye tutuyor. "Ne halt etmeye orada dikiliyorsun? Kapıyı aç ve yağmurdan kurtul."

Neden o? Bu lanet binada yaşayan onca insan varken, neden hep o olmak zorunda? Şu anda onun yerine Bayan Goldman'ın "Sana söylemiştim" demesini tercih ederdim.

Boğazım düğümleniyor. "Deniyorum."

Daha yakına eğiliyor, belli ki yağmurun altında zayıf sesimi duymaya çalışıyor. "Ne oldu? Kapı mı kırıldı?"

Dudağım titriyor ve cevap vermeden önce sertçe ısııyorum. "Kod çalışmıyor." Hızlıca giriyorum ama reddediliyorum. "Gördün mü?"

Korkunç bir duraklama oldu. Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyorum. Sonra hareket ediyor ve eğildiğinde yanağı yanağıma değince geriliyorum. "Stella, tatlım, 22577, 77522 değil."

Bunu biliyordum. Ama ona doğru kombinasyonu yumrukladığımı sandığımı, berbat zihnimin yol boyunca bir yerlerde onları değiştirdiğini nasıl söylerim? Söyleyemem. Söyleyemem. Orada öylece durdum, kaskatı kesildim ve ağladım.

"Hey." Sesindeki yumuşaklık başımı kaldırmama neden oldu. Yüzümü inceliyor ve gözlerinin kenarları kırışıyor. "Tanrım, Stells, beni burada öldürüyorsun."

Neden bilmiyorum. Üşüyen ve sırlıslam olan benim.

Yavaşça hareket ederek elini kaldırıyor ve ıslak bir tutam saçı yanaklarımdan uzaklaştırıyor. Beni daha önce hiç görmemiş gibi yüzüme bakarken aramızda bir sessizlik oluşuyor. Yine de onu her gördüğümde sanki ilk kez görüyormuşum ve sanki hep onun muhteşem yüzüne bakıyormuşum gibi hissediyorum.

Öylece duruyoruz, yağmur onun şemsiyesinde gümbürdüyor ve ayaklarımızın dibindeki kaldırım taşlarına . Ne hareket edebiliyorum ne de bir kelime söyleyebiliyorum. Sert, yasakçı ve güzel, siyah saçları gümüş yağmur damllarıyla buğulanmış.

Beni terk edip gittiği gecedan beri onu görmedim ama zaman, ne zaman onun yakınında olsam hissettiğim çekim gücünü azaltmak için hiçbir şey yapmadı. Hatta şimdi daha da kötü. Titreyen bir nefes alıyorum ve bakışları dudaklarıma yöneliyor.

"Fornasetti," diye geveliyor sonunda, sesi boğuk çıksa da. "Ne?"

Benim sesim hüzünlü bir mırıltı.

John'un kaşları birbirine yaklaşıyor. "Şu İtalyan tabaklarını biliyor musun? Üzerinde kız olan siyah-beyaz grafikli olanlar. Kocaman gözleri, küçük sevimli bir burnu ve tatlı bir ağzı var."

Kaşlarımı çatıyor olmalıyım, çünkü yanakları kızardı ve aceleyle devam etti. "Bana onu hatırlatıyorsun."

"Tabaktaki bir kızın mı?"

Yanaklarındaki kızarıklık derinleşir. "Evet... Boş ."

Hızlıca doğru kodu giriyor ve kapıyı açıyor. Beni soğuktan ve yağmurdan belime nazikçe dokunuyor. Ardında su birikintileri bırakarak asansöre doğru yürüyorum.

John yumuşak bir küfürle nemli flanel gömleğini çıkarıp sarıyor ve beni sıkıca kucaklıyor. "Donuyorsun." Sesindeki kınamayı duyuyorum, sanki ne kadar zamandır dışarıda olduğumu, içeri girmeye çalıştığımı ve başaramadığımı biliyormuş gibi. Dudağımı daha sert ısıriyorum. John tek kelime etmeden bizim katın düğmesine basıyor. Ardından gelen sessizlikte asansör bir mezar da olabilirdi. Ayak parmaklarıma bakıp titrerken John beni daha yakın tutuyor ve büyük eliyle kolumu ovuyor.

Onu silkip atmalıyım, ama o sıcak ve bu çok iyi hissettiriyor. Evet, işte ben buyum, temel insani rahatlığı gurura tercih ediyorum. Küçük sahanlığımıza ulaştığımızda ve John ön kapımın kodunu girdiğinde gururum bir darbe daha alıyor.

Geri çekiliyorum, bakışlarım sonunda onunkilere kayıyor. "Şifreyi biliyor musun?"

John yüzünü buruşturdu. "Killian benim en iyi arkadaşım. Güvenlik nedeniyle birbirimizi tanıyoruz."

"Şu anda kendimi pek güvende hissetmiyorum," diye homurdanarak çatı katına çıktım.

Beni takip ediyor. "Umarım prensip olarak kırgınsındır ve buraya davetsiz geleceğimi düşünmüyorsunuzdur."

Ona dönüp bakıyorum ve yüzündeki incinmiş ifadeyi fark edince adımlarım yavaşlıyor. Bir iç çekiş beni terk ediyor. "Evet, prensip böyle." Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "Eğer gerçekten içeri girmek istiyorsan, benim yaptığım gibi arka duvardan atlayabilirsin."

Şu anda benim mizah girişimimi komik bulduğunu sanmıyorum. Ama sertliği azalıyor. "Ne zaman çıplak yoga yaparsan bana haber ver, hemen o duvardan atlayayım."

Göğsümdeki gerginliğe rağmen biraz gülüyorum. "Bunu yapılacaklar listemin en başına koyacağım."

Bedenimi bir ürperti sarıyor ve başını eğerek yatak odasını işaret ediyor. "Git kurulan. Ben sana çay yapayım."

"Çay yapacak mısın?"

Mutfağa doğru giderken dudakları bükülüyor. "Belki bunu bilmiyorsun ama özünde ben bir İngilizim. Düzgün bir fincan çayın nasıl yapılacağını öğrenmek hayatın ilk derslerinden biridir."

O zaman John'un son derece varlıklı bir İngiliz aileden geldiğini hatırladım. "Aksanın zayıf ve garip zamanlarda ortaya çıkıyor."

Belki de çocukluğunu New York ve İngiltere arasında geçirdiği içindir. Ama John'un tepkisi bana aksini söylüyor.

Yüzünü o kadar hafif buruşturuyor ki neredeyse kaçıracağım. "Grubu kurduğumuzda aksanımı kaybetmek için elimden geleni yaptım. Belki de bunda biraz fazla başarılı oldum."

"Ama neden?" Ortaya çıktığında, aksanı çok hoş.

John bana arkasını dönerek Killian'ın mutfağına doğru ilerliyor. Sonunda cevap verdiğinde ses tonu donuk. "İngilizler için aksanınız sizi tanımlar. Konuşmak için ağzınızı açtığınız anda insanlar nereden geldiğinizi anlar. Ailem elitist züppelerdi. Yaptığım ve olmaya çalıştığım şeyle ilgili her şeyden nefret ediyorlardı."

Mutfak tezgâhının önünde duruyor ve dalgın dalgın dolaplara bakıyor. Omuzlarındaki gerginlik gömleğinin altındaki kasların gerilmesine neden oluyor. Ama sonra bana dönüp bakıyor ve yüzünde umursamaz ve biraz da ukala gülümseme beliriyor. "Madem beni aileden silmek için ellerinden geleni yapıyorlar, ben de bu iyiliğe karşılık vereyim dedim."

Tanrım. Onun için duyduğum acı göğsüme baskı yapıyor ve ona sarılmam için beni zorluyor. Terk edilmek ve ardından gelen meydan okuyan öfke hakkında her şeyi biliyorum. Ona bunu anlatabilir, kendi acımdan bir parça verebilirdim. Ama beden dilini de bilirim ve onunki adeta "Geri çekil lütfen" diye bağırıyor. Ayrıca, ağır ve gerçek şeyler yapmamamız gerekiyor. Partiden koşarak çıktığında bunu açıkça belirtti. Bu itiraf bir sapma olmalı. Merakımın yol açtığı bir hata.

Ben de rolümü oynayıp şaka yapıyorum.

Kıs kıs gülüyorum. "New York'ta bir İngilizsin."

John'un yüz ifadesi anlamsızca bana bakarken değişiyor, ama sonra yavaşça gülümsüyor. "Sting şarkısı, değil mi?"

Başımı salladım. "Şimdi aklıma geldi."

Minnettarlık yeşil gözlerinde parlıyor ve sonra kayboluyor. Ama gülümsemesi büyüyor. "Whip geçen gün Sting'den alıntı yaptı." Bir çaydanlık çıkarıp dolduruyor. "Bana Whip'i hatırlatıyorsun."

"Gerçekten mi? Neden?"

Odanın iki ucundayız ve yine bana sırtını dönmüş durumda, ama dolaptan iki çay fincanı aldığında yumuşak gülümsemesinin bir anlığına belirdiğini görüyorum. "İkiniz de... naziksınız."

"Nazik mi?" Neden onu tekrarladığımı bilmiyorum. Ama "nazik" başını okşamak gibi geliyor.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Evet. Nazik. Battığınızda ve tutunacak bir ele ihtiyaç aradığınız kişi çünkü ortaya çıkacağını biliyorsunuz." Başını sallayarak gülüyor. "Başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum."

Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ama içim de rahatsız edici bir şekilde sıkışıyor. Daha önce hiç kimse beni bana açıklamaya çalışmamıştı. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Onunla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Ona grup arkadaşları hakkında daha çok şey sormak istiyorum. Çalışmadıkları zamanlarda onlarla takılıyor mu? Onlar da onun kadar rahatlar mı? Oturup müzik yapıyorlar mı? Ya da belki onlar da diğer erkekler gibidir ve bira içip saçma sapan konuşurken spor izlerler.

Ama sormak meraklı ve fazla fanatiklik gibi geliyor. Keşke şöhreti konusunda daha soğukkanlı olsaydım ama John sanki iki kişi. Komşum olan flörtöz, bazen sinir bozucu, bazen de arsız adam ve bir de Jax, sonsuz hayranlarının şehvet ve idolleştirme nesnesi olan süperstar. Grup arkadaşlarından bahsettiğinde, onu Jax olarak düşünmekten kendimi alamıyorum ve burada ne halt ettiğini ve bana neden çay yaptığını merak ediyorum. Gerçek gibi gelmiyor.

Sessizlik garipleşiyor ve John beni oyalarken yakalıyor. "Dudakların mavi."

"Ben gidiyorum, ben gidiyorum."

Sıcak bir duş alıyorum ve en yumuşak pijama pantolonumu ve uzun kollu gömleğimi giyiyorum. John'u etkilemeye çalışmıyorum. Ne kadar gülünç, kesinlikle öyleyim. Adam bir kase dolusu kremalı seks ve üstünde sıcak şekerleme. Beynim bana onun neden bu kadar değerli olduğunu hatırlatıp dursa da vücudum bunu biliyor.

Olmayı bekleyen bir felaket. Belki de onun hemen yanında yaşamak zorunda olmasaydım ya da ter kuruduktan sonra takılmayı hatırlamak zorunda kalmasaydım, beni istemesini isterdim.

Gerçekten de, mükemmel bir flörtçü olmasına rağmen, beni bir fetih olarak gördüğünü sanmıyorum. Jax Blackwood gibi adamlar tereddüt etmez. Korkmadan istediklerinin peşinden giderler. İtiraf etmek bana ne kadar acı verse de, onun bu yönüne hayranım.

Saçlarımı havluyla kurularken kendime gülüyorum ve sonra oturma odasına gidiyorum. Bilmem gereken tek gerçek, geçen gece sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi benden uzaklaşmış olması. İşlerin şu an olduğundan daha ileri gitmesi gibi bir tehlikem yok.

Ana odada ona katıldığımda bu düşünce hala aklımda ve dudaklarıma melankolik bir gülümseme yerleştiriyor. Bir demlik çay ve tepsiye dizilmiş küçük reçel, bal ve tereyağı kaplarıyla bir yığın kızarmış ekmek hazır. Bu o kadar İngiliz ki kalbimi sızlatıyor.

"Çayınızı nasıl alırsınız?" diye soruyor ve ben rüya görüyor olabileceğime dair garip bir hisse kapılıyorum: Jax Blackwood bana bir uşak kadar özenli ve düzgün bir şekilde bir fincan çay hazırlıyor.

Bayan Goldman haklı mıydı? Yalnız mı? Sormak istiyorum ama cesaret edemiyorum.

"Biraz süt. Bir kaşık şeker."

Çayımı dolduruyor ve fincanı bana uzatıyor. "Killian'ın elinde berbat bir çay seçkisi var. Üzülerek söylüyorum, bizim için ucuz, poşetlenmiş Earl Grey olacak."

Parmaklarım sıcak seramiğin etrafını sarıyor. "Çok çay içen biri değilim. Zaten aradaki farkı anlayabileceğimi sanmıyorum."

Bana alaycı bir korku ifadesi veriyor. "Seni din değiştirmeye ikna edeceğim, Button."

John bir şeylerin peşinde olabilir çünkü çay daha önce içtiklerimden daha iyi. Güçlü ama acı değil. Güzel kokulu ve sütlü.

tatlılık. Rahatlatıcı bir yudum daha alıyorum ve kendime ballı tereyağlı tost yapmadan önce iç çekiyorum. "Teşekkürler," diyorum ısırıklar arasında. "Bu harika."

Çayını içiyor ve bir şekilde bunu erkeksi gösteriyor, fincan büyük ellerinde zarif. "Orada ne oldu?" diye soruyor. "İstemiyorsan bana anlatmak zorunda Ama kaybolmuş gib, Stells. Şimdi iyi misin?"

Başımı sallarken boğazım düğümleniyor. "Ben iyiyim. Bu..." Kendimi rahatlatmak için çayımı yudumluyorum. "Bazen sayılar beynimde dönüp duruyor."

Parlak yeşil gözleri üzerimde sabit duruyor. "Disleksik misin?"

"Hayır, bu kelimeler. Benim için sayılar. Hafif bir diskalkuli vakası." Bir nefes verdim. "Sadece stresli ya da aşırı yorgun olduğumda oluyor. O zaman sanki beynimde bir şeyler duruyor ya da sayılar dönüyor. Zorlamaya çalıştığımda durum daha da kötüleşiyor. Bugünkü gibi. Yorgun ve üşümüştüm ve kendime kızgındım ve ..." Omuz silkiyorum, fincanımı daha sıkı kavriyorum.

"Seni içeri almak için orada olduğuma sevindim." Ve hepsi bu kadar. Acımak yok. Cevabını bilmediğim sorular sormak yok.

John tostunun üzerine frenk üzümü reçeli sürüyor ve birkaç dakika sessizce yiyoruz. Tam olarak gergin değil, kesinlikle sıcak ve önemsendiğimi hissediyorum.

-Ama aramızda belli bir gerginlik var. John'un kendini bir şeye hazırladığını hissediyorum. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi tosttan büyük ısırıklar alıp yemeden önce bana tereddütlü bakışlar fırlatıp duruyor.

Herkes hata yapar. Ben bunu biliyorum. Bazen dünyanın geri kalanından üstün yaşıyormuş gibi görünse de onun da hepimiz kadar insan olduğunu biliyorum. Kanepeye daha rahat yerleşiyorum, çayımı içiyorum ve tostumu yıyorum. Hazır olduğunda konuşacaktır. John uzun süre sessiz kalacak bir tip değil.

Çayından uzun bir yudum alıp bıraktığında haklı olduğumu anlıyorum. Omuzlarını kanepenin yastıklarına bastırarak kendini destekliyor. "Partide öylece çekip gittiğim için özür dilerim."

Gerçekten konuşmak istediğim bir şey değil. Aklıma gelen kelimeler "utanç verici" ile başlayıp "reddedilme" ile bitiyor.

"O kadar hızlı cıvataladın ki bir an için duvarları ve tavanı söktüklerini sandım," diye takılıyorum. Sesim istediğim kadar kaygısız çıkıyor mu bilmiyorum. Muhtemelen değil. Ona ne iş yaptığımı söyledim ve o da kaçtı - tam da gülümseyip ağzımı kendi ağzıyla yutmak istercesine eğildikten sonra. Belli ki profesyonel bir arkadaş olmak onun için itici bir şey.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor, sonra düzeliyor. "Bir *Megamind* Şaka mı?" Gülümsüyor. "Tanrım, çok tatlısın."

"Kıpır kıpır bir köpek yavrusu gibi," diyorum içimden, sonra başımı sallayarak parlak bir ifade takınıyorum.

Ama o beni gayet iyi duyuyor ve kaşlarını çatıyor. "Kabalık ettim. Geçici bir delilik nöbeti geçirdiğimden başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Kendimi eski alışkanlıklarıma geri dönerken buluyorum, aramızdaki garip ilişkiyi düzeltmek istiyorum. "Özür dilemene gerek yok. Zaten Richard'ın yanına dönmem gerekiyordu."

İkna olmuş gibi görünmüyor. "Çalıştığını bilseydim, seni uzaklaştırmazdım. Başını bir müşteriyle derde sokmak isteyeceğim son şey."

Gözlerimi ona dikiyorum çünkü samimi mi yoksa bana gölge mi düşürüyor anlayamıyorum. O kadar gergin ve kıpır kıpır ki onu tam olarak anlayamıyorum. "Richard aldırmadı."

Ayaklarını sehpanın üzerine koyuyor. "Bu arkadaşlarla ne yapıyorsun? Yemin ederim seks hakkında imada bulunmuyorum," diye ekliyor aceleyle.

Bir kahkaha attım. "Öyle olduğunu düşünmemiştim." Bir elimi nemli saçlarımda gezdiriyorum. "İstedikleri her şeyi yaparız. Benim için tek kural yasadışı bir şey olmaması ve cinsel temas olmaması. Kesinlikle platonik."

Başını sallıyor, niyetli ve devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

"Ve çıktığım kişiler sadece erkekler değil. Çok sayıda kadın müşterim de var. Beni sürekli erkeklerle görüyorsun." Sallıyorum

başımı eğdim. "Ne yaptığımıza gelince, alışverişe, yemeğe, sinemaya gittim, sahte randevular olarak düğünlere katıldım. Hatta bir keresinde cenazeye bile."

Kaşları kalktı. "Cenaze mi?"

"Evet. Bir kadın annesinin cenazesine yalnız gitmek istemedi. Yanında kimsesi kalmamıştı ve elini tutacak birine ihtiyacı vardı."

Yüz ifadesi yumuşar. "Stells, bazen beni gerçekten öldürüyorsun."

"Neden?" Zayıf bir sesle soruyorum. Zavallı Mari'nin çektiği acının hatırası anlattıkça canlanıyor.

"Hiç tanımadığınız birinin hayatının en boktan günlerinden birini atlatmasına yardımcı oldunuz. Pek çok insan bunu yapmaz."

"Bunu soylulaştırma." Bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. "Orada olmak istemedim. Her dakikasından nefret ettim."

"Ama sen yaptın."

"Yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu bildiğim için. Onun isteğine hayır diyemezdim."

"Ve bu," diyor öne doğru eğilip onu görüş alanıma sokarak, "tüm farkı yaratıyor. Yine de yaptın."

"Bana yağ mı çalışıyorsun, Blackwood?" Bana yan gözle bakıyor. "Belki."

Tamam, bunu beklemiyordum. Bacaklarımı kıvırdım.

"Neden?" Ayağını vurmaya başlar. "Düşünüyordum da..."

Bana bakışından gerçekten hoşlanmıyorum, tereddütlü ama kararlı. "Ne düşünüyorsun?"

Bir omzunu kaldırdı. "Seni işe almak istiyorum. Bir süreliğine arkadaş olmak için," diye açıklıyor sessizliğim karşısında.

Bir şeyler söylemeye çalışıyorum. Gerçekten deniyorum. Ama boğazım daralıyor. Göz kapaklarımın arkasında belli belirsiz bir karıncalanma büyüyor. Ağlayacağım ve ben ağlayan biri değilim.

Arkadaşı olmam için bana para mı ödedi? Bir tırpan çıkarıp ayaklarımı altımdan kesebilirdi. Bununla daha önce de uğraştım, beni gerçek bir arkadaş olarak değil, daha az bir şey olarak gören biriyle yakınlaşmak

daha fazla. Dürüst olmak gerekirse, bununla o kadar çok uğraştım ki, standart "Evet, tabii. Bir şeyler ayarlayalım" cevabını ezberledim.

Ve sonuçta, ödeme yapmayı teklif ediyor. Bazı insanlar -birçok insan- benim nöbetçi arkadaş olmamı, ücretli bir arkadaş gibi davranmamı, onlara iyi niyetli cevaplar ve hoş gülümsemeler vermemi bekliyorlar ama para ödemek istemiyorlar. Bu şekilde davranmamı bedavaya bekliyorlar.

Belki de minnettar olmalıyım.

John bana ciddi bir ifadeyle bakıyor, az önce zihinsel olarak karnımı deştığının farkında değil. Tek yapmam gereken kibar olmak ve onu mümkün olduğunca çabuk dairemden çıkarmak. Ama ağzımı oynatamıyorum.

Belli ki sabırsız, öne doğru ilerliyor. "Sana çok iyi ödeme yapacağım. Başka müşterilerle görüşmene gerek kalmayacak kadar. Sadece ben."

Yüzüm karıncalanmaya başladı. "Sadece seninle takılmam için bana para mı ödemek istiyorsun?"

Memnuniyet yüzünü aydınlatıyor. O büyük, aptal yüzünü.

"Evet." Derin yoga nefesime başlıyorum.

"Peki o zaman?" diye soruyor, ellerini yumruk yapmış. "Ne düşünüyorsun?"

"Gitmen gerekiyor." Ayağa kalktım, neredeyse sehpaye çarpıyordum. "Şimdi, lütfen."

John da ayağa fırlıyor, kaşları havaya kalkıyor. "Gitmek mi? Neden?"

Ona bakamıyorum. "Çünkü ben istedim." Ona sırtımı dönerek çay fincanlarını alıyorum.

"Ne oluyor be? Neyi yanlış yaptım?"

Bedavaya yapacağım şey için bana ödeme yapmayı teklif ettiniz. "Hiçbir şey."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. "O zaman beni neden kovuyorsun?"

Böylece yalnız ağlayabilirim. "Yoruldum."

"Bullocks." İngiliz aksanı, yeni bir kâğıt kadar net bir şekilde yükseliyor. "Seni enayi yerine koymuşum gibi bakıyorsun. O zaman benimle takılmak gerçekten bu kadar tatsız mı?"

Tatsız mı? Çılgılık atmak istiyorum. Çılgılık atabilirim.

John bir adım daha yaklaşıyor, rengi koyulaşıyor, uzun, zayıf vücudu üzerimde beliriyor. "Cevap ver bana, lanet olsun."

Dirseğimi avuçlamak için hamle yaptığında kolumu savuruyorum. "Çünkü bana yumruk attın, seni pislik."

Şok içinde bana bakıyor. "Nasıl?"

Tüm ... Hayal kırıklığım kabarıyor ve öfkeye dönüşüyor. "Nasıl bilmezsin? Cidden bu kadar mı bilgisizsin?"

Ağzı ters bir bakışla kapanıyor. "Görünüşe göre öyle. Aydınlat beni o zaman."

"Çünkü acıtıyor, tamam mı?" Kaşlarını çatığında, ona doğru ilerliyorum. "Herkesin arkadaşı, iyi yaşlı Stella olduğum için bunu hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

..." Çaresiz bir el sallıyorum. "Acının kara deliği mi? O lanet olası boşluk mu? İnsanlar bana arkadaşları olmam için para ödüyor. İnsanları güldürüp gülümsetiyorum, böylece 'İşte Stella, ne kadar eğlenceli değil mi' diyebiliyorlar."

İçimde karanlık ve acı bir şeyler yanıyor. Kelimelerim sert yumruklar gibi çıkıyor. "Kaç tane gerçek arkadaşım var biliyor musun? Hiç yok. Bir tane bile yok. Kimse gerçek beni tanımıyor. Kimse doğum günümde ya da bir süredir benden haber alamadığında nasıl olduğumu öğrenmek için aramıyor. Kimse kısa bir kahkaha ya da ücretli arkadaşlık dışında bir şey için bana başvurmuyor."

Bunu söylemek acı veriyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve hızla gözlerimi kırıştırıyorum. "Hiç gerçek arkadaşım yok. Sadece yüzeysel halimi bilen insanlar. Bazen bunun yalnızlığı göğsümü bir gibi eziyor. Ve ben burada tek başıma oturmuş, kimsenin denemeye zahmet etmediği neyim var diye merak ediyorum. Kimse

Biri yapışır."

Omuzlarımı kavramaya çalışarak, "Senin hiçbir sorunun yok," diye homurdanıyor.

Ondan yine kaçıyorum. "Ama olmalı. Hiç arkadaşım olmamasının, kimsenin kalmamasının bir nedeni olmalı. Ve o sebep benim." Titreyen bir nefes çekiyorum. "Az önce bunu kanıtladın. Gerçek arkadaş olduğumuzu sanıyordum-"

"Öyleydik." Sesi artık neredeyse çaresiz geliyor, yaklaşırken gözlerinde vahşi bir bakış var. "Öyleydik!"

". Sen de diğerleri gibi beni işe almak istedin."

John elini saçlarında gezdirerek uçlarının her yöne doğru uzamasını sağlıyor. "Bunu söyledim çünkü sana yakın olmak istedim ve bunu başaramayacak kadar duygusal olarak bodurum. Etrafımda senden daha fazla olmak istediğim kimse yok. Düşüncelerimi işgal ediyorsun, rüyalarım giriyorsun. Kalbimin atmasını engellemeye çalışmaktan daha fazla senden uzak duramıyorum."

Sözleri her zaman duymak istediğim şeylerdi. Ama davranışları farklı bir hikâye anlatıyor. Ve bu umudu hissetmeme izin veremem. Şu anda olmaz. İnanmayı çok istiyorum ve yargılarıma güvenemiyorum.

"Eğer bu doğru olsaydı," diyorum sert dudaklarımın arasından, "arkadaşlığımı satın almaya çalışmazdın. Erkeklik hakkında ne dediğini anlıyorum. Ama ilk eğilimin beni satın almak oldu. Demek ki bir parçanı beni bir insan olarak değil, bir meta olarak görüyor."

"Lanet olsun." Kollarını iki yana açıyor. "Seni görüyorum, Stella.

İstiyorum-" "Hayır. Şu anda ne istediğin gerçekten umurumda değil.

Gitmene ihtiyacım var." Dudakları düzleşti. Belli ki itaat etmeye niyeti yok.

"Git." Göğsüne bastırıp onu destekliyorum. Onu hareket ettirmeme izin verdiğini biliyorum. Güzel. En azından hayırın hayır demek olduğunu anlıyor. "Seni burada idare edemem."

"Stella." Hâlâ geri geri gidiyor, ben onu o tarafa doğru yönlendirirken kapıya doğru beceriksizce sendeliyor. "Özür dilerim, tamam mı? Düşünmemiştim-"

"Hayır, . Ama seni şımartmak benim *işim* değil. Şu anda kendi yaralarımı saracağım ve seni burada istemiyorum."

John'un bakışları yüzümde geziniyor. O kadar gerçekten acı çekmiş görünüyor ki, bir an için vazgeçmeyi düşünüyorum. Ama ben her zaman yumuşarım, rahatsız edici durumlarda işleri yoluna koyarım. Her zaman bir şeyleri düzelten ben olurum. Bunu onun için yapmayacağım. Eğer bu adamla herhangi bir ilişki kurma umudum varsa, buna duygusal sünger Stella olarak başlayamam.

Belki de kararlılığımı görmüştür. Yavaş bir nefes veriyor, omuzları çöküyor. "Tamam, Button. Ben gidiyorum. I ..." Kaşlarını çatı. "Özür dilerim. Hazır olduğunuzda lütfen beni görmeye gelir misiniz?"

Kaşları kalkıyor, yeşil gözleri yalvarıyor. Direncim kuru kum gibi ufalanıyor. Bunun için ona çok kızıyorum ve kendimi "Peki" demekten alıkoyamıyorum.

O başka bir şey söyleyemeden, kapıyı onun güzel yüzüne kapatıyorum. Sonra da kıvrılıp ağlıyorum. John'un beni incittiği için üzgün olduğundan şüphem yok. Bu beni tamamen yalnız hissetmekten alıkoymuyor. Yeni bir mesleğe, yeni bir hayata ihtiyacım var. Bir kurtuluşa ihtiyacım var.

Telefonu alıp Hank'i aradım.

"Yarın için beni listeye ekleyebilir misin?" Cevap verdiğinde soruyorum.

Daha bugün oradaydım ve genelde haftada bir kez uçarım ama Hank hiç soru sormuyor. Konu kişisel şeyler olduğuunda asla sormaz. "Elbette, evlat. Seni istasyondan almamı ister misin?"

"Evet, lütfen." Telefonu kapattım, biraz daha rahatlamıştım. Belki de gidip John'la konuşmalı ve özrünü kabul etmeliyim. Ama boğazım yanıyor ve ben de yanıyorum. Ağlama krizimden mi yoksa yağmura yakalandığımdan mı bilinmez, aniden kendimi hiç iyi hissetmiyorum.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

JOHN

Zihnimin kenarlarında bir melodi . Bir şarkı orada, beni bekliyor. Ama onu dışarı çıkaramıyorum. Boş akorları tıngırdatarak, gelmesine izin vermeye çalışıyorum.

Onun yerine kendimi kırmızı-altın bukleleri ve küçük tarçın çillerini düşünürken buluyorum. Onun sesini özlüyorum. Daha önce hiç bir insanın sesini özlediğimi sanmıyorum. Stella'nın sesinde olağanüstü ya da gerçekten farklı bir şey olduğunu söyleyemem, onun sesi olması dışında.

Bu hiç iyi değil. Benim bir pislik olduğumu düşünen bir kadına bağlanıyorum. Öyle düşünmese bile, biriyle duygusallaşmak kötü bir fikir. Killian'ın evcil hayvanlarına bakmak için bile güvenilmezim - gerçek bir ilişkiyi nasıl yürütebilirim ki? Kahretsin, şu anda bir kadına dokunamıyorum bile. Antibiyotiklerin etkisini yitirmiş olması ve tamamen sağlıklı olmam önemli değil. Enfekte olmuş hissediyorum. Lekelenmiş.

"Siktir et." Birkaç akor çalıyorum ama ses Killian'ın ön kapı zilinin öfkeli uğultusuyla çakışıyor.

Kendi kapıma doğru bakıyorum. Stella'nın misafiri mi var? Mükemmel. Muhtemelen onunla arkadaş olmak için para ödeyen başka bir tuhaf adam. Ve onlara izin veriyor. Ben mi? Cevap olarak "siktir git" alıyorum.

Artık umurumda değil. Ama benim umurumda. Ona ne hissettiğimi söylemek yerine Stella'dan dostluk koparmaya çalıştığım için tam bir pisliktim. Bana izin verseydi defalarca özür dileyeceğim bir şey.  gün oldu ve ondan tek kelime yok. Birkaç kez mesaj attım ama nafile. Dn kapısını çaldım ama cevap vermedi. Tamam, dışarıda olabilir ama bilmemek berbat bir şey. Sosyal Sibirya'ya atılmak berbat bir şey.

Uğultu devam ediyor.

Parmaklarım tellerin üzerinde tkezliyor. Siktir. Sikeyim. Sikeyim.

Belki bir müşteri değildir. Belki de bir randevudur. Stella kadar tatlı biri her zaman birileriyle ıkıyordur. Onu yatağına alacak mı? Ona dokunmasına izin verecek mi? Dokunacak mı? Tabii ki dokunacaklar. Eğer bir erkek Stella'yı yatağa atarsa, ona dokunacaktır. Hem de çok. Her yerine.

Boynumun arkası ısınıyor ve sıkışıyor. Benim işim değil. Benim işim değil.

Lanet olası iş.

Zil tekrar çaldı. Gitarımı yere bıraktım ve dişlerimi sıktım. Omurgamdan aşağı ter damlıyor. Tek gördüğüm Stella, yumuşak, çillerle kaplı teni yavaş yavaş ortaya çıkarken bir otuzbirci üstünü açıyor-

"Lanet olsun." Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Ne yapmak için? Kendimi aptal yerine mi koyayım? Durması için yalvarmak mı? Çok saçma. Tamamen saçma. Hiçbir şekilde o adam olmayacağım.

Uzaklaşmak için döndüğümde adamın biri bağırmaya başladı.

"Hey? ? Cevap vermiyorsun, bana hala borcun var!"

Kaslarım tutuldu. *Ona* borcu mu var? . Ne oluyor?

Aı

k "Hey!" diye bağırır koridordaki öfkeli adam. "Alo?"

mi? Tekrar zile basıyor.

Bu . Benden bu kadar.

Sıksa, niversite çağında bir ocuk kapımı kırbaçla açtığımda irkildi, ama kısa sürede yerleşir. "Hey, dostum. Rahatsız ettiğim için özür dilerim." Killian'ın kapısına dik dik bakar. "Senin

Komşu beni içeri aldı ve sonra kapıyı açmayı reddetti. Birileri bu çorbanın parasını ödemeli."

Kanıt olarak paket servis kartonlarıyla dolu bir çantayı gösteriyor.

Bir an için rahatlama o kadar güçlü ki, kapıma yaslanıp rahatlamama izin veriyorum. Sonra yerini endişe alıyor çünkü Stella bu adamı çağırdıysa, kapısını açıyor olması gerekirdi. Cebimden birkaç banknot çıkarıyorum, muhtemelen yemeğin fiyatından çok daha fazla. Parayı eline sıkıştırıp çantayı alıyorum ve Killian'ın kapısının kodunu hızlıca girerken onu bir daha düşünmüyorum.

"Stella?" Mekâna girerken seslendim.

Oturma odasında değil ve nabzım yüksek vitesse geçiyor. Çorbayı bırakıp ona tekrar seslendiğimde etli organım göğsümde zonkluyor. Bu sefer daha yüksek sesle. Çılgınca, çünkü lanet olsun. "Stella!"

Odasından gelen cılız bir ses beni merdivenlerden yukarı koşturuyor, kanım buz gibi, boğazım kuru.

Adamlarımın beni bulduklarında hissettiklerinin bir kısmı bile buysa, neden bana annelik yaptıklarını çok iyi anlıyorum. Odasına daldım ve neredeyse halının üzerinde tökezleyerek duracaktım.

Stella yatakta kıvrılmış yatıyor, titriyor, saçları keçeleşmiş ve nemli, teni kızarmış.

"Bebeğim." Aceleyle yanına gidip alnına dokundum. . "Kahretsin. Ne zamandır böylesin?"

Ter kokusuyla olgunlaşmış çarşaf lar vücudunun etrafında dönüyor. Donuk gözlerle bir an bana bakıyor, sonra yastığa gömülüyor. Bana hiçbir bilgi vermiyor, sadece inliyor. Ve göğsüm daralıyor.

Hasta birinin yanında bulunmayalı yıllar oldu. Sanırım en son Killian grip olduğunda yanında olmuştum. Gerçi onunla ben ilgilenmedim. O zamanlar bu Brenna'nın işiydi. Ama çocukluğumu ve annemin benimle nasıl ilgilendiğini hatırlıyorum.

Stella'yı kucağıma alırken, "Hadi aşkım," diye fısıldıyorum. "Seni daha rahat ettirelim."

Başını omzuma yaslıyor ve yine inliyor. Vücudunun sağlıklı ısı gömleğimin içinden sızıyor ve bir laneti ısırarak geri çekiyorum. Onu nazikçe koltuğa yatırdıktan sonra aceleyle Killian'ın odasına giriyorum, orada ıslak bir bar olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum çünkü o piç bu fikri benden çaldı.

Bir şişe soğuk su ve taze bir bardakla geri dönüyorum ve Stella'yı uyuklarken buluyorum. Yatağındaki çarşafları değiştirmek ve biraz ağrı kesici almak için zamanı kullanıyorum. Onu tekrar kucağıma aldığımda itiraz eder gibi bir ses çıkardı.

"yok," diyorum ona usulca. "İyi olacaksın."

"Acıyor," diye mırıldanıyor.

"Nerede?"

"Boğaz. Her yerde."

Onu yatağa yatırdım ve kirli çarşafı çözdüm. Üzerinde buruşuk ve terden sırlıklam olmuş bir atlet ve külot vardı. Hay sikeyim. Elimini saçlarımda gezdirirken bir an tereddüt ettim ama sonra omuzlarımı dikleştirdim. Temiz kıyafetler giymesi gerekiyor. Hikayenin sonu.

Biraz uğraşmam gerekti ama üzerine bol bir beyaz tişört geçirdim ve altındaki atleti çıkardım. Evet, namuslu olmaya çalışıyorum. O kadar çok çıplak kadın gördüm ki, sayısını unuttum. Ama bu Stella. Çaresiz ve hastayken onu çıplak görmek yanlış geliyor.

Ben çalışırken tek kelime bile şikayet etmiyor. Sadece o donuk, kayıtsız gözlerle beni izliyor. Ona bir bardak soğuk su verdiğimde eli titriyor ve sadece küçük bir yudum alıyor.

"Biraz daha," diyorum bardağı tekrar dudaklarına götürürken. "Acıtıyor."

"Biliyorum bebeğim. Ama su içmen gerek." Ona iki ağrı kesici uzattım. "Al bunları."

Yüzünü buruşturmasına bakmak acı veriyor ama yastıkların üzerine yığılmadan önce dediğimi yapıyor. Üzerini bir çarşafıla örtüp termometreyi buluyorum.

Bu çok kötü.

"Yüz üç mü?" Ona ters ters baktım. "Bebeğim, beni aramalıydın."

Stella cevap vermiyor ama tekrar titremeye başlıyor, ben de yorganla üzerini örtüyorum.

Yanına oturup elimi başının üzerinde gezdirirken içimde kızgınlık ve endişe çalkalanıyor. Saçlarına dokunmak için can atıyor, gördüğü kadar ipeksi bir his verip vermeyeceğini merak ediyordum. Ama şu anda terden yapış yapış olmuş durumda ve tekrar küfredip Dr. Stern'i aramak için telefonumu çıkarıyorum.

Çabucak cevap veriyor.

"Acil bir durum var," diyorum Stella'nın buklelerini dikkatle tararken.

"Acil durumu tanımla, Jax."

"Burada bir arkadaşım var. Yüksek ateşi var. Titriyor. Boğazının ağrıdığını söylüyor. Onu kontrol etmeni istiyorum."

Sıradan bir insan olsaydım, Doktor Stern bana Stella'yı en yakın kliniğe götürmemi söylerdi. Ama Kill John ona her ne sebeple olursa olsun nöbetçi olması için çok iyi para ödediğinden, bana hemen geleceğini söyledi.

Beklemekte iyi değilim. Nefret ediyorum. Şu anda, bu beni öldürüyor. Stella acı içinde ve kim bilir neyle hasta. Midem düğümleniyor, yatağa onun yanına uzanıyorum. Hemen bana doğru kıvrılıyor, başını kucağıma yaslıyor. Yanağı sikime değiyor ve irkilmemeye çalışıyorum. Sertleşemeyecek kadar gerginim. Ama bu onun farkında olmamı engellemiyor.

Stella'yla ilgili bir şey duyularımı harekete geçiriyor. O etraftaysa, odaklanıyorum. Bu garip bir his. Şakağı boyunca saçlarının çizgisini nazikçe izlerken bunu düşünmemeye çalışıyorum. Parmak uçlarım düşük seviyeli bir şok almış gibi karıncalanıyor.

"Neden birini aramadın?" Çenesini okşayarak soruyorum. Hâlâ ateşi var.

"Kim?" Zorlukla bir vıraklama, ama gerçekten merak ediyormuş gibi söylüyor. Sanki hiç kimsesi yokmuş ve bir süredir de yokmuş gibi. Bana hiç gerçek arkadaşı olmadığını söylemişti ama buna gerçekten inanmadığımı fark ettim. Nasıl inanabilirdim ki? Stella ılık ve tatlılıktır. Yanına yaklaşan herkes onun yörüngesine giriyor. Ve kimsesi olmadığını düşünüyor.

Midem sıkışıyor. "Beni. aramalı ya da mesaj atmalıydın."

Gözleri kapalı ama zayıf bir omuz silkme hareketiyle omzunu oynatıyor. "Savaşıyorum."

Bağırsaklarımdaki gerginlik acıya dönüşüyor. "Kavga etmiyoruz. Kavga ediyor olsaydık bile benden yardım isteyebilirdin, Button."

Tanrım. Bunu anlamıyor mu? Arkadaşlar gösteri yapar. Ne olursa olsun. Tam bir pislik gibi davranıyor olabilirim ama Whip, Rye, Brenna, Scottie, Sophie ya da Libby'yi aradığımda yanımda olurlar. Ben de onlar için aynısını yapardım. Bir anda arkadaşlarımı özledim.

Düşüncelerim Stella'nın sarsılması ve gözlerini bir solukla açmasıyla kesiliyor. Kalbim duracak gibi oldu. "Ne oldu?" Yanağına dokunuyorum. "Canın acıyor mu?"

Sadece kapıya bakıyor. "Yemek. Adam burada olmalı."

Yastıklı yatak başlığına yaslanıp elimi başına koyuyorum. "Sorun değil. Ona ödeme yaptım."

Ama gözleri vahşi kalıyor. "Stevens ve Hawn."

Adını duyunca Stevens yatağın altından çıkıp Stella'nın kalçasına sarılmak için sığıyor. Stella zayıfça onun başına dokunuyor. Küçük kürk topuna endişeyle bakıyorum. Stella'dan hoşlanıyor olabilir, ama bu herif çok kaypak. "Hayvanları besleyeceğim," diyorum ona. Stevens şeytani gözlerini bana dikey, sanki bunu yapsan iyi edersin yoksa bağırsaklarını deşerim der gibi. Buna inandım.

Stella fısıldayarak, "Onun kum kabı," diyor endişeyle.

Yemin ederim Stevens sırtıyor. Bir bastırıyorum. "Evet, onu da yapacağım." Stella iç geçiriyor ve tekrar kucağıma sokuluyor.

"Tamam."

"Çorba ister misin?"

Başını sallıyor, daha derine gömülüyor ve kolunu kalçalarımın üzerine atıyor. Bana sarılma şekli beni etkiliyor. Hiç kimse basit bir fiziksel rahatlık için bana bakmamıştı. Asla. Buna izin vermezdim. Ben sarılan biri değilim. Kadınlar sarılmaya çalıştı. Tüylerimi diken diken ederdi. Eskiden bu şekilde kırıldığımı düşünürdüm. Aciz. Ama Stella'yı rahatlatmak iyi hissettiriyor. İşe yarıyor.

Boş boş, parmaklarımı buklelerinde gezdiriyor ve tavana bakıyorum. Kapı zili çalıyor. Dr. Stern. Nihayet.

Onu içeri almak için hareket ediyorum, ama Stella kalçalarımı tutuyor. Ateşten donuklaşmış geniş mavi gözleri benimkileri buluyor. "Beni bırakma."

Lanet olsun. Kalbimi kırıyor. Yanağını okşuyorum. "Asla, bebeğim. Sadece kapıyı açıyorum, tamam mı?"

Gözlerini kırıştırıyor, puslu ve şaşkın görünüyor.

Şakağından operim. "Hemen döneceğim. Söz veriyorum."

Dr. Stern'ü görür görmez çantasını kaptım. "Yatak odasında."

Stern beni içeri kadar takip etti. "Sakin ol, Jax."

"Stella daha iyi olduğunda sakın olacağım." Durdum ve Stern'le yüzleşmek için döndüm. "Kahretsin. Boğazı ağrıyor, Doktor. Boynunda da pembemsi bir kızarıklık var. Acaba..." Elimini saçlarımda gezdiriyorum. "Ya ona bulaştırdıysam?"

Stern'ün gözleri kısılır. "Tedavi gördüğünüz sırada bu kadınla korunmasız seks yapmadınız, değil mi?"

"Ne? Hayır! Hayır! Sikeyim hayır. Ama bir kere öpüşmüştük. Sana sorduğum bakkal olayını hatırlıyor musun? Öpüşen haydut? O Stella'ydı."

Stern başını sallar ve sesi yumuşar. "O zaman bir öpücükle klamidyaya bulaşmayacağını söylediğimi hatırlarsın. Jax, antibiyotikler işini yaptı. Seni test ettik. Sen temizsin. Yani ikiniz oral yoldan cinsel temasta bulunmadıysanız..."

"Hayır. Sadece o öpücük." Soğuk bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Endişeliyim... Boğazı ağrıyor."

Dr. Stern koluma dokunuyor. "Buna birçok şey neden olabilir. Eğer istediği buysa onu test edeceğim." Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Ama onu muayene etmek için arkadaşının iznine ihtiyacım olacak, Jax. Yine de, aramızda kalsın, eğer bu kadınla bir ilişkin varsa, ona olanları anlatırım."

Göğsüme ve bağırsaklarıma bir ağırlık çöküyor. "Ona en başından söylemeliydim. Ben sadece ..." Omuz silkiyorum, omuzlarım gergin. Derimin üzerinde karıncalar geziniyormuş gibi hissediyorum. "Bakın, test yaptırmasını önerebilir misiniz?"

Dr. Stern kolumu dostça sıktı. "Bir bakayım ona. Yüksek ateş, döküntü ve boğaz ağrısı streptokok enfeksiyonuna işaret ediyor olabilir."

İçimi çekip onu yukarı çıkarıyorum ve Stella'nın yatağa kıvrılmış, zayıf, acınacak halde ve acı içinde olduğunu görünce kendi endişelerimi hemen unutuyorum. Hemen yanına koşup kucığıma aldım ve kucığıma oturtup sarıldım. "Stella Button, doktor geldi. Sana yardım edecek."

Stella yanağını göğsüme yaslıyor. "Tamam."

Titriyor ve Stern'e bakmadan önce şakağını öpüyorum. "Düzelte onu, Doktor. Çabuk iyileştir."

Stern'ün gülümsemesinin şaşkın olduğu belli. "O kırık değil, Jax. Sadece hasta." Bu doğru olabilir. Ama Stella acı çekerken, hiçbir şey doğru gelmiyor.

STELLA

Hasta olmak var, bir de cehennemde olmak var. Ben ikincisindeyim. İsa ağladı, uyuşturucu için yalvarmak istiyorum. Sadece beni bayılt ve iyileştirdimde uyandır.

Zihnim sürükleniyor, acı, sıcaklık ve garip seslerden oluşan bir gelgit yaşıyorum. John'un benimle olduğunu biliyorum. Vücudunun sert gücünü benimkinin yumuşak, sıcak kütlesinin yanında hissediyorum. Sesini duyuyorum, kehribar gibi pürüzsüz muhteşem

Bal sesi bana içmemi söylüyor, hırpalanmış bedenime temiz, serin bir gömlek geçirirken kollarımı kaldırmamı istiyor ve yakında daha iyi olacağımı söylüyor.

Ha. Yalan. Boğazımdaki acı kırık cam ve yavaş hareket eden lav gibi.

Yine de ona tutunuyorum. Acı çeken dünyamda güvenli ve rahatlatıcı olan tek şey o.

Sonra doktor geldi. Doktorların artık ev ziyareti yaptığını bile bilmiyordum. Bana grubun kişisel doktoru olduğunu söyledi. Bir yanım gülmek istiyor - elbette Jax Blackwood'un emrinde bir doktoru olacaktı. Ama canım çok yanıyor ve onun sorularına gerçek sözcüklere pek benzemeyen yumuşak mırıltılarla cevap vermekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzüm.

Beni muayene ederken bana önemli bir şey söylüyor. Umurumda değil. Bu acıyı ve sıcak cehennemi geçirdiği sürece, istediği her şeyi yapacağım. Boğazımı temizliyor ve sonra gidiyor. John geri döndü, cehennem ateşi boğazımdan aşağı sıvıları zorluyor.

Ondan sonrası bulanık. Burada olduğunu biliyorum. Yanıma uzanıyor, elleri nemli saçlarımın arasında yatıştırıcı darbelerle geziniyor. Çok iyi hissettiriyor ve yaklaşıyorum. Benim alevime kıyasla o serin. Kolu etrafımda kıvrılıyor, beni göğsüne doğru çekiyor. Başım omzunun koluyla birleştiği kıvrımı buluyor. Mükemmel bir dinlenme noktası ve bir iç çekişle rahatlıyorum.

Ne kadar süre böyle kalacağımızı bilmiyorum. Zaman geçiyor, biliyorum. Bana doktorun yazdığı antibiyotikleri veriyor, tuvalete gitmem gerektiğinde bana yardım ediyor. İşim bittiğinde yatağa dönmeme yardım ediyor. Hep aynı pozisyonda yatıyoruz. Parmakları saçlarımda, ellerim gömleğinin altına girip onun pürüzsüz, serin tenini buluyor.

Her türlü öz bilinç duygusu ateşimle birlikte yanıp kül oluyor. Dünyam acı ve ondan kaçmaya çalışmakla daralıyor. John kaçmama yardım ediyor. Benimle ilgileniyor. Ateşim gecenin bir yarısı zirve yapıyor ve o orada, kollarımı derimi yakan soğuk bir bezle siliyor.

"Sakin ol," diye fısıldar karanlıkta. "Seni sakinleştirmeliyiz, Button. Sakin ol."

Bu ses, yumuşak ve nazik, beni topraklıyor, bana istediğini yaptırıyor. Gece boyunca ve sabaha kadar o sese konsantre oluyorum.

Beni neden terk etmediğini bilmiyorum ama ona fikir veririm diye sormaya korkuyorum. Fark etmez; kalıyor. Kalıyor ve bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yok. Annem öldüğünden beri bana hiç böyle bakılmamıştı. Bir parçam onun gitmesini istiyor. Ona bağlanamıyorum. Çünkü kimse sonsuza kadar kalmaz ve ayrılmak çok acı verir.

Ama tek kelime etmedim. Zayıf bir kadın gibi sarılıyorum.

Ertesi gün bir ara beni çorba içmeye zorladı. İyi bir hasta değilim, lanet kaşık yüzümün önüne her geldiğinde bir hırıltıyla elini itiyorum.

"Çorbanı damlatırsan," diyor bana, gözleriyle gülümseyerek, "seni duşa sokmak zorunda kalacağız."

Kaşığı dudaklarımın arasına sıkıştırarak ona ters ters bakıyorum, sonra yastıklara yaslanıyorum. "Aslında duş almam lazım. İğrenç hissediyorum."

John son yarım saattir kaçındığım çorbayı masaya bıraktı. "Hadi seni duşa sokalım."

"Yalnız, rockçı çocuk."

Bana doğru sitem dolu bir bakış fırlattı. "Bugün seni çıplak görmek için zaten on fırsatım oldu." John ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. "İnan bana, bununla hiç ilgilenmiyorum."

Ona dik dik bakıyorum. "Neden? Vücudumun nesi var?"

Gülmekten boğuluyor. "Şimdi ciddi misin? Stella Button, vücudun muhteşem." Gözleri ısınıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Benim için soyunmak istediğin her yerde, her zaman orada olacağım. Hem de ziller takılı halde. Ama hastayken değil. Soyunursak, sağlıklı olduğun ve bunu istediğin zaman olacak. Bunun için nefes nefese."

Tanrım, bana bakış şekli. Sanki her şeyi ayrıntılarıyla hayal ediyor. Sanki bu fikir biraz başını döndürmüş gibi. Sonra tekrar, benim başım dönüyor. Şu anda, ben

Ateşten mi yoksa ondan mı olduğunu bilmiyorum. Belki ikisi de.

"Soyunmayacağız." Keşke bu daha vurgulu olsaydı.

Dudakları yana doğru kıvrılıyor ama gözlerindeki eğlenceli gülümsemeyi gizlemeyi başaramıyor. "Bugün olmaz." Elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Seninle duşa gireceğim, Stells. Alınma ama leş gibi kokuyorsun."

Başım kurşun gibi ve kaburgalarını dürttüğümde bile ona yaslanıyorum. "Göt."

Beni banyoya götürürken gülümsüyor. "Ve kadınların tamamen dürüstlük istediklerini iddia ettiklerini düşünmek."

"Bazı durumlarda sessizlik de takdir edilir."

John kıs kıs gülüyor, sonra duşu hazırlıyor. Beni yalnız bırakıyor ama dışarıdaki kapının yanında kalmakta ısrar ediyor. "Başın belaya girerse beni ara. Ciddiyim," diyor düpedüz otoriter bir tonla. "Başın dönerse. En ufak bir yalpalama hissedersen beni ara. Seni görmemden endişeleniyorsan gözlerimi kapatırım ama bayılıp kendine zarar vermene izin vermem. Tamam mı?"

"Emredersiniz efendim." Ona zayıf bir selam veriyorum. Gerçek şu ki, başım ağırlaşıyor ve gerçekten yere yığılmadan önce temizlenmem gerekiyor.

Duşum hızlıdır. İstedğim gibi oyalanamıyorum. Vücudum binlerce kilo ağırlığında ve boğazım hala acıyor. Uzanmak istiyorum ama soğuk su muhteşem.

Bir ara John benim için yeni kıyafetler getirdi. Kapının yanında yerde düzgün bir yığın halinde duruyorlar. Külot çekmecemi karıştırması pek hoşuma gitmedi ama yine de minnettarım.

Kendimi biraz daha insan gibi hissederek kapıyı açtım ve onu söz verdiği gibi beklerken buldum.

"Daha iyi misin?" diye soruyor, gözlerini yüzümden ayırmadan. Üzerimi değiştirmem için bana bir atlet ve uyku şortu bırakmıştı. Az ama güzel ve serin. Ve açıkçası, meme uçlarımdan dış hatlarını görmesi umurumda değil. Şu anda rahatlık alçakgönüllülükten daha önemli.

"Evet." Ama zayıflıyorum. Sesim zayıf ve uzun süre ayakta durmaktan başım ağrıyor.

Son derece sabırlı bir şekilde büyük, nasırlı elini uzatıyor ve beni yeni yapılmış yatağa götürmesine izin veriyorum.

Ortaya doğru kayarak ona yer açmakta tereddüt etmiyorum. Ona o kadar çok ihtiyacım var ki yalvarmak istiyorum ama buna gerek yok. Beni yatağa kadar takip ediyor ve ben onun yanına sokulduğumda battaniyeyi üzerimize örtüyor. Saçlarım nemli ve bir kolunu bana dolamadan önce omzuna dökmek için kaldırıyor.

Tek kelime etmiyoruz, ikimiz de onun benimle yatakta olduğu ve artık onun tamamen farkında olacak kadar aklımın başımda olduğu gerçeğini gündeme getirmek istemiyoruz.

"Stells?" diye fısıldıyor bir süre sonra.

"Hmm?"

"Daha önce, sizinle ilgilenecek kimse olmadığını söylemiştiniz..." Ben gerildikçe sözleri kesiliyor, artık tamamen uyanmış ve rahatsız edici bir şekilde tetikteyim. John omzumu sıkarak beni kendisine yasladı. "Ailene ne oldu? Bana anlatmak zorunda değilsin ama ..." Omuz silkiyor, belli ki ne yapacağını şaşırmış.

O haklı. Ona bir şey söylemek zorunda değilim. Hayatım benim işim. Ama o da burada, kimse ilgilenmezken benimle ilgileniyor. Ve eğer arkadaşlarım olsun istiyorsam, onları inşa ettiğim bu duvarların içine almayı öğrenmeliyim.

Kuru dudaklarımı yalayarak yavaşça cevap veriyorum. "Annem ben on bir yaşındayken öldü."

"Bebeğim..." Eli şefkatli bir hareketle başımın arkasını kavırıyor. "Bilmiyordum. Özür dilerim."

Omuz silkiyorum ve gömleğindeki bir tiftik parçasını karıştırıyorum. "Tespit edilmemiş kalp rahatsızlığı. Berbat ama hayat böyle." Yutkunmak çok acı veriyor. "Babam o zamana kadar resmin içinde değildi. Çoğunlukla bir serseri olduğu için. Annem öldüğünde ortaya çıktı ve onunla yaşamam için beni New York'a getirdi."

Bir an için babamın o ilk günlerdeki görüyorum, solan kızıl saçları, dağınık sakalı, bir deri bir kemik. "Babam ne yapacağını tamamen şaşırmıştı.

kederli bir çocukla ne yapacağını. Bana bildiklerini, insanları nasıl etkileyeceğini, onlara farkına bile varmadan istediğini nasıl yaptıracağını öğretmişti. Babam bir dolandırıcıydı ve ben de onun dizinin dibinde öğrendim. Sadece onun gibi olmamak için çaba sarf ettim - asla başkalarından faydalanmamak için".

Gözlerimi hızla kırıştıtararak John'un gömleğinin gevşek kıvrımlarını kavıyorum. "On sekiz yaşına bastığım gün gitti. İşi bitmişti, gitmişti."

"Tanrım." John beni sıkıca kucakladı. Ona izin veriyorum çünkü buna çok ihtiyacım var. Göğsü sert ve sıcak, kalbinin yanağıma çarpışını duyuyorum.

"Bok gibiydi," diye itiraf ediyorum acı dolu bir kahkaha atarak. "Ama üstesinden geldim."

"Tabii ki yaptın. Sen bir baş belasısın, Stella Button."

Bir homurtuyla geri çekiliyorum ve o da bana izin veriyor, ikimiz de rahatça yan yana yatana kadar biraz hareket ediyor. Duş almak ve hafıza şeridindeki bu çirkin yolculuk beni yıprattı ve gözlerim kapandı.

John bir molaya ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor çünkü şarkı söylemeye başlıyor, sesi yumuşak ve alçak. Ses nazik bir el gibi üzerimde yuvarlanıyor ve içimde bir şey iç çekerek rahatlıyor. Daha önce bana hiç şarkı söylenmemişti. Muhtemelen başka birinin söylemesinden nefret ederdim ya da sevimsiz olduğu konusunda içimden şakalar yapardım. Ama John sıradan biri değil. Sesi onun ruhu. Güzelliğini içime çekiyorum ve beni istediği yere götürmesine izin veriyorum.

Elim tekrar gömleğinin altına kayıyor, sert tenini arıyor. Parmakları saçlarımın arasından geçerken dokunuşuma eğiliyor.

Onun kollarında kendimi güvende ve korunmuş, tamamen evimde hissediyorum. Ama kafamın içindeki küçük bir ses bunun garip bir rüya olup olmadığını merak ediyor. Milyonlar ona hayran, sesi insanların duymak için para ödediği bir hediye ve yine de bana şarkı söylüyor. Nasıl oldu da bu hale geldi?

The Smiths'in "Asleep" şarkısını söylemeye başladığında acı tatlı ritmi dinleyerek sürükleniyorum. "Bu şarkı intihar hakkında değil mi?" Düşünmeden soruyorum.

John duraklar ve karın kasları gerilir. "Evet?" Bir soru gibi, neredeyse özür dileyerek ve biraz da temkinli, sanki bir ders bekliyormuş gibi. "Ya da belki sadece ölüyorum. Söz konusu Morrissey olunca bunu söylemek zor."

"Oldukça neşeli bir adam," diye mırıldanıyorum, neşeli bir günde hüzünlü olmasıyla bilinen The Smiths'in şarkıcısını düşünerek.

John'un göğsü kısık bir kahkahayla gümbürdüyor. "The Smiths'i biliyor musun?"

"I Am Human' en sevdiğim şarkılardan biridir." Elimi onun yanında gezdiriyorum. "On beş yaşındayken ve ergenlik kaygılarımın derinliklerindeyken sürekli dinlerdim."

"Ah, öyle mi?" Sesi boğuk ve sevecen. "Seni sinirli yapan ne, Button?"

Omuz silkerek bir omzumu kaldırıyorum. "Hiç öpülmedim. Çıkma teklifi bile almadım."

Mide kasları gerilir. "Bu nasıl mümkün olabilir? Çok tatlısın."

"Eh, kızıl saçlı, çilli, yuvarlak yüzlü ve o zamanlar tamamen düz göğüslüydüm. Sanırım sınıfımdaki erkeklerin aradığı şey bu değildi."

Elini kolumda gezdiriyor. "Genç erkekler aptaldır. Demek istediğim, kızlar için temelde tek bir kriterim vardı: kolay yatmak."

"Çok hoş."

"Hey, aptal olduğumuzu söyledim."

"Standartlarınızın değiştiğini mi söylüyorsunuz?" "Ah..."

"Belki de yeniden şarkı söylemeye başlamalısın," diye öneriyorum.

Dudakları başımın üstünü okşuyor. "Arkadaşların bakıp ağlarken yavaş yavaş kaçınılmaz bir ölüme batmakla ilgili şarkımın sessiz güzelliğini bölen sensin."

Gözlerimi kapatıp avucumu tenine yaslıyorum. "Mizah anlayışın biraz çarpık, bunu biliyor musun?"

Neredeyse gülümsediğini hissedebiliyorum. "Çocuklar bunu çok sinir bozucu buluyor."

"Daha önce de böyle miydin..." Garip bir şekilde devam ediyorum.

Göğsü bir iç çekişle kalkıp iniyor. "Evet. Berbat bir darağacı mizahı ve uygun sosyal nezaketten yoksun."

Sanki Bay Scott'tan alıntı yapıyormuş gibi konuşuyor.

"Biliyordum." Bir gülümsemeyle başımı onun sıcaklığına çeviriyorum. Ellerini yıkamak için kullandığı limonlu ballı sabunumun kokusunu taşıyor; bunun altında deodorantı olabilecek kremsi bir sandal ağacı var. Özel bir şey değil aslında ama burnumu tenine dayayıp günlerce onu içime çekmekten mutluluk duyarım. Gerçek şu ki, ona yakın olmak bile beni mutlu ediyor. "Asla değişme, John. Bana bu kadar söz ver."

Bir an sessiz kalıyor, eli başımın tepesinde duruyor. "Söz veriyorum."

"Güzel. Şimdi bana ölümle ilgili olmayan bir şarkı söyle."

Yavaş ve sakın bir şekilde kıkırdıyor ve parmakları yine saçlarımla oynuyor. "Mmm... Biliyor musun, slow şarkıların çoğunun biraz hastalıklı olduğunu fark ettim. Aşk kaybı, özlem, ölüm... Tanrım, biz müzisyenler hasta ve üzgün bir grubuz."

Bir kahkaha attım. "Dünya zamanın yarısında hasta ve üzgün.

Sen sadece onun şarkılarını söylüyorsun, tüm bu duyguları dışarı vurmak için bir ses veriyorsun." Saçımın bir tutamıyla oynuyor.

"Sen hiç," diye başlıyorum düşüncesizce ve sonra susmak için dudağımı ısııyorum. Nefesi saçlarımı ısıtıyor. "Hiç ne yaptım mı?"

"Yok bir şey." Daha yakına sokuluyorum. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Sesi yumuşak ama hafifçe eğleniyor. "Evet, biliyorsun. Sadece sor, Stells. Sorun değil."

Kendimi ona doğru bastırırken buluyorum, kendimi ve onu topraklamaya çalışıyorum. "Hiç o geceyi düşünüyor musun?"

Hangi geceden bahsettiğimi çok iyi biliyor ve vücudu geriliyor. "Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım. "Yapmamalıydım-"

"Olma," diye araya giriyor. "dolanmaktansa sormanı tercih ederim." Donuk bir şekilde başımı sallıyorum, nabzım hızlanıyor.

John kendini ayarlayarak daha rahat bir pozisyona yerleşiyor. "Herkes parmak uçlarında dolaşıyor, ben de dahil. Sanki karanlık bir sırmış gibi, ki bu bir şaka çünkü herkes biliyor."

"Özür dilerim," diyorum tekrar, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ama bunu takdir ediyor gibi görünüyor. Beni biraz sıkıyor. "İnsanların birbirlerini 'Nasılsın?' diye selamladığı bir dünyada yaşıyoruz. Ama çok azımız gerçekten bir cevap almak istiyor. Düşündüğünüzde bu biraz komik. Bir başkasının nasıl olduğunu gerçekten bilmek istemiyoruz ama biliyormuş gibi görünmek istiyoruz."

"Her zaman korkunç regl kramplarım olduğunu ve fırını açık bırakıp bırakmadığımı hatırlayamadığımı ve pastırma dışında herhangi bir et eklerseniz buna hala ızgara peynirli sandviç diyebilir misiniz?"

Kısa ve hafif bir kahkaha atıyor. "Son soruya kesinlikle hayır." Duraklıyor, sonra hafif bir ses tonuyla devam ediyor. "O zamanlar başımın belada olduğunu bilmiyordum. Her zaman inişli çıkışlı yaşadım. Herkesin böyle yaptığını düşünürdüm. Hayattan heyecan duyardım, şarkı üstüne şarkı yapardım, devam etmek için saatlerce ayakta kalırdım. Sonra duvara toslardım ve her şey dibe vururdu. Yataktan çıkmak istemezdim, uyumayı uyanmaya tercih ederdim, hiçbir şeyle ilgilenmezdim. Ama grup hep oradaydı. Ünlüydim; eskiden dediğim gibi 'yuvarlanacak' zamanım yoktu."

"Ne değişti?" Fısıldıyorum.

"Bilmiyorum," diyor içi boş, uzak bir sesle. "İnişler daha uzun, daha güçlü oldu. Kafamın içinde yaşamaya başladım. Hiç hayalim olmadığını fark ettim. Hepsi gitmişti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Çoğu insanın ulaşmaya çalıştığı bir hayali, hayatta onları ayakta tutan bir hedefi vardır. Ben yapmak istediğimi yaptım. Zirveye ulaştım. Uğruna çabalayacak hiçbir şeyim kalmamıştı. Bunun bilgisi bana çarptı ve bir uçuruma bakakalmıştım. Ve karanlık beni yuttu.

"Ve tek düşünebildiğim, ben kimim lan? Kendimi bir yalan gibi hissediyordum ve sonra tüm bu... çirkinlikler akmaya başladı -sevilmediğimi, değersiz olduğumu, sahte olduğumu söylüyorlardı- ta ki kendimi o kadar kirli ve kapana kısılmış hissedene kadar, buna dayanamadım. Ve hiçbir çıkış yolu yoktu."

Şimdi onun tenini okşuyorum. Sayısız insanı etkilemiş ve onlara ilham vermiş olan bu güzel adam bunu bilmiyormuş gibi görünüyor. Beni tanıdığım herkesten daha canlı hissettiren bu güzel adam. Ağlamak istiyorum çünkü daha önce ben de böyle hissetmiştim. John'un hissettiği ölçüde değil ama o korkunç duyguyu anlıyorum.

Vücudu biraz gevşiyor ama sert bir sesle devam ediyor. "Ama benim düşündüğüm bu değil." Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Tutunduğum şey, kristal berraklığında tuttuğum şey, solmaya başladığım o an. Ne kadar korktuğumu ve pişmanlık duyduğumu hatırlıyorum. Gitmek istememiştim. Aslında istemiyordum. Sadece iyi hissetmek istedim."

"Tatlım." Ona doğru döndüm ve parmaklarımla yan tarafını kazarak sarıldım. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Sert bir nefes verir. "Ben de öyle, Button. Doğru. Lanet olsun. Buradayım."

Bunu tam anlamıyla kastetmemiştim ama aynı fikirde değilim. John ve benim bazı anlarımız oldu. Birbirimize zıt manyetik güçler gibi birbirimizin etrafında dönüp duruyoruz. Ama şu anda, mükemmel.

Sessizlik çöktü, sonra John Beatles'tan "Something" şarkısını söylemeye başladı. Sessizliğe gömüldüm. Duygular güçlü ve yoğun bir şekilde içeri giriyor ve tek yapabildiğim orada uzanıp onu almak, gözlerimi kapatıp onu kendime tutmak. Cehennem gibi hastayım, vücudum ağrıyor ve yine de bana dünyanın en güzel hediyesi verilmiş gibi hissediyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JOHN

"BİRİ KONUŞTU." Scottie'nin sesi acımasız ama teslim olmuş gibi.

Telefonumu tutarak koltuğa gömülüyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Stella'yı görmeyeli iki gün olmuştu. İyileşmekte olduğu belliyken etrafta dolaşmak için bir bahanem yoktu. Ayrıca, sağlıklı olduğunda beni orada isteyeceğinden de tam olarak emin değildim. Hasta bir Stella muhtaçtır. Sağlıklı Stella bağımsızlığına geri dönecek ve beni pek sevmeyecek.

Bunların hepsi saçmalık. Gerçek şu ki, sonunda soru sorabilecek kadar iyileştiğinde, cinsel yolla bulaşan hastalıklar konusunda neden bu kadar endişelendiğimi görmek için burada kalmak istemedim. Bana şansın sıfır olduğu söylenmesine rağmen, Stern'e Stella'ya test yaptırmak isteyip istemediğini sorması için neden ısrar ettiğim gibi.

Şimdiye kadar sonuçlarını almıştır. Dr. Stern Stella'da streptokok olduğunu düşünmüş ve ona antibiyotik vermeye başlamıştı. Mantıken, Dr. Stern'ün bana doğruyu söylediğini, bir öpücüğün Stella'ya hastalık bulaştırmayacağını anlıyorum. Ama emin olana kadar rahatlayamam.

Stella Stern'den haber almamış olsa bile, artık her şeyi biliyordur. Tüm haberlerde boktan bir şov var. Tam tahmin ettiğim gibi. Jax Blackwood,

Boktan bir royale. Kendini toparlayamıyor. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar ülkesine giden yolu beceren erkek fahişe. Masum kızlar lekелendi.

Homurdanıyorum. Belli ki basın benim birlikte olduğum kadınlarla hiç tanışmamış. Tek bir tanesi bile masum ya da zorlanmış değildi. Ama bu basın için pek de iyi bir şey değil.

Tanrım, Stella bana nasıl bakacak? Bağırsaklarım buza dönüşüyor. "Jax? Orada mısın, dostum?"

Bulanıklığımdan sıyrılıp hoparlörü açıyorum. "Evet. Biri konuştu. Bunun eninde sonunda olacağını biliyorduk."

Aklım Stella'ya geri dönüyor. Mesaj atmalı mıyım? Duvarı aşip onu görmeye mi gitmeliyim?

Scottie boğazını temizler. "Kim hakkında bir fikrin var mı?" "Fark eder mi? Artık ortaya çıktı. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Kahretsin, Jax, dikkatini veriyor musun? Hiçbir şeyi ciddiye almıyorsun-"

"Saçmalık," diye çıkışıyorum, artık yeter. "Şaka yapıyorum ya da durumu küçümsüyorum çünkü böyle başa çıkıyorum. Ve evet, sinirlenecek kadar unutkanım. Zihnimi odaklayamamam beni de rahatsız ediyor. İşlerimi takip etmek için listeler yazmam gerekiyor, ancak liste yapmayı hatırlayamadığım zaman bunun hiçbir anlamı kalmıyor. Ama tüm bunlar umursamadığım anlamına gelmiyor, Scottie. Sadece bunu göstermek için iyi bir iş çıkarmadığım anlamına geliyor."

Sessiz ve beni en iyi nasıl idare edebileceğini çalıştığını biliyorum. Ah, Scottie. Öngörülebilir değilse hiçbir şey değildir.

"Haklısın," diyor sonunda. "Özür dilerim."

Sonunda beni yakaladı. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Kendimi haklı hissetmeliydim ama bunun yerine rahatsız oldum. "Unut gitsin dostum."

"Mastürbasyon yapıyordum, Jax. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Gülümsemeye karşı koyuyorum. "İyi. Sen bir otuzbircisin. Sonunda odadaki gorili kabul edebildiğimize sevindim."

Homurdanıyor, sonra boğazını temizliyor. "Bayan Grey nasıl? Hasta olduğunu duydum."

Tabii ki duydu ve bir şeyleri bir araya getiriyor. Yine yanlış.

"Stella değildi."

"Nereden biliyorsun?" Sesi suçlayıcı olmaktan çok meraklı geliyor.

"Çünkü onu tanıyorum." Terasa doğru bakıyorum. Güneş ışığı camda parlıyor ve gözlerimi acıtıyor. Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Stella konuşmaz. Ödeşir."

Scottie'nin kahkahası kısa sürüyor. "Bu ihtimal karşısında tuhaf bir şekilde heyecanlanmış gibisin."

Hiçbir fikri yok.

"Henüz dışarı çıkmadım," diyorum ona. "Ama şu anda nerede olduğumu kimsenin bildiğini sanmıyorum." Çevremden hiç kimseyi bu apartman dairesine getirmedim. Ve dünyanın herhangi bir şehrinde olabilirdim.

"Ne olursa olsun, Bruce senin evinin önünde kamp kurdu."

Halka açık etkinliklerimizde çalışan birkaç korumamız var. Ancak onları günlük hayatımızda nadiren kullanıyoruz. Kim böyle yaşamak ister ki? Ayrıca, kendimi gayet iyi savunabilirim. Scottie'ye hatırlattığım bir şey.

"Tabii ki yapabilirsin." Sesi gerektiği kadar samimi çıkmıyor, pislik herif. "Ancak, bir mafya durumu olması ihtimaline karşı birinin göz kulak olması gerekiyor. Bruce müsaitti. Merak etme, uyum sağlayacaktır."

Homurdanıyorum. "Scottie, o Bruce Lee adında bir koruma ve usta Bruce Lee'ye çok . Sadece kendisi olarak bile dikkat çekiyor."

Scottie, "Dürüst olmak gerekirse, yabancıların dikkatini çeken şey adı değil," diye kestirip atıyor. "Sanki üzerinde 'Merhaba, benim adım Bruce Lee' yazan bir tişört giyiyor."

Gülüyorum. "Onun için bir tane yaptırmalıyım." Scottie, "Eminim buna bayılırdı," diyor.

"Yapılacaklar listeme ekliyorum." Sırtışım kayboluyor. "Cidden, onun dışarıda oturup parmaklarını oynatması fikrinden hoşlanmıyorum. Bu gereksiz ve saçma."

Aslında, Bruce benim favorilerimden biri. Çok komik biri ve bana karma dövüş sanatlarını öğreten kişi. Scottie onu yarı zamanlı koruma olarak işe almadan önce Killian ve ben yıllarca ondan ders aldık.

"O kalıyor. Bir süre gölge gibi takip edilmeyi bekleyin."

"Hayatta olmaz." Şimdi daha dik oturuyorum. "Ciddiyim. Adamlardan birinin beni takip ettiğini görürsem, onu evine gönderirim. Sakın bu konuda bana menajerlik taslamaya kalkma."

Sessizlikle karşılaştım. Doldurmaya çalışmakla uğraşmıyorum. Gabriel Scott ile daha önce de tavuk oynamıştım.

Sonunda, uzun süredir acı çeken bir iç çekiş duyuyorum. "Bana bu küçük şeyi yap, Jax. Dikkat çekmemeye çalış. Ne kadarını gördüğünü bilmiyorum-"

"Yeterince gördüm," diye araya girdim. Midemi bulandırmaya yetecek kadar. Dünyayı tamamen kapatabileceğim yatağıma dönmem için beni baştan çıkarmaya yetecek kadar.

"O zaman biz bir açıklama yapana kadar sessiz kalman gerektiğini biliyorsun." Espri yapmadan gülüyorum. "Bu boku çevirmenin iyi bir yolu yok." "Hayır, yok."

Verdiği düz yanıt beni utandırıyor.

Kusma dürtüsüne karşı koyarak, "O zaman bu işin bırakacağız," diyorum. "Her zamanki uğrak yerlerinden uzak duracağına dair beni temin et."

"Tanrım, Gabriel. Uykusuzluk beynini mi uyuşturdu? Bana ders vermene gerek yok. Artık uğrak yerim yok. Bugünlerde lanet bir münzeviyim."

"Doğru," diyor garip bir duraksamadan sonra. "O zaman benim buradaki işim bitti."

Kendime rağmen, gerçek bir eğlenceyle gülümsüyorum. "Evet...

Eğlenceliydi." "Çok kötü bir yalancısın, John."

"Bana *John deme*."

"Az önce bana bir *Gabriel* çektin mi, çekmedin mi?" diye karşılık verir.

"Yine serserilik yapıyordun." "Sana John diyen insanlardan bahsetmişken-" "Mükemmel bir geçiş," diye araya girdim.

Scottie konuşmadan önce uzun bir iç geçiriyor. "Bayan Grey'e durumu açıkladınız mı?"

Kıvrınma dürtüsüne direniyorum. "Şimdi de dedikodu mu yapıyoruz?" "Evet."

"Tanrı olsun." Yorgun gözlerimi ovuşturup kapatıyorum.

"Öyle mi?"

"Hayır," diye homurdandım. "Hastayken onunla ilgilenmekle çok meşguldüm." Ve, bilirsiniz, korkup kaçtım.

"Seni zavallı aşık kedi yavrusu. Başın büyük belada, dostum." Sesi o kadar kendini beğenmiş geliyor ki, telefonu suratına kapatasım geliyor.

"İlk ipucun neydi Fred?"

"Fred?" Sesindeki şaşkınlık beni güldürüyor.

"Tüm çete içinde fular takacak kişi kesinlikle sensin, yani evet, Fred."

Scottie alay ediyor. "Senin Shaggy olacağını söylemek isterdim ama sen daha çok grubun Daphne'sisin."

"Fred Daphne'den hoşlanıyordu," diye belirttim.

"Bu konuşma garip bir hal aldı ve başımı ağrıttıyor."

"Ve buradaki işim bitti," diyorum gururla.

Gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum.

"Kişisel deneyimlerime dayanarak konuşuyorum," diyor ve konuya geri dönüyor. "Size sadece Bayan Grey'e karşı dürüst olmanızı tavsiye edebilirim. Muhtemelen soruları olacaktır."

"Scottie, dostum, Stella ile bir ilişkim yok. Biz sadece... Ne olduğumuzu bile bilmiyorum. Ama onun pantolonuna girmeye çalışmıyorum."

"Yalan söylemek baş ağrımı daha da kötüleştiriyor," diye mırıldandı. "Neden benimle uğraşıyorsun anlamıyorum."

"Ben yürüyen bir ibret hikâyesiyim," diyorum, artık sinirlenmiş bir şekilde. "Tam olarak erkek arkadaş malzemesi değilim."

"Erkek arkadaş' kelimesini kullanmış olman bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor," diyor Scottie. "Kafanı kışından çıkar ve kızla konuş. Bu arada bu akşam hepimiz yemeğe geliyoruz."

Bunun üzerine Scottie telefonu kapattı. Konuşması bittiğinde genellikle telefonu yüzüme kapattığı için bunu kişisel olarak algılamıyorum. Ama şimdi sessizlikle baş başayım. Stella ile konuşmak mı? Kendimi yine bir çocuk gibi hissediyorum, müdürle yüzleşmek üzereyim ve gerçekten diğer tarafa kaçmak istiyorum. O çocuk bunun yerine aşağı inip Bruce'la takılmak istiyor.

"Kahretsin." Elimi saçlarımın arasında gezdiriyor ve enseme sıkıyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum; Stella'yla konuşmalı, hâlâ gitmesine izin verecek gücüm varken onu uyarmalıyım. Çünkü çok iyi anladığım bir şey var: Değer verdiğim insanları her zaman hayal kırıklığına uğratmayı başarıyorum ve Stella'nın hayatında onu hayal kırıklığına uğratan bir başka kişi daha olmak istemiyorum.

STELLA

HASTA OLDUĞUNUZDA, akışına bırakırsınız. İtiraz edemezsiniz. Tüm dünyanız ne kadar kötü hissettiğinize ve nasıl daha iyi hissedebileceğinize odaklanır. O puslu gerçeklikte, John'un yanımda olduğu gerçeğini tam olarak düşünmemiştim. Ama şimdi iyiyim ve bunu düşünüyorum. Hem de çok.

Benimle ilgilendi. Annem öldüğünden beri herkesten daha iyi. Bu bilgi içimi yumuşatıyor. Ona borçluyum. Onu özlüyorum.

O buradayken fiziksel olarak mutsuz olabilirdim ama onun yanındayken tamamen rahattım. Hatta mutluydum. Yaşadığım acı düşünüldüğünde bu çok tuhaftı.

Ama o artık yok. Günlerdir ortalarda yok ve dost canlısı mahalle rock yıldızımın tek bir ses bile duymadım. Bu rahatsız edici. Nasıl olur da son derece ilgiliyken tamamen ortadan kaybolur? Onu bir şekilde gücendirdim mi? Acıma duygusu muydu?

Neredeyse bilmek istemiyorum. Acımak beni öldürür. Ama yine de kendimi ona mesaj atarken buluyorum.

Cevap vermiyor. Görünüşe göre tam bir mazoşist olduğum için ben de onu arıyorum. Doğrudan sesli mesaja düşüyor.

"Sanırım hepsi bu kadar," diye mırıldanarak telefonumu mutfak tezgahına fırlatıyorum. Acı göğsümü işgal ediyor. Yerinden çıkaramadığım çirkin, yapışkan bir yumru. Bütün gün beni takip ediyor.

Tekrar sinirlenmek üzereydim ama sonra bana nasıl sarıldığını, çarşafılarımı değiştirdiğini, bana şarkılar söylediğini hatırladım. Her şeyi yapardı. John birçok şeydir - hiçbir şekilde mükemmel değildir - ama asla zalim değildir. Mesajlarıma ve aramalarıma cevap verirdi.

Birdenbire buz gibi oldum. Bir şeyler yolunda gitmiyor ve objektif düşünmem gerekirken günlerdir surat asıyorum. Günler oldu.

Başka bir şey düşünmeden terasa yöneliyorum ve duvarın üzerinden atlıyorum. Cam kapıya vurduğumda kimse cevap vermiyor. Eve geri dönmeliyim ama yapamam. İçgüdülerim bana devam etmem için bağırırken olmaz.

Kapı kilitli değil ve onunla uygun güvenlik hakkında konuşmalıyım. Ama en azından içerideyim.

"John?" Oturma odasına doğru sürünerek ilerliyorum, kalbim rahat edemeyeceğim hızlı çarpıyor. Korkmak ya da karanlık düşünceler düşünmek istemiyorum. Onun için bu şekilde endişelenmek istemiyorum. Ama endişeleniyorum.

Burada bir kullanılmama havası var, sanki gitmiş gibi. Belki bir yere gitmiştir. Geliş gidişlerini bana bildirmek zorunda değil.

Gidiyor. Ama daha önce müzik sesi duymuştım, yani burada birinin olduğunu biliyorum.

Bir başka soğuk korku dalgası tenimi diken diken ediyor. "John?" şimdi daha yüksek sesle sesleniyorum.

Üst katta bir yerden bir gıcırtı ve ardından John'un sesini duyuyorum, kaba, homurtulu ve şaşkın. "Stella?"

Kibar olmalıyım, onun bana gelmesini beklemeliyim. Ne de olsa evini işgal ettim. Tekrar. Ama kendimi aceleyle merdivenleri çıkarken buluyorum. Onu görmem, iyi olduğunu bilmem gerekiyor. "İyi misin?" Yatak odasına yaklaşırken bağırıyorum.

Sanki yatağında hareket ediyormuş gibi bir gıcırtı daha duyulur. "Tanrım. Eğer sorduğun buysa, çıplak değilim." Uzun bir duraklama oldu, sonra ekledi, "Ama olabilirim."

Sesini duyunca ve tanıdık bir şekilde alay edince vücudum rahatlıyor.

"Geleceğimi haber vermeye çalışıyordum," diye karşılık veriyorum ve yemin ederim "haşere" diye mırıldandığını duyuyorum.

Daha yüksek bir sesle geri çağırıyor. "Beni uyarmana gerek yok."

Her zamanki gibi şakalaşıyor, ama her zamanki canlılığından yoksun. Yatak odasının kapısı yarı açıktı ve ben içeri girdim.

Loş, perdeler gün ışığına karşı çekilmiş. John büyük bir yatağa yayılmış, tavana bakıyor ama burada olduğumu bildiği çok açık. Adımlarımı yavaşlatıyorum ve etrafıma bakıyorum çünkü John'un odasının böyle görünmesini beklemiyordum.

Kadifemsi siyah duvarlar, ağır uyumlu perdeler, cilalı ahşap mobilyalar ve yaldızlı  er eveller içinde yağlı boya tablolar - sanki New York'tan çıkıp doğrudan İngiliz kırsalına adım atmış gibiyim, ama biraz daha keskin.

"şey," diyorum, siyah mermer ocağın önüne yerleştirilmiş tütün rengi deri berjer koltukta parmağımı gezdirerek. "Burası rahatmış."

John homurdanıyor ama yukarı bakmaya devam ediyor. "Killian buna yaşlı kadın dekoru diyor."

Öyle. Ama hoş bir şekilde, *eski paradan geliyorum*. "Bu çok *Downton Abbey*. Biraz da *Addams Ailesi*."

John bana bakıyor, hareketlerimi takip ediyor. Gri bir salon pantolonu ve yırtık pırtık zeytin yeşili bir tişört giyiyor. Kalın kirli sakalları çenesini kaplıyor ama yeterince temiz görünüyor. Birbirimizi birkaç gündür görmüyoruz ve onu özledim. Bana attığı garip, mesafeli bakışa rağmen onu özledim.

Kendime yalan söyleyip onu ne kadar özlediğimi fark etmediğimi söyleyebilirdim, ama daha iyisini biliyorum. Yatağımın yanından ayrıldığı an onu özledim. Kalması için ona yalvarmak istedim. Benimle takılması için, bana bakma zorunluluğu hissettiği için değil, yanımda olmak istediği için.

"Bu eşyaların çoğu büyükannemindi," diyor. "Bilmiyorum, bana çocukluğumu hatırlatıyor."

Çocukluğumun evi hırpalanmış IKEA mobilyaları ve sokaktan bulunmuş eşyalarla darmadağınktı. Evle ilgili hiçbir şey yoktu ve asla onu taklit etmeye çalışmazdım. John'un yaldızlı nostaljisinde yaşamayı tercih ederim. Çaylı çörekler ve John'un azgın dük rolünü oynamasını içeren kısa bir fantezim var.

"Nefret ediyorsun." John'un sesiyle ona baktım.

Yüz ifadesi nötr, sanki sadece bilinen bir gerçeği dile getirmiş ve bir cevap beklemiyor gibi. Ama çok durgun ve benim fikrimi almak istediğini biliyorum.

"Cidden mi? Kıvrılıp kitap okumak ve sırf ateşi yakabilmek için yeni bir kar fırtınası çıkmasını ummak istiyorum."

Cevap gülümsemesi soluktu. Beklediğim gibi değil. Normalde o kadar parlak bir iç ışıqla parlar ki, bazen tam olarak yüzleşmek zor olur. Ama şimdi söndü, o ışığı geri istiyorum.

Yatağının kenarına yaklaştım. O kadar yüksek ki kendimi üzerine atmam gerekiyor. Kaşmir nevresim koyu gri ve mavi ekoseli. Benim tarzım değil ama parmak uçlarımın altında yumuşak ve görkemli. "Neyin var?" diye sordum. "Hasta mısın?"

Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Hayır. Sadece yorgunum. Biraz kestireyim dedim."

İyi bir uykuya varım ama John sanki bir süredir buradaymış gibi görünüyor. Birkaç kirli kase ve bardak komodinin üzerinde duruyor ve odada, alt kattaki boş hissin tam tersi bir yaşanmışlık var. John'un depresyonla uğraştığını zaten bilmeseydim, bu manzara hakkında pek bir şey düşünmeyebilirdim. Ama şimdi, tüylerim diken diken oldu.

"Ne zamandır uyuyorsun?"

Bana kaşlarını çattı. "Bu da ne böyle? Neden buradasın ki?"

Savunmacı kaçamakları gördüğümde anladığım için incinmişlik hissini görmezden geliyorum. "Benimle ilgilendiğin için sana teşekkür etmek istedim. Ama ne aramalarıma ne de mesajlarıma cevap verdin."

"Bana teşekkür etmenize gerek yok. Benim için bir zevkti." İfadesinde samimiyetten başka bir şey yok, ama o korkunç, düz, cansız ton devam ediyor.

"Senin için endişelendim," diye itiraf ediyorum.

Bundan gerçekten hoşlanmıyor. "Ben yetişkin bir adamım, Stella Button. Endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim."

"Eğer iyiysen, belki de kalkmalısın? Bir duş al." Ağzının kenarı seğirdi. "Koktuğumu mu söylüyorsun?"

Aslında yok. Durduğum yerden anlayabildiğim değil. Ama genel halsizliği beni rahatsız ediyor. Yatağının başındayım ve oturmaya bile çalışmadı. Orada öylece yatıyor.

"Kanını hızlandırır," diyorum dizini dürterek. John gözlerini kırıştırarak tavana bakıyor. "Birazdan kalkacağım."

Ona öylece baktığımda, başını kaldırıyor ve burnunun zarif uzunluğuyla bana bakıyor. "Ben iyiyim, Stella. Gördüğün gibi, kendime ya da korktuğun şeye zarar vermedim."

Sesi sinirli geliyor, ama saklamaya çalıştığı utancı duyabiliyorum. Telefonlarına cevap vermediğinde insanların en kötüsünü düşünmesinin onu neden rahatsız ettiğini anlıyorum. Ama kendimi zerre kadar suçlu hissetmiyorum. O çok önemli biri ve güvenliğini tehlikeye atacaksa duygularının etrafında dolanmayı reddediyorum.

Sesimi hafif tutuyorum. "Beni hasta bulduğunda da bu kadar sinirli miydim? Hatırlayamıyorum."

Gözlerini devirmiyor, ama bu yakın bir şey. "Sen daha kötüydün. Sonra tekrar, sen gerçekten hastaydın. Ben hasta değilim. Eğer sadece beni kontrol etmek için uğradıysan, gidebilirsin."

Ses tonundaki kesinlik tartışmaya yer bırakmıyor. Ama gitmemem için bana meydan okurcasına bakışlarını üzerimden ayırmıyor. Ve fark ediyorum ki, kızgınlığına rağmen, beni açıkça yemlemesine rağmen, yalnız kalmak istemiyor.

"Eğer , o zaman çekil." John'un kaşları kalktı. "Ne?"

"Beni duydun. Çıplak gitar çalarken kendini incittiğin endişesi beni çok yordu. Benim de biraz kestirmeye ihtiyacım var. Çekil."

Gülümsemesi küçük ve alaycı ama dediğimi yapıyor, bana yer açıyor ve yatağa tırmanışımı izlerken başını ellerinin arasına alıyor. Ayağa kalkmak zor oldu.

"Tanrım. Bu yatak sana kraliyet ailesinden falan mı miras kaldı? Belki de bezelye üzerinde uyuyan bir prensesten?" Yatağı bir mükemmellik bulutu, tereyağı yumuşaklığındaki örtüleriyle son derece lüks. Gerçekten de yatağa gömülüp gün boyu kestirmek istiyorum.

John kıkırdar. "Hayalleri yıktığım için üzgünüm ama bu yeni bir şey."

İç çekerek başımı yastığa koyuyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Birbirimize dokunmasak da vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınız. "Killian'ın yatağının güzel olduğunu sanıyordum ama bu bambaşka bir rahatlık seviyesi."

John'un kaşları birbirine çarptı. "Şu anda uyuduğun yere Killian'ın yatağı demesen olmaz mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Peki, Killian ve Liberty'nin misafir yatağı. Bu daha mı iyi?" "Evet."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Sesin biraz kıskanç , biliyor musun?"

Hasta olmadığım halde ona bu kadar yakın yatmak tuhaf bir his. Onun boyunun farkındayım, benimkinden çok daha büyük. Ritminin farkındayım

Nefesi biraz Earl Grey ve limon gibi kokuyor. Ve yeşil gözlerinin sanki tek gördüğü benmişim gibi bana baktığının farkındayım.

"Haklısın," diyor hafifçe. "Bunun oldukça açık olduğunu düşünmüştüm, Stella Button."

Birbirimize yaklaştık. Ön kollarımız birbirine değiyor. Seni sıcak, benimkine yumuşak bir şekilde sürtünmesi kolumdaki küçük tüylerin kalkmasına neden oluyor.

"Her zaman haklı olduğumu mu?" Kendimi ifşa etmekten korktuğum için onunla alay ederek karşılık veriyorum. "Sonunda bunu kabul etmene sevindim."

"Beni kasıtlı olarak yanlış anlama konusunda bir yeteneğin var." Uzanıp burnumun ucuna dokunurken yüz ifadesi sevecen ve biraz da şefkatli. "Bir daha denemeyeceğim," diye fısıldıyor kabaca. "Asla."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "İyi olup olmadığını soruyorum çünkü önemsiyorum. Ama beni rahatlatmak zorunda değilsin. Ya da kimseyi memnun etmek. Sen yanlış bir şey yapmadın, John."

Sert bir nefes veriyor ve parmaklarım onunkileri buluyor. Tereddüt etmeden elinin avuç içini yukarı çeviriyor ve parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Başparmağı parmak eklemlerimizin üzerinde yavaş bir daire çiziyor.

Sesim bir hayalet gibi. "Neden seni aramaya geldiğimi bilmek ister misin?"

Odaklanması yoğunlaşıyor. "Anlat bana."

Hâlâ nazikçe elimi, arkasındaki pürüzsüz deriyi, bileğimin hassas kenarlarını ve parmak eklemlerimin arasını inceliyor. O anda kendimi kırılgan hissediyorum, sanki sert bir dokunuşla ya da bırakırsa beni kıracaktı gibi.

Başka tarafa bakmıyorum. "Seni özledim."

Parmakları sıkmak için kıvrılıyor. "Ben de seni özledim, Button. Ben sadece..." Başını iki yana sallıyor. "Açıkçası neden cevap vermediğimi bilmiyorum."

Ama sanırım öyle. Çünkü kötü olduğumda, arkadaş arayan kişi olmak istemiyorum. Birinin beni bulmasını, istendiğimi söylemesini istiyorum,

gerekli. Ve bunu alamadığımda, daha da dibe batıyorum. Belki John bu konuda farklıdır ama nedense bundan şüpheliyim.

Sertçe yutkunuyorum. "Düşündüm ki... dünyanın şu anda senin için biraz fazla karanlık, fazla ağır olabileceğini hissettim. Bir kucaklaşmaya ihtiyacın olabilirdi."

İtirafım onu etkilemiş gibi görünüyor ve irkiliyor, gözlerini kapatıyor, sanki geri dönmeyi düşünüyormuş gibi. Elini sıkıca tutmayı o kadar çok istiyorum ki. Ama yapmadım. Bu benim vereceğim bir karar değil.

Gözlerini açıp bana baktığında gözleri aşırı parlak. İçlerindeki acı nefesimi kesiyor.

"Var," diye mırıldanıyor. "İhtiyacım var..."

Kollarımı ona açtım. Titreyerek bana doğru eğiliyor, başı göğsümün eğimine yaslanıyor, kolu belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Yakınlaşmak için hareket ettiğimizde bacaklarımız birbirine dolanıyor. John iç çekiyor, vücudu benimkiyle kaynaşiyor. Ben de ellerimi saçlarında gezdiriyor, nefesimin altında anlamsız sesler çıkarıyorum.

"Kahretsin, Stella... Acıyor ve nasıl olduğunu bilmiyorum..." Vücudu sanki zihinsel olarak kendini bir arada tutmaya zorluyormuş gibi kenetleniyor.

"Biliyorum, tatlım." Boynunun omzuyla birleştiği kıvrımı okşuyorum. Sıkı kasları, teninin ipeği altında çelik gibi hissediyor.

Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Geliyor ve gidiyor. Dünyanın tepesindeyim, sonra aniden değilim." Nefesinin sıcaklığı göğüslerimin üzerinde geziniyor. "Terapistim beni uyarmıştı. Bunun bir dayanıklılık yarışı olduğunu söyledi. Dayanırsın. İlerlemeye devam edersin. Ama bazı günler Stella... Bazı günler çok yoruluyorum."

"O zaman dinlen," diye fısıldıyorum. "Benimle dinlen. Bir süreliğine başını koyacağın yer ben olayım."

Kıpırdamıyor, yanağını göğsüme . "Senin acımanı istemiyorum."

Hayır, güvence istiyor. Bunu anlıyorum. "Sana acımama gerek yok. Değer verdiğin insanlar için bunu yaparsın."

Keşke onun için daha iyi kelimelerim olsaydı, onu teselli etmenin daha iyi bir yolu olsaydı ama şair olan o, ben değilim. Ona sadece sarılabiliyim ve bunun yardımcı olmasını umabilirim.

Vücudundaki sertlik hafifliyor ama tamamen hareketsiz kalıyor. "Umurunda mı?"

"Tabii ki biliyorum." Yanaklarımdan bir kızarıklık geçiyor. O kadar uzun zamandır birbirimizin boğazına sarılmış durumdayız ki, duygulardan bahsetmek garip geliyor. "Artık arkadaş olduğumuzu düşünmek istiyorum, değil mi?"

"Arkadaşlar," diye tekrarlıyor nefesinin altında. Ama ben onun coşkusuzluğundan tamamen utanarak seğirdiğimde, beni sımsıkı tutuyor. "Biz arkadaşız, Stella. Her zaman öyleydik, sen bunun farkında değilken bile."

Ses tonundaki azarlamayı kaçırmak mümkün değil; bu beni sadece gülümsetiyor. "Tamam o zaman."

"Tamam," diye kabul ediyor.

Geçici bir sessizliğe gömülüyoruz. Saçlarıyla oynuyorum, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve o da bana karşı yavaşça gevşiyor. Kendini biraz daha iyi hissetmesine yardımcı olduğumu bilmek bile memnuniyet verici. Ama onu içinde bulduğum durumu düşünmeden edemiyorum. "John?"

"Hmm?" Şimdi gevşek bacaklı ve sıcak.

Bunu mahvetmekten nefret ediyorum ama soruyu sormak zorundayım. "Bugün Salı." Anında gerildi. Suçluluk duygusu boynuma batıyor. Geri çekilmesinden korkarak saçlarını okşamaya devam ediyorum. "Salı günleri Dr. Allen'ı görüyorsun, değil mi?"

John başını omzumun kıvrımına daha da yaslıyor. "Unutmuşum." "John-"

"Yemin ederim yaptım," diyor, şimdi daha güçlü. Uzun parmakları kalçamın kıvrımına dolanıyor ve sıkıca tutuyor. "Kulağa saçmalık gibi geldiğini biliyorum ama bazı şeyleri unutuyorum. Özellikle de kendimi kaybettiğimde."

"Sana inanıyorum," diyorum usulca. "Ama kendini kötü hissettiğin zamanlar randevularını hatırlamak için en önemli zamanlar değil mi?"

Yüzünü göremiyorum ama bir şekilde kaşlarını çattığını biliyorum. Boynunu büküşünden ve ellerini sıkışından anlıyorum.

"Listeler yazmam gerekiyor," diye göğsüme karşı homurdanıyor, sonra kısa ve esprisiz bir şekilde gülüyor. "Lanet olası listeleri yazmayı da unuttuğumda bunu yapmak biraz zor oluyor."

"Doğru." Sevecen bir gülümsemeyi ısıarak geri çekiyorum. "Yardım edebilirim, biliyorsun. Hatırlatırım-"

"Hayır," diye araya giriyor, yumuşak ama sert. "Senden bunu istemiyorum, Button. Beni bu şekilde görmeni istemiyorum. İlgiye ihtiyacı olan biri olarak. Düzeltilmesi gereken biri olarak."

"Seni o şekilde görmüyorum," diye karşılık veriyorum.

Bu sefer yatıştıran John oluyor, kalçamda yavaş daireler çiziyor. "Biliyorum aşkım. Ama kendi başıma yapmayı öğrenmem gereken bazı şeyler var. Lütfen."

Tüm mücadele beni terk ediyor. O haklı ve gurur güçlü bir şeydir. Bazen elinizde kalan tek şeydir. Sadece onun istediğini yapabilirim. "Pekâlâ. Ama lütfen Ama lütfen bana Dr. Allen'ı arayacağına söz ver."

"Yapacağım" diye cevap verdiğinde sesinde küçük bir gülümseme var.

Başının tepesiyle elimi dürtüyor. Kurnaz değil. Ama onun ipeksi saçlarıyla oynamayı sevdiğimden, parmaklarımı bir kez daha mutlulukla saç tellerinde gezdiriyorum.

Konuştığında sesi hayalet gibi çıkıyor. "Killian bana çok kızgındı. Denediğimde. Yani, anlıyorum-"

"Özür dilerim," diye niyetimden daha keskin bir şekilde araya girdim, "ama Killian gidip kendini becerebilir."

John'un omuzları sarsılır. "Tanrım, Stells," diyor boğuk bir kahkahayla, "kendini tutma."

"Arkadaşın olduğunu biliyorum. Ama ben ciddiym. Siktirip gidebilir."

Kavrayışı sıkılaştırken bana karşı gülümsediğini hissediyorum. "Bu onu korkuttu, Button. Hepsini korkuttu. Hepimizi hiç düşünmediğim bir şekilde değiştirdi. Ondan önce şımarık çocuklar gibiydik. Sonra birden hayat çok gerçek oldu."

Bu değişimin ağırlığını John'un omuzlarında hissedebiliyorum. Dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum. "Beş yaşındayken trafiğe çıktım ve neredeyse bir araba bana çarpıyordu. Annem yanıma gelir gelmez popoma bir tokat attı ve dikkatsiz olduğum için bana bağırdı. Ölümüne korkmuştı ve tepkisi saldırmak oldu." Parmaklarım John'un saçlarında geziniyor. "Arkadaşlarının bu yüzden öyle davrandıklarını anlıyorum. Ama o ilk korku geçeli çok oldu John, yine de seni rahatsız ediyor. Hâlâ onların duygularını korumaya çalışıyorsun."

John iç çeker. "Kahretsin. Biliyorum. Bunu yapmaktan kendimi alamıyorum." "Çünkü sen bir iş bitiricisin."

"Pek sayılmaz."

"Öylesin," diye ısrar ediyorum usulca. "Olayları yumuşatıyorsun, insanların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamaya çalışıyorsun. Bunu bir sürü iğneleyici sözle yapıyor olman bunu daha az doğru yapmaz."

Sevgi sesini ısıtıyor. "Tıpkı senin gibi."

Bu yönden birbirimize benziyoruz. Onunla ilk tanıştığımda bunu düşünmemiştim ama şimdi görüyorum. Yaklaşımlarımız farklı ama niyetimiz aynı.

Tekrar konuştuğunda gözlerim kapanıyor. "Güzel kokuyorsun." John'un gözlemi beni . "Tamam."

"Bu ses tonu da neyin nesi?" diye soruyor, açıkça eğlenerek.

Omuz silkiyorum. "Güzel kokmak verili bir şey olmalı. Çünkü bunun tersi kötü kokmam anlamına gelir."

"Bu da bir sorun olurdu," diye ekliyor ciddiyetle.

Omzunu dürtüyorum. "Bu benim, hey John, şu temizliğine bak, demem gibi bir şey."

Gölüyor ve ayağa kalkıyor. Burnu çenemi sıyrıp geçiyor ve tenimde mutlu ürperti yaratıyor. "Stella Button, çok fazla düşünüyorsun."

Elimi belinde gezdirmeden edemiyorum. Sıcak ve katı. "Çok az düşünmekten iyidir, değil mi?"

Cevap niteliğindeki mırıltısı aramızda titreşiyor, sonra yana kayarak yanağını boynumun kıvrımına sıkıştırıyor. "Bir önceki cümlemi detaylandırmama izin ver. Her zaman güzel kokuyorsun. Ama ne olduğunu çıkaramadığım bir koku var..." Derin nefes alıyor, sonra yavaşça bırakıyor ve tenimi ısıtıyor. "Tatlı ve temiz ama yatıştırıcı ve biraz da baharatlı. Saçında ve teninde." İri bir el kolumda geziniyor, John'un nasırları sert ama dokunuşu yumuşak. "Bu kokuyu seviyorum. Ve ne olduğunu bilmediğim için beni deli ediyor."

Tanrım, bana dokunma şekli. Nazik bir şefkat, ama yanıyorum
Yukarı.

Boğazımı temizliyorum ama sonunda cevap verdiğimde sesim çok ince geliyor.

"Detaylandırmanız kesinlikle ilk yorumunuzdan daha iyi."

John tekrar mırıldanıyor, dudakları köprücük kemiğimi okşuyor. "Bana ne olduğunu söyleyecek misin?"

Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok; belirli bir kokum olduğunun farkında değildim. Dudaklarının hafifçe boynumu gıdıklaması dikkatimi dağıttı. "Ah... şampuanım mı?"

Bana küçük bir öpücük daha veriyor, küçük bir dokunuşla alay ediyor. "Hayır," diye mırıldanıyor alçak, uyuşturucu bir sesle. "Killian'ın dairesinde de var." Dudakları çenemin alt tarafına bastırıyor. "Sanki oranın her santimini tamamen mesken tutmuşsun gibi."

Tanrım, o küçük öpücüklerle beni keşfetmesi çok iyi hissettiriyor, sanki kendine gerçekten yardım edemiyormuş gibi. Ben de edemiyorum. Elim yavaşça onun ince belinde aşağı yukarı geziniyor. Konuşmayı takip etmekte zorlanıyorum ve sonra aklıma geliyor. "Oh," diyorum bir anda. "Bu lavanta."

John bir an duraklar. "Lavantadan nefret ederim."

"Bekle. Kokumdan nefret mi ediyorsun? Daire çizerek konuşmayı kes."

İç çekiyor. "Kavga çıkarmaya çalışıyorsun, değil mi?" Parmaklarıyla yan tarafımı ısırtıyor. "Nedenini birazdan konuşacağız."

Kafasına dik dik bakıyorum ama o beni görmüyor. Gömleğimi kurcalamakla, parmağını kumaştaki bir kıvrım boyunca gezdirmekle meşgul.

Sesi alçakta kalıyor. "Daha önce güzel koktuğunu söylediğimde beni duyduğuna eminim. Yani lavanta olamaz. Lavantadan nefret ederim. Bir keresinde June diye bir asistanım vardı. O saçmalığa bayılırdı. Sakinleştirici olduğunu düşünür ve her yere lavanta yağı çubukları koyardı. Bana çok kötü baş ağrıları verdi."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Ucuz uçucu yağlar ile gerçek bitki arasında büyük bir fark var. Terasta, yatak odamda ve oturma odamda saksı lavantalarım var. Giysilerimin taze kokmasını sağlamak için demet demet kullanıyorum."

Derin nefes alıyor ve sonra yavaşça bırakıyor. Zevk içimi ürpertiyor, tenim karıncalanıyor.

Öp beni. Seni tatmama izin ver. Buna ihtiyacım var. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Arzuyla neredeyse titriyorum ve o da bunu hissediyor. Hissetmek zorunda, çünkü geriliyor. Sıcak bir an için başını kaldırıp ağzımı buluşturmasını bekliyorum. Ama hareket etmiyor. Onun yerine boğazını temizliyor.

"Beni bulmaya geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor.

Orada yatıyorum, kaygan ve yaniyorum, ses tonunun resmiyetiyle ya da beni keşfetmeyi bıraktığı gerçeğiyle ne yapacağımdan emin değilim. "Elbette," diyorum, eğik başına ve onun yenilmiş gibi görünmesine bakarak. Canını sıkkan her neyse, onu hâlâ ağırlaştırıyor. "Seni neyin tetiklediğini bana söylemek ister misin?"

Boynundaki ve omzundaki kaslar kaya gibi sertleşiyor. Hareket etmese de, sanki aramızda devasa bir duvar kaymış gibi her santiminin geri çekildiğini hissedebiliyorum. "Tek bir şey değildi. Bir anda oldu."

Yalan söylüyor. Nasıl bildiğimi bilmiyorum, sadece biliyorum. Ama güvenmeye zorlayamam. Sadece destek olabilirim. "Bence ne yapmalıyız biliyor musun?"

John bana doğru kayıyor ve karnımın alt kısmına, özenle görmezden geldiğim lezzetli bir titreme gönderiyor.

"Ne yapmalıyız, Button?" Alaycı tonu geri döndü, ama uzaklaşıyor. Seks için çok fazla. Belki de gerçekten ihtiyacı olan tek şey biraz fiziksel rahatlıktı. Şu anda fena halde azgın olmama rağmen, bunu ona çok görmüyorum.

İnsanları rahatlatmak benim uzmanlık alanım ve bunu John'a vermekten mutluluk duyuyorum.

"Pizza sipariş et ve film izle."

Sırt üstü uzanıp ellerine yasladığında yatak neredeyse hiç kıpırdamıyor. Saçları dağınık ve gözlerinin altında halkalar var ama artık kaybolmuş gibi görünmüyor. "Filmi kim seçecek?"

"Ben. Belli ki."

Hızlıca gülümsüyor. "Belli ki. Bana neyle işkence edeceksin, küçük nane hırsız?"

"Bunun için bir *Twilight* maratonu seçmeliyim." John inlerken kötü kötü gülümsüyorum. "Ama kendimi yüce gönüllü hissediyorum. *Yüzüklerin Efendisi* üçlemesini seçiyorum."

John uzun bir süre bana bakıyor, dudakları hafifçe aralanmış. Gözlerinde tuhaf bir ifade beliriyor, sonra yavaşça gülümsüyor. "Bunların en sevdiğim filmler olduğunu nereden biliyorsun? Bunu kimse bilmez."

Memnuniyetle, çatık alnındaki dağınık saçlarından bir tutamı düzeltiyorum. "Çünkü korkunç derecede benzer zevklerimiz var, hatırladın mı?"

Gözlerinin kenarları kırışırken bana doğru eğilip yanağıma hızlı ve hafif bir öpücük konduruyor. Bununla birlikte John dönüyor ve kendini yataktan dışarı atıyor. Bir inilti daha çıkararak kollarını başının üzerine kaldırıyor ve zayıf, sıkı kasları gerilerek düz karın kasları ve pürüzsüz bir cilt ortaya çıkıyor. "Biliyor musun Stella," diyor kolları gevşeyip yanlarına düştüğünde, "sen bir Mary Poppins'sin."

"Mary Poppins?" Tekrar ediyorum, onun banyoya girişini izliyorum. "Mürebbiye gibi mi?"

Kapı aralığında durur ve arkasına bakar. "Neredeyse her yönden mükemmel."

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

STELLA

Ertesi sabah Dr. Stern'den bir e-posta geldiğinde kahve demliyordum. İlk başta pek dikkat etmedim. Bana son antibiyotiğimi bitirmemi ve susuz kalmamamı hatırlatıyor. Bunu iyi biliyorum. Ama damarlarımdaki kanın yavaşlamasına neden olan şey raporunun geri kalanı. Görünüşe göre, cinsel yolla bulaşan herhangi bir hastalığım da yok.

Dr. Stern'in olası cinsel yolla bulaşan hastalıklar için kan tahlili de dahil olmak üzere tam bir kontrol isteyip istemediğimi sorduğunu hatırlamıyor değilim. O zamanlar, bu kadar titiz davranmasının nazik bir davranış olduğunu düşünmüştüm. Ancak şimdi, bu beni duraksatıyor. Çünkü unutulmuş bir anı canlandı. John'un endişelendiğini, bu testleri yaptırmamı istediğini ama seçim yapmanın bana kaldığını söylemişti. Bulanık ve cahil bir yanımla bunun ikimizin de seks için güvenli olduğumuzdan emin olmanın garip bir yolu olduğunu ummuştum. Ama "endişeli" ifadesini kullanması nedenini merak etmeme neden oldu.

John neden özellikle cinsel yolla bulaşan bir hastalığım olup olmadığını merak ediyordu? Eskort olduğuma inandığı zamanlardan kalma bir saçmalık mıydı bu?

Yavaş yavaş kaynayan bir öfke oluşuyor ve kabarıyor. Ama sonra onun yatakta yığılıp kaldığını, zihinsel olarak kendini nasıl hırpaladığını düşünüyorum. Bir şeyler saklıyordu. Film maratonumuz boyunca biliyordum. Oradaydı.

Boynundan yukarı süzülen gerginlikte ve dikkati çenesinin gerilmesinde. Evet, onu derinden rahatsız eden bir şeyler olduğunu biliyordum ama bana ne olduğunu söylemesi için onu zorlayamazdım.

John'a mesaj atıp olduğunu bilmediğim bir şey sormak üzereydim ki bilinmeyen bir numaradan bir mesaj aldım.

Selam, ben Brenna. Halkla ilişkiler hasar kontrolü yapıyorum. Jax'in etrafında takıldığın için sana soru sormaya gelebilirler. Eğer biri gelirse, sakın ol, yorum yok de ve oradan çık.

"Ne oluyor lan?" John ne halt etmişti? Ama sanırım biliyorum ve bu kalbimi yerinden oynatıyor.

Parmaklarım telefonun üzerinde uçuşuyor, Brenna'ya cevap veriyorum ki bir daha mesaj atmasın.

.

Hikayeleri bulmak sadece iki saniye sürüyor. Bu sefer göğsüm sıkışıyor.

Özel hayatını didik didik etmeleri tüylerimi diken diken ediyor.

Açık olan bir şey var: John bana yalan söyledi. İhmal edilen bir yalan yine de yalandır. Beni karanlıkta bıraktı.

"Lanet olsun." Telefonumu yere bıraktım ve güneş ışığının uzaktaki binalardan yansıdığı geniş pencere duvarından dışarı baktım.

Ben de yalan söylüyordum. John'a itiraf etmek istediğimden daha fazla bağlandım. Belki daha önce çekip gidebilirdim. Hasta olmadan önce, onun peşine düşmeden ve karşılığında onu rahatlatmadan önce. Şimdi bunu yapamam.

Bu beni çok korkutuyor. Hayatınızda her şeyin değişmek üzere olduğunu anladığınız zamanlar olduğunu söylerler. Şimdiye kadar buna hiç inanmamıştım. Hiçbir zaman değişimden yana olmadım. Ama artık bunu inkâr edemem. John benim için bir şey ifade ediyor. Onun için de bir şey ifade ediyor olabilirim. Ya da belki bizim

ilişki onun için sadece bir dikkat dağıtıcı. Emin değilim. Ama bildiğim bir şey var: Sonunda hayatımdan çıktığında, bu canımı yakacak.

Oraya gidip ona bir şey söylemeden önce bunu çözmem gerekiyor. Şu anda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum.

John hakkında konuşacak kimsem yok. Aramak için telefonu elime aldığım ve kimi aradığımı bilmediğimi fark ettiğim an mideme bir yumruk gibi iniyor. Daha da önemlisi, arayacak kimse yok. Acıtıyor. Beklediğimden daha fazla. Yıllarımı hayatım insanlarla ve neşeyle doluymuş gibi davranarak geçirdim, oysa gerçekte kendi kendimi koruduğum bu kuleye duvar örmüştüm. Erkekler ve kişisel endişelerim hakkında konuşacak kimseye ihtiyacım yoktu çünkü hiç kimseye ya da hiçbir şeye bağlanmama izin vermedim.

Boğazıma bir yumru doluyor ve sarsılarak yutkunmak zorunda kalana kadar şişiyor. Acı boğuyor, duvarları itiyor ve odayı havasız bırakıyor. Dışarıda şehir beni bekliyor, hiç bitmeyen bir hareket, insanlık ve gürültü nehri.

Ama dışarı çıkar çıkmaz kendimi tereddüt ederken buluyorum. Yürümek ve dolaşmak için havamda değilim.

On dakika sonra, yıllardır içtiğim sigaranın sertleştirdiği hafif, kuru bir ses, düşünceli düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Senin dairende teras yok mu canım?"

Dirseğimi dizime dayayıp çenemi elime alarak oturduğum yerden başımı kaldırıyorum. Bayan Goldman'a, "Ben daha çok eğilerek yürüyen bir kadınıym," diyorum.

Kırmızı dudakları ince ama dostça bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ben Aşağı Doğu Yakası'nda büyüdüm. Çocukluğumun büyük bir bölümünü verandada oturarak ve yangın musluğu spreyiyle oynayarak geçirdim."

"Yangın oynamak isterdim," diyorum ona.

Umursamaz bir ses çıkarıyor. "Bir arkadaşına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Dilimin ucunda iyiymişim gibi davranmak var. Ama kendimi bunu yapmaya zorlayamıyorum. Bunun yerine omuz , bu kadar açık olduğum için utanıyorum. Ama o

bana acıyarak bakmıyor. Başını sallarken gözleri sıcacıktı.

"Seninle oturarak çocukluğumu yeniden yaşamayı ne kadar istesem de," diyor, "kalçalarım buna tahammül edemez. Neden benimle yukarı gelmiyorsun, ben de bize güzel bir öğle yemeği hazırlayayım."

Yine itiraz etmek, benim yüzümden kendini ortaya atmamasını söylemek istiyorum ama kendimi boğazımı temizleyip gülümsemeye zorlarken buluyorum. "Teşekkür ederim, Bayan Goldman. Çok memnun olurum."

"Gel o zaman." Bana el salladı. "Ve kışının tozunu almayı unutma."

Birkaç dakika sonra Bayan Goldman'ın sıcacık mutfağında oturmuş öğle yemeğini hazırlamakla uğraşıyordum. Misafir olduğum ve dolayısıyla yardım etmeme izin verilmediği konusunda bilgilendirildim. Öğle yemeği taze simit, somon balığı, krem peynir, domates, ringa balığı turşusu, çekirdeksiz kiraz, çavdar ekmeği, tavuk salatası, küçük hardal tabakları, kapari ve soğan turşusu ve hepsinin üstüne bir şişe şampanya.

"Çünkü şampanyayı seviyorum," diyor ve her birimize birer kadeh dolduruyor. "Ve sen de her gün sevdiğin şeyin tadını çıkarmalısın."

"Her gün mü?" Bir yudum alıyorum. Gevrek, soğuk ve mükemmel kabarcıklı.

"Her gün aynı şey olmak zorunda değil. Ama kendimizi günlük neşeden mahrum bırakmanın yarım bir hayat yaşamak olduğunu fark ettim. Ve bunun neresi eğlenceli?" Kadehini kaldırıyor ve içmeden önce selam veriyor. Dudaklarından memnun bir iç çekiş çıkıyor. "Harika."

Kendime çavdar ekmeği üzerine tavuk salatalı bir sandviç yapıyorum ve üçgenler halinde kesmek için ondan bir bıçak alıyorum. "Bazı insanlar her istediğine düşkünlüğün pervasızlığa yol açtığını iddia eder. Kendine hakim olmak ve bazen kaçınmak daha güvenlidir."

Bayan Goldman simidinin üzerine biraz krem peynir sürüyor. "Daha güvenli, ha?" Gülümsüyor ama bana baktığında kara gözleri parlıyor. "Sen ve Jax ne kadar da benziyorsunuz."

"Ben mi? Jax gibi mi?" Kısaca gülüyorum.

Hiç de engellenmemiş. "öyle. İkisi de hayattaki güvenli planı takip ediyor."

Şok olmuş bir kahkaha daha patlıyor içimden. "Hadi ama, Jax asla güvenli oynamaz. Onun tüm hayatı büyük bir şımarıklık."

Demir grisi kaşlarından biri yukarı kalktı. "Öyle mi düşünüyorsun?" Simidine birkaç dilim domates ekliyor ve üzerine kapari serpiyor. "Bir insanın risk olarak gördüğü şeyin bir başkası için tanıdık bir rahatlık olabileceğinin farkındasınızdır. O çocuğun yaşam tarzı uçlarda yaşıyormuş gibi görünüyor ama onun için beşik de olabilir."

"Sanırım bu şekilde düşünmemiştim." Sandviçimden bir ısırık alıyorum, çünkü aniden konuşmak istemiyorum. Ama tadı lezzetli olsa da boğazımda kalan yumruyu çiğnemekte zorlanıyorum. Güçlkle yutkunuyorum ve ağzımda köpürdüğü için minnettar olduğum şampanyadan uzun bir yudum daha alıyorum.

Yemek yerken sessizlik çöküyor. Ama onun meraklı bakışlarını üzerimde hissediyorum. Bayan Goldman, benim yaşımda olmasa da, hatta arkadaşım bile sayılmasa da, konuşabileceğinizi bildiğiniz türden bir kadın ve hiçbir şeyi şekerle kaplamayacak. Daha da iyisi, belli ki benim göremediğim yerleri çok iyi görebiliyor.

Bastırılmış bir iç çekişle sandviçimden kalanları yere bıraktım. "Jax-John'dan etkileniyorum. Onu John olarak düşünüyorum."

Bu kez ikisinin de kaşları kalkıyor ama Bayan Goldman şaşırmıyor. "Elbette öylesin canım."

Yanaklarım kızarıyor ve onların parlak pembe olduğunu biliyorum, lanet olsun. "Tamam, belli ki hep öyleydin. Ama şimdi daha fazla. Ondan hoşlanıyorum. Çok ve.." Sıcak elimi yanan gözlerimin üzerine bastırıyorum, dudaklarımda acı dolu, alaycı bir gülümseme beliriyor. "Artık bunu görmezden gelemem, anlıyor musun? Sanırım... Sanırım ya bunu onunla kabul etmeliyim ya da yoluma devam etmeliyim. Çünkü ben etrafta takılıp kalacak biri değilim" - kimi *kandırıyor*sun Stells? "Benden aynı şekilde hoşlanmayan bir adam için hüzünlenmek".

Dudağımı ısıırıyorum, içten içe duygularımı kusmaktan çekiniyorum. Elimin gölgesinin arkasından Bayan Goldman'ın bir eğlence sesi çıkardığını duyuyorum.

"İçimden bir ses senden hoşlandığını söylüyor canım."

Parmaklarımın arasından gizlice ona bakıyorum. Nereden bilecek ki?

Geniş geniş gülümsüyor. "Azılı çapkın -evet, ününü iyi biliyorum- seninle vakit geçiriyor. Onun gibi adamlar bağlanmadıkları sürece bunu yapmazlar."

Alnımı büktüğüm kollarıma dayayarak masaya yaslanıyorum. "Tanrım. Sanki lisedeymişim gibi konuşuyorum, bir çocuk benden gerçekten, gerçekten, gerçekten hoşlanıyor mu diye endişeleniyorum."

Tabağımı nazikçe saçlarımın ulaşamayacağı bir yere kaydırıyor. "Okula gitmeyeli uzun zaman oldu ama notları nasıl vereceğimi hatırlıyorum."

İnliyorum ve başımı kaldırıyorum. "Korkuyorum."

Ses tonumdaki titreme yüz ifadesini yumuşatıyor. Öne doğru eğildi, bana yaklaştı. "Ne için?"

Gerçekten ne? Tanıdığım en ateşli, en komik, en tuhaf, en öngörülemez adam. Onu o kar fırtınası öncesi, üzücü bir şekilde tükenmiş markette görmeden önce, John'u asla idealim, hatta flört edebileceğim biri olarak düşünmezdim. O benim gibi ölümlülerin asla ulaşamayacağı bir düzlemde yaşıyor.

"Güvende değil," diye fısıldıyorum.

Bayan Goldman arkasına yaslanmış, ince bacaklarından birini diğerinin üzerine atmış. Beni düşünerek şampanyasından bir yudum daha alıyor ve ben kendimi sessizliği doldurmak için çaresiz buluyorum.

"Yalan söylemeyeceğim. Ünlülere aşık oldum. Ne zaman bir Avenger filmi izlesem, iki Chris aşkımı ağır çekime alıp tekrarlamak istiyorum. Ve düşünürüm, ah, o biriyle bir odada yalnız olsaydım, ne yapardım?" Acı dolu bir gülümsemeyi zorluyorum. "Ama gerçek bir şeyle karşı karşıya kaldığımda? Aynı zamanda son derece ünlü olan bu harika adamla? O asla diğer erkekler gibi olmayacak. O her zaman daha fazlası olacak."

"Jax'in kendisinin de diğer erkekler gibi olduğuna inandığından eminim."

"Eminim olmak istiyordur," diyorum. "Ancak istediğimiz şeyle elde ettiğimiz şey her zaman aynı olmuyor. Her zaman halk ve onun üzerindeki baskılar olacak."

onunla gel." Bir elimi dağılmış saçlarımda gezdiriyorum. "Sonra onun ..." Bunu söyleyemem. Bunu düşünmekten bile utanıyorum.

Bayan Goldman'ın kara gözleri kırışmıyor. "Hastalığı."

Yine yanaklarım alev aldı. "Evet. Hayır." Omuzlarım çöküyor. "Özellikle de ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yokken... kendimi aptal gibi hissediyorum. Ama her şeyimi topladığım . Çoğu zaman darmadağın oluyorum ve ne yapacağımı bilemeyerek onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum." Hayatında yeterince beceriksiz insan vardı.

Bir elimi sıcak alnıma bastırıyorum ve iç çekiyorum. "Ne söylediğimi bile bilmiyorum. Kafam çok karışık. Sadece destenin çoktan bize karşı yığıldığını düşünmeden edemiyorum. Hem dış güçler hem de iç güçler tarafından."

"Öyle," diyor basitçe. "Yani sana karşı yığılmış."

Az önce de söyledim, ama anında onaylaması beni göğsümden vurdu ve sönük bir şekilde koltuğuma yaslandım. Tavsiye alma konusunda çok fazla deneyimim olmadı ama karşınızdaki kişinin sizi desteklemesi gerektiğinden oldukça eminim. Öyle değil mi?

"Korku bir ilişkiye bunu yapar." Gülümsemesi ince. "Bir sigara için adam öldürebilirim ama azaltmaya çalışıyorum." Tekrar konuşmadan önce bize biraz daha şampanya dolduruyor. "Size Aşağı Doğu Yakası'nda büyüdüğümü söylemiştim. Ama tüm evlilik hayatımı Uptown'da geçirdim. Seksen ikinci ve Madison. Orayı çok severdim. Nadir izin günlerimde öğle yemeğı için Met'e yürürdüm."

Bardağının sapıyla oynuyor. "Sonra Jerry vefat etti ve tek görebildiğim oydu. O boş koridorlarda yürürken her odada, her yankıda."

"Buraya nasıl geldin?" Tam olarak nereye varmak istediğini bilmesem de eninde sonunda oraya varacağını anlayarak soruyorum.

Yüzünü çevreleyen çizgiler derinleşiyor, gözlerinden ve ağzından dışarıya doğru bir yıldız patlaması gibi yayılıyor. "Burası Jerry ile tanıştığım yer."

"Bu dairede mi?"

"Hayır. Bu kilisede. İkimiz de burada bir düğüne katılıyorduk. Gelin Patricia, aracı kurumda sekreterimdi. Jerry'nin sahibi

Gerçi o öğleden sonraya kadar onunla tanışmamıştım. Şirkette yeni işe alınanlarla uğraşamayacak kadar yüksek mevkideydi."

"Vay canına. Şimdi de burada yaşıyorsun."

"Evet, harika anılarla dolu dört bin metrekarelik güzel bir dubleks evim vardı ve artık buna dayanamıyordum. Bir gün taksim bu binanın hemen dışında trafikte sıkışıp kalmıştı ve orada yeni apartman dönüşümlerinin reklamını yapan büyük bir tabela vardı. Jerry ile kilisenin kapısına çıkan merdivenlerde ilk kez karşılaştığımız anı hatırladım." Yumuşak bir şekilde gülüyor, gözleri kırışıyor. "İki New York Yahudisi bir Katolik düşününe gitmek üzereydi."

Koşudan yeni çıkmış, terden sıırıslılam olmuş John'un ilk kez karşılaştığımızda yüzünde beliren o yapmacık gülümseme zihnimi dolduruyor. "Demek buraya bir yer getirdin."

"Evet. Küçük olmasına, kapıcısı olmamasına ve tüm arkadaşlarımdan uzak olmasına rağmen. Burası her şeyin başladığı yerdı ve şimdi de evim oldu."

Bayan Goldman uzanıyor ve parmaklarının ucuyla elime dokunuyor. Parmak eklemleri yumrulu, elinin arkası damarlı ve benekli ama yine de zarif, teni serin ve yumuşak. "Ah, o adamı en parlak döneminde görmeliydin. Jerry Midas kadar zengin, günah kadar yakışıklıydı ve bana sanki birinin kaldırırma bıraktığı bir yüzülmüşüm bakıyordu."

Ben gülüyorum, o da sevecen bir gülümsemeye izin veriyor.

"Ve ben alınmaya fazlasıyla istekliydim. Sert bir rüzgârda iskambil kâğıtlarından bir ev gibi birbirimize aşık olduk. Ama kendimi ona kaptırmaktan korktuğum için direndim. Altmışlı yılların sonlarıydı. Biz kadınlar sütyenlerimizi yakıyorduk ama bu hala erkeklerin dünyasıydı. Bırakın sekreteri, bir ofisimin olması bile bir yenilikti. Kazandığım saygının her zerresi için savaşmak zorundaydım. Elde tutmak için. Birdenbire büyük patronla yakınlaştım nasıl görünürdü?"

Omuz silkti ve içkisini yudumladı. "Şirket merdivenlerini dizlerinin üzerinde tırmanan zavallı bir hafif etekten başka bir şey olarak görülmeyecektim. Ama onu çok sevdim. Onun benim hem başlangıcım hem de sonum olduğunu biliyordum. Jerry bana

Bırak, her şeyden vazgeç." İçten içe gülüyormuş gibi başını eğiyor. "Ama bu benim hakkımdaki algıyı değiştirmezdi. Bir çıkmazdaydık. Kaderimizde birbirimizi hem sevmek hem de kızmak vardı."

"Ne yaptın sen?" Belli ki adamla evlenmişti.

"Ondan ayrıldım." Ağzına bir kiraz atıyor ve gayretle çiğniyor. "Ve çok mutsuzdum."

"Ona geri döndün mü?"

"Hayır." Gülümsüyor. "Her akşam tek bir soruyla arardı. 'Hâlâ buna değer mi? Aylarca direndim. Sonunda, hayır, ondan ayrı kalmaya değmez cevabını verebildim.'"

"Sonra birlikte oldunuz, dek mutlu yaşadınız, değil mi?" Bayan Goldman başını sallar. "Hayır. Düşüneceklerinden korktuğum her şeyi düşündüler. Şirketten ayrılmak ve kendi şirketimi açmak zorunda kaldım. Beni yıllarca geriye götürdü çünkü kimse bir kadını finans müdürü olarak işe almak istemedi."

Karanlık bir

Gözlerinin içine bir bakış geldi. "Ama ısrar ettim. Ve ." "Ama kaybettin-"

"Ne?" diye araya giriyor. "En başta bana saygı duymayan bir grup cahil horozun saygısını mı? Uyku kaybı mı? Para mı?"

Kolunu masaya dayıyor ve bir an için gözlerindeki ifade açık ve genç. "Tüm bu şeyleri kaybettim. Ve hayatımın aşkını kazandım. Her şey şampanya ve güller değildi, gerçi her gün bunların tadını çıkardık. Mücadele ettik, savaştık. Jerry ara sıra karanlık depresyon ayları geçirdi. Ben de öyle. Kağıt üzerinde tam bir felakettik. Birlikte ..."

Omuz silkerek uzaklaşıyor ve uzaklara bakıyor. Gözleri doluyor ve burnunu çekiyor. "Kahretsin, gerçekten bir sigara istiyorum."

Kaybı ve kocasına duyduğu sevgi etrafımızı sarıyor, hem boğucu hem de bir şekilde sıcak. Ona biraz zaman veriyorum, kendi düşüncelerim çılgınca akıyor.

"John'un aradığım kişi olup olmadığını bilmiyorum," diyorum sonunda. "Ama şansımı denemeyi düşündüğüm tek kişi o."

Bayan Goldman doğruldu ve bana bir bakış attı. "O zaman ne bekliyorsun?"

OceanofPDF.com

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

STELLA

PARMAKLARIM BUZ GIBİ. Neden buna takıldığımı bilmiyorum ama terasa açılan sürgülü cam kapıyı açarken bunu görmezden gelemiyorum. Kalbim göğsümde ağır ve çılgınca çarpıyor ve sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum. Gergin olmak için hiçbir nedenim yok ama işte buradayım, çıldırıyorum.

Stevens ayak bileklerimde ağlamaklı bir çılgılık atıyor ve zarif vücudunu baldırlarıma sürüyor. Hastalandığımdan beri yanımdan ayrılmıyor. Ben şimdi daha iyiyim ama ufaklık hâlâ endişeleniyor.

"Sen burada kalıyorsun, dostum." Onu nazıkçe eve geri itiyorum ve peşinden gelemeden kapıyı kapatıyorum. Sanki beni savaşa gönderiyormuş gibi ciddi gözlerle bana bakıyor.

Yoldan çıkmış düşüncelerime gülüyorum ama bu yine de gerginliğimi azaltmıyor.

Batan güneş teras boyunca pembe ve altın renginde yanıyor ve Killian'ın evi ile John'un evi arasındaki duvar boyunca uzanan taşı ısıtıyor. Ellerimi taşa bastırıyorum ve eğilip seslenmeden önce uzun bir süre gözlerimi kapatıyorum. "Duvarın üzerinden geliyorum!"

John'un kapısı açık ve çok geçmeden içeriden sesini duyuyorum. "Normal bir insan gibi mesaj atamazsın, değil mi?"

"Hayır!" Tüm zarafetim ve asaletimle duvara tırmanıp terasından aşağı atlıyorum. Ellerim buzdan neme dönüştü.

Onları şortuma sürüp içeri giriyorum.

John devasa koltuğuna yığılmış, başını bana doğru çevirmiş oturuyor. İfadesi boş ama rahat duruşuna rağmen vücudunun uzun hatları sanki nefesini tutuyormuş gibi gergin ve hareketsiz. Zayıf kalçalarının üzerine düşük bir kot pantolondan başka bir şey giymiyor. Çıplak göğsü ve sert karın kasları son derece dikkat dağıtıcı.

Bir an için ona bakıyorum. Çikolata kahvesi saçları, sanki uçlarını tutuyormuş gibi yukarı . Kalın kirli sakalları çenesini gölgeliyor, geniş ağzını daha solgun ama bir şekilde daha yumuşak gösteriyor. Ama yeşil gözleri şimdi sert, koyu kirpiklerinin çevrelediği neredeyse ürkütücü bir yeşim taşı.

Şimdi onunla yüzleşmek durumu daha da keskinleştiriyor; John Blackwood'a ciddi anlamda bağlandım. Ve bu iyi bir şey değil. Sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi bana bakıyor, geri dönmem ve yapabiliyorken kaçmam için beni uyarıyor. Ama artık çok geç.

Ona bir adım daha yaklaştım. "Yani.."

Ağzının köşesi zayıf bir şekilde kıvrılıyor. "Yani."

Bu kadar zor olmamalı. Nefesim kesiliyor. "Dr. Stern'den ilginç bir e-posta aldım."

Yavaşça göz kırpmıyor. "Eminim.

Ve?" "Boğazım iltihaplıydı."

John kanepenin yastıklarına gömülmüş gibi görünüyor. Yine de bir şey söylemiyor. Sadece beni izliyor.

Biraz daha yaklaşıyorum. "Diğer tüm açılardan tamamen sağlıklıyım. Cinsel yolla bulaşan hastalık yok."

İrkiliyor, yumruklarını sıkıp bırakıyor. "Güzel." Boğazını temizliyor. "Bu iyi."

"Bu yüzden mi benimle kaldın? Özel doktorunu mu aradın?
Bana klamidya bulaştırdığını düşündüğün için mi?"

Gözlerinde öfke parlıyor ama konuştuğunda kelimeleri ölçülü. "Stern'ü aradım çünkü hastaydın. Seninle kaldım çünkü sana bakacak birine ihtiyacın vardı."

"Ama endişeliydin, değil mi?" Kısık bir sesle söyledim. "Bana cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırdığından."

Gözlerini kaçırıyor ve çenesi düğümleniyor. "Görünüşe göre, öpüşerek alamıyorsun."

"Ama bunu biliyor muydun? O gece bu yüzden mi geri çekildin? Bulaşıcı olduğunu düşündüğün için mi?"

"Tanrım, Stells..." Gözleri kocaman ve biraz da vahşi. "Hayatımda pek çok aptalca şey yaptım ama senin sağlığını asla bu şekilde tehlikeye atmazdım. Siktir." Kızgın bir sesle başka tarafa bakar.

Kendimi bir metre boyunda hissediyorum. "Biliyorum. Özür dilerim. Sadece bunu anlamaya çalışıyorum."

Başını sallıyor ama dikkatini uzak duvara veriyor.

Tanrım, her şeyi berbat ettim. Ben profesyonel bir arkadaşım, Tanrı aşkına, ama John'la ne halt ettiğimi bilmiyorum. Asla beklediğim gibi tepki vermiyor ve ben burada tamamen kendi alanımın dışındayım. Kanepenin kenarında duruyorum ve ellerimi sıkıyorum. "Anlamıyorum. Benim için endişeleniyordun çünkü-"

"Beni öptün," diye araya giriyor hırıltılı bir sesle. "Tanıştığımız gece. O zaman enfekte olmuşum ve bunu bilmiyordum."

Gözlerini indiriyor ve sıkılı yumruklarını inceliyor.

"Oh," diyorum.

Bir homurtu onu terk eder. "Evet, oh."

Yankılanan sessizlikte damarlarımda dolaşan kanın sesini duyuyorum. Onu incittim.

İç geçiriyor ve elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "Öğrenir Dr. Stern'e o öpücüğü sordum. Güvende olup olmadığını. Bana sorun olmadığına dair güvence verdi. Ama boğazın ağrıyınca biraz korktum."

Ben de öyle yapardım. Korku kafanızın içinde bağıırken mantık her zaman sizi dinlemez.

Ciddi gözlerle bana bakıyor. "Sana söylemeliydim. Ama şunu söylemenin iyi bir yolunu bulabilseydim, oh, hey, benim hakkımda iyi düşünmediğini biliyorum ama listeye bir şey daha eklememe izin ver."

"Senin hakkında kötü düşünmüyorum, John." Bunu bilmeli.

Yumruklarını sıkıyor, sonra sanki bir şeyden kurtulmaya çalışıyormuş gibi parmaklarını büküyor. "Ben kirlenmişim, Stella."

"Sen lekeli değilsin," diye çıktım. "İyi bir antibiyotik kürü seni temizleyecek ve hayat devam edecek."

Homurdanıyor, kaşları şaşkın bir kızgınlıkla havaya kalkıyor. "İlaçları aldım. Artık temizim. İki haftadır temizim."

"O zaman ne demek istiyorsun?"

"Çünkü o etiket olacak her zaman asmak üzerinde Bana." o keser. "Jax Blackwood, lekeli. Acınası bir şaka. Kahretsin-"

"Dur," diye bağırdım. "Kes şu saçmalığı ." Bana

kaşlarını çatıyor. "Ne saçmalığı?"

"Cinsel yolla bulaşan bir hastalığa yakalandığın için kusurlu ve zavallı olduğunu mu düşünüyorsun? Kaç kişinin hastalık kapıldığını biliyor musun? Kaç kişi bir hastalık yüzünden öldü? Gerçekten orada oturup onlara böyle mi diyeceksin?"

Yüz ifadesi değişiyor ve bakışlarını başka yöne çeviriyor.

Devam ediyorum. "Pek çok insanın hastalık kapmak için gittiğini sanmıyorum. Sorumlu davranmamış olsalar bile, bunun bir önemi var mı? Bu utancı onlara değil, kendinize . Kendi pislikleri kokmuyormuş gibi davranan, işleri berbat eden ya da talihsizliklerle karşılaşan diğer insanları utandırarak onları da başlarına gelecek talihsiz şeylerden koruyacağını düşünen insanlardan olmayın. Bu en iyi ihtimalle sahte rahatlaktır ve dünyada zaten çok fazla yargılama var."

John elini yüzüne götürür ve iç geçirir. "Dersi geçebilir miyiz? Ben sadece dünyanın benim hakkımda zaten ne düşündüğünü söylüyorum."

"Dünyanın senin hakkında ne düşündüğü umurumda değil, sen de umursamamalısın."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Aynen böyle, ha?"

"Evet."

Doğrulup bana doğru eğilirken yanakları kızarıyor. "O yargı dalgası sana doğru gelene kadar hiçbir fikrin yok. Hayır, insanların ne düşündüğünü umursamak istemiyorum ama umursuyorum. Bunu hissediyorum. Tam burada." Başparmağıyla göğsüne vuruyor. "Dışarıda her yürüdüğümde ve biri beni tanıdığında bunu hissediyorum. Eskiden bana hayranlıkla bakarlardı. Şimdi ya acıyarak ya sırtarak ya da her ikisini birden yapıyorlar ve ben bundan nefret ediyorum. Ama en çok da umursadığım için nefret ediyorum."

Sözleri aramızda oluşan sessizlikte çınlıyor. Öfkesi üzerinde çatırdıyor, göğsü tedirginlikle inip kalkıyor. Gözlerimi kaçırmıyorum; bunu yapmak ihanet gibi geliyor.

Ona dokunma isteğimi bastırarak boğazımı temizliyorum. "Özür dilerim. Kendimi üstün görmem haddimi aşmaktı. Haklısın; nasıl hissettirdiği hakkında en ufak bir fikrim yok." Bir elimi kaldırdım, sonra bıraktım. "Özür dilerim."

Tüm sertliği ağır bir nefesle onu terk ediyor ve koltuk minderlerine geri çöküyor. "Ah, kahretsin, bana öyle bakma. Dayanamıyorum."

"Ne bakışı? Bakmıyorum." Dürüstçe söylüyorum, pişmanlığım gerçek.

Başını bana doğru eğiyor, dudaklarında hafif bir gülümseme. "Evet, ."

"Değilim. Yemin ederim, John."

Gülümseme büyür. Ama ince ve yorgun. "Bu bir bakış, tamam. O büyük, hüznü mavi gözler, endişe ve pişmanlık dolu. Görmek acı veriyor."

Dudaklarım seğiriyor ve kendi gülümsememle savaşıyorum çünkü artık kızgın olmadığını biliyorum. "Kederine katkıda bulunduğum için üzgünüm. Yardımcı olmaya çalışıyordum."

Gülüştü boğuk. "Stella Button, bazen canımı sıkıyorsun ama benimle savaşılmaya istekli olman hoşuma gidiyor. Sen olsan bile

bunu yaparken benimle dövüşüyor."

İçimden bir rahatlama akıyor, dizlerimdeki gücü alıyor. "O zaman söylediklerimde ciddi olduğumu itiraf etmeliyim."

Homurdanıyor. Ve sesi "Hadi oradan, Stells." gibi çıkıyor.

Görmezden gelmeyi seçiyorum. "Sen lekeli ya da zavallı *değilsin*. Seni asla öyle görmeyeceğim."

Bu sözleri söyler söylemez utanıyorum. Doğru olmadıkları için değil, ama çok fazla şeyi açığa vurmuşum gibi geliyor ve o da çok sessiz. Birbirimize bakıyoruz ama gözlerinin içine bakamıyorum. Belki o da bakamıyor çünkü bakışları puslu, neredeyse kaybolmuş.

Rahatsız edici sıcaklık içime kramplar sokuyor ve tenime batıyor. Dönüp uzaklaşmak istiyorum ama hareket edemiyorum. Bu da görülmesini istemediğim şeyleri ortaya çıkarır.

Derin bir nefes, bir iç çekiş gibi içinden geçiyor ve sonra bir sisin içinden çıkıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Bana tekrar baktığında gözleri parlak, güneşin altındaki yeşil cam gibi. Bir erkeğin gözleri bu kadar etkileyici olmamalı. Bir kadına savunmasını korumayı unutturur.

"Stells," diye fısıldıyor, "hayatım boyunca neredeydin?"

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Sürükleniyordum."

Dudağının köşesi kıvrılıyor. "Peki, dur. Uzaklaşma." "Tamam." Sesim kısık çıkıyor, göğsüm daha fazlası için çok dar.

İfadesi bükülüyor ve acılı bir hal alıyor. "Ne düşündüğümü gerçekten bilseydin kadar çabuk kabul etmezdin."

Kalbim kaburgalarıma sertçe çarpıyor.

Sorma. Sorma.

"Ne düşünüyorsun, John?"

Düşük göz kapaklarının altından beni izliyor, uzun, zayıf vücudu aniden gevşiyor ve kanepede durgunlaşıyor. "Seni öpmek istiyorum."

Nefesim bir anda kesiliyor. "Sadece bu mu?"

Tanrım, lütfen yap. Tekrar ve tekrar.

"Şimdilik," diyor sessizce. Ama ben onun kendi içine çekildiğini görüyorum. Utanç verici. Ne söylersem söyleyeyim, hâlâ hasarlı mal olduğuna inanıyor. "Peki ya beni öpmekten fazlasını yapmanı istersem?" Zorlayarak soruyorum.

Gözlerindeki ışık daha da azalır. "Düğme..." Sesi çatlıyor ve yutkunuyor. "Beni ciddiye almamayı öğrenmelisin. Her zaman aptalca şeyler söylüyorum. Ben sana göre biri değilim."

Kalbim ayak parmaklarıma kadar düşüyor. Ona inanmalıyım; neden yalan söylesin ki? Sözlerinde bir gerçeklik payı var. Bunu açıkça duyabiliyorum. Bırakmalıyım. Kafamın içindeki ses -her zaman ortaya çıkıp bana başarısız olduğumu söyleyen ses- John gibi bir adamla asla şansımın olmayacağı konusunda ısrar ediyor. O bir efsane ve ben sadece sıradan biriyim.

Mesele şu ki, o sürtükten nefret ediyorum; zaten hayatımın çok büyük bir kısmına hükmediyor. Çoğumuzun benzer bir sese sahip olduğundan şüpheleniyorum, kendimizden nefret etmemiz için elinden geleni yapan istilacı bir muhalif. John'da da bazı günler çılgına dönüşen bir ses olduğundan şüpheleniyorum.

Derin bir nefes alıyorum, soğuk avuçlarımı kalçalarımın bastırıyorum. "Saçmalıktı o zaman? Beni öpmek istemen?"

Gövdesindeki ve kollarındaki kaslar gözle görülür şekilde kasılıyor. Bir an için bana cevap vermeyecek mi diye merak ediyorum. Ama sonra cevap veriyor, sert bir tonda ve acı dolu bir sesle. "Tanıştığımız ve benden bir öpücük çaldığın gecedan beri seni öpmek istiyorum. Tadını, çıkardığın sesleri, seni tattığımda bana karşı nasıl hareket edeceğini öğrenmek istiyorum."

Gözleri ateşleniyor, dudaklarıma odaklanıyor. "Her zaman ağzını düşünüyorum. O alaycı küçük çilleri, üst dudağının yumuşak kıvrımını, alt dudağının inatçı dolgunluğunu." Bir kahkaha attı. "Stella Button, seni öpmeyi bu kadar çok düşünmem düpedüz utanç verici."

"Ama yapmayacaksın." Şu anda nasıl konuştuğumu bile bilmiyorum. İçimde lanet bir sıcaklık ve puslu bir istek birikintisi var.

"Hayır."

Bu "hayır "ı göğsüme inen bir tekme gibi hissediyorum. Bu konuyu kapatmalı ve kendimi daha fazla aşağılanmaktan kurtarmalıyım. Ama yapamıyorum. "Neden?"

Elini saçlarının arasında gezdirirken eli titriyor. "Seks işleri karıştırıyor. Özellikle de benim için. Bittiğinde ne yapacağımı bilmiyorum. Bu bizi ayırabilir, Stella. Ve seni kaybetmeyi göze alamam."

Tanrım, bana söylediği şeyler. Beni kaybedeceğini nasıl düşünebilir?

"Ya da bu bizim başlangıcımız olabilir," diye karşı çıktım, kalbim boğazımda - ellerimde, çünkü onu tam kucağına koyabilirdim.

Etkileyici ağzı bir gülümsemeyle savaşıyor gibi kıvrılıyor ama yorgun ve teslim olmuş görünüyor. "Sana aşık olmayacağım, Stells."

Acıtıyor ama bunu beklemiyor değilim. Aşk istediğimden bile emin değilim. Benim dünyamda aşk eşittir kayıptır. Artık acı çekmek istemiyorum. Ama John'u istiyorum. Sonunda bu kadarını kabul etmeye hazırım. Çünkü bunu inkâr etmek de acı veriyor. "Kim aşık olmaktan bahsetti ki?"

Gülümsemesi zayıf. "Şey, bu rahatlatıcı."

Garip bir şekilde, sesi neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor. Düşük göz kapaklarının altından ona doğru yürümemi izliyor. Her adımda kalbim daha da hızlı atıyor. Dizimi üzerine koyduğumda kanepede biraz gıcırıyor. John'un üzerine biniyorum, sanki suyun içinde akıyormuşum gibi sıvı bir durgunlukla hareket ediyorum.

İri elleri kalçalarımın yerleşiyor ve beni sıkıca kavlıyor, seksimin çentiği pantolonunda büyüyen şişkinliğe baskı yapana kadar beni yaklaştırıyor. İkimiz de nefes alıyoruz.

Başım dönüyor ve sıcaktan çalkalanıyorum, ona doğru eğiliyorum, göğüslerimin uçları çıplak göğsünü okşuyor. Elim boynunu kavlıyor ve nabzının hızlı parmak uçlarımda oynuyor. Hâlâ beni izliyor, sessiz ve hareketsiz, kasları gergin.

"John?" Fısıldıyorum, dudaklarımız onun yumuşak nefesinin benimkini gıcıklayacağı kadar yakın.

Cevap verdiğinde sesi de bir o kadar yumuşak. "Evet, bebeğim?"

"Seni öpebilir miyim?"

bir titreme geçer ve sertçe yutkunur. "Bana mı soruyorsun?" Sesindeki güvensizlik belli belirsiz ama yine de orada. Kalçalarındaki tutuşu sıkılaşıyor ve çekiştiriyor.

Koltuğumu ayarlıyorum, seksim onun şişen sikine daha sıkı bastırıyor. "Sana daha önce soran oldu mu?"

Yakından bakınca gözleri saf yeşil, kirpikleri kalın ve yumuşak; neredeyse bakılamayacak kadar güzel. Göz kırıyor, kirpikleri dalgalanıyor. "Hayır. Daha önce hiç önemli olduğunu söyleyemem."

Daha önce.

Şimdi önemli. Çünkü onu istemediğimi düşünerek, lekelenmiş olduğuna inanarak burada oturuyordu.

Parmaklarım boğazının güçlü sütununu izliyor. "Mesele şu ki, ben de seni öpmeyi düşünüyorum. İlkini çaldığımdan beri daha fazlasını istiyorum." Ben konuşurken John'un eli sırtımdan yukarı kayıyor, parmakları saçlarımın nemli sıcaklığına dolanıyor. Zevkten titriyorum, itirafım nefes nefese bir telaşla çıkıyor. "Ne zaman seninle konuşmak için ağzımı açsam, başka bir öpücük için yalvaracağımdan korkuyorum, sadece senin küçük bir tadın için."

"Stella?" diye araya giriyor, bakışları

benimkilere dikilmiş. "Öyle mi?"

"Öp beni."

Ben de yapıyorum. Ve bu o kadar iyi geliyor ki tüm vücudum sıcaklık ve ihtiyaçla erimeden önce rahatlayarak iç çekiyor. Sanki beni hissetmek, beni tatmak için sonsuza dek beklemiş gibi ağzını benimkine doğru açıyor. Ona sarılıyorum, olabildiğince yaklaşıyorum, dillerimiz kayıyor, dudaklarımız yavaşça dans ediyor.

John homurdanıyor, alçak sesle ve sabırsızca, saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. Başını eğiyor, benden daha fazlasını almaya çalışıyor. Ve bunu her yerde hissediyorum, sanki vücudum iplere bağlıymış gibi, her kası arzuyla sıkıyor. Nefes alamayana kadar böyle öpüşüyoruz, sonra nefes nefese ,

Sadece tekrar birbirlerine dönmek için. Ve tekrar. Sadece birkaç saniye süren derin, tatlı öpücükler, sonra bir tane daha, bir tane daha.

John alt dudağıımı yakalıyor ve emiyor. "Oh, kahretsin, hissediyorsun ... Sana ihtiyacım var ..." Beni yumuşak bir açgözlülükle öpüyor, elleri vücudumda geziniyor, sanki her bir kıvrımı ve eğimi ezberliyor. "Sana ihtiyacım vardı, Stells. Buna ihtiyacım vardı. Sadece buna."

Benim de ihtiyacım vardı. Ona dokunana kadar ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Dudakları boynumda geziniyor, tenime ürperti saçıyor. "Çok iyi hissediyorsun. Hem de çok iyi."

O da öyle, saçları ellerimde serin ve ipeksi, çenesi dudaklarımı gıdıklayan kirli sakallarla pürüzlü. Ve tüm bu süre boyunca bana karşı sallanıyor, kalçalarını yavaşça hareket ettiriyor, beni şehvetten hafifçe çıldırtıyor.

Ağızlarımız bir araya geliyor ve bu sefer patlıyor, kontrolümüz elimizden kayıyor. Omuzlarının sert kapaklarını avuçluyorum, parmaklarım kavıyor ve okşuyor. Elleri gömleğimin altından kayıyor, belimin yanlarını yumuşatıyor.

"Seni görmek istiyorum," diyor ağızma karşı. "Bunu çıkarabilir miyim? Çıkarabilir miyim?"

Seni görüyorum, tatlı Stella?"

Isı dalgalar halinde üzerime yayılıyor. "Evet. Evet."

Parmaklarımız birbirine dolanıyor, benimki sabırsızlıktan titriyor, lanet, boğucu gömleği birlikte çekip çıkarıyoruz. Bu beni serinletmiyor. John'un bakışları gövdemin üzerinde gezinirken daha da yanıyorum. "Çok güzel, Button."

Sade beyaz bir sütyen giyiyorum ama onun bakışları altında kendimi şeker gibi güzel ve narin hissediyorum. Geniş elleri kaburgalarımın yukarı kayıyor ve ben sırtımı eğerek göğüslerimi dışarı çıkarıyorum. Ayağa kalkıyor, kollarıyla beni sarıyor ve göğüslerimin kabarıklığına şefkatli bir öpücük konduruyor. "Her gece bunun hayalini kurdum. Seni."

Teni avuçlarımanın altında sıcak ve nemli, avuçlarımanı gezdirebildiğim her santimde gezdiriyorum.

Parmaklarının küt uçları sütyenimin kopçasını takip ediyor. "Bu da mı?" diye soruyor.

"Evet. Lütfen, John." Göğüslerim şişmiş, meme uçlarım hassas ve ağrıyor. Onun dokunuşuna ihtiyacım var. "Lütfen."

"Her şey," diyor. "Neye ihtiyacın olursa."

Sütyen kayıyor. Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır. "Oh, kahretsin. Freckles. Beni öldürüyorsun." Her birini öpmeye başlıyor, dili şeker gibi dokunuyor. Sonunda meme ucuma hafifçe dokunduğunda, başımı arkaya eğerek inliyorum.

Sıcak ağzı üzerime kapanıyor ve ritmik çekişlerle çekiyor. Dilinin ucu şişmiş ucuma değiyor ve bu hem çok fazla hem de yeterli değil, kendimi onun üzerine kıvırıyorum, kollarım boynunda, göğsüm ağzında. Sikine biniyorum, arka koltukta oturan azgın gençlermişiz gibi onu kuru kuru beceriyorum.

John meme ucumu ıslak bir patlamayla serbest bırakıyor. Geri dönmesini isteyerek ürperiyorum.

"Dokun bana," diyor, dudaklarını tenimde gezdirerek diğer göğsümü arıyor. "Lütfen. Dokun bana."

Karnı sıkı ve pürüzsüz. Karın kaslarının ortasındaki çıkıntıyı takip ediyorum. Homurdanıyor, ağzı benimle dolu. Kotunun düğmesini karıştırıyorum ve sonra elimde, sıcak, sert ve önemli. O ipeksi sıcaklığı okşuyorum, başparmağım ağlayan tacın üzerinde geziniyor ve titriyor.

"Oh, lanet olsun. Siktir. Daha fazla, Stella. Bana daha fazlasını ver."

Ağzı benimkini buluyor. Başka konuşma yok, sadece istek ve onayın yumuşak fısıltıları, muhtaç inilti ve daha fazlası için inlemeler. Öpüşmelerimiz bir karmaşa, çılgınca, ıslak, derin. Nefes alışverişleri. Titreyen nefesler. O meme uçlarımı cımbızlarken ben onun sikini kaldırıyorum ve bu çok sıcak ve güzel. Boşalmak üzereyim ve daha klitorisime bile dokunmadı.

"John..." Ona karşı sallanıyorum, inliyorum. "Biliyorum," diye mırıldanıyor, "Biliyorum."

Yükseldiğini hissediyorum, sıcak, soğuk, beni titretiyor. Bedenim uçurumun kenarında geriliyor.

Yüksek sesli bir vızıltı havayı kesiyor. İkimiz de bu sesle sıçradık. Hemen arkasından bir vızıltı daha geliyor.

Alnım onunkine yaslanıyor. "Kim o?"

"Kahretsin." John yutkunuyor, şişmiş dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Boş ver onu." Her kimse kapıya vurmaya başladı.

"Oy!" diye bağırır derin bir erkek sesi. "Kıçını kaldır ve kapıyı aç."

Nefes nefese, ikimiz de başımızı söz konusu kapıya doğru çeviriyoruz.

John'un elleri hâlâ göğüslerimin üzerinde ve ellerini kalçalarımın doğru kaydırmadan önce gerildiğini hissediyorum. "Siktiğimin sık engelleyicileri."

Bir kahkaha atıyorum ve onun sıcak göğsüne yaslanıyorum. Hâlâ biraz başım dönüyor ve nefesim kesiliyor. John dudaklarını başımın tepesine bastırıyor. "Çocuklar," diyor nemli saçlarıma doğru. "Kendilerini akşam yemeğine davet etmişler. Unutmuşum."

"Neden acaba?" diye mırıldanıyorum ve zayıfça gülme sırası ona geliyor.

"Siktir," diye inliyor, uzun ve acılı. Ama görünüşe göre bu yakın zamanda gerçekleşmeyecek. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." John kendini sakinleştirmek için burnundan yavaşça nefes alıyor.

Empati kuruyorum. Çok heyecanlıyım, seksim zonkluyor, ıslak ve istekli bırakılmış. İçimden bir ürperti geçiyor ve John bana sitem dolu bir bakış atıyor, parmakları kalçalarımı biraz daha sıkı kavırıyor. "Kıpırdama," diye uyarıyor, "yoksa seni dinlerken sikeceğim."

"Bunun bir tehdit olması mı gerekiyor?" Sertleşmiş meme ucunun sevimli küçük diskine bakarak soruyorum. Acıyı yalayıp uzaklaştırmadan önce nazikçe ısırarak istiyorum. "Çünkü ben buna maruz kalmaya hazırım." Ama kabadayılığım ve acı dolu iniltisine rağmen onu rahat bırakıyorum. Lanet olsun, siki güzel görünüyor, kalın ve şehvetle kararmış. Sanki beni geri çağırıyormuş gibi bana doğru sarsılıyor. Ve ben baştan çıktım. Hem de çok baştan çıktım.

Kapı acımasız bir ısrarla tekrar çalıyor.

"Geliyorum, mı?" John bağılıyor, sesi biraz bozuk. "Umduğum şekilde değıl," diye mırıldandım.

Elini saçlarında gezdirerek zayıf bir kahkaha atıyor. Gergin göğsünü ve karın kaslarını ter kaplıyor. "Göl bakalım, Chuckles."

"Ya güleceksin ya da arkadaşlarını öldüreceksin." Sütüyenimle mücadele ediyorum. Ben de terliyim, göğüslerim şişmiş ve hassas. Gömleğimi tutup başımın üzerine çekiyorum ve ayağı kalkıyorum. "Ben kapıyı açayım. Sen tamir et..." Elimi ısrarla sertleşen aletine doğru sallıyorum, "hepsini."

Ayağı kalkıp kot pantolonunu yukarı çekmeden önce, "Sanırım şu anda saklamaya çalışırsam kırabilirim," diye homurdanıyor. Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Bunun için üzgünüm, Button. Bunu telafî edeceğim." Bana yumuşacık bir öpücük veriyor ve sonra aceleyle banyoya doğru ilerliyor.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

STELLA

JOHN'UN oturma odasında tek başıma, parmaklarımı saçlarımda gezdiriyor ve gömleğimi düzeltiyorum. Berbat durumda olduğumdan eminim; dudaklarım hassas ve muhtemelen morarmış görünüyor. Ama bunlar rockçı. Sekse alışkınlar ve ben hiç utanç duymuyorum. Aksine, bizi rahatsız etme konusundaki acemiliklerine sinirleniyorum.

Ön kapıyı açtığımda hâlâ soğukkanlılığımı korumaya çalışıyordum. Hayatımda gördüğüm tartışmasız en muhteşem adamla yüz yüze geldiğimde aniden kayboluyor. Eşikte duruyor, ince gri bir takım elbise içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş, mürekkep siyahı saçları salon ışığında parlıyor, su rengi gözleri odaklanarak keskinleşiyor. Yemin ederim ki onu görünce dizlerimin bağı çözüldü. Ama beni gerçek bir zevkle soluk soluğa bırakan şey bu değil.

Bir başka parlak mavi göz beni büyüledi. Tam o anda biraz aşık oldum. Çünkü adamın göğsünde bebek, hayatımda gördüğüm en sevimli bebek. Ufaklık bunu açıkça biliyor ve tombul yumruğunu sallarken bana sakızlı bir gülümseme veriyor.

"Aman Tanrım. Sakin ol kalbim."

Takım elbiseli adam ifadesini değiştirmez, ama gözlerini gururla parıldayan bir şey doldurur ve onu birdenbire

İnsan. Bebeğin karnına koruyucu bir el koyuyor. Ve işte yumurtalıklarım gidiyor. İçimden mutlu bir iç çekiş çıkarken alevler içinde patladıklarını hissedebiliyorum.

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var," diyor yanındaki başka bir adam. Onu fark etmemiştim bile, bu yeterince şok edici çünkü adam seksi, bebekli adamın havalı mükemmelliğinde değil, sivri, rahat bir şekilde. Bu adam kadınların akın ettiği bir adam, kalplerini kırsa bile onlara iyi davranacağını biliyor. Bu yönüyle John'a çok benziyor.

Tanıdım. O Whip Dexter, Kill John'un başçısı. Bana dostça ama değerlendirci bir gülümseme veriyor. "O bebek mavilerine bir bakarsan kadınlar su birikintisine dönüşür."

John omzumda beliriyor, üzerinde bir tişört var ve mağdur görünüyor. "Tanrım, sen de Scottie'nin yüzüne kanmıyorsun, değil mi?"

"Scottie?" Boş boş sordum.

"Beni kastediyor," diyor Ateşli Bebek Baba, aksanı da takım elbisesi kadar net.

Beni işe alan adam bu mu? Tabii ki o. Sesini tanıyorum. Scottie gözlerimle karşılaşıyor ve siyah kaşlarından biri hafifçe yukarı kalkıyor. Bebeği öve öve bitiremediğimi gayet iyi biliyor ama belli ki John'u düzeltmeye hiç niyeti yok. John şikayet edip dururken bunu merak ediyorum.

"Cidden, bu çok utanç verici. Mutlu bir evliliği var, biliyorsun."

Sinirden tüylerim diken diken oldu. Az önce dilimi John'un ağzına soktum ve o benim Scottie'ye aşık olduğumu mu düşünüyor? Öte yandan, adam muhteşem, her erkeği nasıl ürkütebileceğini görebiliyorum.

Alay ediyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Oh, Tanrı aşkına, ben bebekten bahsediyordum." Küçük miyavlamasına aptalca bir yüz ifadesi takınıyorum. "Öyle değil mi? Seni sevimli küçük dostum."

"Küçük dostum," diye tekrarlıyor Whip gülümseyerek. "Bunu sevdim."

John üzgün görünme nezaketini göstererek bir nefes verir. "Doğru. Felix. Onu orada görmedim. Hey, küçük adam."

"Benim muhteşem yakışıklılığım dikkatini dağıttı, değil mi?" Scottie alay ediyor. "Bunu çok duyuyorum."

John ona parmağını çevirir.

"Adı bu mu?" Scottie'ye sordum.

"Evet, bu benim oğlum, Felix Tiberius Scott."

Felix, "Muhteşemliğime saygı duy, kadın!" dercesine yumruğunu kaldırıyor.

Scottie oğluna *Star Trek* ismi mi vermiş? İkisine de biraz daha aşık oldum. Gerçi Scottie, sıradan bir hayranlıktan başka bir şey için fazla soğuk ve fazla güzel. Peki ya bebeği? O tombul yanakları ısırarak istiyorum.

"O muhteşem."

"Teşekkür ederim." O buyurgan kaşlar bir kez daha kalktı. "Bayan?"

Bildiği halde kibarlık olsun diye soruyormuş gibi garip bir hisse kapılıyorum. John ve ben birbirimizin yerine konuşuyoruz.

"Ben-"

"O-"

Whip sözümüzü kesti. "Maddy, değil mi?" Bana masum bir gülümseme veriyor. "Jax bana komşusu Maddy için yemek hazırladığını söyledi."

Maddy mi? Maddy de kim? Kaskatı kesildim, yüzüm beton gibi oldu. Diğer komşulardan biri için "yemek" mi hazırlıyordu? Ben sadece birçoğundan biri miyim?

"Ah, hayır, ben ..."

John sinirli bir ses çıkarır. "Bu Stella, Maddy değil. Tanrım, bence onun Maddy olmadığı gayet açık, seni pislik."

Tamam, bu acıttı. Acımamış gibi davranmam. Scottie ve Whip'i içeri sokarken John'a ters ters bakıyorum ama tek kelime edemiyorum çünkü Scottie dönüp tuhaf ve yoğun bakışlarıyla beni olduğum yere mıhlıyor. "Sonunda tanıştık, Bayan Grey."

Oh, kahretsin. John'la iletişim kurmamam gerekiyordu. Ve işte buradayım. Yakın, kişisel temas halinde. Ağzımı açtım ve sesimin gittiğini fark ettim.

"Cidden ona benimle konuşmamasını mı söyledin?" John her şeyi ortaya döküyor.

Scottie ona şöyle bir bakar ve Felix tükürük baloncukları üfler.

"Evet, ben Stella Grey. John ile görüşmememi söylediğinizi biliyorum ama-"

"Evet," diyor John, "dondurmamı çaldığında o plan da suya düştü."

Artık ölü bir adam olan John'a döndüm. "Hey! Nane şekerimin her yerine pençelerini geçirmişsin. Şimdi geri aldım." Her kelime kaburgalarına bir dürtme ile noktalanıyor.

John bir çığlık atarak geri sıçradı. "Tanrım, şu bıçaklı parmağını sakınleştir. Ve ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, Stella Button. Bahsetmeme gerek var mı-" "Bir kelime daha edersen seni kuduz bir gelincik gibi ısıtırım."

John bir an bana bakakalıyor, sonra bir kahkaha patlatıyor; gözlerinden yaşlar gelmesine neden olan, omuzlarını titreten bir kahkaha.

Sinirli bir nefes çektim. "Ben ciddiyim. Gazabımdan kork, rockçı çocuk."

Daha sert gülüyor. Gözyaşlarının arasından "Durdur şunu," diye mırıldanıyor. "Karnım ağrıyor."

"Kıç külçesi," diye mırıldanıyorum, bu da onun neden oluyor.

Bir bebeğin mırıltısı beni duraklatıyor ve tamamen unuttuğum bir izleyicimiz olduğunu fark ediyorum. Isı yüzüme hücum ediyor ve tenimi karıncalandırıyor. Oh, lanet olsun. Mahcup bir halde John'a dirsek atıyorum ve yavaşça Scottie ve Whip'e dönüyorum.

Whip geniş ve memnun bir şekilde sırtıyor ve beni dehşete düşürerek John'un gülüşünü kaydediyor. "Üzgünüm," diyor bana, "ama bunun gelecek kuşaklar için kaydedilmesi gerekiyordu."

John'un onu kaybetmesinin neden bu kadar önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama Scottie'ye o kadar odaklanmışım ki umursamıyorum. "Özür dilerim," diyorum işverenime. "Gerçekten öyle demek istememişim."

Scottie'nin kara kaşları yukarı kalktı. "Bu çok yazık olur Bayan Grey. Kuduz bir gelinciğe öykünen bir kadın tarafından alaşağı edilmesi gereken biri varsa o da Jax'tir."

Tanrım, gerçekten kuduz gelincik dedim. Süzölüp saklanmak istiyorum. Sonra John ayıldı. "Hey," diyor öfkeyle, "ben ne yaptım?"

"Bir liste çıkaralım mı?" Scottie hiç heyecanlanmadan mırıldandı. Sonra bana döndü. "İçiniz rahat olsun Bayan Grey, amacım sizi sinirlendirmemektir. Kesinlikle Jax'le buluşmanızı engellemek değildi."

"Ona John diyor," diye belirtiyor Whip, hâlâ garip bir şekilde mutlu.

"Bu benim adım." John, Whip'in kulağına bir fiske vurur ve Whip kafasına vurmak için uzandığında ulaşamayacağı bir yere doğru dans eder. John, Scottie'ye ters ters bakar. "Ve sen, Bay Hain, böyle devam edersen Sophie'ye aldığın bebek arabasının Ebeveyn Yönergesi'ne uygun olmadığını söyleyeceğim."

Küçük Felix öfkeli bir ciyaklama yapar.

Scottie solgunlaşır, kibirli kaşları kırışır. "Tamamen yalan. Sen bu kadar alçalmazdın."

"Dene beni." John burnunu çekiyor, çenesi kalkıyor. "Kapımı kırmaya çalışman yeterince kötü zaten."

Whip homurdanıyor. "Sözünü kestik, değil mi?" Bu düşünceden oldukça memnun görünüyor.

Bir kulak fiskesi daha kazanır. Whip bir şey söylemek üzereyken asansörün kapısı açılır ve tartıştıkları belli olan iki kişi dışarı çıkar.

"Uber şoförüne gülümsemiş ve iyi akşamlar dilemiş olmam ona asıldığım anlamına gelmez," diyor Rye Peterson olduğu belli olan iri yarı, sarışın bir adam. Kalın kaslı kollarının mükemmelliği onu tanımlamak için yeterli. "Rye Peterson'ın Kolları"na adanmış bir Tumblr var.

Yanındaki kadın Brenna. Tıpkı parti gecesinde olduğu gibi, uzun saçlarını omzunun üzerinden at kuyruğu yapmış. "Onun numarasını almış olman seni tam bir yalancı yapıyor."

Elleri öfkeyle kalkıyor. "Ne yapmam gerekiyordu? Ona geri mi atsaydım? Sonra da sosyal medyada bir kadına kötü davranan pislik Rye olarak anılırım. Ve sen bunu biliyorsun." Eğilip onun alanını daraltıyor. "Yani, sen benim reklamcım mısın, değil misin?"

Brenna ona soğuk bir bakış atıyor. "Reklamcınız olarak, aletinizi pantolonunuzun içinde tutmanızı tavsiye ederim."

Gülümsemesi karanlık. "Bana kıskançlık gibi geliyor, Berry."

"Berry?" Whip sessizliklerini bozarak tekrarlıyor. "Onun için bir evcil hayvan adın var mı?"

İkisi de donup kalıyor, Brenna ahududu pembesine dönüyor. Empati kuruyorum. Biz kızıkların bu kadar kolay kızarması berbat bir şey.

Felix sessizlikte cıvıldıyor. Brenna eteğini düzeltiyor ve topuklarını mermere vurarak bize doğru ilerliyor. "Felix Tiberius, adamım." Küçük yumruğunu kaldırıp avucuna vuruyor.

John kapı aralığından geri çekilir. "Tüm bu dramı içeriye taşıyabilir miyiz lütfen?"

"Drama yok," diye garanti veriyor Brenna. "Sadece birinin koca kafasıyla uğraşıyorum." "Hangi kafadan ?" Rye sahneye bakarak söylüyor. "Çünkü Benim iki kafam var tatlım ve ikisi de büyük."

Herkes çatı katına girerken Brenna, "Ben öyle duymadım," diye şarkı söylüyor.

"Sophie nerede?" John, Rye'in itirazlarını keserek sorar.

"Annesiyle dışarıda." Scottie bar olarak kullanılan Biedermeier büfeye doğru ilerliyor. "Üzüntülerini ilettiler."

John kapıyı kapatmadan asansör tekrar çalar ve gümüş mavisli saçları olan güzel bir kadın dışarı çıkar. 1940'ların pinup'larına benziyor ama mavi tulum ve kırmızı Chucks giymiş ve elinde büyük bir teneke yemek kabı tutuyor. "Özgürlük!" diye haykırıyor çok iyi bir *Cesur Yürek* taklidiyle, ellerini zaferle havaya kaldırmış.

Scottie ve Felix'in ona bakışlarından Sophie olduğunu tahmin ediyorum.

John ona yanağından bir merhaba öpücüğü verir. "Tanrıya şükür. Sen burada olmadığın için Scottie'nin ruh haliyle uğraşmak istemiyorum."

Scottie homurdanır. "Bunun için sana karşı hâlâ huysuz bir aptal olacağım." Ama Sophie'ye gülümser. "Hayatım, adamların seni özlemiş." Felix onaylarcasına ciyaklıyor.

Sophie, "Benim yakışıklı çocuklarım," diye mırıldanarak onları öpücüklere boğuyor. İki erkek de buna hiç aldırılmıyor gibi görünüyor. Aslında ikisi de Sophie'nin bakımı altında mırıldanıyor. John'a döner. "Akşam yemeğini hazırladığını biliyorum, bu yüzden tatlı olarak biraz *bibingka* getirdim." Sözleri kesiliyor ve gözleri bir tür içselleştirilmiş şokla büyüyor. "Lanet olsun, anneme dönüşüyorum. Çabuk, biri şu lanet yemeği alsın ve şeytan çıkarma ayini yapsın!"

John kıs kıs güler. "Çok geç, olan ."

"Oh, o şeytani ağzını kapat." Onun koluna vuruyor ve sonra gülümseyerek bana dönüyor. "Merhaba, ben Sophie. Senin hakkında iyi şeyler duydum."

"Gerçekten mi?" Utanç verici bir gıcırtyla çıkıyor.

"Oh, evet. Gabriel, Jax'i delirttiğini söylüyor." Neredeyse ışınlanıyor. "Bu gerçekten de harika bir şey."

"Hayatım," diye araya girdi Scottie yumuşak bir sesle, "Jax'i rahat bırak. Kriz geçirecek ve asla yemek yiyemeyeceğiz."

"Dikkat et, Stells," diye mırıldanıyor John. "Görünüşe göre yakında kriz geçireceğim."

"En azından seni delirttiğimi biliyorum."

"Bunu zaten biliyordun, Button." Doğru.

Kapıyı kapatıyor ve ben de ona yaklaşıyorum. "Maddy kim?"

Gözlerindeki aşırı sevgi dolu bakış bende çılgılık atma isteği uyandırıyor. Özellikle de kıskandığımı bildiği için. "Maddy, benim sevgili tatlı Stella'm, yetmiş dört yaşındaki komşumuz, ara sıra yalnız kaldığımda beni evine kabul ediyor."

Vücudum sarkmadan önce bir saniye boyunca sersemlemiş bir geyik gibi bakıyorum. "Oh."

Kendini çok beğenmiş ve buna hakkı da var. "Yine de çıkardığın o kıskanç hırıltıya bayıldım."

"Ben *hırlamadım*." Bana dik dik baktığında burnumu kırıstırıyorum. Tamam, hırlamış olabilirim. "Maddy, Bayan Goldman mı?" İlk adı neydi? Madeline mi? O olmalı. Yine de ona Maddy demeyi hayal edemiyorum.

John başıyla onaylıyor. "Onunla tanıştın mı?"

"Birlikte öğle yemeği yedik. Aramızda çöpçatanlık yapmaya çalıştı."

"Gerçekten mi?" Sesi memnun olmuş gibi. "Bu da onun harika bir zevki olduğunu kanıtlıyor."

"Kafanı büyütme, John. Hâlâ kapılardan sığman gerekiyor."

Gülümseyerek kırıışmış burnuma sevgiyle dokunuyor. "Sana olan zevkinden bahsediyordum."

Gah. Cazibesıyla beni öldürecek. Beni içinde sadece külotumun yüzdüğü bir şehvet birikintisinde bulacaklar.

"Hey," diye sesleniyor Rye bize, "birbirinize kalp gözüyle bakmayı bırakın da yemek yapalım. Ben acıktım."

John'un ağzı karışır. "Benim adamlarım söz konusu olduğunda ders bir: Rye tam bir pisliktir."

"Bunu duydum!"

"Ben de seni kastetmiştim!" John başını sallayarak ve sessizce gülerek elimi tutuyor ve beni mutfığa götürüyor.

Ve işte o zaman Kill John'un dörtte üçüyle akşam yemeği yiyeceğimi anladım. Daha da önemlisi, John'un en yakın arkadaşlarıyla birlikteyim. Birdenbire gerildim.

JOHN

STELLA ailemin büyük çoğunluğuyla tanışmak . Gerçek ailemle yani. Annem, babam, büyükannem, büyükbabam, teyzelerim ve amcalarım var. Bir tanesi bile

artık beni kabul etmiyor. Ben bir utanç kaynağıyım. Birincisi, rockçı olduğum için. İkincisi, akıl sağlığı "sorunlarımı" alenen ifşa ettiğim için. Onlar için edep her şeyden önemlidir. Kimse sahnede dönüp durmaz, sevişmekle ilgili şarkılar söylemez. Ve kişi kesinlikle kamuya açık bir şekilde kendi canına kıymaya çalışmaz. Görünüşe göre, bu pisliği kapalı kapılar ardında yaparsınız ve ailenin bunu düzgün bir şekilde örtbas etmesini beklersiniz.

Ailem kanlarının maviliğiyle gurur duyar ve her üyesinin buna uygun davranmasını bekler. İngiltere Kraliçesi ile tanıştığım, her iki genç prensle de takıldığım ve Kraliyet Sarayı'nın sponsor olduğu etkinliklere saygıdeğer ailemin herhangi bir üyesinden daha aşına olduğum düşünüldüğünde, bunu çok ironik buluyorum. Belki de sorun budur, kendi şartlarımla başarılı oldum.

Durum ne olursa olsun, Killian ve Libby dışında, dünyada en çok sevdiğim insanlar şu anda burada. Stella da öyle. Sikim rahatsız edilmekten pek hoşnut olmasa da ve taşaklarım fena halde ağrısa da, Stella'nın dostlarımla tanışmasından memnunum.

Rye kışını kanepeye yaslar. "Hiç yemek kokusu almıyorum."

"Yemek yapmayı unuttum," diye itiraf ediyorum yüzümü buruşturarak. Unutkanlığım ile ünlüyüm ve bu insanları kızdırıyor.

Whip elini omzuma attı ve sıktı. "Yapacak daha iyi işlerin vardı." Stella'ya doğru başını sallıyor. "Anlıyorum, dostum."

Stella'nın dikkatimi dağıtmadığını bile iddia edemem. Ama pamuk şekeri pembesi gibi kızarması Whip'in karnına dirsek atmama neden oldu. "Kes şunu."

Vuruşu gülerek karşıladı ve sonra mutfığa yöneldi. Brenna ve Sophie de onu takip ediyor ve üçü birlikte buzdolabını karıştırmaya başlayıp kızartmak için aldığım iki bütün tavuğu buluyorlar.

Whip fırını açarak, "Hadi şu yemeği başlatalım," diyor.

Geri kalanımız yemek hazırlarken Sophie ve Scottie, Felix'le birlikte bize bakıyorlar. Stella ve ben lavabonun yanında durup patates soyuyoruz, kollarımız arada bir fırçalanıyor ve

Sonra. Bu her olduğuunda, birbirimize bir bakış atıyoruz ve Stella utangaç bir şekilde gülümsüyor. Bu bende onu öpme isteği uyandırıyor. *Her seferinde.*

Bu kadının o kadar farkındayım ki, hiç komik değil. Ve vuruldum. Gülünç derecede aşık. Daha da kötüsü, artık onun tadını, ağzımda, ellerimin altında nasıl hissettiğini biliyorum. O benim yeni favori şarkım; onu tekrar tekrar çalmak istiyorum.

Hazırlık bittikten sonra yemek pişirme işini ben devralıyorum, çünkü bu işte en iyisi benim. Rye ve Whip yolda olmakla ilgili hikayeler anlatırken Stella gülüyor. Ve budala oldukları için, hikayelerin benim utanç verici anlarım etrafında dönüyor.

"Peki ya ilk *Rolling Stone* röportajı?" Brenna yardımsever bir şekilde araya giriyor.

"Oh, Tanrı aşkına." Yenilgiyle elimi kaldırıyorum.

Stella'nın bakışları mutfak adasının etrafında dolaşıyor ve herkesin şeytani sırıtışını görüyor. "Ne oldu?" Belli ki acımdan zevk alıyor. Küçük fahişe.

Brenna hikayeyi anlatırken adeta baş döndürüyor. "Bu Kill John'un ilk *Rolling Stone* röportajı. Büyük zaman, değil mi?" Stella beklentiyle başını sallıyor.

"Jax ve muhabir başından beri flört ediyorlardı," diyor Whip biberiye doğrarken. "Gerçekten iğrençti."

"Sadece seni görmezden geldiği için," demek zorunda hissediyorum kendimi.

Hiç duraksamadan beni tersledi ve hikâyesine devam etti. "İşleri ve Bay Smooth onun numarasını almak için yanaştı."

Başımı sallıyorum, yüzüm sıcak.

Stella'nın gözleri kocaman ve masmavi. "mu?"

"Bu fikri şok edici bulduğunu bilmek rahatlatıcı, Button," diye kestirip atıyorum. "Ama hayır."

"Hayır," diye onaylıyor Whip kıs kıs gülerek. "Tam olarak değil."

Rye kocaman sırıtıyor, gözleri küçük mavi üçgenler oluşturuyor. "Orada öylece duruyordu, 'Ee, bebeğim,' derken birden sallanmaya başladı

kafasını çevirdi, garip bir suratla..."

O anda herkes yüzünü buruşturuyor, dudaklarını büzüyor, burun delikleri bir şey kokluyormuş gibi açılıyor ve Stella gülmeye başlıyor. Hepsi gülüyor. Hatırladıkça yüzümü buruşturuyorum.

Rye konuşurken hâlâ gülüyor. "Biz de 'Bu da neydi lan?' dedik. Ama Jax hiçbir şey olmamış gibi davranıyor ve onunla tekrar konuşmaya çalışıyor."

Brenna beni çok iyi taklit ederek, "Ama yine sallanmaya başladı," diyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, uzun zaman önce yaşadığım utancın yankıları tenimde uğulduyor.

" oluyordu?" Stella benden arkadaşlarıma bakarak soruyor. Cevap veremiyorum. Whip benden önce davrandı.

"Konuşmak için son bir kez ağzını açtığında birdenbire öksürmeye başladı, öğürüyordu."

Rye neredeyse sevinçten ağlayacak. "Ve muhabir geri çekiliyor, bu kanatlıyla konuşma zahmetine girdiği için gerçekten pişman görünüyor, ama ona iyi olup olmadığını soruyor." Rye gözlerini siler. "Ve Jax diyor ki..."

Hain arkadaşlarım hep bir ağızdan haykırıyor: "Ben... bir... yuttum. ... böcek."

Herkes gülüyor. Ben de güldüm, isteksizce. Berbattı ama komikti. "Lanet olası sivrisinek benimle uğraşıyordu. Tüm röportaj boyunca beni takip etti."

Stella kıs kıs gülerken bir elini koluma koyuyor, gülmemek için kendini zor tuttuğu belli olsa da gülümsemesi parlak. "Zavallı bebek."

İçimdeki her şey ısınıyor, dikkatim onun bana dokunduğu yere odaklanıyor. İki saat önce beni bir daha görmek istemeyeceğini düşünmüştüm. Karanlık, alaycı düşüncelerin girdabına kapılmıştım. Beni tekrar ışığa doğru çekti.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma yapıştırmak istiyorum. Onu yatak odasına götürmek ve kıvrımlı vücudunun topografyasını öğrenmek istiyorum. Arkadaşlarımla buradan defolup gitmesini istiyorum. Çok istiyorum. *İstiyorum, istiyorum, istiyorum.*

Çenesi düşük arkadaşlarım fark etmez.

Rye hâlâ konuşuyor. "Muhabir ona komik olmaya çalıştığını ve bunu başaramadığını düşünüyormuş gibi bakıyor. Ama belli ki ona bir şans vermek istiyor. Ve dedi ki, 'Bu *Overboard*'dan bir alıntı mıydı? O benim en sevdiğim film!"

Stella bir kahkaha patlatıyor. "O yapmadı."

Rye başını sallar. "Jax bir an boşluğa düşüyor ve sonra ciddi bir tavırla başını sallayıp onun da en sevdiği film olduğunu söylüyor. Hepsi bu kadar sürdü. Soğukkanlılık geri geldi."

Brenna gözlerini devirerek, "Jax'ın gücü işte böyle bir şey," diye mırıldanıyor. Bir elimi göğsüme koydum. "Ne diyebilirim ki? Benim saçmalık fu'm güçlüdür."

Neyse ki arkadaşlarım muhabirle takıldığımdan bahsetmedi. Ve tüm zaman boyunca, benden *Overboard*'dan alıntılar yapmamı isteyip durdu. Filmi hiç izlemediğim için bu gerçekten talihsiz bir durumdu. Çok garipti.

Geçmişimden pişman değilim. Gençken seksle hızlı ve gevşek oynadığım için pişman değilim. Genel olarak, kendimden zevk almıştım. Hem de çok. Asla Saint John olamayacağım ama Whip'in neden gündelik sekse veda ettiğini şimdi anlıyorum. Hiç kendim olamadım. Hiç gerçek bir şey yaşamamıştım.

Ne yazık ki, sorunumun özü burada yatıyor. Stella ile seks yapmak istiyorum. Onu ve sadece onu istiyorum. Ama bağlanmanın tehlikeleri var. Birine bağımlı olmak hiç de iyi bir şey değil. Beni karanlık ruh halimden çıkarması için ona güvenemem; bunu kendim yapmalıyım.

Ve bu eşit bir değişim değil. Stella bana çok şey sunabilir. Karşılığında ben ne sunabilirim? Orgazm mı? Elbette, bu harika, ama bunu başka bir yerde de bulabileceğini bilecek kadar gerçekçiyim - eğer bulursa beni öldürmeyeceğinden değil. Çok az mahremiyetim var ve benimle birlikte olan her kadın

onunki de aynı derecede kötü bir şekilde işgal edildi. Belki daha da kötüsü, çünkü çok fazla bok kafalı ünlü erkeklerin sevdiği kadınları yıkmaktan zevk alıyor.

Aşk. Boğazım kurudu ve sıkıştı.

Scottie dirseğimi göstererek, "Dostum, et suyunu kesmek üzeresin," diyor.

"Tamam." Ateşi kısıyorum, biraz daha et suyu ekliyorum ve odaklanmaya çalışıyorum.

Bana yan gözle bakıyor, dudakları titriyor ve onu tekmelemek geliyor içimden. Ama yapmadım. İnatçı bir kararlılıkla bitiriyorum. Tüm çabama rağmen, bir kulağım masayı hazırlayan Sophie ve Brenna ile birlikte gülen Stella'da kalıyor. Rye ve Whip yeni ritimler hakkında kulağımı çınlatırken, onun gülümsemesini ve basit bir keyifle kızarmasını izliyorum. Biramı içiyorum ve her şey olağanmış gibi davranıyorum.

Ama Pazar rostosu için oturduğumuzda, onu , onunkinin yanındaki sandalyeyi seçiyorum. Elim boynunun yumuşak, pürüzsüz ensesine gidiyor. Arkadaşlarımla konuşuyorum ve kızıl altın rengi saçlarının ipeksi telleriyle oynuyorum. Stella mutlulukla bana izin veriyor, sanki durmamdan korkuyormuş gibi kıpırdamadan duruyor.

Hiç sanmıyorum. Sonunda ona dokunmak için can atarken olmaz.

"Tamam o zaman..." Scottie çatal bıçak takımını boş tabağına yerleştirirken, "Brenna ve ben düşünüyorduk."

"Oh, kahretsin," diye mırıldanır Whip.

Rye'in ağzı sessiz bir onaylamayla bükülüyor. Scottie ve Brenna'nın genel olarak planladıkları dehşetten mi yakınıyorlar bilmiyorum. Ya da daha spesifik bir şeyden mi? Çünkü Scottie'nin baktığı kişi benim.

"İkinizin Harika İkiz güçlerinizi kullanmanızı sanıyordum," diyorum, kolumu Stella'nın sandalyesinin arkasına dayayarak.

Brenna'nın küçük burnu bir kokuyla kalkıyor. "Sadece kötülük için kullanıldığında." Rye homurdanıyor. "Sen entrikalar çevirdiğinde, her şey kötü oluyor."

"Çabuk Scottie," diyor Rye'a bakarken, "dev bir su tabancasına dönüşmem gerekiyor."

Scottie lazer gözlerini tekrar bana çevirmeden önce uzun uzun iç geçiriyor.
"Kötü haberlerin taşıyıcısı olmaktan nefret ediyorum-"

"Hayır, ," diyor Whip yanak bükerek.

"Ama ofisimin önünde kamp kurmuş bir basın ordusu var," diyor Scottie.
üzerinde.

"Bence onlara cinayet denmeli," diyor Sophie, küçük bir salıncakta sallanırken
Felix'in kolunda. "Bilirsin işte, kargaların öldürülmesi gibi?"

Scottie'nin dudakları seğiriyor. "Uygun bir karşılaştırma, sevgilim." Yüz
ifadesi tekrar sertleşir. "Kill John'un kapı eşiğine bir basın cinayeti yerleşti.
Brenna'nın ofisi telefon yağmuruna tutuluyor."

Kıvrınma dürtüsüne direniyorum ve bu konuyu Stella'nın önünde açması hiç
hoşuma gitmiyor. Ama onlara gösterdiğim tek şey yumuşak bir gülümseme. "O
zaman 'yorum yok' de ve yoluna devam et."

Brenna bir ahududu patlatır. "Olmaz, Jaxy-ay! Bu, *hızlıca çevirmemiz
gereken* anlaşmalardan biri."

Scottie rahat görünmek için kolunu masaya dayıyor, oysa duruşundaki her
şey net bir verimlilik sergiliyor. "Daha bu sabah bir kadın aradı ve geçen hafta
onunla yattığını ve enfeksiyon kapmasından korktuğunu söyledi."

"Saçmalık. Aylardır kimseye dokunmadım-" Ağzımı kapattığımda kelimeler
havada kayboldu. Tüm bunları itiraf etmek istememiştim.

Ama dışarıda bir yerde ve herkes bana iki kafam varmış gibi bakıyor.

"Şey," diyor Brenna, zorlanarak, "bu..."

"Beklenmedik," diyor Whip, sonra da öksürerek "erkek fahişesi" diyor.

Onu tersledim, sonra Scottie'ye bir bakış attım. "Dokunduğum son kadın..."
Yüzümü buruşturuyorum.

"Bayan STD Külot?" Rye tedarik eder.

Hem Sophie hem de Brenna onun

kulaklarına fiske vurur. "Hey!"

"Onu böyle utandırma," diyor Sophie. "Hele de böyle ayyaş ayyaş gezerken."
"Amin," diyor Brenna.

Rye kaşlarını çatır ve kulaklarını ovuşturur. "Jax'in sorunuyla ilgilenebilir miyiz?"

Brenna ona baskıcı bir bakış fırlatıyor ama sonra ciddileşiyor. "Düşünüyorduk da, eğer bir ilişkiniz olsaydı..." Bakışları Stella'ya yöneliyor. "Yerleştiğinizi gösteren ciddi bir şey."

Sarsılarak doğruluyorum, elim Stella'nın sandalyesinden kayıyor.

"Brenna..." Uyarımı görmezden geliyor. "Stella, bunun çok şey istemek olduğunu biliyorum-" Alarm omurgamda hızla yükseliyor.

"Bekle bir-"

"Ama birkaç haftalığına Jax'in kız arkadaşı gibi davranmayı düşünür müsün? İyi para veririz."

"Kafayı mı yedin sen?" Bağıriyorum, masadan geriye doğru itiyorum. Sandalye arkamda sallanıyor. "Ona eskort dediğim için Stella'nın beni affetmesini sağladım ve sen burada ondan kiralık kız arkadaş rolü oynamasını mı istiyorsun?"

O kadar kızgınım ki önümü bile zor görüyorum. "Lanet olsun, lanet olsun... Ben tekrar yapıştırmam gereken kırık bir kap değilim. Beni *tamir* edemezsin. Burayı çiğnemeye hakkın yoktu ve-"

"John." Stella elimi tutuyor ve sıkıyor. Adımı söyleme biçiminden, birkaç kez söylediğini düşünüyorum.

Tüm masa sessiz, arkadaşlarım farklı rahatsızlık ya da şok ifadeleriyle bana bakıyorlar. Stella hariç hepsi, o da bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Sorun değil," diyor. "Bunun senin fikrin olmadığını biliyorum."

"Öyle olmadığına emin olabilirsin," diye çıkıştım, hâlâ sarsılmıştım, sonra bir nefes verdim. "Button, özür dilerim."

Başını iki yana sallar. "Olma. Sadece yardım etmeye çalışıyorlar." Hâlâ elimi tutuyor ve tekrar otururken parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. Stella asık suratlı Scottie'ye ve sinirli Brenna'ya bakıyor. "Bunu yapabilirim."

"Hayır," diye araya girdim, sesimi zorlukla aynı seviyede tutarak. "Kesinlikle olmaz."

"Neden olmasın?" Stella'nın gözleri kısıldı. "Senin bir kız arkadaşına ihtiyacın var. Ben bir profesyonelim. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Dürüst olmak gerekirse, bu bir tekme. Yine de bir yanım gülmek istiyor - ne de olsa bir haftadan kısa bir süre önce onu işe almaya çalışmışım. Ama bunu pek de komik bulmuyorum. Acıtıyor.

"Bize izin verin," diyorum arkadaşlarıma, gözlerim Stella'da. Elini sıkıca tutuyorum ve onu terasa doğru götürüyorum. O da arkamdan geliyor, belli ki bir kavga bekliyor. İyi ki de bekliyor çünkü kavga edecek.

OceanofPDF.com

ON YEDİNCİ BÖLÜM

STELLA

JOHN gerçek bir öfke içindeyken görülmeye değer. Onu tanıdığım kadarıyla ya "sen bilirsin" diyen bir rock'çı ya da eğer havasındaysa yalakanın teki. Ama bu farklı. Zayıf vücudu adeta titriyor, tüm o gevrek kasları sımsıkı gerilmiş ve terasa çıkıp üzerime yürürken altın rengi teninde göze çarpıyor.

Yeşil ateş gözlerini aydınlatıyor. "Ne oluyor Stella?"

Bir takma adın olmaması bir ceza gibi geliyor. Ve bu ne kadar berbat bir şey? Cam kapıyı kaydırarak kapatıyorum çünkü arkadaşları dinlerken bu konuşmayı yapmak istemiyorum. "Neden buna karşı çıkıyorsun? Daha bir hafta önce benden istedikleri şeyin aynısını istiyordun."

Yanaklarının rengi açılıyor. "Bunun aptalca, sik kafalı bir öneri olduğunu kabul ettim." Bana doğru tedirgin bir adım attı. "Anlayamadığım şey, daha önce seni açıkça üzdüğü halde neden şimdi kabul ettiğin."

Omuz silkiyorum. "Daha önce bana ihtiyacın yoktu. Şimdi var."

"Sana daha önce ihtiyacım olmadığını düşünüyorsan yanılıyorsun."

Gözlerindeki bakış nabzımı . "Ama şimdi değil mi?"

Şimdi, bir kız arkadaşla görünmen gerektiğinde. Seni anlamıyorum."

Ona yardım etmek istediğimi nasıl anlamaz? Hayatımdaki tüm insanlar arasında en çok ona yardım etmek istiyorum. Ve o bana izin vermiyor.

John bir elini saçlarında gezdiriyor. "Senin hizmetlerini kullanan başka bir pislik olmak istemiyorum."

"Onlar pislik değil, John. Bu benim işim. Sevdiğim bir iş." Ya da eskiden öyleydi.

Şimdi o kadar emin değilim.

Kaşlarını çatarak uzaklara bakıyor. "Belki ilk başta değiller. Ama arkadaşlığı ve ödemeyi sürdürmek isteyenler?" Bakışları benimkilerle çarpışıyor. "Sen haklıydın, daha fazlasını hak ediyorsun. Bunu sakın unutma."

"Unutmuyorum," diyorum hayal kırıklığıyla bir elimi havaya kaldırarak. "Biriyle istikrarlı bir şekilde görünmeye ihtiyacın var. Bunu senin için yapabilirim."

"Yapabilir misin?" diye tersledi, burun delikleri alevlendi.

"Evet," diye karşılık veriyorum. "Tekrar soruyorum, senin ne?"

Bir adım daha atar. "İki saat önce göğüslerini avucumun içine almıştım ve dilimi boğazına sokmuştum-"

"Klas, John," diye araya girdim, ateş basmıştı.

"Ve mükemmeldi," diye karşılık veriyor. "Uzun zamandır yaşadığım en iyi duyguydu, daha iyisini hatırlamıyorum."

Dizlerimin bağı çözüldü, nefesim yumuşak bir "Oh" ile kesildi.

"Evet, 'oh,'" diyor kuru bir sesle, kaşları kızgın gözlerinin üzerine iniyor. "Ve işte düşünüyordum, sonunda. Sonunda düşünmeden edemediğim kızın tadına bakıp ona dokunabildim ve sonra ne oldu? O ve benim iyi niyetli ama baş belası arkadaşlarım onun benim *sahte* kız arkadaşım olması gerektiği konusunda anlaştılar."

Bana bir bakış fırlatıyor ve bunun öfke değil, incinmişlik fark ediyorum. Anında kendimi küçük ve korkunç hissediyorum. "Kahretsin," diye fısıldıyorum, ona bakarak.

Ağzı acıyla buruşuyor ama bir şey söylemiyor. "John."

Sertçe yutkunuyorum. "Özür dilerim."

Ona doğru bir adım atıyorum ama o benden kaçıyor, şehre bakarken omzunu bana veriyor. "Unut gitsin. Önemli bir şey değil."

"Evet, öyle."

John arkasını döndü. "Evet, öyle," diye onaylıyor ve bana doğru adım atıyor.

Ben daha kıpırdayamadan beni şok edici bir kolaylıkla kaldırıyor, iri elleri popomu kavıyor. Otomatik olarak bacaklarım beline dolanıyor, ellerim omuzlarını kavıyor. İki adımda beni duvara yasladı, uzun, sert vücudu benimkine baskı yapıyordu.

"Senin için yeterince gerçek değil miydi?" diyor ağızma karşı, dudaklarımız zar zor sürtünüyor. Göz kapaklarım titriyor. Nefesi ılık ve içtiği şarabın kokusunu taşıyor. "Seni ne kadar istediğimi hissetmedin mi?"

Şimdi hissediyorum, sert, kalın bir varlık seksimi dürtüyor. Kalçalarım kasılıyor ve o da bunu hissediyor. Sert bir ses çıkarıyor ve artık konuşmak yok. Öpüşü hızlı, acımasız, umutsuz, açgözlü. Dudaklarımız birbirininkine bastırıyor, şekillendiriyor, ısıyor, emiyor. Dili pürüzsüz, kaygan bir şekilde benimkinin üzerinde kayıyor. Bir süpürme ve bir dalma, daha derin, okşama, alma. Beni ateşliyor, inletiyor ve sızlatıyor, daha fazlasını, onu istiyorum.

Ağızlarımız sevişirken John bana doğru sallanıyor, elleri kıcımı daha sıkı kavıyor. Başım dönüyor ama ihtiyacım o kadar ağır ki kendimi güçsüz hissediyorum. Geri çekildiğinde, ağızım onunkini kovalıyor, dudaklarım şişmiş ve ıslak. Ama o başını eğiyor ve boynumu emiyor, o hassas deriyi çekiştiriyor.

"Sahte istemiyorum, Stella." Ağız kulağımın tepesine dokunuyor. "Bunun için para ödemek istemiyorum. Numara yapmak istemiyorum."

Ellerim onun ipeksi, dağınık saçlarında. Kalçalarım onun o güzel sert aletine sürtünüyor. "Ne istersen alabilirsin." Şimdi nefes nefeseyim, meme uçlarım gergin ve acıyor. "Ne istersen."

John hareketsiz. Dilinin ucuyla boynumda beni sarsan bir noktaya dokunuyor. Başını kaldırmadan önce oraya yumuşak bir öpücük konduruyor. Gölgelemin içinde gözleri parlıyor. "Benimle ol. Birlikte düşelim, Button."

Sonbahar. Gerçekten düşmek. Bunu yaparken kendimi hissedebiliyorum, tutunacak hiçbir şey olmadan o hızlı düşüşü. Beni kurtaracak hiçbir şey yok. Cehennem kadar korkutucu. John'un gözlerindeki bakışa bakılırsa, o da bunu biliyor ve bundan korkuyor. Ama yine de istiyor.

"Aşık olmayacağını söylemiştin."

Gözlerimle buluşmadan önce bakışları yüzümde geziniyor. "O gece seni terk ettim çünkü birine aşık olacaksam bunun senin için olacağını biliyordum." John alnını benimkine yaslıyor ve göz kapaklarını indiriyor. "Ben hiç aşık olmadım. Bu fikir beni çok korkutuyor ve kendime sürekli birlikte olmamamız için nedenler söylüyorum. Ama gerçekten çekip gitmekle karşı karşıya kaldığımda? Kanepede yaptıklarımızdan sonra mı? Hayır." Başını sallıyor. "Sikeyim hayır. Bunu yapamam. Seninle denemek istiyorum."

Zaten o çıkıntının üzerindeyim. "Tamam."

Vücudu bir an için sertleşiyor ve sonra gülümsüyor. Güneşin buzu eritmesi gibi, parlak ve sıcak ve beni aydınlatıyor. O anda akkor haline geliyor ve ben nefesimi tutuyorum. Ayak parmaklarımda hissettiğim hızlı, derin bir öpücükle onu benden alıyor. Ağzımı daha fazlası için açarak inliyorum.

John veriyor, sanki seçtiği uyuşturucuymuşum gibi öpüyor ve öpüyor. Sonra acı dolu bir iniltiyle geri çekiliyor. "Kahretsin, beni baştan çıkardın."

"Güzel," diye inliyorum boynuna doğru, oraya sokuluyorum. "Beni yatağa götür." Yanağını yanağıma yaslıyor, vücudu titriyor. "Yapamam."

Parmaklarım göğsüne doğru kayıyor. Tanrım, güzel bir göğsü var. Sert, belirgin. Yalamak istiyorum. "Arkadaşlarına eve gitmelerini söyle, gidebilirsin."

John kıkırdıyor ve titreşimler aşırı hassas tenimi gıdıklıyor. "Hayır, bebeğim." İç çekerek bir adım geri atıyor ve beni dikkatlice ayağa kaldırıyor. Sallanıyorum ve dizlerimin bağı çözülüyor. Ama kollarımdan tutuyor ve bana kısmen saf, tatmin olmuş bir erkek sıcaklığı, kısmen de acı dolu bir pişmanlık içeren bir gülümseme veriyor. "Bunu doğru yapacağız. Sana kur yapacağım."

Parmaklarım onun sert pazularının üzerinde kıvrılıyor. "Bana kur yaptığını düşün." Titrek bir kahkaha attı. "Randevuları kastetmiştim. İşleri ağırdan almak."

Seksimin ıslak ve zonklayıcı olduğu düşünüldüğünde, "yavaş" düşüncesi işkence gibi geliyor. "Neden?"

Eli yanağıma okşamak için yukarı kalkıyor ve başparmağının sert kenarı şişmiş alt dudağıma okşuyor. "Buna bencillik diyebilirsin ama ben

randevu, sizi daha iyi tanırken sekse kadar çalışma beklentisi. Çünkü sen sıradan bir seks gibi basit bir şeye dönüşemeyecek kadar önemlisin. Seni bu yüzden kaybetmek istemiyorum."

Kalp atışlarım boğazımda, göğsümde boş bir ağrı. Sanki her şeyi görüyormuş gibi bana bakıyor. Sanki etrafı insanlarla çevriliyken yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyormuş gibi. Sanırım bunu benden daha iyi biliyor. Sesi karanlıkta ılık bir bal gibi. "İnsanlar hep senin onları memnun etmeni istiyor. Sana daha fazlasını vermeme izin ver. Gerçek bir şey."

"John..." İlk kim hareket eder bilmiyorum. Belki ikimiz de.

Beni kollarıyla sarıyor, eliyle başımı kalbinin güçlü attığı göğsüne bastırıyor. "Bunun nereye varacağını ya da bu işte iyi olup olmayacağımı bilmiyorum ama bu yolda seninle birlikte olmak istiyorum."

Yumuşak bir kakhaha attım. "Bu işte iyi olacaksın. Zaten öylesin."

Orada sessizce duruyoruz, birbirimize tutunuyoruz. Ellerim gömleğinin altından sıcak tenine ulaşıyor ve titriyor. Gülümseyerek ona daha fazla bastırıyorum. "Tamam, ama hiç seks yok mu?" Gözleriyle buluşmak için başımı geriye eğiyorum. "Beynim bunun iyi bir fikir olduğunu kabul edebilir ama vajinam küçük bir aşüfte. Eğer görmezden gelinirse surat asacaktır."

John bir kakhaha patlatıyor, göğsü benimkine değişiyor. "Tanrım, senden hoşlanıyorum."

Sesindeki hayranlık beni onun yanına itti. "Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok."

"Ama ben öyleyim," diyor içtenlikle. Çenesini hafifçe başıma yaslıyor. "Gerçekten hoşlandığım son kız altıncı sınıftaki Pippa Hicks'ti. Tatlı kızdı. Eteğinin altına bakmama izin vermişti."

Homurdanıyorum. "Tipik."

Sesine kakhahalar karışıyor. "Ayrıca bana matematik astarımızın cevaplarını da verdi."

Alev alev yanan yanaklarımı gizlerken gülümsemem göğsünün duvarına çarpıyor. "Bu tamamen farklı bir hikâye." Teni parmak uçlarımda altında pürüzsüz ve sıcak. "Ben de senden hoşlanıyorum."

"Güzel." Bana bakıyor ve ağzından bir sırıtış yayılıyor. "Merak etme. Senin küçük tatlı kediciğine gereken ilgiyi göstereceğim." Bir çığlık atarak geri çekiliyor, çimdiklerimden kaçıyor ve gülüyor. "İlk başta tam servis yemek alamayabilir, ama onu memnun edeceğim."

Onu tekrar çimdikliyorum ve o gülmeye devam ediyor, kollarımın aramızda sıkışması için beni sarıyor. Kahkahası kesiliyor. "Ve öpüşüyoruz." Bakışları ağzıma iniyor, sıcak ve imrenerek. "Hem de çok."

"Çok," diye cevap veriyorum şaşkınlıkla.

Onun ifadesi de şaşkın. "Seni öpmek en sevdiğim şey haline geldi."

Dudaklarım hala şiş ve hassas. Bu plana tamamen varım, ama onun istediği gibi gideceğini sanmıyorum. "Daha önce hiç bir kızla sadece öpüştün mü John? Seks yapmadan oyalandın mı?"

Kaşlarının arasında küçük bir kırısklık oluşuyor. "Hayır. Neden?"

Sırıtiyorum, kenetlenmiş ellerim açılıyor ve göğsünün sert duvarına bastırıyor. "Sanırım tahmin ettiğinden daha fazla baştan çıkmak üzeresin."

John'un gözleri eğlenceyle parlıyor. "etmeyeceğim, Button."

"Göreceğiz bakalım."

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

JOHN

"Suddenly Stella "nın sözleri beynimde dolaşırken . En iyi çalışmalarımın çoğunda olduğu gibi, şarkı planlanmamıştı, basitçe ortaya çıktı ve zihnime yerleşti. Sabah çayımı içerken birkaç mısra yazıyorum, sonra ilham perimle buluşmak için dışarı çıkıyorum.

Beni gülümseyerek karşılıyor, saçları güzel yüzünün etrafında bir gün batımı gibi parlıyor. "Kahvaltı yaptın mı?"

"Sadece bir fincan çay."

Kolunu benimkine doladı. "Hadi o zaman, New York'taki İngiliz."

"Nereye gidiyoruz?" Bugün Stella bana kendi dünyasından bir parça gösteriyor. Kabul ediyorum, çok merak ediyorum. Elbette, birbirimize endişe verici bir oranda rastlıyor gibiyiz, ama yaptığı her şeyi bilmiyorum. Hayata nasıl baktığını bilmiyorum. Ben dünyaya sadece kendi gözlerimle baktım. Daha fazlasını yapmayı hiç umursamadım... Stella'ya kadar.

"Her yerde," diyor.

Stella'nın sadece Manhattan'da yaşamadığı, onun bir parçası olduğu kısa sürede anlaşılıyor. Hayatım boyunca ara sıra bu adada yaşadım ama hiç Stella'yaşadığı gibi yaşamamıştım. , herkes

onu tanıyor. Bir simitçiye giriyoruz ve tezgâhın arkasındaki iki adam aşık Marlon Brando'lar gibi hemen "Stella!" diye bağıyor.

Onları selamlıyor, her zamanki gibi arsız. "Tony. Murray. İyi görünüyorsunuz çocuklar."

Aslında, bıyık cılası için yürüyen reklamlara ya da çikolata ve akasya meyvesi ya da başka bir şey tadında olan hipster butik biraların sözcülerine benziyorlar.

Mors bıyıklı, kaslı bir İtalyan olan Tony, The La's'ın "There She Goes" şarkısının berbat bir yorumuyla Stella'ya serenat yaparken, Stella büzülüp gülüyor. Mekan tıklım tıklım dolu ve biz sıramızı beklerken insanlar Stella'ya bakıyor, belli ki kim olduğunu merak ediyorlar. Ben onun hemen yanında duruyorum ve bir kişi bile bana bakmıyor. Bu harika bir şey.

Tezgâha geldik ve sırim gibi, gür sakallı Murray her zamankinden isteyip istemediğini sordu.

Stella bana baktı. "Aklında bir sipariş var mı?" "Her zamanki ne?"

Gülümsemesi nazlı. "Bunu seçip seçmeyeceğini görmen gerekecek."

En kötü ihtimalle nefret ederim ve daha sonra yiyecek başka bir şey bulurum. Ama damak tadımızdaki ürkütücü benzerlikleri düşününce, bundan şüpheliyim. "Sen ne yiyorsan ben de ondan alacağım."

"İki, Marco. Ve kahve." Bana bir kez daha baktı, ben de başımı salladım. "Şunu üç kahve yapalım."

Murray boyun eğerek başını sallar. "Sen çok iyisin, evlat."

"Sıradan bir aziz," diye kestirip atıyor ama alınmamış görünüyor.

"Üç mü?" Murray siparişini almaya giderken mırıldandım. "Ne kadar susadın?"

"Üçüncüsü bize göre değil," diyor Tony gelip onunla konuşmadan önce. Ona karısı Glory'nin her an ikinci çocuklarını doğurabileceğini anlatıyor. Stella beni arkadaşısı John olarak tanıttığında elimi sıkıyor. Ve sonra ona minestrone tarifini beğenip beğenmediğini sormaya devam ediyor.

Murray siparişimizi verirken, "Eminim benim elmalı kek tarifim kadar iyi değildir," diyor. Stella kahve ile uğraşırken, ben yiyecek poşetini alıyorum ve ona ödeme yapıyorum. Bana baskıcı bir bakış fırlatıyor, ben de omuz silkerek karşılık veriyorum. Flörtümün parasını ödemek üzere yetiştirildim. Bunun cinsiyetçi olup olmadığından emin değilim, çünkü de erkeklerden hoşlansaydım bunu yapardım.

"Birbirlerini tamamlıyorlardı," diyor diplomatik bir şekilde. "Akşam yemeği için çorba. Tatlı olarak pasta."

Artık sohbet edemeyecek kadar meşguller ve bize el sallayarak veda ediyorlar.

"Bunu Union Square Park'ta yiyebiliriz," diyor dışarıda. "İki blok ötede."

"Bana her zamanki halinin ne olduğunu söyleyecek misin?"

Kocaman sırtıyor. "Otlı krem peynirli ve füme mersin balığı balığı balığı ile her şey simit."

Adımlarım kekeliyor. "Stells, nefesimiz insanları korkutacak."

Hafif bir kakhaha . "İyi ki seks yapmamamız gerekiyor." Ona yan gözle bakıyorum. "Ancak öpüşmek, üzerinde anlaşmaya varılmış bir etkinlikti, Stella. Hazırlıklı ol. Sarımsağa karşı cesur olacağım."

Union Meydanı'nın girişinde, kaldırım tebeşir sanatıyla kaplamakla meşgul yaşlı bir adamın yanında durur. Adam iyidir, resimleri canlı renklerle doludur. Eski ustaların -Leonardo, Michelangelo ve yanlarında elmas taklidi giyen bir Elvis ve somurtkan bir James Dean- son derece ayrıntılı röprodüksiyonları var.

Sanatçı başını kaldırıp Stella'ya dişlek bir sırıtışla bakıyor. "Yıldız Kız."

"Ramon. Biraz kafein istersin diye düşündüm." Ona bir fincan kahve uzatır.

"Sen bir meleksin," diyor bir yudum almadan

önce. "Yıldız Kız olduğumu sanıyordum," diyor.

"All Star Kızları melektir," diye ısrar ediyor Ramon. "Şimdi senin portreni yapacağım."

"Daha sonra gelip bakacağım," diye söz veriyor.

Başıyla onayladıktan sonra
tekrar yola koyulduk. "Bu
adam iyi," diyorum ona.

"Öyle." Kaşlarının arasında bir kırıksıklık toplanıyor. "Ama o kendi
dünyasında. Bazen akli başında oluyor, bazen olmuyor. Kendine bakmayı
unutuyor, bu yüzden çevredeki insanlar ellerinden geldiğince ona yardım ediyor."

Sadece insanlar değil-Stella.

"Gerçekten de herkese göz kulak oluyorsun, değil mi?" Bunun için ona
hayranlık duyuyorum.

Ama belli ki ilgiden hoşlanmıyor. Yanakları pembeleşirken kaşları çatılıyor.
"Değil... Ben sadece... Ben istemedikçe kimse benimle ilgilenmedi ve bunun
nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Eğer yardıma ihtiyacı olan birini görürsem,
sadece... harekete geçerim."

Kolumu omuzlarına doluyorum ve başının tepesine bir öpücük
konduruyorum. "Seni Yıldız Kız yapan da bu."

Ağaçların altında bir bankta yemek yiyoruz. Simitlerimiz hâlâ sıcak ve
yumuşak. "Bu acayip güzel," diyorum bir lokmanın etrafında. "Cehennem gibi
sarımsaklı ama güzel."

Gözleri parlıyor, yanakları onu bir sincaba benzeten yiyeceklerle dolu. "Sana
söylemişim."

Yutkunuyor, dudağındaki krem peynir parçasını yalıyor ve yaz mevsimindeki
bir çocuk gibi sırtıyor. Kahve fincanları ve sandviçlerden oluşan dağınıklığın
üzerine eğilip onu öpüyorum. Bir itiraz çığılığı dudaklarımda titreşiyor ve
gülümsüyorum, uzaklaşmıyorum.

"John," diye tekrar itiraz ediyor, ağzı benimkinin üzerinde, "Kokuyorum."

"Seni uyarmıştım." Alt dudağını ısırdım, sonra emdim. "Biraz sarımsak beni
vazgeçirmez."

Kokmuyor ama. Belki de aynı şeyi yiyen insanların fark etmediğine dair eski
bir atasözüdür. Ya da belki de onu öpmeyi her şeyden çok istiyorum. Ama o
sadece Stella tadında, dilimde şekerleme gibi tereyağlı tatlı. Ağzı yumuşuyor ve
bana doğru eğiliyor, parmakları

Omzumu, yakamın kenarını izliyor. O dokunuşu omurgamın tabanında hissediyorum.

Güneşin altında öpüşüyoruz, dudaklarımız birbirini tanıyor. Garip bir şekilde, ikimiz de öpüşmeler arasında nefes nefese gülüyoruz. Neredeyse devrilene kadar sallandığımızı fark etmiyorum bile.

Kolum bizi desteklemek için dışarı fırlarken, diğeri Stella'nın omzuna dolanarak onu bana doğru çekiyor. Kıs kıs gülüyor ve dudaklarımı son bir kez onun gülümseyen ağzına bastırıyorum. "Başımı döndürüyorsun, Yıldız Kız."

Mavi gözleri bana parlıyor. "İşte sana Yıldız *Lordu*."

"Marvel idollerime bulaşma, Button. Seni Peter Quill ile ilişkilendirmek çok yanlış olur. Bazı şeyler kutsaldır."

Stella eğlenerek başını sallıyor, ama sonra dikkati çevredeki parka takılıyor ve biraz daha dik oturuyor. "Bana nerede olduğumu unutturuyorsun."

Kızarmıyor ama omuzları kendini küçültmeye çalışır gibi biraz ve utandığını anlıyorum. Çok istememe rağmen ona tekrar dokunmuyorum. "Sevgini herkesin önünde göstermekten hoşlanmıyor musun?"

Dudakları titriyor. "Emin değilim." Başını hafifçe sallıyor, dudağının kenarını ısırtıyor. "Daha önce hiç yapmadım. Sen yaptın mı?"

Halka açık gösteriler mi? Evet. Cinsel ilişkilerimin çoğu açıktaydı. Parti sonrası odada sakso, koridorda şipşak, otel süitlerinde grup seks. Koltuğumda kayıyorum, parke bank aniden gerçekten rahatsız edici bir hal alıyor. Geçmişte yaptıklarımın tam olarak utanmıyorum. Ama bunu Stella ile yaptığım şeyle bir tutmak bana çok yanlış geliyor.

Beni dikkatle izliyor ve gülümsemesi çarpıklaşıyor. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, öyle olduğunu tahmin ediyorum."

Boğazımı temizliyorum. "Aslında, yapmadım." Kaşları inançsızlıkla çatıldığında, gözlerini kendi gözlerimle tutuyorum. "Daha önce hiç sevgi söz konusu olmamıştı."

Bunun katlanmayı zorlaştırması çok komik. GörünüŖe göre ikimiz için de. Çünkü ikimiz de parkta neler olup bittiğiyle birdenbire fazlasıyla ilgilenmeye başladık. Kahvemden aceleyle bir yudum aldım. Düz beyaz, kremalı ve hızlı içilemeyecek kadar sıcak. Ardından gelen sessizlikte dilimin ucu ısırıyor.

Stella sandviçinden bir ısırık daha alıyor, sonra düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Seni öpmeyi seviyorum. Özel ya da kamusal alanda, fark etmez."

Sıcaklık yavaşça göğsümün üzerine yayılıyor ve gülümsüyorum.

"Ama göğüslerimi ellemek konusunda sınırı çiziyorum. Bu özel zaman eğlencesi," diye bitiriyor sözlerini, beni güldüren açık sözlü bir pratiklikle.

"Not edildi."

Yemeğimizi bitirdikten sonra Stella beni Broadway'den SoHo'ya doğru yürüyüşe çıkardı. Yine garip bir tanınmama fenomeni yaşıyorum ve bunun alnıma düşük bir şapka takmamdan kaynaklandığını sanmıyorum. Bir yıldız gibi parlayan Stella. Dükkândaki kızlar onu tanıyor, köşede saat satan adamlar onu tanıyor. Amin adında bir adam, dükkânının önünden geçerken ona buz gibi bir şişe su uzatıyor. Bunun için para almıyor. Ne de olsa Stella bir gün kayıp kedisini bulmasına yardım etmişti.

Suyundan bir yudum aldıktan sonra, "Yıldız Kız'ı unut, sen Manhattan'ın Kraliçesisin," diyorum.

Stella homurdanıyor. "Bir yerde yeterince uzun yaşarsan, insanları tanırsın."

"Hiç sanmıyorum." Başımı sallıyorum, burnundaki çillerin tarçın serpintisine, pırıl pırıl buklelerinin attığı her adımda nasıl zıpladığına bakıyorum. Nasıl olur da onun hakkında bir şarkı yazmam? O şiirin ete kemiğe bürünmüş hali. "Hayatım boyunca ara sıra burada yaşadım ve kimseyi senin kadar tanımıyorum."

"Sam'i bilirsin."

"Kim gitar satıyor. Müzik sektörü dışında kimseyle iletişimim yok." Gözlerinde acıma görmek istemediğim için ona bakıyorum. Ama o

yüz ifadesi düşünceli bir şekilde yürüyor ve ben kendimi daha iyi açıklamaya çalışıyorum.

"İnsanları sevmediğimden değil. Herhangi bir yıl içinde yüzlerce insanla tanışıyorum. Sadece hiçbir zaman özellikle bir sohbet başlatmayı beceremedim." Stella'ya onca zaman sataşmadan duramamış olmam büyük bir mucize.

"Sen aynı zamanda bir rock yıldızı olan içine kapanık birisin." Gözlerinde bir sırıtış beliriyor. "İşte bu kadar. Performans sırasında canlanıyorsun ama performans bittiğinde yalnız kalmak istiyorsun."

Bir an düşündüm ve homurdandım. "Bu doğru. Tanrım, içine kapanık biri için ne meslek ama."

"Yapabilseydin başka bir şey seçer miydin?" Sesi gerçekten ilgileniyormuş gibi geliyor.

"Hayır." Tereddüt bile etmedim. "Ben seviyorum. Tüm tuzaklarına rağmen, tüm varlığımla seviyorum." Ellerimiz birbirini buluyor ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Yine de eğlence için sahne almayı özlüyorum. Müzik yapmanın basit keyfi. Ben müzik yaptığımda herkes kendini kaybetti..." Yavaş bir nefes alıyorum. "Her neyse, plağın içindeki bir atlama gibiydi, hepimizi yoldan çıkardı. Ama geri aldılar. Ben hariç."

Mavi gözleri bulutlandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bugünlerde numara yapıyorum, Stells. O sahneye çıkıyorum ve sanki benim bir yankımmış gibi hissediyorum. Sanki çok uzaklardaymışım gibi hissediyorum. Bazen o ilk günleri düşünüyorum, bir kulüp sahibini çalmamıza izin vermesi için ikna etmek zorunda kaldığımız ve sonunda biri kabul ettiğinde minnettar olduğumuz günleri." Eski anılar ağzımı buruşturuyor. "Gerçekten yeni ve berbat olduğumuz zamanlarda, sırf arkadaşlarımızdan başka biri bizi duyabilsin diye kaldırımda çaldığımız zamanlar olurdu. O zamanlar umutluydum. Müzik benim havamdı, üzerimden yükselen su değil."

Neden ona yüklendiğimi bilmiyorum, sadece grup dışından biriyle, beni dinlemesi için para vermediğim biriyle konuşmak iyi hissettiriyor. Stella'nın grubumdaki biriyle kurduğum tek gerçek bağ olduğunu fark ettim.

sadece benim için olan bir yetişkin hayatı. Bu berbat bir şey mi yoksa hepimiz bu izole sosyal baloncuklarda mı yaşıyoruz bilmiyorum ama hoşuma gidiyor. Şimdi ona bakıyorum, hiç acıma hissetmiyorum, sadece onaylıyorum.

"Yeniden özgürce nefes almak istiyorum, Button. Bu mantıklı mı?"

Gözlerini uzaklara dikip düşünürken burnu kırılıyor. "Sanırım bir noktada hepimiz o suyun içimize dolduğunu hissetmeye başlıyoruz. Hepimiz o havayı istiyoruz."

"Sen de mi boğuluyorsun?" Yumuşakça soruyorum.

Dalgınca başını sallıyor. "Bazı günler." Caddede esen bir rüzgâr yüzündeki havayı savuruyor ve kaldırımdaki insanlar bir nehirdeki taşlarmışız gibi etrafımızdan akarak hızla geçip giderken hareketsiz durduğumuzu fark ediyorum.

Stella bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "En son ne zaman sadece müzik için sahne aldın?"

"Sam'in dükkanında senin için çaldığımda." Sonu pek iyi bitmedi ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Bence bunu tekrar yapmalısın. Hadi gidelim."

"Bekle, nerede?" Gözlerinde bir ışık var; bir şeyler planlıyor. Stella tarzı şeyler.

Elimi sıktı. "Göreceksin."

"Bu kelimeleri bu tonda en son duyduğumda Rye hepimizi sarhoş etmiş ve kollarımızı tıraş etmenin harika bir fikir olduğuna bizi ikna etmişti."

Stella bir adımı kaçırıyor, neredeyse kaldırımdan düşüyordu. Onu kendime doğru çektim, kolumu beline doladım. Bana gülüyor, sesi kısa ve şaşkın. "Hepsi bitti mi?"

"Evet. Tekrar çıkarken çok fena kaşındı," diye homurdanıyorum, gülümsemeye karşı koyarak. Bunu gençliğin cehaletine bağladım ama sadece üç yıl önceydi.

"Kadın sorunları dünyasına hoş geldiniz," diye tersliyor Stella. "Brezilya ağdasını denedikten sonra konuşalım."

Neredeyse tökezleme sırası bende.

"Balık gibi ağzını açmayı bırak," diyor bir başka . ", gitmemiz gerek."

"Bekle. Ağda maceraların hakkında konuşabilir miyiz? Ya da bugünlerde ne yaptığın hakkında bilgi verebilir misin?"

Ne yazık ki yürümeye devam ediyor ve beni takip etmek zorunda bırakıyor.

Sonunda Battery Park'a varıyoruz ve Stella bir grup genç ve düzensiz müzisyenin yanında durup çalmaya başlayınca bir fikir ediniyorum. Ve büyük bir geri adım attım. "Olmaz. Hayatta olmaz, Button."

Gözleri geniş ve masum. Mükemmel bir maskaralık. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Senin küçük şeytani aklını sandığından daha iyi tanıyorum. Onlarla birlikte çalmamı istiyorsun, değil mi?"

Gözlerini kırptırıyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor. "Tamam, iyisin." Homurdanıyorum. "Dediğim gibi, seni tanıyorum."

Yanaklarına sıcak bir renk yayılıyor. "Kahretsin, şimdiden tahmin edilebilir." "Cehennem gibi. Beni her zaman şaşırtıyorsun. Bu beni azdırıyor."

Pembenin daha derin bir tonunda kızarıyor ama sonra üzücü dikkat dağıtma girişimimden kurtuluyor ve yenilenmiş bir kararlılıkla kolumu çekiştiriyor. "Bu çocuklar her hafta sonu buradalar ve hiç para almıyorlar."

"Çünkü kokuyorlar." Ters ters bakınca elimi kaldırıyorum. "Hadi ama, senin kulakların var. Korkunçlar. Lafı dolandırmaya gerek yok."

"Korkunç olduklarını biliyorum. Ama sen değilsin."

"Ve, ne? Oraya gidip, hey, ekipmanını ödünç alabilir miyim ve profesyonel yalamalarımle seni sahneye çıkarabilir miyim demem mi gerekiyor?" Yüzümü buruşturdum. "Tam bir otuzbirci gibi görüneceğim."

Stella bileğimi sıkıca kavıyor, sanki dönüp kaçacağımı düşünüyormuş gibi. . Yapabilirim. Ama beni tutabileceğini düşünmesi çok şirin.

Onu omzuma atıp yanımda götüreceğim.

"Tamam," diyor, "belki de aptalca bir fikir - henüz kabul etme. Beni bir dinleyin."

"Bir şey söylemeyecektim," diye yalan söyledim.

"Oraya gidip onlarla çalmayı, belki birkaç şarkı söylemeyi teklif ederseniz, bunun nasıl sonuçlanacağını bilemezsiniz."

"Fikirlerim var," diye mırıldandım. "Hiçbiri iyi değil."

"Ama sen *bilmiyorsun*," diyor ısrarla. "Senin konserlerin gibi planlı değil.

Güvenli değil. Oraya gidiyorsun ve ağ olmadan tek başınasın." Çalan gençleri inceliyorum. Bir Lincoln Park şarkısı söylemeye çalışıyorlar. Duymak acı verici.

Nasıl oynayacaklarını biliyorlar, sadece uyumlu bir şekilde değil. Onlar rehberliğe ihtiyacım var. Ve yaklaşık iki yıllık pratik.

"Bir rock efsanesi olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diyor yumuşak bir sesle. "Üzerinizdeki baskıları şahsen anlamıyorum. Ama hayattaki en iyi deneyimlerden bazılarının güvenli oynamadığınız zamanlarda gerçekleştiğini biliyorum."

"Ne zaman güvenli oynamadın?" Gerçekten merak ederek soruyorum. Bana aptalmışım gibi bakıyor. "Seninleyken, John."

Sertçe yutkunuyorum ve sonra ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum. Beni aptal yerine koydu. Ben de ona karşı güvenli davranmıyorum, ama kendimi biraz bok gibi hissediyorum çünkü bir yanım en azından benim ondan hoşlandığımı onun da benden hoşlandığını biliyor. Stella ile birlikte olmak benim için tam olarak güvenli bir zemin olmayabilir ama riskli de görünmüyor. O da böyle mi görüyor? Korkuyor mu?

Ne yapacağımı görmek için bekliyor, eli hala bileğimi tutuyor. Parmaklarının uçları nabız noktama bastırıyor, kalbimin telaşlı atışını kesinlikle hissediyor.

Utanç potansiyeli yüksek, ama zaten amaç da bu, değil mi? Müzikle risk içeren bir şey yapıyorum. En son ne zaman sahne alırken bunu hissettim? Belki on sekiz yaşındayken, hatta o zaman bile değil. Kibirli bir piçtim, değerimden tamamen emindim.

ve dünyadaki yerimi. Killian hepimizi bilinmezlikten kurtaracak kadar cesur ve atılgan olduğumu söylerdi. Yine de Killian bunu yapmakta tereddüt etmezdi. İkimiz arasında daha çekingen olan o, ama başarısız olmaktan asla korkmadı.

Zirvedeyken bile düşmekten korkuyordum.

Bir an için nefes alamıyorum. Başım sıcak ve kaldıramayacağım kadar ağır. Sonra nefes veriyorum ve hafifliyorum. "Siktir git," diye mırıldanıyorum, gerginliğin kaçtığı enseme ovuyorum.

Stella bana bakıyor. "mısın?"

"Evet, bebeğim, öyleyim." Ona hızlı bir öpücük veriyorum, sonra gruba doğru ilerliyorum, sinirlerim damarlarımda dolaşüyor, kalbim kaburgalarımı tekmeliyor. Sinirden mi yoksa riskli bir şey yapma beklentisinden mi bilmiyorum. Belki ikisi de.

Üç kişiler, hepsi erkek. Hepsi dar kot pantolon ve yırtık pırtık spor ayakkabı giyiyor. Biri benden uzun ve zayıf, kahverengi saçları gözlerine dökülüyor, sakalları yer yer sivilceli. Diğerleri oldukça kısa boylu, sarışın ve şimdiden bir kolunda etkileyici miktarda dövme var. Yırtık pırtık kıyafetler giymiş olsa da, zenginlikten gelen bir çocuk gördüğümde tanırım. Son çocuk, elinde ölümüne bir bas , benim boylarımda ve mürekkep siyahı bir mohawk saçı var. Onun yaşlarındayken bende de aynı kesim vardı. Hiç bu kadar genç olmuş muydum? Tanırım, kendimi yaşlı hissediyorum.

Yanlarına gittiğimde hepsi şaşkın gözlerle beni izliyor.

"Hey, ben Jax." Bilinen ismimi kullansam iyi olur; birkaç dakika içinde kim olduğumu saklamanın bir faydası olmayacak.

"Kim olduğunu biliyoruz," diyor sarışın olan kısık bir sesle. "Yani, buna inanamıyoruz ama biliyoruz."

Hiçbiri uzattığım elimi tutmadı ve kendimi bir pislik gibi hissetmeye başladım. Ama sonra dağınık sakallı adam uzanıp elimi sıkıyor. "Jamie. Bu Joe," diyor ağzı açık kalmış sarışından bahsederken. "Ve bu da Navid."

Mohawk saçlı adam elini kaldırıp selam veriyor.

"Büyük hayranınızız," diyor Jamie.

"Sanırım bu rahatlatıcı bir şey," diye şaka yapıyorum. "Benim bir kaçık olduğumu düşünseydin biraz garip olurdu."

Hepsi bana sanki gerçekten bir deliymişim gibi bakıyor. Rahatsız edici bir sıcaklık dalgasını bastırarak boğazımı temizliyorum. "Bana bir konuda yardımcı olabilir misiniz diye merak ediyordum."

"Ne var ne yok?" diye soruyor Navid. Elleri oldukça titriyor ama çabucak ceplerine sokuyor ve ben de onaylayan bir gülümsemeyi ısıırıyorum. Başarana kadar numara yapmak bu boktan işte önemli bir unsur.

"Şuradaki kız arkadaşım, bakmıyormuş gibi yapan sevimli kızıl saçlı mı? Şu anda onun için çalmamı çok istiyor. Merak ediyordum-"

"Al." Joe gitarını ellerime tutuşturdu. "Devam et."

"Teşekkürler." Boynunu daha iyi tutuyorum. Botlarımdan daha ucuza mal olan eski püskü bir Ibanez ama yakın mesafeler için ve nüans konusunda çok endişeli değilseniz oldukça iyi bir sesi var. "Ama benimle çalmak isteyebileceğinizi düşündüm. Şarkı söyleyebilirim."

"Hayır, hayır," diye ısrar ediyor Jamie. "Lütfen benim gitarımı da çal. Destansı olacak."

"Seninle oynayacağım," diyor Navid. Bronz teninin altında hafif gri görünüyor ama bunu iyi saklıyor.

"Ben de." Joe'nun yüzü pembeleşmiş, gitarını -eski bir Strat- kavrayarak dik ve kararlı duruyor.

". " Birkaç tel kopardım ve irkildim. "Bu akortsuz. Çok az, ama çaldığında belli oluyor."

Jamie de yüzünü buruşturuyor. "Siktir."

Ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum. "Bu, pek çok insanın duymayı öğrenmesi gereken bir şey. O zamana kadar bir akort aleti kullan." Gitarı istediğim gibi akort edene kadar telleri ayarlıyorum. "İlk başladığımda hep akortsuzdum. Killian bunun için bana kızardı."

Onun adı geçince çocuklar neşeleniyor.

"Çok zeki biri," diyor Jamie.

"Öyle," diye kabul ediyorum, arkadaşımı beni şok eden bir acıyla özliyorum.

Onu bir süredir aramamıştım. Gerçek ki, eve ne zaman geleceğini bilmek istemiyorum çünkü bu Stella'nın taşınacağı anlamına geliyor. Bu duygudan sıyrılıyorum ve şaşkın gözlerle beni izleyen gençlere dikkat kesiliyorum.

"Tamam o zaman. Beni takip edin ve dinleyin. Oynarken dinleyin. Yeni , kendi başınıza çalmaya çalışırsınız. Sadece doğru parçayı çalmaya konsantre olursunuz.

Ama siz bir gruptasınız. Bir takımın parçasısın. Benimle birlikte müzik yapın."

Hepsi başını sallıyor, Jamie bile, gerçi o dışarıda kalacak. Birkaç şarkının üzerinden geçip bildiklerini öğreniyorum. Benimkilerden hiçbirini çalmak istemiyorum. Eğer çalarsak konser -her kadar üstü örtülü olsa da- hemen bitecek. Neyse ki çocuklar bunu anlıyor ve yapmak istediğim her şeyden mutlu oluyorlar.

Birkaç klasikte karar kıldık; insanlar şarkıları biliyor ve Onlar.

Bu noktada kimse bizi fark etmedi. Sadece Stella, bir bankın üst demirine tünemiş ve pembe dudaklarında Mona Lisa gülümsemesiyle sessizce bizi izliyor.

Nirvana'nın "About a Girl" şarkısının açılış akorlarını başlatıyorum, güzel ve yavaş tutuyorum. Çocuklar tereddütlü ama kendi başlarına katılıyorlar. Şarkı söylemeye başladığım anda insanlar yavaşlıyor. Sesimi bilerek Kurt'üne benzetiyorum. Birincisi, şu anda tam olarak kendim gibi ses çıkarmak istemediğim için, ama aynı zamanda o benim idolüm olduğu ve hep öyle kalacağı için.

Öldüğünde küçük bir çocuktum, yine de kaybı onu iyi tanıyormuşum gibi acı veriyor. Farkındalık ince bir ürpertiyle tenime yayılıyor. Ben de gitmiş olabilirdim, bu anı kaçırmış olabilirdim ve bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Midem bulanıyor. Tam burada ve şimdi kendimi kaybedeceğim. İşte bu yüzden eskisi gibi sahne almaktan zevk almıyorum. Seyircinin karşısına her çıktığımda, olabileceklerin bu lanet olası hastalıklı, kaygan dehşeti beni rahatsız ediyor.

*Ama bir şey olmadı. Sen buradasın. Güneş omuzlarında parlıyor.
Hava ciğerlerinize doluyor. Buradasınız.*

Ben buradayım. Sadece ben ve müzik, tellerin parmaklarımdaki titreşimi, şarkının göğsümde ve boğazımda yarattığı gerginlik. Şarkı kendini üzerime yayıyor, rahatlıyor, yükseliyor. Soloyu çalıyorum ve neşeyle içimi ürpertiyor.

Gözlerimi tekrar açtığımda etrafımız izleyicilerle çevriliydi. Kim olduğumu fark ettiklerinden emin değilim. Umurumda da değil. Şarkı bitiyor ve kalabalığa sesleniyorum. "Selamlar, ben Jax. Sizi grubun birkaç üyesiyle tanıştırmak istiyorum."

Bu beni biraz güldürüyor. İnsanlar takdirle ıslık çalıyor. Jamie telefonuyla her şeyi kaydediyor. Çocuklar insanlara tereddütle el sallıyor. Beatles şakası yaptığım için "Hey, Jude "a başlıyorum.

Geri çekilip benimle oynayan gençlere doğru dönüyorum. Piyango vurmuş gibi , geniş sırtıyorlar, gözleri biraz şaşkın. Ama benden besleniyorlar, kendilerini toparlıyorlar. Başımı salladım ve kalabalığa döndüm. "Buna eşlik etmeniz gerekecek."

Ve yapıyorlar. Bu yüzden şarkı harika. Herkes biliyor. Herkes söylemek istiyor.

İşimiz bitmek üzereyken, açık gitar kutusundan yere para dklyor ve iki atlı polis araştırmak için yanımıza geliyor. İşimizin bittiğini tahmin ediyorum ama onlar sadece izliyorlar, müzik eşliğinde başlarını sallıyorlar.

Joe gitarını Jamie'ye veriyor. Joe da performansımızı çekmeye devam ediyor. Seyirci çok kalabalıklaşana ve polisler tedirgin olmaya başlayana kadar şarkılar alıyoruz. Şansımızı zorlamıyorum ve bitiriyorum. Bazı insanlar imza istiyor ama çoğu sadece fotoğraf ektiriyor. Adamlara teşekkür ediyorum ve Brenna'nın halkla ilişkiler numarasını veriyorum. "Size bir sonraki konserimiz için bilet ayarlayacak," diyorum.

"Saç ol dostum." Jamie ışınlanıyor.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum," diyor Joe. Parayı topluyor, tasnif ediyor. Bana uzatmaya çalışıyor, ama elimle onu geri çeviriyorum. " artık. Bu para

Benim için zevkti. Sizde kalsın."

Navid elimi tutuyor ve pompalıyor. "Cidden, teşekkürler. Çok havalıydı."

Hepimiz gülüyoruz. "Evet, ," diye katılıyorum.

Ve sonra Stella yüzünde geniş bir sırıtışla bana doğru yürüdü. Onu bir iki kez gözden kaybetmiş olabilirdim, ama tüm yol boyunca benimleydi, zihnimin arkasında bir varlık olarak beni sabit tutuyordu. İki adımda ona ulaştım ve onu kucağıma aldım. Şaşkınlıkla inledi, bacakları belime dolandı.

"Sana da merhaba," diyor gülümseyerek. "Harikaydın."

Onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum, sonra onu çekiyorum, parktan çıkarken onu rahat ettiriyorum.

"Beni tüm yol boyunca taşıyacak mısın?" diye soruyor.

"Evet. Ya da en yakın taksiye kadar." Yolumuza çıkan bir tane var. Bir elimle onu işaret ederken, diğer elimle Stella'yı tutuyorum. "Sonra eve gidip öpüşeceğiz. Hem de çok. Sonra sana yemek yaparım."

Kolları nemli boynuma dolanırken göz kapakları iniyor. "Bu plana uyabilirim."

Lanet olsun, bu kızı seviyorum. O hayatımdayken hayatımı seviyorum. Ona biraz daha sıkı sarılıyorum. "Olabilir diye düşündüm."

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

STELLA

John, "WOO STELLA" planının bir parçası olarak, birbirimizi daha önce yapmadığımız bir şeyle tanıştırmaya devam etmemizi öneriyor. "Bilirsin, birbirimizi konfor alanlarımızdan çıkaralım. Tıpkı senin benimle parkta yaptığın gibi."

"Cinsellik dışı mı?" John beni kahvaltıya götürürken soruyorum. Kahvaltı Milk Bar'da mısır gevrekli Cereal Milk dondurma. Yaratıcılığı ve arsızlığı için ona puan vermeliyim.

Sırıtmadan önce alt dudağını ısıtıyor. "Takıntı yapıyorsun, Button. Seksten bahsetmiyorum."

Azgınım; dava et beni. Son birkaç haftadır John ve ben günlerimizi aklımıza ne eserse onu yaparak geçiriyoruz. Akşamlarımızı kanepede öpüşerek geçiriyoruz.

Öpüşmek dediğimde, sadece bunu kastediyorum. Boyundan aşağısına dokunmak yok, sadece öpüşmek. Yumuşak, yavaş, ıslak öpücükler. Uyuşturucu öpücükler. Çılgın öpücükler. Gülüşmeler ve konuşmalar arasında küçük öpücükler. Emici öpücükler. Sırtımı kamburlaştıran ve bedenimi titreten derin öpücükler.

Dudaklarım acıyana ve çenem ağrıyana kadar öpüşüyoruz. Vücudum büyük, sıcak bir arzu zonklaması olana ve klitorisime tek bir dokunuş beni harekete kadar öpüşüyoruz.

Ama bana hiç dokunmuyor. Ben de sert olduğunu bildiğim sikini sıkmak için elimi sert göğsünden aşağıya doğru uzatmıyorum. Onun da benim kadar hazır olduğunu bilsem bile. Bana eğildiğinde, iri vücudu titrerken, teni terden ıslanmışken bile.

Tanrım, o anlar beni her şeyden daha çok etkiliyor - John'un kot pantolonunun içine boşalmasına ramak kaldığını görmek. Onu ne kadar heyecanlandırıldığımı bilmek çok ateşli. Birbirimize işkence ediyoruz, bu şekilde ağırdan alıyoruz. Ama çok iyi hissettiriyor. Ve onun çılgın yöntemlerinde bir şey var - birbirimizi öğreniyoruz. Derimin altına giriyor, gerekli hale geliyor.

"Daha önce tam olarak ne yapmadın?" Sesimde sert bir tonla ona soruyorum.

John bir kaşık dolusu dondurmayı dilinin üzerinde gezdiriyor, yalamadan önce dudağında altın bir tahıl parçası kalıyor. Sadece John dondurma yemeyi denemeden şehvetli gösterebilirdi. "Bu zor bir soru. Çok şey yaptım." Yeşil gözleri parlıyor. "Ama seninle değil."

"Hmmm... Heyecan verici deneyimler listem oldukça küçük."

Bana göz kırpmıyor, ifadesi neşeli. Bugün tam bir rock yıldızı, eski Patti Smith tişörtünün rengi griye dönmüş, siyah kot pantolonu dar kalçalarını sarıyor ve zayıf kalçalarından aşağı sarkıyor. "Hiç motosiklete bindin mi, Button?"

Duraklıyorum, kaşık ağzımın yarısına kadar geliyor. "İki tekerlek üzerinde ölüm mü? Hayır." John gülüyor. "Eğlenceli."

"Kaza yaparsan ne olacağını biliyor musun?" Dramatik bir şekilde ürperiyorum. "Deri kukla."

Eğiliyor ve kaşığımdaki dondurmayı kapıyor. "Mmm, kaymak gibi."

"Kendininkini ye!" Ona vuruyorum ve bir ısırık daha alıyorum.

"Ama kremanızı istiyorum," diyor göz kırparak.

"Ateşli olman iyi bir şey, yoksa şu anda öğürme suratı yapıyor olurdum."

"Bunu seviyorsun, Stella Button. Sevdiğini biliyorsun." John çenesini ellerinin arasına almış, yüksek bir eğlenceymişim gibi beni izliyor. Kalın deri bir bant

bileğini çevirerek dikkatimi ön kollarına çekiyor. Bir erkeğin kolunun altındaki ipeksi deriyi hayatımda hiç bu kadar okşamak istediğimi sanmıyorum. "Seni bisikletimle gezdirmek istiyorum," diyor.

"Tabii ki bir motosikletin var."

"Tabii ki biliyorum," diye mutlulukla kabul ediyor. ". Yolculuğumuz için iyi bir tane seçeceğim."

"Şehirde motosikletle dolaşmayacağım. Gözlerim hep kapalı olacak ya da taksiler tarafından terörize edileceğim."

Yumuşak bir ahududu üflüyor. "Siz küçük inançlılar. Ben harika bir sürücüyüm, Button. Ama hayır, şehir dışına çıkacağız, öğle yemeği yiyeceğiz, otoyollarda kığımız yanıyormuş gibi gideceğiz."

"Çok güzel bir resim. Neden endişelendiğimi bilmiyorum." İtiraz ediyormuş gibi yapıyorum ama heyecan kanımda gazoz gibi köpürüyor.

John açıkça planına dahil olduğumu biliyor çünkü ellerini birbirine sürtüyor ve sırtmasını engellemek için alt dudağını ısıyor. "Bu eğlenceli olacak. Çarşamba günü gidelim. Hava sıcak ve güneşli olacak."

ediyor olabilirim, ama planı kulağa harika geliyor - esas olarak onunla birlikte olmayı içerdiği için. Yeni müşteri kabul etmedim ve telefonuma tatilde olduğumu belirten bir mesaj bıraktım. Benim için yabancı bir kavram ama alışmaya başlıyorum. İşten uzaklaşana kadar, sadece kendim olmak ve sevdiğim şeyleri yapmaktan zevk almak için zamana ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

"Tamam, bana bisiklet üzerinde eziyet etmene izin vereceğim." Bir kaşık dolusu dondurmayı ona doğru sallıyorum. "Ama günün ikinci yarısını ben alacağım."

Bir fikrim var. Onunla paylaşabileceğim bir şey. Ona hobimden bahsetmedim, aslında kimseye bahsetmedim. Bu kendimi biraz rahatsız hissettirecek şekilde ifşa etmek olacak. Ama parkta ondan da aynısını istedim; onun için daha azını yapamam. Ve John'un ona göstereceğim şey gibi bir şey yaşamadığından oldukça eminim.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyor biz koltuklarımızdan geriye doğru itilirken.

Başımı sallayarak kapıdan çıkıp zayıf güneş ışığına doğru onu takip ediyorum. "Bu bir sürpriz."

"Çıplaklık içeriyor mu? Çünkü ben buna varım." Kaşlarını sallıyor, dilinin pembe ucu dişlerinin arasından dışarı çıkıyor.

"Çıplaklık ve çıplaklıkla ilgili yasaklamıştın, unuttun mu?" "Bu planı yeniden düşünmeye başlıyorum," diyor karanlık bir sesle.

Gülerek yan tarafını dürtüyorum ve tam cevap vermek üzereyken etrafımızda garip bir tıkırtı-çakırtı sesi patlıyor. İlk başta ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok, sadece John'un yanımda kaskatı kesildiğini fark ettim. Sonra bir grup adamın kameralarını bize doğrulttuğunu ve hepsinin "Jax!" diye bağırdığını fark ediyorum.

"Bu senin en yenin mi,
Jax?" "Nasıl
hissediyorsun?"

"Senin kadınlarını biliyor mu, Jax?"

Şok olmuş bir şekilde orada durup onlara baktım. Bunca zamandır hiçbir basın mensubu bizi rahatsız etmemişti. Parkta bunu bekliyordum. Ama hiçbir şey olmadı. Şimdi her tarafımızdalar. Gerçekten nasıl olacağına dair en ufak bir fikrim yoktu. Yarattıkları gürültü beynimi karıştırmaya yetiyor.

Onlar bize doğru bağırma devam ederken John telefonunu çıkarıp birine mesaj atıyor.

Bir çılgılık havayı deliyor ve yeni bir grup içeri dalıyor. Hayranlar. Daha önce hiç gerçek bir taraftar kalabalığında bulunmadığım için ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Aslında çok tatlı. Hayranları saygılı, bazıları utangaç, bazıları titriyor ve ağlıyor. İmza veriyor ve onlarla bir sürü selfie çekiyor. Geri çekildim ve çalışmasını izlemek için kaldırıma doğru ilerledim.

Benim John'um gitti, yerine gözlerine tam olarak ulaşmayan kolay gülümsemelerin ve o kadar derin olmayan ama daha yüksek sesli, zoraki kıkırdamaların Jax Blackwood'u geldi. Hayranlarının fark ettiğini sanmıyorum. Hayır, bir insanın tüm dikkatinin onun üzerinde olduğunu düşünmesini sağlayan o eşsiz niteliğe sahip. On kişiden yirmiye, sonra otuza çıkan bir kalabalıkta bunu başarabilmesi etkileyici.

"Jax için mi çalışıyorsun?" diye soruyor yanımdaki genç kız, gözleri merakla parlıyor. Zaten selfie çektirmiş ama oyalanarak daha fazla fotoğrafını çeken bir grup arkadaşıyla birlikte.

"Hayır, ben onun arkadaşıyım."

Birkaç kız iri gözlerle bana bakıyor. "Jax ile nasıl arkadaş oldun?" "Sen" vurgusunu kaçırmıyorum, sanki bu en yüksek kalibreli bir gibi. Belki de öyledir. Onu şimdi izlerken, daha önce yaptığımız her şey kolayca bir rüya, hayal gücümün garip bir ürünü olarak düşünülebilir.

"Ben onun komşusuyum," diyorum dalgınca.

Bir grup kız arasında bir dalgalanma oluyor.

"Şanslısın," dedi bana soran kız.

"Nerede yaşıyor?" diye soruyor bir başkası.

Başımı sallıyorum ve bir gülümsemeyi ısııyorum. "Özür dilerim. Sınıflandırılmış."

İçlerinden biri nefesinin altında "kaltak" diye mırıldanıyor. Diğerleri ters ters bakıyor ama yanımdaki kız bana aşırı tatlı bir gülümseme veriyor. "Anlıyorum. Ben de olabildiğince uzun süre onu kendime saklamaya çalışırdım."

Sahneden biri "İyi şanslar," diye fısıldıyor ve birkaç kişi gülüyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kızgınlıklarını anlıyorum; umutsuzca istedikleri bilgiyi saklıyorum. Ama hayal kırıklıklarının çıkış noktası olmak beni oyalamak istemiyor. Buradan gitmek istiyorum. Bu, John'un parkta oynamasını izleyen mutlu seyircilere hiç benzemiyor. Kalabalık boğucu ve dönüp gitme dürtüsü çok yüksek. Ama John'u bırakmayacağım.

"Çocuklar," diye araya giriyor kızlardan biri, "kabalaşmayın." Bana zayıf bir gülümseme verdi. "Üzgünüm, sadece kıskanıyorlar."

Bazı bakışları üzerine çekiyor ama içlerinden biri başını sallayarak itiraz ediyor. "Kesinlikle öyleyiz. Yani, bu Jax Blackwood. O bir tanrı."

"biri? Çok tatlı biri mi? Eminim öyledir."

"Seksi bir tatlım," diye ekliyor bir başkası. "O vücut... ter içindeyken ve sahnede hareket ederken. Ben bile yapamıyorum."

Vücudu hakkında daha fazla şey duymak zorunda kalmadan araya giriyorum. Kanepede onunla yakından ve kişisel olarak ilgilendiğim için, gömleksiz bir John hayali yüzümün kızarmasına neden olabilir. "O tanıdığım en iyi adam."

Bu ifadenin mutlak gerçekliği etrafımdaki küçük grubun içine işliyor ve hepimiz sessizleşerek onu izliyoruz.

İlk başta nereye gittiğimi fark etmediğini düşündüm ama ne kadar yanıldığımı hemen anladım. Çalıştığı süre boyunca bana daha da yaklaştı. Farkındalığı bıçak gibi keskin. Herkesin tam olarak nerede olduğunu ve kalabalık içindeki konumunu bildiği açık. Etkileyici bir hareketle, birinin elini sıkmak için dönüyor ve aniden yine yanımda bitiveriyor, tesadüf gibi görünüyor. Ama kolunu belime dolaması öyle olmadığını gösteriyor.

Tek yapmak istediğim onun katı sıcaklığına gömülmek. Ama yapamıyorum. Herkes bana bakıyor. Dikkatlerinin benim üzerimde olmadığını bildiğim halde, ağzı açık bakan kız grubuna küçük bir el sallayarak veda ediyorum.

John bizi parlak siyah bir SUV'ye doğru götürürken avucunu sırtıma bastırıyor. Belli belirsiz tanıdık gelen Asyalı bir adam iniyor ve arka kapıyı açıyor. Siyah derinin yumuşak kozasının içine doğru kayıyorum ve John da beni takip ediyor. Kapının sertçe kapanması kutsanmış bir sessizlik getiriyor.

Şoför ön tarafa doğru koşuyor ve SUV'a biniyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan, insanlar son bir kez daha bakmak için ilerlerken biz de trafiğe çıkıyoruz.

John iç çekerek arkasına yaslanıyor, sonra bakışlarını bana çeviriyor. "Sen iyi misin?"

Şimdi farklı görünüyor, şöhretin patinasıyla kaplı ve Jax Blackwood'la birlikte olduğum için sarsılmış hissinden kurtulamıyorum. Sayısız insan şu anda benim yerimde olmak için her şeyini verebilirdi. Kızların küçümsemesi tenimde sıcak ve dikenli bir şekilde duruyor ve kafamın içindeki küçük bir ses ne yaptığımı merak ediyor

Burada ne yapıyorsun? Neden ben? Ben özel bir şey değilim. O sese çenesini kapatmasını söyledim.

"Ben iyiyim."

Sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyormuş gibi yüzümü inceliyor. "Kaskatı kesilmişsin."

"Sadece bombardımana tutulmayı beklemiyordum. Ya da senin için." Gülümsemem zayıf. "Bazen senin kim olduğunu unutuyorum."

John'un sıcak eli benimkinin üzerine yerleşiyor ve sıkıyor. "Kim olduğumu çok iyi biliyorsun ve o arkadaki adam değil."

Şimdi birbirimize bakıyoruz, vücutlarımız arka koltukta dönüyor. "Bu yüzden mi sana Jax dememden hoşlanmıyorsun?"

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor ve başını öne eğiyor. "Ben uzun zamandır Jax'im. Çöküp yandıktan sonra, Jax daha çok... bilmiyorum, bir sahne adı gibi geldi. John her şeyin altındaki adamdı. Jax şöhretin baskısından nefes alamıyordu. John sadece gitar çalmayı ve müzik yapmayı seven bir adamdı." Bir kahkahanın gölgesi gibi ofluyor. "Tanrım, bu beni cidden kafası karışık biri gibi gösteriyor. Beynimde egemenlik için savaşıyor iki farklı kişiliğim olduğunu falan söylemiyorum. Sadece, bana John dediğinizde, rock yıldızını değil de beni gördüğünüzü hissediyorum."

"İkiniz de öylesiniz." Başparmağım parmak eklemlerini okşuyor. "İkisisin ve ikisi de harika."

Gözleri bir iç çekişle kapanıyor. "Şöhret yüzünden geri adım atmadığın sürece sorun yok. Gerçi seni suçlayamam."

"Geri adım atmayacağım. Ama bu hayat alışık olduğum hiçbir şeye benzemiyor. Zaman zaman sarsılabilirim. Ya da kulağa ne kadar utanç verici gelse de yıldız çarpması yaşayabilirim."

Dudaklarında bir gülümseme seğiriyor. Kirpiklerinin perdesinin ardından bana bakıyor. "Yıldız çarpması, ha?"

Yanaklarım alev aldı. "Kapa çeneni."

John başını hafifçe sallayarak gamzeler. "Seni kızdırmak çok kolay. Ki bu doğru. Tekrar konuştuğunda sesi hafif ve rahattır. "I

Sizi bazen korumamla tanıştırmayı unuttum." Konuşurken hâlâ bana bakıyor ama başıyla beni selamlayan şoföre bir göz atıyorum. "Bruce Lee ile tanış."

Bir şaşkınlık sesi çıkarmış olmalıyım, çünkü hem John hem de Bruce sırtıyor. Nedenini anlamak zor değil; Bruce Lee kung fu efsanesine neredeyse tıpatıp benziyor. "Ailen bunu sana bilerek mi yapıyor?"

Bruce kıkırdar. "Pişmanlık duymadan ya da zavallı çocuklarının nelere katlanabileceği konusunda endişelenmeden tam bir hayran."

"Ona Bruce'u kucaklaması gerektiğini söyledim," diyor John. "Büyük güneş gözlükleri tak, kocaman yakalı gömlekler giy, kırmızı İspanyol paça pantolonlar giy, 70'lerin funk'ını tam anlamıyla yaşa."

Bruce, "Rock yıldızlarını gölgede bırakmak istemem," diye espri yapıyor.

"Lütfen imzalayın. Birkaç imza verin ve biraz dinlenmeme izin verin."

Eve dönerken yol boyunca güldük ve şakalaştık. Ama John da ben de açıkça sarsılmış durumdayız ve ikimiz de bunu saklamaya çalışıyoruz. Sanırım John şöhretinden utanıyor. Benim düşüncelerim biraz daha hüzünlü. Bunun gerçek hayat olmadığını düşünmeden edemiyorum. Bu bir fantezi. Kimse bu kadar şanslı olamaz. Özellikle de ben.

JOHN

"DEMEK ARTIK BİR KIZ ARKADAŞIN VAR, HA?" Rye koca kışlı koluyla beni dürtüyor.

Tank gibi yapılı olduğu için Rye'in dürtmesi daha çok bir ağaç dalının çarpmasına benziyor. Omzumdaki donuk acıyı ovuşturuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Üzerine bir etiket koymak zorunda mısın?"

"Ben bilmiyorum," diyor kolayca, "ama o bilecek. Kadınlar onu etiketlemek, ayrıntılarını belirlemek, ilerlemesini izlemek ve sonra bir tarih belirlemek ister. İşkenceye hazırlıklı ol, dostum."

Brooklyn'den dönerken Rye 1969 model bir Moog synthesizer'ın peşine düştü ve onu test ederken "People Are Strange "in bir versiyonunu çalmak zorunda kaldık. Killian'ı çok özledim çünkü harika bir Jim Morrison taklidi yapıyor. En son turneye çıktığımızda "Roadhouse Blues" versiyonu Londra'yı yıkıp geçmişti. Onunla o kadar uzun zamandır konuşmadım ki sanki bir parçam eksikmiş gibi hissediyorum.

Silkindim ve Rye'a bir bakış attım. "Biliyor musun, böyle konuşunca kadınlardan korktuğunu düşünüyorum."

Yüksek sesle homurdanıyor. "Lütfen. Ben kadınları severim. Onlardan korkmuyorum."

Koltuğa ve arabayı süren Bruce'a bakıyorum. "Duydun mu? Rye kadınlardan korkmuyor."

Bruce başını sallar. "Anladım. Hiç korkmuyorum."

"Siz iki pislik bana patronluk taslamaya devam edin," diyor Rye gülerek. "Bakalım umurumda olacak mı?"

"Söyle bana Ryland." Ona doğru döndüm. "Brenna'ya ne zaman 'Berry' demeye başladın?"

Söz konusu meyve gibi pembeleşiyor, öyle bir manzara ki telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekmek ve tüm erkeklere göndermek istiyorum. "Siktir git, tatlı çocuk. Bu bir hakaretti, lakap değil."

Sırıttıyorum. "Bana bir lakap gibi geldi evlat."

Rye'ın çenesi şişti. Ateşle oynuyorum. Uzun deneyimlerim bana Rye'ı ne kadar zorlayabileceğimi söylüyor. Genç serserilerken sık sık birbirimizi yumruklardık. Hepsi eğlenceliydi, ama bu birinin dudağının patlamayacağı ya da gözünün morarmayacağı anlamına gelmezdi. Gençliğimde, stres atmak için iyi bir yoldu. Otuz yaşına geldiğimde pişman olacağımı ve bir hafta boyunca aspirin içeceğimi düşünüyorum.

Rye nihayet konuştuğunda ise sesi beklenmedik derecede sert ve acılıdır. "Brenn'le aramızdaki bu şeyin peşini bırakmalısınız. Benden nefret ediyor ve bunun için iyi bir sebebi var. Böyle bir şey olmayacak. Asla."

Sessizlik çöküyor, garip ve yoğun. Bruce cam bölmeyi kaldırıyor ve beni Rye ile yalnız bırakıyor. Dışarıda kornalar çalıyor ve araba çukurlu yolda gümbür gümbür . Boğazımı temizliyorum ve bir bakış atıyorum. Rye pencereden dışarı bakıyor, vücudu sıkılmış kaslardan oluşan büyük bir şişkinlik.

"Neden senden nefret ettiğini düşünüyorsun? Çünkü ikiniz sürekli birbirinize laf atıyor olsanız da ben öyle bir şey hissetmiyorum. Bunun bir çeşit sapkın ön sevişme olduğunu düşündüm." Çocukken bile, sıska, topal dizli, on altı yaşındaki Brenna jam session'larımıza takılmaya başladığında, o ve Rye didişirlerdi. Ama aynı zamanda birbirlerine sanki diğeri ulaşamayacak bir şekermiş gibi bakarlardı.

Rye usulca homurdanıyor. "Belki ilk başta flört ediyordu. Yalan söylemeyeceğim ve onun seksi olduğunu düşünmüyormuş gibi davranmayacağım. Evet, tartışıyoruz. Evet, bazen onu kızdırmak eğlenceli oluyor. Belki o da beni rahatsız etmekten benzer bir tatmin duyuyordur." Sanki bir ton ağırlığındaymış gibi başını yavaşça sallıyor. "Ama aramızdaki sürtüşme gerçek ve konuşmak istediğim bir şey değil."

"Hey, konuyu sen açtın."

Bana ters ters baktı. "Hayır. Bir şey beklemeyi bırakmanız gerektiğini söyledim, çünkü bu artık ölü bir at. Duygularım hakkında konuşmak istediğimi falan söylemedim."

"Dostum, duygularını anlatmaya senden daha çok ihtiyacı olan bir erkek görmedim." Kısaca gülüyorum. "Sen bastırılmışlığın poster çocuğusun."

Rye koltuğa yaslanarak rahatlıyor, yüz ifadesi bir kez daha açılıyor. "Olabilir. Ama duyguların hakkında konuşmayı tercih ederim. Mutlu musun, Jaxy?"

"Tavuk." Evimin önüne geliyoruz. "Ve evet, öyleyim. Çünkü duygularımdan falan bahsediyorum."

Araba durdu ve Bruce kapıyı açmadan ben kapıyı açtım. Onun ya da çalışanlarımızdan herhangi birinin kapılarımı açmak zorunda kalmasından hiç hoşlanmadım. Bu bana çocukluğumu ve normal bir çocuk gibi gülüp oynamayı tercih ettiğim halde kendimi izole edilmiş, ilkel ailemin yanında sıkışmış hissetmemi hatırlatıyor. Müziğimi ailemin olduğu her şeyden uzaklaşmak için kullanmaya çalışırken, kendimi sık sık korumalara ve aşırı güvenliğe ihtiyaç duyduğum bir duruma soktuğum için biraz ironi var. O zamanki kadar izole olmuş durumdayım, sadece artık kendi kurallarına göre yaşamayı seçebiliyorum.

"Bira içmeye gelmek ister misiniz?" diye sordum. Şaşırtıcı bir şekilde, şu anda yalnız olmaktan memnunum. Açıkçası, genel olarak kendimi oldukça iyi hissediyorum. Yarın Stella'yla bir randevum var ve ona dokunabileceğim, sırf ikimiz de istediğimiz için bütün günü onunla geçirebileceğim gerçeği beni Noel'i bekleyen bir çocuk gibi sersemletiyor. Ama Rye'in bir arkadaşına ihtiyacı var gibi görünüyor ve ben de yardım edebilecekken adamlarımı asla kendi başlarına bırakmam.

Rye parlıyor. "Evet, tabii."

Bruce omuz silkerek, "Bir bira içebilirim," diyor.

Kapıya doğru yarı yoldayken bir adam yaklaşıyor, bakışları sanki bir hedefmişim gibi bana kilitlenmiş. Anında Rye ve ben kaskatı kesildik. Kendimizi nasıl savunacağımızı biliyoruz ama bu adamın silahı varsa dövüşmek bir işe yaramaz. Çevremde Bruce'un yaklaştığını, bilinmeyenle aramıza girdiğini görüyorum.

Kırmızımsı gri saçları olan yaşlıca bir adam duraksıyor ve soluk mavi gözlerini kocaman açıyor. "Sorun çıkarmaya çalışmıyorum," diyor durumu akıllıca okuyarak. "Sadece Jax'le konuşmak istedim."

"O zaman konuş," diyorum hazır olda bekleyerek. Adama defolup gitmesini söyleyebilirdim, ama bazen karşımdakinin söyleyeceklerini söylemesine izin vermek ve sattığı şeye hayır demek kolay oluyor. Ne yazık ki bu, yattığım kadınlardan biriyle de ilgili olabilir. Bu adam kızgın bir baba da olabilir. Cehenneme kadar yolu var.

"Gazetelerde bir kızla fotoğrafını gördüm."

Sırtım tutuldu. "Sık sık kadınlarla resmedilirim. Eğer tek ilgilendiğiniz buysa, başka bir hobi edinmenizi öneririm."

Yürümeye başlıyorum ve Rye soluma geçiyor, Bruce da diğer tarafımı alıyor. Beni kuşatıyorlar, bu güzel ama gereksiz.

Ne yazık ki, adam yılmıyor. "Onu bir su birikintisinin üzerinde taşıyordun."

Adımlarım titriyor. Sadece bir kadını taşıdım. Şimdiye kadar. Biri bunun fotoğrafını mı çekmiş? Lanet olsun. Clark Kent kılığıma girdim. Stella'nın mahremiyetinin alındığı düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Eski haber, dostum. O haftalar önceydi." Adama el salladım ve tekrar yürümeye başladım.

Hırıltılı sesi onu takip ediyor. "Dün ikinizin başka bir fotoğrafı daha vardı. Milk Bar'dan çıkarken çok rahat görünüyordunuz. Kiminle uğraştığınızı bilmek istersiniz düşündüm. Stella Grey görüldüğü gibi biri değil."

Damarlarımdan buz akıyor ve durup yüzümü ona dönüyorum. "Ne dedin sen?"

Adam kemikli omuzlarını silkiyor. "Çok tatlı ama görüldüğü masum değil."

Buz sıcak buhara dönüşüyor, kırmızı bir pus görüşümü bulanıklaştırıyor. Daha düşünmeden ona doğru ilerliyorum. Bruce önüme geçip yolumu kapatırken, Rye'ın büyük eldiveni dirseğimi kavıyor.

"Sakin ol dostum," diyor Rye alçak sesle ve sertçe.

Dikkatim meydan okurcasına bana bakan küçük farenin üzerinde. Bruce'un sırtını iterek, "Stella'dan uzak dur," diye bağıriyorum. Korumam yine de kıpırdamıyor. "Deli bir hayran gibi peşime düşmek istiyorsan, tamam. Ama arkadaşlarımdan uzak dur."

Adam sadece gülümsüyor ve bu manzara tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor. "Arkadaş, değil mi? Bundan daha samimi görünüyordu. Stella'nın bir tarzı var. Bir erkeğin savunmasının arkasına gizlenmekte çok etkilidir."

Bruce ve Rye'ı geçmeye çalışarak ileri atılıyorum. İkisi de sağlam duruyor.

Adam ellerini kaldırır. " ol. Burada size yardım etmeye çalışıyorum. Satın almak için sahip olduğum bilgi, yol boyunca başınızı biraz ağrıtabilir."

"Cehennem gibi," diye . "Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?"

Bana bakıyor, tamamen sakın. "Ben onun babasıyım."

Ona bakarken içimdeki tüm mücadele bitiyor. Hasta hissediyorum. Stella'nın adına hasta. Babası para için beni haraca bağlamaya çalışıyor. Onu gençken terk eden ve o zamandan beri görmediği pislik.

"Siktir git gözümün önünden," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Çünkü bu adamlar beni sonsuza kadar tutamayacaklar ve seni bir güzel pataklasam bile tepkiler umurumda değil."

Rye'ın kolumu tutuşu hafifliyor. "Ona yardım bile edebiliriz," diyor soğuk bir sesle.

Stella'nın sözde babası yine omuz silkiyor. "Beni dövmek gerçeği değiştirmeyecek. Fazla bir şey istemiyorum. On bin dolar yeter. Eğer fikrini değiştirirsen, beni bu numaradan ara." Yıpranmış bir kartı ayaklarının dibine fırlatıyor. "Bana sonra teşekkür edersin."

Karta bir bombaymış gibi bakıyorum, içimdeki hastalıklı his büyüyor. "Lanet , " diye mırıldanıyor Rye, uzaklaşan küçük sansara ters ters bakarak.

"Bu gerçekten Stella'nın babası mı?"

"Aynı gülümsemeye sahipler," diyorum usulca. Gerçi Stella hiç bu kadar... ruhsuz görünmemişti. Ama şekil ve hareketler aynı, ağızlarının sol köşesinin hemen altında beliren küçük, garip bir şekilde yerleştirilmiş gamzeye kadar. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. "O pislik beni sarsmaya çalıştı."

Bruce başını sallar. "Ona göz kulak olurum." Rye sert bir nefes verir. "Ne yapacaksın?"

Hiçbirimiz kartı almadık. Ben almak istemiyorum. Ama en azından elimde tutmam gerektiğini hissediyorum. Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Lanet olsun. Bilmiyorum." Stella'ya, onu terk eden babasının sadece bende bir yemek bileti gördüğü için ortaya çıktığını nasıl söylerim?

"Sence doğruyu mu söylüyordu?" Rye sessizce sorar.

Ona ters ters baktım. "O lanet olası bir dolandırıcı. Bence hiç düşünmeden onu bir yalanla satar." Ensemi sıkıyorum. "Muhtemelen profesyonel bir arkadaş olarak onun işinden bahsediyor ve bunu yanlış bir şeye çevirmek istiyor."

Küçük bir ses başka bir şeyden bahsediyor olabileceğini ve en azından ne olduğunu öğrenmeye çalışmam gerektiğini fısıldıyor. Dişlerimi sıkarak kartı elime alıyorum. Hiçbir şey değil, sadece küçük bir dikdörtgen kağıt, yine de bir şekilde tenime zehir gibi geliyor.

Yasal bir kartvizit bile değil. Bir avukatın adı ve bilgilerinin üzeri çizilmiş. Mavi mürekkeple Garret Grey adı ve yerel bir telefon numarası karalanmış. Kartın diğer tarafında da başka bir numara var:

\$10,000. İki kere altı çizilmiş. Adı pislik. Kartı kot pantolonumun cebine sokarken parmaklarım öfkeyle titriyor.

Bunu Stella'ya anlatmalıyım, ama nasıl ve ne zaman anlatacağım ayrı bir konu. "Scottie'nin bu yılan hakkında bir şeyler bulup bulamayacağına bakacağım. önce."

Günün üzerine bir karabulut çöktü. Stella için acı çekiyorum; ona sarılmak ve bundan sonra onunla ilgileneceğimi söylemek istiyorum. Ama kendime nasıl bakacağımı bile bilmiyorum. Yarın onu gördüğümde ne söyleyeceğimi bilmiyorum, ama bunun hakkında olmayacağını biliyorum. Daha başlamadan bu beleşçi palyaçonun aramıza girmesine izin vermeyeceğim.

OceanofPDF.com

YİRMİNCİ BÖLÜM

STELLA

SİNİRLİYİM, John için planladığım şey göz önüne alındığında bu nadir ve biraz da ironik bir durum. Ama gerçekler gerçektir ve binamızdan çıkıp güneşe doğru ilerlerken karnım dönüyor ve çırpınıyor. Hava muhtemelen deri ceketim için biraz fazla sıcak ama ceketimi çıkarmaya niyetim yok. Ve sonra gerçekten hiçbir şey düşünmeyi bırakıyorum.

Çünkü John pırıl pırıl bir motosikletin önünde, ellerini zayıf kalçalarına dayamış duruyor ve benim tek yapabildiğim bakmak. O da deri bir ceket giyiyor, yıpranmış ve vücuda oturan. Yıpranmış kot pantolonu ve ağır motorcu botlarıyla birlikte, ateşli gençlik hayallerimden fırlamış gibi. Ancak gençlik fantezilerim, John Blackwood'un katıksız gücüyle karşılaştırıldığında saftı.

Duruş şekli, başını eğişi, hatta yeşil gözlerindeki karanlık parıltı bile saf seks. Onda sizi dokunmaya, oyalanmaya iten doğuştan gelen bir duygusallık var. Cazibesinin farkında olduğunu bile sanmıyorum; sadece orada, her santimine işlemiş.

Bana bakıyor ve kendimi şeker gibi hissediyorum. John'un bana yaptığı bu, sade ve pratik Stella Grey'i zengin ve çökmekte olan bir şeye dönüştürüyor. Artık tamamen kendim değilim, ama bir şekilde tamamen onunum. Bakışlarımız birleşiyor

ve gülümsüyor, o sert ağzı genişliyor. Sanki gülümsemesi doğrudan karnımın alt kısmındaki bir noktaya bağlıymış gibi. Çekiş keskin ve tatlı. Doğruca başıma gidiyor ve adımlarımı canlandırıyor.

Doğruldu ve benimle yarı yolda buluştu. "Şu bakın, Bayan Stella Button."

Kendime bakıyorum. "Bu iyi mi?"

"Tamam mı?" Yumuşakça gülümsüyor, gözleri sıcak. ". Mükemmel."

"Dalkavuk." Muhtemelen pancar gibi kızarmışımıdır.

"Doğrucu Davut" diye karşılık veriyor, eğilip beni dizlerimi titreten bir şefkatle öpüyor. Kahretsin, böyle devam ederse şeker gibi eriyip gideceğim. Ayakta kalabilmek için kolunu tutuyorum.

Başını kaldırdığında yüzünde haklı olarak kendini beğenmiş ama biraz da şaşkın bir ifade var. "Hazır mısınız?"

"Beni biraz daha öpmeni tercih ederim," diyorum dürüstçe ve gülümsemesi eğiliyor. "Öyle mi?" Sesi sabah havasında boğuk çıkıyor.

"Mmm." Bir elimi derinin sıcak ve yumuşak olduğu göğsünde gezdiriyorum.

"Bu işte oldukça iyisin."

John göz kapaklarını indirerek bana bakıyor. "Oldukça iyi mi?" "Çok mu iyi?"

"Hmm..." Vücudunun sıcaklığını hissedecek ve teninin kokusunu alacak kadar yakın. Yavaşça uzanıyor ve esintide dans eden saçımın bir teline dokunuyor. "Söylesene güzelim, bisikletime binmek için beni oyalamaya mı çalışıyorsun? Yoksa bugün özellikle mi arsız hissediyorsun?"

Lanet adam beni çok iyi okuyor. Küçük bir teslimiyet kahkahası attım. "Oyalıyor olabilirim. Ama gerçekten baştan çıkarıcısın."

Sırıltısı hızlı ve memnun.

Tekrar öp beni. Sonsuza kadar öp beni.

Derin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha, çünkü bir tanesi kafamı boşaltmaya yetmiyor. "Devam et."

Kıkırdıyor, kabadayılığımı anlıyor. "Eğlenceli olacak. Ama nefret edersen bana söyle, hemen eve gidelim."

Motosiklete kadar onu takip ettim. "Nefret etmeyeceğim. Yine de çok çılgık atabilirim."

Bir kask alıp kayışlarını kontrol ederken gülümsemesinde saf bir tatlılık parlıyor. Kask gece mavisi ve üzerinde yıldızlar var; kaskı elinde çevirdiğinde, yan tarafına parıltılı gümüşle ismimin yazıldığını görüyorum.

"Benim için bir kask mı yaptırдың?" Ona ağzım açık bakarak soruyorum. Sevimsiz, gösterişli ve son derece mükemmel.

"Tabii ki yaptım." Başını eğip kaskı takmama yardım ederken yüzüme bakıyor. "Uygun ekipmana ihtiyacın var."

Kıpırdamadan duruyorum ve kayışları ayarlamasına izin veriyorum. Parmakları tenime her dokunduğunda içimde küçük zevk kıpırtıları oluşuyor.

Tatmin olan John doğrulur. "Şimdi, birbirimizle konuşabilmemiz için kaskta bir mikrofon var. Ama ben önce bizi şehirden çıkarmaya odaklanacağım."

"Ne kadar da yüksek teknoloji," diyorum, çırpınışlar çiğ sınırlara dönüşüyor. Hızı sevdiğim gerçeği göz önüne alındığında, hiç gergin olmamalıyım. Belki de John'la birlikte bundan keyif almak istediğim içindir. Günün benim payıma düşen kısmı için planladığım şeyi onun da sevmesini istiyorum.

Her şeyi bir kenara bırakıp John'u motosiklete kadar takip ediyorum. Bana geniş bir sırtış attı ve sonra kaskını taktı. Ben de kahkahayı patlattım. Kaskı şık ve siyahtı ve yan tarafında altın renginde "Stella's Ride" yazıyordu.

"Araban," diyor, hâlâ sırtarak ve elini uzatarak.

"Etkileyici." Motosiklet eski ve yeni arasında, neredeyse steampunk gibi görünüyor. Boyası bronz desenli mat siyah. Bu noktada ben daha çok güzelce doldurulmuş sele ile ilgileniyorum.

John elini kenarında gezdiriyor. "Bu sınırlı sayıda üretilmiş bir Ducati Italia Scrambler. Çok sayıda farklı motosikletim var, dual sport, touring, birkaç yarışçı." Dudakları alaycı bir şekilde seğiriyor. "Eskiden harika bir Harley Fat Boy kullanırdım ama onu Killian'a ödünç verdim ve o da Libby'nin bahçesine sürdü. Zavallı bebek o zamandan beri aynı değil."

"Böyle tanışmamışlar mıydı?" Killian ve Libby'nin aşk ilişkisini ve Libby'nin Killian'ın bahçesine nasıl düştüğünü okuduğumu hayal meyal hatırlıyorum.

"Evet." John başını sallıyor ama eğlendiği belli. "O zamandan beri aşık bir kedi yavrusu oldu, bu yüzden onu çok fazla suçlayamam. Yaşa ve öğren." John koltuğa vuruyor. "Hadi şu balı test edelim, ha?"

Motosiklet sürerken fark etmediğim şey, çok fazla titrediği. Tam kasıklarımın karşı. Bunu John'un zayıf ve sert vücuduna yaslanıp kollarımı beline doladığımda birleştirince, Manhattan'dan kaçıp Long Island'a doğru yola çıktığımızda dikkatim biraz dağılıyor.

Temizlenir temizlenmez, John Ducati'yi serbest bıraktı. Ciyakladım ve güldüm. Uçmak gibi. Sadece John'un sıcaklığına tutunabilmenin avantajıyla.

Kaskın hoparlörlerinden onun sesini duyuyorum. "Korkarsan ya da kenara çekmek istersen bana haber ver. Tamam mı, Button?"

"Yumrukla onu, rockçı çocuk."

Gülüyor, daha hızlı gidiyor. Sırf zevk için onu sıkıyorum.

Ducati yolu yiyor. John kasklardan müzik çalıyor, zevki eklektik ama hepsi sürüş için hızlı tempolu. Prince'in "Raspberry Beret" şarkısı çaldığında, havayı hissetmek için ellerimi kaldırıyorum.

"Nasılsın?" Bir süre sonra bir hamburgercide durduğumuzda John soruyor.

Cevap vermeden önce erimiş çizburgerden bir ısırık yutuyorum. "Tamam. Ama daha sonra ağrım olacağından şüphelenmeye başlıyorum." Motosikleti hızlı ve güçlü olabilir ama yoldaki her tümseği yakından hissediyorum.

John bar taburesini bana doğru çeviriyor ve birkaç patates kızartması alıyor. "Endişelenmeyin hanımefendi. Burada, John's Bitchin' Rides'da, istediğiniz her bölgeye masaj içeren tam hizmetli bir tedavi sunuyoruz."

Belli ki tam olarak neremin ağrıyacağını biliyor ve şu anda o hassas bölgeleri hayal ediyor.

"Hmm..." Kızartmalarından birini çaldım. "Ne kadar uygun."

"Memnun etmeyi amaçlıyoruz." Kaşlarını bana doğru sallıyor. Şimdi onda bir hafiflik var, berrak yeşil gözleri parlak, ifadesi açık ve rahat. Rahat sırtışı ve yumuşak, kahverengi saçları keçeleşmiş ve kask yüzünden biraz terlemiş, neredeyse çocuksu ve çok güzel. Beynim haykırıyor, "Onu tutabilir miyiz? Lütfen?"

Ki bu biraz korkutucudan da öte bir şey. Hayat her zaman istediğimiz gibi gitmez. İnsanlar gider. İnsanlar aynı yoğunlukta sevmezler. Ne kadar sıkı tutunduğunuzun bir önemi yok; eğer biri gitmek isterse, yolunu bulur. Ve bu her seferinde acı verir. Ama John'la? Korkarım sonunda gidecek ve güneşi de yanında götürecektir.

"Hey," diyor usulca, düşüncelerimin hızını keserek. Bakışlarına karşılık verdiğimde yanaklarımı kavırıyor ve eğiliyor. Öpücüğü yavaş ve kolay ama sanki kendini hızlandırıyor ve beklentinin bükülmesinden zevk alıyormuş gibi sıcak bir tonda.

Hamburger ve patates kızartması yiyoruz, ama ben bunların tadını almıyorum; onun tadını alıyorum, dilimin üzerindeki bal gibi. Tanıdığım en iyi öpüşen adam o. Biraz açgözlü, biraz kirli ve hepsi de tatlı. Tamamen kırılabilirmişim gibi yanaklarımı kavırıyor. Ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor, sanki şimdiye kadar hissettiği en iyi şeymişim gibi.

Uzaklaştığında, arzuyla başım dönüyor. "Bu ne içindi?" "Çünkü yapabilirim." Bir öpücük. "Çünkü ağzın beni deli ediyor." Bir tane daha. Öpücük. "Çünkü o kadar güzelsin ki kendimi durduramıyorum." Gözlerimle buluşmak için geri çekiliyor. Başparmağının sert kenarı çenemin kıvrımı boyunca kayıyor. "Seç bakalım. Hepsi doğru."

"kur yapma işinde gerçekten çok iyisin, biliyor musun?"

Kendine engel olamıyormuş gibi ağzımın kenarına dokunuyor. "Ben . Ama bunu duymak güzel."

Birbirimize bakıyoruz, dizlerim onun kalçalarının arasına sıkışmış. Ve bana dokunmayı bırakmadı. Boynum ve omuzlarım boyunca küçük okşamalar, saçlarımı nazikçe çekiştirmeler. Çok basit dokunuşlar. Her birini kalbimde, bacaklarımın arasında hissediyorum. Benim için hiç böyle olmamıştı. Başım dönmüyor. Bağlanmıyorum. Düşmüyorum.

Bunların hepsini endişe verici bir hızla yapıyorum. Aşk konusunda benim kadar cahil olan bir adam için. John eğilip kulak mememi ısırtıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Tüm sessiz endişelerim kapıdan uçup gidiyor. Burada onunla olmak itiraz edilemeyecek kadar iyi hissettiriyor.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye soruyor, kaşları beklentiyle kalkıyor.

"Hayır. Belli olana kadar olmaz."

Biraz surat asıyor ama sonra hesabı ödemek için harekete geçiyor. "Beklenti şaşırtıcı derecede eğlenceli."

"Evet."

John sözlerinin nasıl yorumlanabileceğini anlayınca bir an duraksıyor ve ağzından arsız bir sırıtış yayılıyor. Bana cevap vermek üzereyken genç bir adam ona doğru yürüyor, yürüyüşü tereddütlü ama omuzları dik.

"Hey..." Adam durur, boğazını temizler ve tekrar dener. "Sen... ah ... Jax Blackwood'sun, değil mi?"

John taburesinde daha dik oturur ama rahat bir ifade takınır. "Öyleyim."

Adamın omuzları gevşiyor, sonra tekrar geriliyor. Bakışları ben ve John arasında gidip geliyor. "Ben ... ah ... size teşekkür etmek istedim ..." Yanaklarına şiddetli bir kızarıklık vuruyor ve bana bakıyor.

Taburemden kayıyorum. "Affedersiniz çocuklar, ama doğa çağırıyor."

John için minnettar mı yoksa geri döndüğümde sinirlenecek mi bilmiyorum. Ama kendi başının çaresine bakabileceğini ve adamın onunla yalnız konuşmak istediğini herkesin görebileceğini biliyorum.

Bir sorunum varmış gibi görünmeden olabildiğince fazla zaman ayırıyorum. Geri döndüğümde hâlâ konuşuyorlardı, John bir şey söylemek için eğilmişti. Bir elini adamın omzuna koyup sıkıyor, genç adam başını sallıyor, yüz ifadesi duygu yüklü.

Gitmek için birkaç brownie sipariş ediyorum ve adamın telefonuyla fotoğraflarını çekmek için tam zamanında dönüyorum.

"Kendine iyi bak dostum," diyor John omzunu son bir kez sıkarak.

Adam adımlarını hafifleterek uzaklaşmadan önce bana utangaç bir gülümseme veriyor. John'a gelince, elimi tutup beni lokantadan çıkarıp bisikletine götürürken sakın bir ruh hali içindeydi.

"İyi misin?" Bir şey söylemeyince soruyorum.

"Evet. Ben iyiyim." Ama o sadece kaskımı ellerinde tutuyor, yüzünde mesafeli bir ifade var.

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun," diyorum usulca.

Nefes alıyor. Gözlerimle buluştuğunda, gözleri aşırı parlaktı. "Bunu yapacaktı. Biliyor musun?"

İçim kıpır kıpır oluyor ve her şey kıpırdamadan duruyor. "Evet."

John alt dudaklarını ısırır ve uzaklara bakar. "Ama sonra denedim. Ve o denemedi."

Otoyolun hafif uğultusu aramızdaki sessizliği kesiyor. Kuru dudaklarımı yalıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

John bir elini saçlarında gezdiriyor ve ensesini sıkıyor. "Gitar çalıyor. Ben onun idolüyüm. Ve denediğimde, bu onu çok üzdü. Ama bunun onu rahatlattığını da söyledi." John bana alaycı, neredeyse şaşkın bir bakış attı. "Büyük Jax Blackwood da onun gibi hissediyordu ve artık kendini yalnız hissetmiyordu. Yardım aldı."

John sertçe yutkunuyor ve kaskı kavırıyor. Başka bir şey söylemeyince yaklaşıyorum ve elimi koluna koyuyorum. Sesi bir iplik gibi. "Hiç düşünmemiştim

..." Başını sallıyor ve gözleri duyguyla kararıyor. "Onları hiç düşünmedim. Hayranları. Onlara yardım edebileceğimi."

Parmaklarım onun sert kolunu sıkıca kavırıyor. "Yapabilirsin. Kariyerin boyunca bunu yaptın." Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ve ben de kendimden bahsetmekten nefret etmeme rağmen devam ediyorum. "Babam beni terk ettiğinde bir süre kötü bir durumdaydım."

"Bebeğim..." Yaklaşıyor, yeşil gözleri endişeli. "Özür dilerim."

Omuz silkiyorum ve bakışlarıyla buluşabilmek için arkama yaslanıyorum. "Birçok karanlık günü atlatmamı sağlayan şey *Apathy* albümünü dinlemektir." İçinden bir şaşkınlık geçiyor ve daha sıkı tutma sırası bana geliyor. "Tüm o serbest bırakılmış öfke, meydan okuma ve güçle senin sesini dinledim ve ben de kendimi güçlü hissettim."

Bir an bana bakıyor, dudakları aralanmış, ne diyeceğini bilemez halde, ama sonra göz kapakları uzun kirpiklerinin bir hareketiyle iniyor. "Keşke senin için orada olabilseydim."

"O zaman dinlemiyordun. Dinliyordun. Sana ihtiyacı olan pek çok kişi için oradasın. Sen ..." Kelimelerle boğuşuyorum. "Muhteşem."

Sonra John gülüyor, kendini küçümseyerek ve boğuk bir sesle. "Beni öldürüyorsun, biliyor musun?"

Omuzlarına çöken tedirginliği görebiliyorum. Ünlü bir rock yıldızı olmasına rağmen John övgü konusunda pek rahat değil. Övgüyü sürekli elinin tersiyle itiyor ya da başkasına yüklüyor. Anlıyorum; ben de sık sık aynısını yapıyorum ve geri çekilmem gerektiğini biliyorum.

Ceketini çekiştiriyorum. "Tamam. Günün sana düşen kısmı tamamlandı. Şimdi sıra bende."

John gözle görülür bir şekilde rahatlıyor ve bana geniş bir sırıtış atıyor.

"Getir onu, Stella Button." "Geri çekilmek yok mu?"

Alay ediyor. "Lütfen. Ben asla geri adım atmam."

"Buna güveniyorum." O başka bir şey söyleyemeden ayak parmaklarımla ucuna kadar yükselip onu öpüyorum. Bu, ağızların birleşmesinden, sert alt dudağının biraz ısırılıp emilmesinden başka bir şey değil. Ama ben uzaklaşınca ağzıyla beni kovalıyor.

"Bu ne içindi?" diye soruyor, ağzıma gülümseyerek sokuluyor.

"Çünkü yapabiliyorum," diyorum. "Çünkü ağzın beni deli ediyor. Çünkü o kadar güzelsin ki kendimi durduramıyorum."

"Repliklerimi mi çalyorsun, Button?"

"Sanki. Şimdi, oyalanmayı bırak." Tanrım, şimdi gerginim. Bu yönümü hiç kimseye göstermemiştim. En iyi yaptığım şey bu, ama şimdiye kadar kişisel bir kaçış oldu.

John ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmeyen tek kişinin kendisi olduğuna inanıyor ama ben de bilmiyorum. Romantik olanları değil. Ama eğer yürüyeceksek, kendimden daha fazla bir şeye güvenmeliyim. Ona güvenmeliyim.

JOHN

Gerçek beklenti ve belirsiz sınırların baş döndürücü birleşimi uzun zamandır hissetmediğim bir şey. Kill John'un ilk günlerinde bu benim duygusal uyuşturucumdu. Büyüklük ve yıkımın kıyısında sallanan o tatlı duygu için yaşadım. O zamanlar sahnede çöküp yanma ihtimalimiz vardı. Ya da ortalığı yıkıp geçerdik. Bilmemenin heyecanını seviyordum. Ve yine de biliyordum. Oraya çıkacağımı ve çok az insanın deneyimlediği şekilde canlı hissedeceğimi biliyordum - her sinir uğultusu, kan akışı, toprak sıkı ve horoz sert.

O anlar benim her şeyim oldu. Ama giderek azalmaya başladılar.

Sonra Stella geldi. Onun için hissettiklerim tam olarak aynı değil. Daha ayakları yere basan bir şey. Beklenmedik bir rahatlıkla yumuşatılmış o sallantılı heyecanın tuhaf bir karışımı. Ama bugün farklı. Benim için hazırladığı bu gizemli deneyimde onun talimatlarını takip ederken adeta yerimde zıplıyorum. Arazi düz ve Atlantik boyunca uzanıyor. Açık bir gün. Tepemde birkaç küçük özel uçak yakındaki bir havaalanından havalanıyor.

Kulağında Stella'nın tiz sesi beni havaalanına dönmeye yönlendiriyor. Bu ne sürpriz. Beni bir yere mi götürüyor? İtiraz edersem kıcıma tekmeyi basacağını bilsem de, uçuş parasını onun ödemesi fikri hoşuma gitmiyor. Stella'nın parası bol değil ve zor kazandığı paraları benim için harcamak zorunda kalmamalı. Ama dilimi tutuyorum. Günün bu kısmı ona ait ve ben de uslu durup tadını çıkaracağım.

Havaalanı büyük değil - bir pist ve birkaç alçak bina ve hangar. Paraşütle atlamayı tanıtan bir tabela bir binaya giden yolu gösteriyor ve ben bunun onun oyunu olup olmadığını merak ediyorum, ama Stella beni başka bir binaya yönlendiriyor ve sonra durmamı istiyor.

"Tamam," diyor kaskını çıkararak, "hadi yapalım şu işi."

"Bu" Stella'nın bir uçuş planını kaydetmek ve orada çalışan ve onu iyi tanıdıkları belli olan adamlarla sohbet etmek için bir ofise girmesidir, tüm bunlar ben orada tam bir sessizlik içinde şaşkın şaşkın dururken olur. Onu küçük bir ofise kadar takip ettiğimde hala ağzım açıktı.

-Cidden, bu şey burnunda tek pervanesi olan küçücük beyaz bir uçak gibi görünüyor.

Daha büyük SUV'larım oldu.

"Sen bir pilotsun." Sesim utanç verici bir şekilde şok olmuşa benziyor.

Bir elini kanadının kenarında gezdirirken yanakları kızarıyor. "Evet." "Ve bu uçağın sahibi sizsiniz?"

"Ben onda bir sahibiyim," diyor kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Geri kalanı Hank'in. Uçurmak istediğimde kendimi tam bir beleşçi gibi hissetmeyeyim diye satın almama izin verdi." Hank'ten bahsederken sesinde öyle bir sevgi var ki, beni tam olarak kıskandırmıyor ama ...

"Hank kim?"

"O bir eğitimci ve uçuş okulunun sahibi. On altı yaşımdayken babam yazı burada tamirci olarak geçirirdi. Buralarda takılıyordum ve Hank bana öğretmeyi teklif etti. Karşılığında karısının sahildeki fırınında çalıştım. Benim için kolay bir karardı." Kaşları çatıldı. "Sonra babam bir şeyden bıktığında yaptığı gibi işi bıraktı ama Hank, babamın ona borcu olmasına rağmen anlaşmamıza sadık kaldı."

O sıçan piç Stella'yı da kesti. Boğazımı temizliyorum, onun sahipsiz babasını avlama ve zavallı kışını tekmeleme fantezisini bir kenara itiyorum. "Hank iyi bir adama benziyor."

"O altın gibi," diyor. "Yıllardır ondan ders alıyorum." "Ona yakın olmalısın."

Omuz silkiyor ve parmağını uçağın pürüzsüz, beyaz boyasındaki bir lekenin üzerinde gezdiriyor. "Hank pek öyle bir tip değil. O daha çok, elleri boşta *gezen* beceriksiz gençlere karşı zaafı olan, *huysuz* bir ihtiyar. İyi anlaşıyoruz ama Noel kartlarımızı falan değiş tokuş etmeyiz."

Hayatında onu kol mesafesinde tutan bir kişi daha. "Babanı tekrar görebilseydin, görmek ister miydin?"

Ağzı bir şeylerin tadına bakıyormuş gibi buruşuyor. "Neden sordun ki?"

Kahretsin. *Söyle ona*. Ama söyleyemem. Babasından söz ettiğim için kötü bir hayalet görmüş gibi yüzünü buruştururken olmaz. Duruşundaki her şey acı ve savunmasızlığı haykırırken olmaz.

Omuz silkmeye çalışıyorum ama omuzlarım çok gergin. "Baba figürüne benzeyen Hank'ten bahsediyoruz."

Gülüşünde acı bir ses var. "Baba figürleri abartılıyor. Hank'te öyle birine ihtiyacım yok." Uçağın kuyruğuna doğru ilerliyor. "Babama gelince? Hayır, onu bir daha görmek istemiyorum. Sanırım bu çok acı verir. Ya da onu öldürürüm ve hapse girmek zorunda kalırım."

Yumuşak ağzında küçük bir kaş çatma hissi var. Ve işte böyle, onu öpmek istiyorum.

Ben de öyle yapıyorum.

Ağzıma karşı mırıldanıyor, sonra yanakları güzelce kızarmış bir şekilde uzaklaşıyor. "Dikkatimi böyle dağıtırsan asla uçamayız."

"İşini yap, kaptan." Ellerimi ceplerime soktum. "İyi olacağım."

"Tartışılabilir." Stella'nın elinde bir pano var ve konserden önce gitarlarıma yaptığım yoğun kontrolün aynısını uçağa da yapıyor. Evet, konser sırasında onlarla ilgilenen ve konserden sonra kaldıran bir yol yardımcım var ama kendi ekipmanımı kendim akort ediyorum ve her şey tam olmalı.

Stella'nın bir şeye aynı özeni gösterdiğini görmek şaşırtıcı bir şekilde tahrik ediyor. Bir uçağın kanadındaki flapları kontrol etmesini izleyerek bir kadının üzerine atlamak isteyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama işte; o küçük bir cam tüpü çıkarıp kanattaki gazla doldururken ben sertleşiyor ve ayaklarımı kaydırıyorum.

"Biz gelmeden önce uçağı doldurmalarını istedim," diyor bana. "Ama yine de tortu olup olmadığını kontrol etmeniz ve doğru gaz türü olduğundan emin olmanız gerekiyor."

"Doğru tip mi?"

"Evet." Bana yaklaşıyor ve şişeyi ışığa tutuyor. "Farklı karışımlar var. İstasyondan aldığın benzin türü gibi. Soluk mavi bir renk arıyoruz. Kırmızı ya da berrak değil."

Lanet olsun, çok seksi. Burnumu saçlarına bastırıp onu içime çekmemek için kendimi zor tutuyorum.

Motoru kontrol etmeyi ve yükü hesaplayabilmesi için bana kaç kilo olduğumu sormayı da içeren dış uçuş öncesi incelemesini bitirdiğinde, meşe gibi sertleşmiş ve yakam tutuşmuştu. Ama tek kelime etmedim. Bu onun şovu ve istediği şekilde oynanmasına izin vereceğim. Dikkat dağıtmak yok.

Stella uçağın kapısını açıyor ve bana bakmadan önce elindeki panoyu bir kenara koyuyor. "Tamam, birkaç şey var. Sayılarla sorunu olan bir kişinin nasıl pilot olabileceğini merak ediyor olabilirsiniz."

"Aslında hiç aklıma gelmemişti." İçimden küçük bir kendini koruma titreşimi geçiyor ve uaa bakıyorum. "Sanırım bunu halletmişsinizdir."

Güneş işığında gözlerini kısıyor. "Sağlık kontrolünden geçtim ve sertifika aldım. Olası aksilikleri önlemek için bazı şeyleri not ediyorum. Aşır dikkatliyimdir. Ve kendimi ya da yolcularımı asla ama asla tehlikeye atmam. Hissetmediğime dair bir ipucu bile olsa inerim. Gururun orada işi yoktur."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Sana inanıyorum."

Başını sallayarak cevap vermesi pek kolay değil ama omuzları da o kadar sert değil. "Bu beni ikinci şeye götürüyor. Uzun zaman önce sormam gerektiğini biliyorum ama bu sürprizi mahvederdi. Seni yukarı çıkarmam konusunda rahat mısın?"

"mı geçiyorsun benimle? Seni uçarken görmek için sabırsızlanıyorum."

Mavi gözleri zevkle parlıyor ama gülümsemiyor. "Bu ticari bir uçuş gibi olmayacak. İnişli ıkışlı bir yolculuk olacak. Seni hava mı tuttu? Doğruyu söyle, çünkü küçük bir uçakta kusmak eğlenceli olmayacaktır. Yargılamak yok."

Homurdanıyorum ama gözlerinin içine bakıyorum. "Teflon mide, bebeğim. Yemin ederim."

Rahatlamış bir nefes veriyor. "Hasta hissedersen bana haber ver yeter."

"İnan bana, ben de hasta olmak istemiyorum. Sana söyleyeceğim."

Stella bununla birlikte küçük sırt çantasına uzandı ve dört noktalı kayışları olan iki ince çanta çıkardı.

"Uçuş paraşütleri," diye açıklıyor Stella. "Her şey düşünüldüğünde oldukça rahat."

"Paraşüt m?" Biraz řařırđıėımı ve biraz da tedirgin olduğumu inkâr edemem. Çünkü sadece biz varız. Kesinlikle tek başıma paraşütle atlamak istemiyorum. "Bu uçaktan atlamamı mı bekliyorsun?"

Glş parlak. "Hayır. Atlamak yok. Söz veriyorum."

"O zaman neden paraşüt? Çünkü itiraf etmeliyim ki, daha önce küçük bir uçağa bindim ve hiç bunlardan birini takmam istenmemişti. Kaza yapmayacağına güveniyorum. Gerçekten."

Stella kocaman sırıtıyor, mavi gözlerinin kenarları kırışıyor. "Teşekkür ederim, John. İçim rahatladı. Onları takıyoruz çünkü bir yolcuyu yukarı çıkarırsam kanun böyle. Şimdi paraşütü takıp soru sormayı keser misin?"

Bu yasayı hiç duymamıştım, ama tamam, onunla dalga geçeceğim. Dilimi tutarak paraşütü takıyorum, tokaları takmama yardım etmek için kasıklarımın yanına eğildiğinde şaka bile yapmıyorum.

Stella'nın uçağını kontrol ederken seksi olduğunu söylemiş miydim? Bu onun içeride uçuş öncesi kontrolünü yapmasıyla *kıyaslanamaz* bile. Ya da onu piste taksi yaparken ve kalkış izni almak için kuleyle konuşurken izlerken. Yemin ederim, gaza bastığında ve kokpiti o kadar küçük ki omzum onunkine değecek kadar küçük olan bu uçakla pistten aşağı indiğimizde gözlerimde yıldızlar beliriyor.

Daha önce küçük bir uçağa binmiş olsam da, Stella ile birlikte havalanma deneyimi, mavi gökyüzüne doğru süzülürken yeryüzünün kaybolması nefes kesici.

Dönüyor ve ben gülünce bana sırıtıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, sesi kulaklıklarımızın üzerinden çatırdıyor.

"Çok güzel." Atlantik sağında geniş ve koyu mavi bir şekilde uzanıyor. Manhattan arkamızda, aşağıda ise Long Island sahillerinin soluk şeridi var.

Stella konuşmadan önce irtifa kazanıyoruz. "Pekâlâ. Paraşütler hakkında-"
"ederim, Stells, eğer bana paraşütle atlayacağımızı söylersen, seni aşağıya bağlarım.

ve bu şeyi kendim uçurmanın bir yolunu bulacağım."

Gülüyor, sesi kulaklıktan çok az geliyor. "Hiç paraşütle atlamak istemedin mi?"

"Çoktan yaptım bile." Bana şaşkın bir bakış fırlattı, ben de omuz silktim. "Heyecan aradığım günlerdeydi."

"Hmm... En azından beni korkutmayacağını biliyorum. Ama hayır, bahsettiğim şey bu değil." Uçağı döndürüyor, hareketi zarif ve etkili. "Şöyle bir şey var. Ben akrobasi yaparım."

"Dublör gibi mi?" Ve tekrar sertleşmeye başladım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Yüz ifadesi dikkatli, neredeyse vereceğim tepkiden endişeli. "Evet. Biraz ister misin?"

Vay anasını. Kızım beni uçurdu ve benim için dublörlük yapmak istiyor. O kadar geniş sırtıyorum ki kulaklıklar neredeyse düşecek. "Oh, evet."

Cevap sırtışı baş döndürücü bir neşeye doludur. "Çekiç kafayla başlayacağız. Sonra birkaç takla ve bir döngü yapacağız. Çok çılgınca bir şey olmayacak."

"Çok çılgınca bir şey değil, ha?"

Gözlerinin kenarları kırışıyor. "Sana çılgınca şeyler göstermek istiyorum ama ileri seviye şeyler için uygun uçakta değiliz. Bu uçak temel şeyler için."

Onun sözüne . Ona kalas gibi sertleştiğimi, şu anda onu çok seksi bulduğumu, konsantre olmakta zorlandığımı söylememe gerek yok. Neden ona ağırdan alacağımızı söyledim ki?

Stella'nın üzerine serin bir sakinlik çöküyor ve bu görülmeye değer bir manzara. Ustaca hareketlerle bizi gökyüzüne çıkarıyor; tamamen dikey durumdayız ve tırmanıyoruz. Bu garip bir his, yerçekimi beni koltuğun arkalığına doğru bastırıyor, görüş alanımda mavi gökyüzünden başka bir şey yok. Yavaşlıyormuşuz gibi hissedene kadar yukarı çıkıyoruz. Her şey durmuş gibi görünüyor, ürkütücü bir durgunluk anı. Motorun zor çalıştığı belli ama sanki durmuşuz gibi.

Bu biraz korkutucu. Yine de Stella'nın konsantrasyonu tam ve kendimi evler kadar güvende hissediyorum.

Sonra birden uçak sola doğru eğildi, tam doksan derecelik bir düşüş. Ve düşüyoruz, dümdüz aşağıya dalıyoruz. Elimde değil, hız trenindeymişim gibi kükrüyorum. Yer bize doğru hızla geliyor ve sonra gelmiyor.

Yukarı çıkıyoruz, yuvarlanıyoruz, yer ve gök bulanıklaşıyor. İçim yeniden düzenleniyor, boynumdaki kaslar geriliyor ve başımı bowling topu gibi hissediyorum. Bu harika bir şey.

Stella uçağı gökyüzüne doğru geri götürüyor. Yukarı, yukarı, yukarı... ve bitti. Saçları diken diken. Uçak bir tur atarken midem boğazımda düğümleniyor. Tekrar bağıriyorum, gülüyorum, bu anı tamamen yaşıyorum.

Seviye atlıyor ve kendimi toparlamam bir dakika sürüyor. Başım dönüyor ve kanım pompalanıyor ama burada Stella ile birlikte kalıp onun döngü üstüne döngü yapmasını izlemekten mutluluk duyarım.

"bundan hoşlandın," diyor Stella, sesi küçük ve kulaklığımda çatırdıyor.

"Beğendin mi? Bayıldım."

"Ben de." Bizi Long Island'ı oluşturan soluk sahil şeridi boyunca uçururken yüzü mutlulukla parlıyor. "Burada özgür hissediyorum, kelimenin tam anlamıyla dünyadan uzakta. Ama yetkin de. Uçağımın kontrolü tamamen bende. Manevraları yapmak mükemmel bir hassasiyet gerektiriyor. Başka hiçbir şeye odaklanacak zamanım yok. Ve bu da özgürleştirici."

"Bunu anlıyorum. Ben de müzik hakkında böyle hissediyorum. Beni o anın içine çekiyor ve başka hiçbir şey yok. Kendimi beceriksiz gibi hissetmiyorum çünkü bu işte iyi olduğumu biliyorum." Ona bakıyorum. "Kulağa kibirli geliyor olabilir, ha?"

"Hayır. Kulağa gerçek gibi geliyor. Sen iyisin. Sahte tevazu çok daha sinir bozucu ve kibirli." Burnu kırışıyor. "Birinin sırf sen onun ne kadar iyi olduğunu anlatabilesin diye hiç iyi değilmiş gibi davranmasından daha kötü bir şey olamaz."

"Tanıştığım çoğu müzisyen iyi olduğunu biliyor ama yine de sizin övmenizi istiyor.

Bu şekilde kibirliyiz."

"Seni övmemi mi istiyorsun, Blackwood?"

"Cezbedici. Gerçi bunu yaparken ne giydiğinize bağlı."

Stella homurdanıyor. "Bunun daha sonraya kalması gerekecek. Hava durumunun tahmin ettiğinden daha hızlı ilerleyen bir fırtına var." Kara bulutlar ufukta

ve yaklaşıyor. "Hadi geri dönelim."

Stella'nın işini yapmasını, hava trafik kontrolüyle konuşmasını, uçağı piste doğru manevra ettirmesini izliyorum. Ama son yaklaşımaya geldiğimizde ve iniş izni aldığında bana döndü. "Bizi içeri almak ister misin?"

"Ne? Ben mi?"

"Evet. Boyunduruğı al. Ayaklarını pedallara koy." Şaşkın yüzüme sıırttı. " değil. Bu bir ders olsaydı bunu ilk seferinde yapardın."

Dediğini yapıyorum, bizi öldürecekim için biraz gerginim ama Stella'nın işini bildiğine güveniyorum.

"Pedallar, uçağın burnunu sağa ve sola çeviren dümenlere bağlanır. Yumurta sarısı yunuslama ve yuvarlanmayı kontrol eder. Yukarı ve aşağı, bir o yana bir bu yana. Boyunduruğı biraz geriye çekin. Burnun daha fazla kalkmasını istiyoruz. Güzel. Şimdi, rüzgâra karşı koymak için sol dümene biraz baskı uygula."

Benim beceriksiz hareketlerim altında uçak sallanıyor, sonra sabitleniyor. Stella flaplar ve gaz kelebeğı ile oynarken, bir yandan da yumuşak sesiyle bana talimatlar veriyor. Avuçlarım terliyor, kalbim daha hızlı atıyor.

"Sabit. Boyunduruğı biraz geriye al. Biraz daha. Tut."

Yavaşlıyor olsak da, sanki yer bizi karşılamak için hızla yükseliyormuş gibi görünüyor. Sonra bir saniyeliğine havada süzülüyoruz, zamanda asılı kalıyoruz. Tekerlekler küçük bir çarpma ve sarsıntı ile çarpıyor. Stella devralıyor, fren yapıyor. Ve böylece, pistte taksi yapıyoruz.

Tekrar yerde olmak gerçeküstü bir his, sanki yukarıda bambaşka bir şeymişiz de şimdi biraz değişmiş olarak geri dönmüşüz gibi. Ya da belki de değişen benim. Güne başlayan aynı adam gibi hissetmiyorum. Değiştim - içimde bir şeyler değişti ya da çatladı. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama artık aynı olmadığımı biliyorum.

Stella uçağını park ederken sessiz kalıyorum. Uçuş sonrası kontrolünü yaparken ve her şeyi sessiz kalıyorum. O bana dönene kadar sessiz kalıyorum.

Güzel yüzünde geniş ama hafif sallantılı bir gülümsemeyle. "Her şey tamam. Hazır mısın?"

Evet. Evet, öyleyim.

İşte o zaman saldırırım.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

JOHN

STELLA'NİN GÖZLERİ GENİŞLİYOR, ben ona doğru yaklaşırken pembe dudakları aralanıyor. Bacaklarım lastik gibi ve uçakta olduğum için mi, yoksa Stella'dan o kadar etkilenmişim ki kendimi tutamadığım için mi bilmiyorum. Her iki durumda da, önünde durduğumda neredeyse titriyorum, ellerim pürüzsüz yanaklarını kavriyor, parmaklarım saçlarının ipeksi tellerine doğru kayıyor.

Alnım onunkine yaslanıyor ve bir saniyeliğine onu içime çekiyorum. Çok sevdiği uçağının, giydiği ceketin derisinin, terin, güneşin ve sıcak kadının kokusunu taşıyor. Onun kokusu rahatlatıcı değil. Hem de hiç değil. Kalbimin çarpmasına ve zihnimin onu istediğim tüm yollarla yarışmasına neden olurken buna rahatlatıcı diyemem. Stella'nın kokusu rahatlatmıyor; beni yüksek vitese geçiriyor.

"Stells," diye mırıldanıyorum, çünkü sesim henüz tam olarak yerine oturmamış. "Beni her zaman şaşırtıyorsun. Seninle birlikte olmak beni her zaman çok mutlu ediyor."

Ona daha fazlasını anlatmak, onu bulduğum için ne kadar mutlu olduğumu ve onu kaybetme düşüncesinin ödümü kopardığını söylemek istiyorum ama şimdi bunların hiçbirini söyleyemem. Onun tadına bakmalıyım.

Ağzı yumuşak ve pelüş, tatlı bir şeftali gibi. Susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi inliyorum ve dilimi onun içinde kaydırırken sonunda yağmuru tadıyorum

sıcak, ıslak ısı başka bir tat almak için. Tanrım, çok lezzetli, bağımlılık yapıyor.

Stella'yı öpmek tüm vücudumu saran bir deneyim. Benimle birlikte hareket ediyor, dudakları dudaklarıma değiyor, küçük dili kaygan, sinsî bir alay. Onu aletimin dibinde, karın kaslarım boyunca sıcak çırpınışlar halinde hissediyorum, uyluklarımın arkasını tırmıklıyor. Uçuyorum ve sadece o beni yere indirebilir.

Elim hafif nemli ve sıcak olan sırtının pürüzsüz satenini buluyor. Belinin kıvrımı avucuma mükemmel bir şekilde oturuyor ve burasını okşuyorum, titreyişini, boğazında çıkardığı narin küçük istek gıcırtilarını seviyorum.

Biliyorum tatlım, ben de istiyorum.

Daha da yaklaşıp kalçamı onunkinin arasına kaydırıyorum ki yüksek bir ses şehvet sersemliğimi yarıp geçiyor.

"Burada çocuklarımız var Stella," diyor bir adam huysuzca. "Ve gösteri için gelmediler."

Stella sanki sıkıştırılmış gibi sarsılıyor ve kucığımdan geri çekiliyor. Ama bir elini göğsümde bırakıyor. Bu basit, sahiplenici hareket beni gülümsemekten alıkoydu. Gerçi şu anda boktan bir sırtış sergilemek pek de iyi bir fikir olmayabilir. Yaşlı, yıpranmış bir adam aklımın tam olarak nerede olduğunu biliyormuş ve bunu onaylamıyormuş gibi bana bakıyor.

"Hank," dedi Stella, biraz soluk soluğa, "seni orada görmedim."

"Şüphesiz, başka bir işle meşgul olduğun için," diyor Hank kayıtsızca. Elli ya da altmış yaşında olabilir. Bunu söylemek zor. Gözlerinin kenarlarından derin kırışıklıklar yayılıyor ve yanaklarının tepesinden aşağıya doğru iniyor. Alnının koyu kahverengi derisi boyunca gerçek bir kaş çatma çizgisi paragrafı dalgalanıyor. Her zaman varlar mı yoksa kaşları çatık olduğu için mi oluşuyorlar bilmiyorum, ama ilkinde bahse girerim.

Stella gülüyor, yanakları pembeleşiyor. "Evet, Hank. Öyleydim."

Gülümsemesine karşı benden daha az bağışıklığı olmadığını kanıtlıyor ve çatık kaşları biraz yumuşuyor. "Uçuşun iyi geçti mi?"

"Mükemmel bir tane." Avuç içi göğsümden aşağı kayıyor ve kalbimin üzerinde yoğunlaşıyor. "Bu benim arkadaşım John."

Hank'in gözleri kısılır. "Arkadaş, ha?"

"İyi arkadaş," diye düzeltiyor Stella, hiç şaşırmamış ve hayranlık uyandıracak kadar mutlu.

Hank orada öylece durmuş, alnımda bir delik açarak bana baktığı için bir adım öne çıkıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi tuttu ve ölümüne sıktı. Ama çocukluğumdan beri gitar çalıyorum, bu yüzden elim ezilmeyecek kadar güçlü. Hank'in elimi bırakması ve Stella'ya dönmeden önce bana başıyla selam vermesiyle çekişmemiz sona erdi. "Seni yukarıda gördüm. Çekiç kafada bir derece hatalıydın."

Stella'nın burnu kırılıyor. "Biliyorum."

Hank bana, "Stella isterse yarışabilir," diyor ve Stella'nın Hank'in babacan bir tip olmadığını düşünmesine rağmen, adam açıkça onunla gurur duyuyor. "Ya da eğitmen olabilir. Sadece bir lisans alma meselesi."

Stella kızarır. "O zaman uçmak artık sadece benim için olmazdı. Beklentilere ve işe bağlı olurdu."

Hank, "Eğer seviyorsanız, bu bir iş değildir," diyor.

Hem haklı, hem haksız. Müzik yapmayı, gitar çalmayı ve şarkı söylemeyi seviyorum. Bir yıldız olmak için sabırsızlanıyordum. Ama bu bir iş haline geldi. Beklentiler ve bitmek bilmeyen taahhütleri yerine getirmenin stresi bana zarar veriyor. Birdenbire sevdiğim şey artık saf değildi. Kendine ait bir hayatı var ve dikkatli olmazsam beni tüketebilir. Bu yüzden Stella'nın neden tutkusunu işine dönüştürmek istemediğini anlıyorum.

Elim sessiz bir destek gösterisi olarak Stella'nın ensesini kavlıyor. Ama buna ihtiyacı yok. Stella başını usulca sallıyor ve hafifçe gülüyor. "Bu harika bir argüman olurdu, Hank, eğer yıllardır her gün öğrencilerden şikayet ettiğini duymamış olsaydım."

Hank gülüyor, hırıltılı bir çatırtı sesi, sanki bunu pek yapmıyormuş gibi. "Doğru, Stella kız."

Rüzgâr şiddetini artırıyor, yerde hızla ilerliyor ve havaalanını çevreleyen alçak ağaçların tepelerini kırbaçlıyor. Hava kararıyor, gökyüzü gri bulutlarla kaplanıyor.

Hank kaşlarını çatarak yukarı bakar. "Şehre geri mi dönüyorsun?" "Planımız buydu," diyor Stella.

"Başaramayacağız." Ben konuşurken bile hafif bir yağmur yağmaya başladı. Her an çok daha kötü olabilir. Stella'ya bakıyorum. "Bisiklete biniyoruz. Güven bana, yağmur fırtınasında sürmek istemezsin."

Gökyüzünü inceliyor. "Bir süreliğine bir restoranda kalmamız gerekecek. Sakıncası var mı?"

"Senden başka gidecek yerim yok."

Bunun üzerine kız pembeleşiyor ama Hank boğazını temizliyor, sesi oldukça tiksiniş geliyor. "Neden akşam yemeğine gelmiyorsun? Corinne seni görmeyi çok ister."

"Oh... Ben..." Stella'nın gözleri bana kayıyor, sanki beni söndürmekten endişe ediyormuş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen Hank'in yan gözle baktığı bir gece geçireceğim, çünkü geldiğinden beri bana ters ters bakmayı bırakmadı. Ama Stella'yı önemseydi ve onun için önemli olduğu çok açık.

"Bana uyar," diyorum, tam gökyüzü gerçek anlamda açılırken.

STELLA

"Hank'in evi ne kadar uzakta?" John bisikletine binerken çiseleyen yağmurun altında soruyor.

Hank kamyonetine doğru koşmaya başladı, biz de onu takip etmeye hazırlanıyoruz. "Yaklaşık beş mil. Biraz ıslanmak umurumda değil." Bir gök gürültüsü patlaması beni zıplattı.

John homurdanıyor ve bana kaskımı uzatıyor. "Fırtınada sürmek seninle riske atmak istediğim bir şey değil. Böyle bir yağmur iyi hissettirmez. Başını sırtıma yasla."

John motoru çalıştırıyor ve Hank'in kamyonetinin arkasından otoyola çıkıyoruz. Yağmur yağıyor ve ıslanmak konusundaki kaygısız tavrımı yeniden gözden geçiriyorum. Saatte 60 mil hızla yağan yağmur hiç de eğlenceli değil. Yağmurun en ağır yükünü çeken John'u hissediyorum ve sırtına daha da sokuluyorum.

Hava gittikçe soğuyor ve ıslanıyor, John motoru Hank'in sokağına çevirdiğinde ben titriyorum. Hank'in yeşil-beyaz 50'lerden kalma iki katlı evini görünce rahatlıyorum. Hank garajını açıyor ve John'a bisikletini kamyonun yanına park etmesini işaret ediyor.

John bisikletini kapatır kapatmaz Corinne mutfak kapısını açıyor ve bizi içeri buyur ediyor. " gelin, gelin. Donuyor olmalısınız." Ben içeri girerken bana gülümsüyor. "Merhaba bebeğim. Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Hey, Corinne." Pürüzsüz yanağını öpüyorum ve leylak sabununun tanıdık kokusunu içime çekiyorum. "Ben de seni özledim."

Zaman ya da mekân fark etmeksizin Corinne her zaman şık. Bugün dudakları parlak mercan rengine, çelik grisi saçları kafasına yakın kesilmiş. Omzumu okşarken kolundaki altın bilezikler şingirdiyor ve sonra John'a gülümsüyor. "Görüyorum ki bir arkadaşını getirmişsin."

John mutfak salonuna girer. "John Blackwood. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, hanımefendi."

"Oh, pish on ma'am. Kendimi yaşlı hissettiriyor. Yaşlı mı görünüyorum?" diye alay eder. John'un yanakları kızarır. "Hiç de değil, hanımefendi-er-"

"Bana Corinne deyin," diyerek John'un acısına son veriyor. Bizi geçen yıl koyu ahşap dolaplar ve yeşil granit tezgahlarla yeniledikleri büyük, neşeli mutfağa götürüyor. Corinne'e asla söylemesem de, bir yanım 80'lerin laminant dolapları, kasap blok tezgahları ve gri fayans zeminleriyle eski mutfağı özleyor. Çünkü gençken burada çok fazla zaman geçirmiştım.

Yeni mutfak muhteşem ve tamamen Corinne'in tarzı, ancak diğerinin verdiği gibi ev gibi hissettirmiyor. Yine de aynı kokuyor, sıcak ve davetkâr, rosto kokusu ağzımı sulandırıyor.

John ve ben ceketlerimizi çıkardık ve Corinne *çıtıladı*. "İkinizin de pantolonu sıırsıklam olmuş. Bakalım bu konuda ne yapabiliriz."

İtirazlarımıza rağmen Corinne bizi yolcu ediyor; John misafir banyosuna, ben de kızları Lucille'in odasına gönderiliyorum. Kısa süre sonra, üniversiteye gittiğinde geride bıraktığı sıcak pembe yoga pantolonunu giyiyorum. Koridorda John'la karşılaşıyorum ve sırtıyorum. Hank'in eski Hava Kuvvetleri Akademisi eşofmanlarını giyiyor ve biraz dar.

"Seksi," diyorum, çok kısa pantolonunun açıkta bıraktığı kemikli ayak bileklerine bakarak.

"Kıçımı görene kadar bekle," diye fısıldıyor, sanki bir podyum modeliymiş gibi koridorda biraz yürüyor.

Eşofman gerçekten de bir zampara gibi kıçını sarıyor. Ama işe yarıyor. Kurt ıslığı çalışıyorum ve bana dönmeden önce göz kırpmak için omzunun üzerinden bakıyor. Ziyaretten nefret edeceğinden korkmama rağmen rahatlamış, hatta mutlu görünüyor. Ama gözleri benimkileri arıyor ve içindeki mizah kayboluyor. "Bana hiç ailen olmadığını söylemiştin."

Bu yorum beni gafıl avlıyor ve yüzümün bana ihanet etmemesi için mücadele ediyorum. "Bilmiyorum."

Rolüm kağıt gibi ince ve ikimiz de bunu açıkça biliyoruz. John eğildi, sahne fısıltısı gibi. "Fark ettin mi bilmiyorum, Button." Mutfak ışıklarının hoş geldiniz dercesine parladığı ve Corinne ile Hank'in sessiz sohbetinin aktığı koridora bakıyor. "Ama bence fark ettin."

Koridor loş ama kendimi tamamen açıkta hissediyorum. "Kendi çocukları var."

En iyi ihtimalle zayıf bir argüman, ama ona Corinne ve Hank'i sevmeme rağmen duygusal olarak kendimi dilendiremeyeceğimi nasıl açıklayabilirim?

Ailelerinin bir parçası olmayı isteyecekler. Bu bana acımak ya da yardım etmek gibi gelecektir çünkü onlar beni terk edilmiş görmek için oradaydılar. Onları seviyorum; ama onlara ihtiyacım olamaz.

Ayaklarımı kaydırırken ve söyleyecek bir şeyler ararken sessizlik giderek bozuluyor. John bir süre daha beni izledikten sonra beni kucaklıyor. Kollarında kaskatı duruyorum ama o aldırıyor gibi görünüyor. Başıma hafif bir öpücük konduruyor. "Sevilmene izin ver, Stella Button. Bunu hak ediyorsun."

Cevap vermemi beklemeden elimi tutuyor ve beni mutfığa geri götürüyor.

Akşam yemeği mutfak masasının etrafında servis ediliyor ve ben şaşırtıcı derecede aç bir şekilde yemeğe yumuluyorum. Belki de sadece Corinne'in yemeği olduğu içindir.

"Bugün uçuyor musun, Stella?" Corinne soruyor.

"John'u gezdirdim," diyorum rosto ve patates püresi arasında. "Ona birkaç numara gösterdim."

Hank homurdanıyor. "Hiç hava yastığı getirdin mi?"

Karşımda, John gülümsemesini bastırıyor. Yemlendiğini biliyor.

"Aslında," diyorum, "sanırım bir din değiştiren yaratmış olabilirim."

John başını sallıyor. "Evet. Yine de beni şok etti. Stella'nın bunu yapabileceğini hiç bilmiyordum," diye açıklıyor Corinne'e çoğunlukla, çünkü Hank hâlâ John'un gümüş çatal bıçak takımını çalmasını bekliyormuş gibi John'a ters ters bakmayı bırakmadı.

Mantık bana bunun John ve benim birbirimizi hırpaladığımızı gördüğü için olduğunu söylüyor, ama bana karşı tam olarak ebeveynce davranmıyor, bu yüzden neden John'dan hoşlanmıyor gibi görüldüğünü bilmiyorum.

"Stella harika bir pilot," diyor Hank, gözleri kısık bir şekilde. "Kesin, açık fikirli, ama gerektiğinde kalıpların dışında düşünebiliyor."

Bu Hank'in bana şimdiye kadar yaptığı en büyük iltifattı ve kendimi kızarıklığımı gizlemek için masanın altına gömülmek isterken buldum.

"Tabii on altı yaşındayken yer okulunu bir an önce bitirmek istiyordu, böylece oraya çıkıp gökyüzünde sonsuz turlar atabilecekti."

Hank homurdanıyor. "Eğer istediği olsaydı, kendini Atlantik'in öbür yakasına atardı."

Sırıttıyorum. "Yine de gitmek için ne yol ama."

John kıkırdar. "Stella gençken nasıldı?" "Daha kısa." Hank bana göz kırpmıyor.

"Daha zayıf," diyorum hayıflanarak.

Corinne omzuma dokunuyor. "Bir deri bir kemik kalmıştı." Dudakları bir parça gerilirken gözlerinin üzerinden bir gölge geçiyor, sonra ifadesi hafifliyor. "Ama o kemiklerin üzerine biraz et koyduk."

Babamın, yemek vermeyi unutmak da dahil olmak üzere, ebeveynlik konusundaki belirgin eksikliğini ve bana verdiği her türlü yemek için buraya sık sık açlıktan nasıl geldiğimi düşündüğünü fark ediyorum. Akşam yemeğim karnıma ağır bir şekilde oturuyor ve her şey geriliyor. Şimdi gerçekten aç olduğum için mi yoksa alışkanlıktan mı ağzıma yemek tıkıştırıyorum?

Çatalımı yere bırakıp gülümsemeye çalışıyorum. "Corinne en iyi turtaları yapar.

Lütfen bana tatlı olarak turta olduğunu söyle."

"Limonlu beze." Küçük bir yumruk hareketi yaptığımda hafifçe gülüyor.

John açıkça eğlenerek izliyor. "Genç Stella'yı şimdi hayal edebiliyorum. Buraya daha sık gelmelisin, Button."

Biliyorum, yapmalıyım. Her ziyaretimde bunu biliyorum. Ama gittiğimde, uzak durmak ve kendime ait gerçek bir ailem olmadığını hatırlatmamak daha kolay oluyor. Hafifçe omuz silkiyorum. "Arabasız yapmak zor. Ama bir tane almak için para biriktiriyorum."

Hank her şeyden biraz daha alıyor. "Buraya taşınmalısın. O gürültülü ve pahalı şehirde yaşamak yerine hem zamandan hem de paradan tasarruf edersin."

"Hank," diyor Corinne alçak sesle, "hangi genç kadın Manhattan'ın heyecanını bırakıp buraya gelmek ister?"

Hank homurdanıyor ve ağzına bir çatal dolusu kavrulmuş havuç atıyor.

Arkama yaslanıp ellerimi karnımın üzerine koyuyorum. "Aslında ben de bunu düşünüyordum."

John durgunlaşıyor, kara kaşları çatılıyor ama sözünü kesmiyor. "Dairem kiraya verildi ve kariyerimi değiştirmeyi düşünüyorum." I
Bunu neden Corinne ve Hank'e anlattığımı bilmiyorum. Ama o dairenin benim için ne anlama geldiğini bilen insanlarla konuşmak iyi hissettiriyor. Belki de onları düşündüğümünden daha fazla ebeveyn etkisi olarak görüyorum. Her iki durumda da ağzımı açtım ve devam etmek zorundayım. "Bir şeye karar verdiğimi söylemiyorum ama havaalanına yakın bir yere taşınmak aklımdan geçti."

"Güzel," diyor Hank, çatalını bırakarak. "Okulda bir iş istiyorsan, senin olduğunu biliyorsun. Eğitimlik sertifikasını alır almaz," ekliyor, sanki bilmiyormuşum gibi.

"Teşekkürler, Hank."

"Şehri seviyorsun," diyor John sessizce. Gözlerinde hayal kırıklığına uğramış ve biraz da kızgın bir ifade var ama bunu belli etmemeye çalışıyor. "Ben de işini sevdiğini sanıyordum."

Çatalımla bir havucu dürtüyorum. "Sanırım profesyonel bir arkadaş olarak zamanım sona eriyor."

"Saçma sapan bir iş," diye mırıldanıyor Hank
nefesinin altında. Corinne koluna vurarak, "Hank,"
diye mırıldanıyor.

Yine masanın altına kaçma dürtüsüyle savaşıyorum. Neden, ah, neden bu konuyu açtım ki? Koca ağız yine saldırıyor. Boğazımı temizliyorum. "Gerçek şu ki, yakında evim diyebileceğim bir yere ihtiyacım olacak. Killian sonsuza dek gitmeyecek."

John, benim aslında komşusu değil de yakında onu terk edecek bir bakıcı olduğumu unutmuş gibi gözlerini kırıştırıyor. Kaşlarının arasındaki oluk büyüyor ama tek kelime etmiyor. Masanın üzerine ağır bir sessizlik çöküyor ve Hank ile Corinne arasında geçen bakışmayı kaçırmıyorum.

Corinne parlak bir gülümseme takınır ve John'a döner. "Yeni bir albüm üzerinde mi çalışıyorsun?"

John başlıyor, çatalı ağzının yarısına kadar gelmişken duruyor. " kim olduğumu biliyor musun?"

"Jax Blackwood," diyor Corinne o gerçekçi üslubuyla. "Hank büyük bir hayranımızdır."

"Corinne!" Hank tıslıyor. Yüzünde mahcup bir ifade vardı. Kıs kıs gülüyorum, bu da bana sert bir bakış kazandırıyor.

"Bu doğru," diye ısrar ediyor Corinne, hiç istifini bozmadan. "Tüm albümlerinizi onda."

Masanın tekmelenmiş gibi sallandığına yemin edebilirim.

John, akıllıca, gülümsemiyor. "Şu anda albümler arasındayız." Ses tonunda zerre kadar kendini beğenmişlik yok ama içten içe güldüğünü biliyorum. Tenindeki uğultuyu hissedebiliyorum. "Birkaç şarkı üzerinde çalışıyorum ama kayıt için hazır değilim."

Hank uzun bir süre tabağına baktıktan sonra doğrulur ve John'un gözleriyle buluşur. "Geçen yaz seni Madison Square Garden'da gördüm. Dönüp durmasan da olurdu ama sesin gelişti."

John'un gözlerinde bir parıltı belirir. "Oh, öyle mi?"

"Mmm." Hank bir parça rosto kesiyor. "Şimdi daha duygulu, daha az gösterişli." John göz kırpmıyor ve elimde değil, sonunda kendimi kaybedip gülüyorum.

"Üzgünüm," diyorum homurtular arasında, "ama Hank bir hayran. Ölüyorum."

"Kapa çeneni, sen," diyor Hank fazla kızmadan. Dudakları seğiriyor. "Her tür müziği severim."

John'un dudakları da seğirir. "Yalan söyleyemem. Bu yıl yaşadığım en büyük şoktu."

Bundan sonra Hank huysuz huysuz rolünü bırakıyor ve John'u müzik konusunda sorguya çekmeye başlıyor, o da mutlu bir şekilde saçmalıyor. Yemek yiyoruz, Corinne turta ikram ediyor ve John mükemmel bir konuk. Ama bakmadığımı düşündüğü anlarda bana bakışlarını kaçırmıyorum. Üzgün ve bunu göstermemeye çalışıyor.

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

JOHN

Saat sabahın üçü ve yağmur Hank ve Corinne'in çalışma odasındaki büyük resim penceresine yağıyor. Sırtıma batan çekyatın şiltesinin altında uzanan büyük çubuk yerine buna odaklanıyorum. Daha önce de kanepelerde uyumuştum; ziyan olmuş, sızmış ve bazen üzerime örtülmüş bir ya da iki kadınla uyanmıştım. Bu deneyim bunlardan o kadar uzak ki, eski halim buna asla inanmazdı. Eski ben Stella'yı Hank ve Corinne ile bırakır ve yağmur altında Manhattan'a geri dönerdi.

Eski ben bir ahmaktı. Eski ben Stella'yı tamamen kaçırdım. Biliyorum, onun ne olduğunu fark etme zahmetine bile girmezdim.

Hayır. Şu anda Stella'yı düşünme.

Stella'nın üst katta bir yerde yumuşacık yatağına gömüldüğünü hayal etmektense, suyun camdan aşağıya doğru akmasını izlemek daha iyiydi.

Çok azmış durumdayım. Rahatsız edici olsa da, azgınlığı atlatabilirim. Azgınlık Bay Yardım Eli tarafından halledilebilir. Elim, gün boyu kasıklarımınla dolaştığımı hissettiğim gençliğimden beri işimi bu kadar çok halletmemişti.

Stella'nın yanında olmak için onu arama isteğimden kurtulamıyorum. Buraya beri yağmur dinmemiş olsa da, geri dönmek istedim.

Böylece yalnız kalabilecektik. Ama çok geçmeden bunun olmayacağı anlaşıldı. Siktiğimin motosikleti. Bir araba servisi çağırmalıyım. Bir de Corinne ve Hank vardı, kızlarının güvenliği için endişelenerek kalmamızı istediler. Buna ne diyebilirdim ki? Belli ki Stella için çok önemliler. Hayır dersem tam bir pislik olurum.

Stella'nın bu gece gittiği yönün tersine, uzun koridordan çalışma odasına gitmek fiziksel olarak canımı acıttı. Taşaklarım ve alt karın kaslarım gerçekten acıyor. Dengem bozuldu ve bu lanet yatak gittikçe daha az konforlu hale geliyor.

Küfrederek sırt üstü uzanıyorum ve tavana bakıyorum. Kulaklarıma ulaşan tek ses yağmurun şıptısı ve kendi kalbimin atışı. Kahretsin, buraya taşınmayı mı düşünüyor? Stella Manhattan'dan taşınmaktan söz ettiğinde, ayaklarım yerden kesilmişti. Onun Killian ve Libby döner dönmez gidecek geçici bir komşu olduğu gerçeğini kasıtlı olarak bir kenara ittim.

Bunun üzerine neden saçmaladığımı bile bilmiyorum; New York'ta bir seferde birkaç aydan fazla kalmıyorum. Çok sık taşınırım.

Peki bu durumda ben ve Stella nerede kalıyoruz? Neden bunu daha önce düşünmedim?

Eğlenmekle ve onu istemekle çok meşguldün.

"Ne halt ediyorum ben?"

Sinirli fısıltım karanlığın içinden süzülüyor, Stella'nın yatağında olmak, onunla konuşmak, ona dokunmak varken yalnız olduğumu ve kendi kendime konuştuğumu vurguluyor. Hank'in evinde olmam dışında. Hank, burada Stella'ya elimi sürersem kesinlikle taşaklarımı keser. Ki bunu yapmayacağım. Hayır, iyi bir çocuk olacağım ve beni öldürse bile sikimi pantolonumun içinde tutacağım.

Elimi yüzümde gezdirdiğimde nemli oluyor. Artık kendimi tanıyamıyorum. Eskiden olduğum adam bir hafta önce Stella'nın pantolonunun içinde olurdu. Kimi kandırıyorum ki? Jax, Stella'nın peşinden giderdi.

ve onu oracıkta baştan çıkardı. Neden sürekli eski halimi düşünüyorum?

Eski benliğimi Jax, şimdiki benliğimi John olarak düşünmem bile berbat bir durum. Yol boyunca bir yerlerde kendimi ayırdım. Tüm suçu ona yükleyebileceğim ve her şeyin yoluna gireceği gibi çılgınca bir düşünceyle Jax'i gölgelerin içine ittim.

Evet, rock yıldızı Jax'ken kontrolden çıkmış ve kibirliydim. Evet, Jax'ken dibe vurmuştum. Ama Jax ve John yok. Sadece ben varım. Stella haklı, ben ikisiyim. Her iki tarafımın da değerli olduğunu düşünüyor. Gerçek şu ki, bugün kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar kendim gibi hissettim. Çünkü Stella ile birlikteydim. Bana yaşadığımı hissettiriyor.

O zaman burada tek başına ne halt ediyorsun, dostum?

İşleri ağırdan alacağına söz vermiştin, hatırladın mı?

Yavaşlık bir şeydir. Ona gereken ilgiyi göstereceğine söz vermiştin. Kötü bir davranış, Blackwood.

Bu gece kesinlikle bir şey yapamazsın, o yüzden çeneni.

"Ve şimdi kendimle tartışıyorum." Bir homurtu ile ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. O kadar gerginim ki, çalışma odasının kapısı gıcırdayarak açıldığı anda kalbim küt küt atmaya başlıyor. Dirseklerimin üzerinde yükselip gölgelere bakıyorum.

"Stells?" O olsa iyi olur. Buraya başka birinin girdiğini ya da neden girdiğini düşünmek istemiyorum.

İnce bir beden karanlığın içinden sıyrılıyor. Stella'nın parlak bukleleri karanlıkta pas rengini alıyor ve yatağımın yanına geliyor. "Hey," diye fısıldıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ben de fısıldadım. "Hank'in beni kısırlaştırmasını mı istiyorsun?"

Hırıltısı hayalet gibi bir ses. "Seni kısırlaştırmayacak."

"Evet, öyle. Eğer sana kötü bir şey yaparsam taşaklarımı koparıp bana yedireceğini açıkça söyledi."

"Uygunsuz mu?" Bana gülüyor. "Bay Darcy, onurumu korumanız ne kadar cesurca."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Stella santimlerle yaklaşıyor ve zemin gürültüyle gıcırıyor. Yemin ederim, yerimden sıçradım. Gözlerimi kapıya diktim. Tanrıya şükür, en azından kapıyı kapatacak kadar akli vardı.

Karanlıkta gülümsemesi beyaz dişlerinin ışıltısı gibi. "Hank böyle bir şey söylemedi. Siz gece için çalışma odasının kapısını kapatmadan önce onu doğruca odasına giderken gördüm."

"Oh, doğru söyledi," diye mırıldandım. "Bana ölümcül bakışlar atarak söyledi. İnanın bana, mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde alındı, küçük bayan dedektif."

"Yapmış olsa bile, bu çok saçma. Ben yetişkin bir kadıyım. Bizi ayrı odalara koymanın ne kadar arkaik olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet ve senin yetişkin, kendi kararlarını verebilen bir kadın olduğun konusunda yüzde yüz hemfikirim. Ama ben onun evinde bir misafirim, o yüzden dışarı çık canım." Kapıya doğru kışkırtıcı bir hareket yaptım.

Kıkırdaması saçmaladığımı gösteriyor. Tabii ki, kızgın bir eski savaş pilotu tarafından yok edilme tehlikesiyle karşı karşıya olan onun kıcı değ il. Bunu biliyorum çünkü Hank bana hikayeler anlattı, insanları yok edebilecek adamlar tanıdığını da ekledi. Şaka yaptığından yarı yarıya eminim.

"Tanrı , o benim babam bile değ il."

"Bunu Hank'e söyle." Elimi hızlıca kaldırdım. "Sabahleyin."

Kalçaları yatağa bastırıyor, bembeyaz ve çıplak, ve, kahretsin, teninin parfüm kokusunu alabiliyorum. O kadar yakın ki, tek yapmam gereken uzanıp elimi bacaklarının arasından geçirmek.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. "İnsaf lı ol, Stella. İyi olmaya çalışıyorum."

"Biliyorum. Gerçekten sinir bozucu."

Sessiz bir kahkaha attım. "Yatağına dön, seni velet."

Sırıttıyor, biraz eğiliyor, yüzü solgun bir ay gibi üzerimde geziniyor. "Uyuyamıyorum."

Daha iyi uyumanızı sağlayacak bir şeyim var. Hayır, bekle, bu korkunç bir espri; kadınlar sen onları becerirken uyutulmak istemezler, seni moron.

Elimi gözlerime götürüp düşüncelerimi temizlemeye çalışıyorum. "Neden uyuyamıyorsun? İyi hissediyor musun?"

"Hayır. Yalnızım. Yanında uyuyabilir miyim?"

Yanımda, üstümde, altımda. Benimle olduğun sürece. Boğazımı temizleyerek sesimi buluyorum. "Stella, seks yapmıyoruz." "Teklif ettim mi?"

Ona bakıyorum çünkü ikimiz de biliyoruz ki bu yatağa girerse ellerimizi birbirimizden uzak tutamayacağız. Birkaç saniye bana bakıyor ama sonra kaşlarını sallayarak beni güldürüyor. Gitmesini istemiyorum. Odadaki tüm neşeyi alıp götürecektir.

"İçeri girebilir miyim, yoksa ne?" Kıvrılmış bukleleri, yalvaran gözleri ve dudakları var. Nasıl karşı koyabilirim ki? Neden denediğimden bile emin değilim. Yarın öleceğim için endişelenebilirim.

Homurdanarak yana kaydım ve yorganı kaldırdım. Stella çabucak içeri girdi. Anında yatağım onun yumuşak, sıcak, kıpır kıpır bedeniyle daha iyi bir yer oldu. Kıpır kıpır demek istiyorum. Yorganın altına girip bana olabildiğince yakın bir yere yerleşirken bana bir köpek yavrusunu hatırlatıyor. Hafifçe gülüyorum ve bir kolumu boynunun altından geçirerek başını omzuma koyuyorum.

Stella elini göğsüme koyuyor ve iç geçiriyor. "Bu daha iyi." Az bile. Gülümseyerek, dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum.

"Rahat mı?"

"Evet." Tekrar kıpırdıyor ve çekyat protesto için gıcırıyor. "Şşşt!"

Yemin ederim, ter içinde kaldım. "Sessiz ol."

Stella gözlerini deviriyor. "Tanrım, tedirgin bir kedi gibi davranıyorsun."

Ona ters ters bakıyorum. "Şu anda başımızın üzerinde asılı duran gerçek kılıçları fark etmedin mi?" Hank'in onlardan bir koleksiyonu var. Çok sayıda av bıçağıyla birlikte. Onları bana göstermeyi ihmal etmedi.

Yanakları dolgunlaştı. "Onlar sadece dekorasyon için."

"Uh-huh. Elbette, öyleler. Söylesene Button, buraya hiç adam getirdin mi? Cesetleri bahçede mi gömülü?"

"Sen ilksin. Ama eğer başaramazsan hikayeni anlatacağımdan emin olabilirsin."

"Endişeniz çok dokunaklı. Gerçekten."

Stella usulca gülüyor, kalbimi yerinden oynatan bir nefes sesi. Evet, lanet olası kalbim bir kahkaha yüzünden çırpınıyor. Cidden kendimi tanıyamıyorum. Ve umurumda da değil.

"Arkadaşlık hizmetini gerçekten bitirecek misin?" Kelimeler ağzımdan düşünmeden çıktı.

Parmakları geriliyor ve gevşemeden önce göğsüme bastırıyor. "İnsanlara yardım etmeyi, onları daha az yalnız hissettirmeyi seviyorum." Hafif bir nefes tenimde geziniyor. "Ama işimin *beni* yalnız hissettirdiği bir noktaya geliyorum. Buna içermeye başlıyorum ve bu asla iyi bir şey değil."

"Ne ? Onun yerine uçuş eğitmeni mi olacaksın?"

"Bilmiyorum." Parmakları göğsümde boş bir desen çiziyor. "Sertifika almam gerekecek. İşin maaşı çok iyi değil ve tren istasyonundan buraya gelmek kolay değil, bu yüzden kesinlikle şehir dışına taşınmam gerekecek."

Gerilmemek için kendimi zor tutuyorum, ama yine de kaslarımın sertleştiğini hissedebiliyorum. Stella da bunu açıkça hissediyor. Avuç içi tenimi yumuşatıyor. "Şehirden ayrılmak istemiyorum. Burası benim evim." Bana bakıyor. "Paramın yetmediği bir yere sırf tanıdık olduğu için tutunmak saçma mı?"

"Button, kendin söyledin, burası senin evin. Tanıdığım herkesten daha fazla. Kalmak istemek neden saçma olsun ki?"

"Otuz yaşındayım ve hiçbir fikrim yok. Keşke kendimle ne yapacağımı bilseydim. Her zaman şu anda eğlenmeye o kadar odaklandım ki 'ya şimdi' diye bir şey planlamadım."

Bu açıdan Stella ve ben birbirimize benziyoruz. Gelecek, hiçbir zaman düşünmek istemediğim karanlık ve belirsiz bir yer. Çoğunlukla çünkü onu düşündüğümde

Kendimi yalnız, ilgisiz ve başıboş görüyorum. Kendime yalnız olmayı önemsemediğimi söylüyorum. Bu noktada, hayatımın yarısından fazlasını tek başıma geçirdim. Ama müzik durduktan ve arkadaşlarım kendi işlerini yapmaya gittikten sonra, hissettiğim tek şey boşluk oluyor. Bu boşluğu sürekli partilerle, ilişkilerle, oradan oraya seyahat ederek doldurmaya çalıştım. Ama hala orada.

Stella için de bunu istemiyorum. Kendini başıboş hissetmeyecek kadar neşe ve hayat dolu. "İstediğin her şeye sahip olabilseydin, her şeye ve paranın hiçbir önemi olmasaydı, bu ne olurdu?"

Bir süre sessiz kalıyor, belli ki soruyu düşünüyor. Sonra konuşuyor, tereddütlü, sanki bu itiraf ona pahalıya mal olacakmış gibi. "Bir yuva. Kalıcı bir şey. Benim olan bir şey."

Onun için acı çekiyorum. "Neye benzeyecek?"

Biraz kayarak daha rahat bir şekilde yerleşiyor. "Şehirde. Küçük bir sokakta, özel ama her yere yakın bir ev. Karakteri ve cazibesi olan eski bir ev, domates ve çiçek ekebileceğim bir çatı bahçesi ve güneşi içime çekebileceğim bir yer."

Neredeyse görebiliyorum. "Ve odun yanan bir şömine," diye ekliyorum. "Soğuk gecelerde kıvrılıp kitap okuyabilmeniz için buna sahip olmalısınız."

"Kulağa cennet gibi geliyor," diyor iç çekerek.

Onu orada, o sıcacık evde, kitaplarla, çiçeklerle ve müzikle dolu olarak hayal ediyorum. Stella'nın ışığıyla dolu. "Evet, öyle."

"Seni kıskanıyorum," diyor ben daha konuşmadan.

"Neden?" Umarım şöhreti kastetmiyordur çünkü bu iki ucu keskin bir kılıçtır.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? İnanılmaz bir yeteneğin var ve mesleğinin zirvesindesin. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musun?"

Biliyorum. Ya da ben öyle sanıyordum. İşin komik yanı, Stella'nın sessiz huşu duygusu bunu gerçekten kanıtlıyor. Yine de ona karşı dürüst olmak zorundayım. "Bana öyle geliyor ki, hayatınızın bir yönü mükemmel bir düzene sahip olabilir ve geri kalanı alevler içinde kalabilir."

"Haklısın," diyor kısık bir sesle. "Özür dilerim. Hiç düşünmemiştim-"

"Sorunlarımı kastetmedim." Kısa bir kahkaha attım. "Gerçi kabul ediyorum, benim de payım var. Ama mesele de bu. Benim mesleğimde tanıdığım herkesin üzerinde çalışması gereken şeyler var. Bir başarı biçimi diğer başarı biçimlerini garanti etmez, biliyor musun?"

Yüzünü omzumun kıvrımına çeviriyor. "Evet. Çünkü hayatımın bu kısmı? Şu anda mı? Harika."

"Şu anda kendimi oldukça iyi hissediyorum," diye katılıyorum. Özellikle de Stella çıplak kalçasını benimkinin üzerine kaydırduğında. Sapkın zihnimden bir düşünce geçiyor: Ya külot giymiyorsa? Böylece, elim güneye doğru kaymaya başlıyor, sırtının hafif eğiminden aşağı kayıyor, kıcının yumuşak kıvrımını arıyor. Çünkü bilmek zorundayım. *Bilmek zorundayım.*

Stella dokunuşuma doğru hareket ediyor, o tatlı kıcını elime doğru nazikçe kavislendiriyor. Stella iyi bir kız. En iyi kız. Sulu bir avuç ve parmak ucum külotunun çizgisini izlerken ona yumuşak, minnettar bir sıkma veriyorum.

Lanet olsun.

Külotu yumuşak pamuklu, bu da beni nedense onu çıplak ya da ipekli bulduğumdan daha fazla tahrik ediyor. Onları göremiyorum ama zihnimde o küçük külot soluk pembe ve önünde kocaman kırmızı bir kalp var. Bu beni o kadar azdırıyor ki, tüm vücudum sıkıca kenetleniyor.

Bunu hissediyor. Hissettiğini biliyorum çünkü bana doğru daha da dönüyor, göğüsleri kaburgalarımın baskı yapıyor. "Hissediyorsun bayım."

"Elimde değil. Eğer dokunma mesafesinde olursan, elleşirim." Beklentiyle gerilerek yan dönüyorum, yüz yüze gelene kadar biraz aşağı kayıyorum. Ve cehennemden gelen lanet olası çekyat protesto çılgınlıkları atıyor. Bu sefer ikimiz de donup kalıyoruz, saniyeler hızla geçerken birbirimize gözlerle bakıyoruz.

Dudaklarında muzip bir gülümseme beliriyor. "Gençken hiç bir erkekle gizlice takılmadım, ama şu anda bunu yapıyormuşum gibi hissediyorum."

Gerçek şu ki, Hank tarafından yakalanma fikri hoşuma gitmese de, bu dünyanın sonu olmazdı. Ama öyle olacaktı gibi davranmak, Stella ile yaramaz bir çift gençmişiz gibi gizlice dolaşmak şaşırtıcı derecede eğlenceli. Yakalanmaktan hiç korkmamıştım. Her dokunuşun, her nefesin nasıl daha anlamlı olabileceğı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni ne kadar ateşlendirebileceğini.

Parmağımın ucuyla, yanağına düşen bir tutam saçı geri çekiyorum. "Sanırım bir şeyleri kaçıırıyorduk."

Gözleri parlıyor ve oynamak istediğini anlıyorum. Bu beni daha da azdırıyor.

"Bunu telafi etmemiz gerekecek." Boynumun çizgisini okşuyor, aklında bir hedef yokmuş da sadece dokunmak istiyormuş gibi hafif ve sürükleyici. "Yani, burası ailemin evi değil. Ama olabilir. Eğer Hank içeri girer ve beni burada bulursa-"

Ağzım onunkinin üzerinde, alt yumuşak, tatlı kabarıklığını yeniden öğreniyor, üst dudağından küçük bir yudum alıyorum. Hareket ettiğimi ya da onu öpmeye karar verdiğimi bile hatırlamıyorum. Ama durmadım. Onu usulca öpüyorum ve bunun onu ürpertmesini seviyorum. Yanağını, çenesinin kıvrımını öpüyorum. Boynunu öperken elim başının arkasını kavırıyor ve sonra tekrar ağzını buluyorum.

Parmakları saçlarımı tarıyor, kafa derime masaj yapıyor. Çok iyi hissettiriyor, çok iyi. Gömleğinin yakasıyla oynarken alnımı onunkine yaslıyorum. "Yakalanırsak ceza alır mısın, Button?"

"Belki," diye fısıldıyor, göğüslerini yukarı kaldıracak kadar sırtını kamburlaştırıyor.

Eski bir Knicks tişörtü giyiyor. Yavaşça "K" harfinin izini sürüyorum ve meme ucunun sert ucunu sıyırıyorum. Stella'nın nefesi kesiliyor. Parmağımı tekrar yukarı kaldırıyorum, alay ederek. Ama bu beni de kızdırıyor ve inlememek, oyunu bırakıp sadece onu almak için dudağımı ısırma zorunda kalıyorum.

"Burada çok güzelsin." Parmak uçlarım göğsünün kıvrımını okşuyor. "Seni çıplak görebilir miyim, tatlı Stells? Bana bir göz atar mısın?"

Göğüslerini daha önce de gördüm. Ellerimi sürmüştüm, ağzımı sürmüştüm. Lanet olası cennet. Ama burada karanlıkta, benim olmayan bu evde

Onunki farklı. Bu beni şimdiye kadar yaptığım tüm sekslerden daha çok etkileyen basit bir heyecan.

Stella'ya ne yaptığını bilmiyorum, ama küçük bir ses çıkarıyor, vücudu yatakta kıpırdanıyor, sanki kendini sabit tutmaya çalışıyor. Sesi sanki emin değilmiş gibi nefes nefese ve masum. "Sadece bir göz atayım mı?"

Kahretsin, nasıl oynayacağını biliyor. Sikim o kadar sertleşti ki, acıyor. "Sana elimi sürmeyeceğim, yemin ederim." Ve yapmayacağım. Eğer şimdi ona dokunursam, oyun biter. "Şu güzel göğüslerine bir bakayım, tatlım."

Karanlık odada, pencereden sızan yeşilimsi sokak lambası onu aydınlatıyor, bu yüzden kızarıp kızarmadığını anlayamıyorum. Ama dudakları aralanırken göz kapakları iniyor ve göğüslerinin kabarıklığı tedirgin bir nefesle kalkıyor. Elleri beceriksizce aşağı uzanıyor ve gömleğinin eteğini tutuyor. Taşaklarım beklentiyle geriliyor.

Tanrım, çok seksi. Gömleği kışından çıkarmak için kalçalarını oynatıyor. Sonra o kıvrımların üzerinden yukarı kayıyor. Külotunun üzerinde kalp yok. Minik puantiyelerle kaplı. Her birine dilimle dokunmak istiyorum. Küçük göbeğinin yumuşak kabarıklığı ve göbeğinin çeyrek ayı ortaya çıkarken kendimi sabit tutuyorum. O bir şeftali, gür ve olgun.

Stella yavaşça dışarı çıkarıyor. Alt göğüslerinin dolgun kıvrımları ortaya çıktığında terliyorum. Orada duraklıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. An duruyor, tenime baskı yaptığını hissedinceye kadar genişliyor.

"Göster bana," diye mırıldanıyorum, kendi sesimi tanıyamadan.

Stella alt dudağını ısıırıyor, düşük göz kapaklarının altından bana bakıyor. Beni öldürüyor ve bunu biliyor. Buna bayılıyorum. Küçük bir sesle üstünü göğüslerinin üzerinden sıyrıyor.

Ve işte orada, dolgun, yuvarlak göğüsleri, yukarıya doğru işaret eden kahverengi meme uçlarıyla kaplı. Çillerin göğsünün genişliğini kapladığını biliyorum ama gölgeler arasında gizlenmişler. Sırf onları görebilmek için ışığı yakmak istiyorum ama .

Parmaklarım uzanmamak için sıkıca kıvrılıyor. "Sen çok güzelsin. Bunu biliyor musun? Kesinlikle muhteşem."

Stella vücudunun sergileniyor olmasından zevk alıyormuş gibi geriniyor, sanki o da benim kadar sıkı ve ateşli. Elleri hâlâ gömleğini kavırıyor, bana bakıyor, aldığı her sığ nefesle göğüsleri kalkıp iniyor.

"Sana bakmamdan hoşlanıyor musun, tatlı Stella?" Alt dudağını yalıyor. "Evet."

Gözlerimin önünde meme uçları büzüşüp sertleşerek pembe tomurcuklara dönüşüyor.

Parmaklarım çarşafı kavırıyor. "Şu güzel meme uçlarının nasıl da sertleştiğine bak.

Ağrıyorlar mı, bebeğim?"

Kızardığını biliyorum. Ondan gelen sıcaklığı hissedebiliyorum. Konuştuğunda, sesler çatırdıyor. "Evet."

"Şu bal uçlarına bir tutam ver," diye fısıldıyorum kalın bir sesle.

Onu şok etmişim gibi boğuk inlemesine bayılıyorum.

Tereddüt ediyor, acaba çok mu ileri gittim diye düşünüyorum ama sonra elleri göğüslerinin üzerinden aşağıya iniyor. Gözümü bile kırpmayı reddederek bir iniltiyi bastırıyorum. Nazikçe göğüs uçlarını kavırıyor ve sıkıyor, başı bir nefesle geriye düşüyor.

Tepkim içgüdüsel, aletimden aşağıya doğru beyaz sıcak bir yumruk ve ağrıyı hafifletmek için sertleşmemi yatağa bastırmak zorundayım. "Tanrım. Tanrım, bunu tekrar yap."

Öyle yapıyor. Göğüslerini çekiştirirken kirpikleri titriyor.

"Çok güzelsin. Sen mükemmelsin." Sesim karanlıkta çakılıyor. Kalçaları birbirine sürtünüyor, sabırsız, muhtaç. Hareketi izliyorum. "Islak mısın, tatlım?"

"Mmm." Alt dudağını ısıırıyor.

"Elini külotuna sok ve ne kadar ıslak olduğunu hisset."

Stella aceleyle nefes veriyor, vücudu sarsılıyor. "Oh, Tanrım." Aşağı uzanırken bana bakmıyor. Gözleri kapanıyor, gözlerinin arasında bir düğüm oluşuyor.

Kaşları acı çekiyormuş gibi. Eli pamuklu külotunun ön kısmının altına kaydığında, küçük bir sıkıntı miyavlaması veriyor. "Çok ıslak. John, çok ıslağım."

Neredeyse orada kendimi kaybediyordum. Bir an için ikimiz de sadece nefes , Stella gözlerini kapatmış ve ellerini kendi etrafında kavuşturmuş, ben ise onun şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara olduğunu bilerek izliyorum. "Seni izlememe izin verecek misin?" diye sordum. "Kendini boşaltmanı görmek istiyorum."

"Sen... bana dokunmak istemiyor musun?" diye fısıldıyor, vücudu titriyor.

"Sana dokunmayı o kadar çok istiyorum ki canım acıyor." Sertçe yutkunuyorum. "Ama ellerimi kendime saklayacağıma söz verdim."

"John." Yarı gülüyor, yarı bana bakıyor. "Sen şeytansın."

Sırıttıyorum ama sırtışım hızla kayboluyor ve sesim aceleci bir hal alıyor. "Göster bana. Nasıl sevdiğini göster. Göster ki eve gittiğimizde sana tam olarak ne yapacağımı bileyim." Çünkü onu evimde yalnız bıraktığım anda her şey biter.

"Tamam," diyor, "ama bana da göstermelisin."

Sıcaklık omurgamı yalıyor. "Senin için gelmemi mi istiyorsun?"

Stella'nın kocaman gözleri bana bakarken yağmur camlara vuruyor. "Bunu daha önce hiç yaptın mı? Birinin önünde otuzbir çektin mi?"

Çok seks yaptım. Bir sürü çılgınlık yaptım, bazıları eğlenceliydi, bazıları beni keyifsiz hissettirdi ve seçimlerimi sorgulamama neden oldu. Ama ona dürüstçe cevap verebilirim. "Hiç kimse benden bunu istemedi."

Genelde kadınlar bunu benim için yapmak ister. Jax Blackwood'un sikine dokunduklarına inanamadıklarını tekrar tekrar söylerken bana otuz bir çekerler ya da emerek kuruturlardı. Bu çok çabuk eskidi ve kendimi partnerlerimden zihinsel olarak ayırmayı öğrendim. Artık kopmuş değilim. Aksine, o anın bir parçasıyım, neredeyse çok fazla.

Daha önce mastürbasyon yapmanın ya da bir kadını mastürbasyon yaparken görmenin sadece başka bir seks eylemi olduğunu söyledim. Stella ile bunu yapmayı düşünürken, öyle olmadığını fark ettim. Kendinizi gerçekten , çıplak bırakmak güven ister. Birdenbire, kendimi

Tıpkı gençmişim gibi davranıyorum çünkü gerçek yakınlık hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Boynumun arkası geriliyor. "Rahatsız oluyorsan yapmak zorunda değiliz," diye fısıldıyorum.

"Gerginim." Bana onu öpmek istememe neden olan titrek bir gülümseme veriyor. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Ama seninle yapmak istiyorum."

Benden çok daha cesur. Bunu itiraf edemedi külotunu kalçalarından aşağı indiriyor. Çok uzun süre bakıyorum, ağzım muhtemelen nefes nefese kalmış bir köpek gibi açık kalıyor. Ama sonra kendime geliyorum ve boxer külotumu karıştırıyorum. O kadar sertleşmişim ki aletim kumaşa takılıyor ve onu kurtardığımda karnıma çarpıyor.

Stella kıkırdıyor.

Bu ses. Tenimi kabartıyor, kalbimi yerinden oynatıyor. Bu sese bayılıyorum. Ben de gülümsüyorum, onu görene kadar göğsümde kıkırdıyorum. Külotu dizlerinde, gömleği yakasında ve aradaki her görkemli, gür inç sergileniyor. Benim için.

Onun küçük saç parçasının da kızıl-altın olup olmadığını bilmek istiyorum. Öğrenmek için çaresizim. Tüm renklerini, tatlarını, teninin kokusunu ve dokusunu bilmek için çaresizim. Neredeyse ışığı açmasını isteyeceğim, ama sesim kayboluyor, beynim karışıyor, uyluklarını ayırıp elini aralarına kaydırduğunda.

"İlk başta yumuşak seviyorum." Diğer eli meme ucunun üzerinde gezinirken parmaklarının uçları seksinin şişmiş tomurcuğu boyunca kayıyor. "Daha fazlasını istememe neden olan zar zor bir alay."

Kalçalarını oynatıyor, kendi parmağını kovalıyor ve kutsal olan her şeye yemin ederim ki inliyorum.

"Genellikle," diye mırıldanıyor, "bunu kayganlaşana kadar yaparım. Ama şimdi çok ıslığım
."

"Tanrım," diye aceleyle nefes veriyorum. "Duyabiliyorum. Parmaklarının üzerinde kaydığını duyuyorum
o ıslak kedi."

Stella'nın nefesi kesiliyor. Bakışları benimkilerle çarpışıyor, tüm sıcaklığı ve sersemlemiş şehvetiyle. "Bunu benimle yapıyor olman gerekiyordu."

Açıkçası şimdi sikime dokunursam patlayacak diye korkuyorum ama söz vermiştim. Ağzıma götürürken elim titriyor. Kendimi elime almadan önce avucumu yavaşça yaladığımda gözlerinin kocaman açılmasına bayılıyorum. Dokunulamayacak kadar sıcak ve aletim o kadar sert ki ağrıyor. Törpülemmeden önce baskıyı hafifletmek için kendimi sıkıyorum, "Yavaş ve sert başlıyorum, sanki bir kadının içine itiyormuşum gibi."

Stella başını sallıyor, beni aydınlatan hevesli bir ilgiyle izliyor. Kalçaları sanki bunu yaptığının farkında değilmiş gibi bir parça ayrılıyor ve neredeyse yuvarlanıp içine gömüleceğim. Bu çok kolay, çok iyi olurdu. Ama yapmıyorum. Çünkü o bu deneyimi istiyor ve ne kadar heyecanlansam da ben de istiyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor karanlıkta. "Yaptığın zaman mı?"

"Sen." Şimdi daha hızlı okşuyorum, bir ritme giriyorum. "O ilk geceden beri sadece sen varsın."

İnliyor, başı yastığın üzerinde sallanıyor. O da kendini daha hızlı çalıştırıyor, parmaklarını sert, özensiz daireler çizerek hareket ettiriyor, küçük kedisini taciz ediyor. Her şeyi daha iyi öpme dürtüsü beni daha da yaklaştırıyor. Nefes alıp verirken nefeslerimiz birbirine karışıyor. Şimdi sıkımı sertçe kaldırıyorum, içimdeki gerilim artıyor.

"Anlat bana," diyor. "Bana ne hayal ettiğini söyle."

Bir saniyeliğine boşluğa düştüm. Onu hayal kırıklığına uğratacağım. Beklentileri olacak. Ama gözleri arzu ve güvenle dolu. Bana sanki gördüğü en iyi şeymişim gibi bakıyor. Ben, kabuk ya da isim değil. Beni açık ve çiğ bırakıyor. Her şeye dair farkındalığımı artırıyor, bacaklarımın etrafındaki buruşuk çarşaflara, sırtımdan süzülen tere, elimin aletimdeki sürtünmesine ve çıkardığı sese. Nefesim ağzımı kurutarak girip çıkıyor.

Dudaklarımı yaladım. "Gerçek mi?"

Cevabı bir ses kabuğundan ibaret. "Her zaman."

"Kendimi sana doğru kayarken izlemeyi düşünüyorum. Sıcaklığının içine battığımı hayal ediyorum." Sesim sertleşiyor, taşaklarım sıkılaşıyor ve tatlı bir hal alıyor. "Seni aldığımda, bana izin verdiğini bildiğim o ilk itiş. bu. Sana sahip olmayı düşünüyorum. Sonunda sana sahip olmayı. İşte o anı hayal ediyorum."

İnliyor, dudakları zayıfça ayrılıyor.

"Oh, lanet olsun, Stells, lütfen gel. Benim için gel, tatlım."

Öyle. Ve o kadar güzel ki konuşamıyorum. Dudağı dişlerinin arasına sıkışmış, kalçaları elinin etrafında kenetlenmiş, sessiz bir çığlık yüz hatlarını sıkıştırıyor. Sırtını dikleştiriyor, göğüslerini yukarı kaldırıyor, o muhteşem göğüslerini. Kendime engel olamıyorum. Eğilip ağzımla bir meme ucunu yakalıyorum ve sertçe emiyorum.

Stella küçük bir çığlıkla sarsılıyor ve sessizce daha fazlasını talep ederek beni itiyor. Onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi emiyorum. Elimde sıcak ve ıslak olduğunu hissedip karnıma vurana kadar boşaldığımı bile fark etmiyorum. Uzun bir an boyunca üzerine yığılıyorum, ağzım açık ve titreyen göğsüne karşı nefes nefese kalıyorum. Yuvarlanıp ağır bir nefesle sırtüstü düşmeden önce onu inleten kalıcı bir yalama yapıyorum.

Orada yatıyorduk, ikimiz de sessiz karanlıkta zor nefes alıyorduk. Yağmur pencerelere vuruyor, oda sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki dünyam tersine dönmemiş gibi hareketsiz. Stella hareket ediyor, beceriksizce el yordamıyla giysilerini düzeltiyor. Yan masada duran kutudan bir mendil alıyorum ve kendimi siliyorum, bunu yaparken beni izlediğinin farkındayım. Bunu da seksi bulmam garip.

"Vay canına," diyor usulca ve ben onun benim temizliğimden bahsetmediğini biliyorum.

Yukarı.

Peçeteyi çöp kutusuna atıyorum, donumu yukarı çekiyorum ve üzerime yuvarlanıyorum.

yüzleşmek için yan tarafa. Tavana bakıyor, saçları dağınık. Bakışlarımı hissetmiş gibi başını çeviriyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece bakıyor.

"Stells." Parmaklarım çenesinin kıvrımlarında geziniyor. Teni sıcak ve nemli; başımı yastığa koymadan önce yanağını okşuyorum.

Bana doğru yaklaşıyor, sarılıyor. Seks, ter ve taze tatlı bir şey kokuyor. Gözlerimi kapatarak onu içime çekiyorum. Neden bu kadar iyi hissettiriyor? Sadece bu.

Bu duyguya tutunmak, onu güvende tutmak için bir yol bulmalıyım. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Öğrenmem gerektiğini hissediyorum.

"John?"

"Öyle mi?" Saten gibi saçlarıyla oynuyorum, bir tutamını parmağımın etrafında döndürüyorum. "Eğer eve gittiğimizde birbirimizin beynini sikmezsek seni öldürmek zorunda kalacağım."

Bir an için kaskatı kesiliyorum, sonra alçak sesle söylemeye çalışarak kahkahayı patlatıyorum. Yan tarafımı sıkıyor ve ben de ona doğru daha da eğiliyorum. "Evet, öyleyiz, Button."

İşte böyle, dakikaları sayıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

STELLA

"UMARIM İYİ UYUMUŞSUNDUR, JAX." Corinne onun için masaya bir fincan kahve koyar.

Yanımdaki Hank homurdanıyor ve John'a ters ters bakıyor. Ağzımın içini ısırdım. Dün gece birbirimize sarılmış bir şekilde uyuyakalmıştık, ancak uyandığımızda Hank John'un başında dikilmiş, ona ters ters bakıyordu. "Neden zahmet ettim bilmiyorum."

"Evet, hanımefendi, öyle yaptım." John tereyağlı krepten kocaman bir ısırık alıp ağzına atıyor, gözlerini akıllıca tabağından ayırmıyor ama dudaklarının kenarında minik bir gülümseme beliriyor. Masanın altında dizleri tedirgin bir ritimle zıplıyor. Birbirimize yakın oturduğumuz için kalçası hafifçe benimkine sürtünüyor. Bu küçük temas tenimde zonkluyor.

Yaptıklarımıza dair anılar kafamın içinde dolaşüyor ve herhangi bir şeye konsantre olmamı zorlaştırıyor. Dalgalı gövdesinin kenetlenişini, sertleşmiş sikini çalıştırırken ön kolundaki iri kasların kayışını ve esnemesini görüp duruyorum. Tanrım, güzel bir siki var. Yuvarlak bir kafa, biraz sağa doğru kıvrılan kalın bir shaft.

Isı tenimi yıkıyor. *Masada onun sikini düşünmeyi bırak.*
Bu çok yanlış. Çarpık, Stells. Çarpık.

Ve aptalca. Şu anda tek düşünebildiğim John'un kendini tatmin ettiği, dolgun taşaklarının her inişte yumruğuna çarpıp zıpladığı, yüzünün konsantrasyonla gerginleştiği ve dudaklarının nefes nefese yumuşadığı. Hayatımda gördüğüm en muhteşem şeydi. Tekrar görmek istiyorum. Tam gün ışığında. Belki ağır çekimde. Tekrar tekrar.

Tanrım, Corinne kaloriferi falan mı yakmış?

Kahveden aceleyle yudum ve boğazımın arkasını yakıyor.

John'un yeşil gözleri benim küçük hırıltımı duyunca kısıldı. "İyi misin, Button?"

Hayır. O kadar azdım ki karnımın altı ağrıyor ve senin sikiyle film çekmeyi hayal ediyorum.

Zayıfça gülümsüyorum ve mükemmel pişmiş bir parça domuz pastırması alıyorum. "Harika."

John'un gözleri benimkileri tutuyor ve küçük gülümsemesi biraz sinsice büyüyor. Film yapma fantezileri kurduğundan şüpheliyim ama kesinlikle dün geceyi düşünüyor. Dilinin pembe ucu alt dudağındaki serseri bir şurup noktasını yakalamak için gizlice dışarı çıkıyor. Onu da yalamamak için elimden geleni yapıyorum.

Buradan çıkmamız gerek.

Dizleri zıplamaya devam ediyor, masayı sarsmaya başlayan çılgınca bir itiş kakış. Elimi kalçasına koyuyorum ve anında sakinleşiyor. Eli benimkini kaplıyor ve sıkıyor.

Corinne hâlâ konuşuyor, boş boş. "Yemin ederim dün gece çok yağmur yağdı. Hank, bodrumu kontrol etsen iyi olur. Arka merdiven boşluğunu nasıl su basar bilirsin."

"Mmm," diyor Hank. Tercümesi: Kontrol ettim. Her şey yolunda, ama beni rahatsız etmeden yemek istiyorum.

Corinne'in "hmmm" diye cevap vermesi aslında onun peşinde olduğu ve kahvaltı biter bitmez bodrumu kendisinin kontrol edeceği anlamına geliyor.

Bir lokma pastırmanın etrafında gülümsüyorum. John'un omzunun benimkine sürtünmesiyle göz ucuyla bakıyorum. Kaşlarını çatıyor, gözleri Hank ve Corinne arasında gidip geliyor. Aralarındaki etkileşimi fark etmiş ve benim gibi o da bunu

Çok tatlı. Corinne ve Hank'e değil ama bu garip, baş döndürücü ciddiyetsizlik duygusundan dolayı gülmek için konulmaz bir dürtü duyuyorum. Sessiz bir mutluluk.

Başımı eğiyorum, saçlarımın yüzümü gizlemek için sıcak yanaklarımın üzerinden kaymasına izin veriyorum.

John'un başparmağı avucumu okşuyor, küt ucu yavaşça kalçalarımın sıkışmasına neden olan belirli bir noktanın etrafında dönüyor. Sırf bu yüzden. Gerçekten buradan çıkmamız gerekiyor.

"Yemek yemekten ve koştuktan nefret ediyorum..." Hank'ten gelen bir homurtu sözümü kesti. Dudaklarımı büzüyorum. "Ama baktığım kedi Stevens'in yemek yemesi gerekecek."

John'un bu sabah hayvanları beslemesini istediğini bildiğim Brenna'ya sessiz bir özür gönderiyorum ve ardından John boğazının arkasından küçük bir gıcırta çıkararak kahkahasını bastırmaya çalışırken dizine bir fiske vuruyorum.

Corinne kocaman gülümser. "Elbette tatlım. Birlikte biraz zaman geçirebildiğimiz için çok mutluyum."

Kendimi bok gibi hissediyorum. Ama kapıda beni kucakladığında kulağıma mırıldandı. "Genç ve özgür olsaydım ve şuradaki adam gibi uzun bir bardak süte erişimim olsaydı, ben de koltuğumda seğiriyor olurum."

Şaşkın bir kahkaha. "Seni seviyorum, Corinne." "Ve sen de sevilyorsun, bebeğim. Bunu unutma."

Huysuzluğuna rağmen Hank, John'a içten bir tokalaşma ve tekrar ziyaret etmesi için açık bir davetiye veriyor. O zaman özgürüz. Neredeyse motosiklete doğru koşacaktım. Hiç de asilce değil. Ama John peşimde olduğu ve eliyle belime dokunarak beni yönlendirdiği için, aynı azgın gemide olduğumuzu tahmin ediyorum.

Kaskımın tokasını tıklatırken yüz ifadesi neredeyse acımasız. "Hızlı uyarı." Bana acı dolu bir gülümseme veriyor. "Çok fazla trafik olursa ağlayabilirim."

"Sadece bizi eve götür," diyorum bileğini tutarak. Başını sallıyor, yine suratı asık.

Motosikleti kullanma şekli çok etkileyici. Trafikte verimli bir şekilde ilerlerken kendimi asla güvensiz hissetmiyorum. Yine de eve varmak sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor. Kırsalda kolay bir sürüşün zor olduğunu düşündüysem, şimdi aramızda bu enerjiyle onun zayıf vücuduna yapışmak, kalçalarımı onunkinin etrafında sıkmak sadece yapılmamış olanlara dikkat çekerken sönük kalıyor.

Büyük, akıllara durgunluk veren, gece geç saatlerde yaşanan bir orgazmın gerginliği azaltacağını düşünürsünüz, ancak seks bu şekilde yürümez. Birazcık seks, çok fazla alaydır. Sadece bir kaşık naneli çikolata parçacığı almak ve önünüzdeki kasede kalanına ulaşamamak gibidir.

Hepsini istiyorum. Şimdi.

Lanet olsun, motor bu kadar titremek zorunda mı? Cehennemden gelen işkence aleti.

John nihayet binamızın önüne geldiğinde - bisiklet hakkında söylediğim tüm kötü şeyleri unutun çünkü küçücük bir alana sığıyor - ikimiz de ayaklarımızın üzerinde koordinasyonsuz ve dengesiz bir şekilde çabalıyoruz. Ben kendiminkilerle uğraşırken John eldivenlerini ve kaskını çıkarıyor. Sonra elimi tutuyor ve bizi ön merdivenlerden yukarı itiyor.

"İçeri," diyor nefesinin altında. "İçeri gir." Benimle mi yoksa kendisiyle mi konuştuğunu bilmiyorum ama sormak için zaman kaybetmiyorum.

Ancak içeri girdiğimizde sakinliğimizi koruyoruz. Asansörü beklerken el ele tutuşmak dışında birbirimize dokunmuyoruz. Hiç kıpırdamadan, tek kelime etmeden, asansörün kuyuda yavaş yavaş ilerleyişini dinliyorum. Bir katı duyuran her sessiz ding sesi tenimi okşuyor. Eli benimkini sıkıyor, parmaklarımız o kadar sıkı kenetlenmiş ki nabzını hissedebiliyorum.

Biraz daha. Biraz daha.

Kapılar nihayet açılırken dudağımı ısırıyorum. Asansörün içinde John bizim katın düğmesine , sonra elleri kalçalarımı buluyor ve beni önüne doğru kaydırıyor. Hareket sert, özel, ama aynı zamanda hassas, sanki dokunuyormuş gibi

benim için dikkatle yapılması gereken bir şey. Nefesimi kesen açgözlü ama sabırlı bir kombinasyon.

Eğilirken yanağı şakağıma değiyor. "İçim titriyor," diyor çaresiz bir kahkahayla. "Esintideki lanet bir yaprak gibi titriyorum."

Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Asansör yükseliyor, ama süzülen benim, başım hafif. Ellerim gömleğinin altından yılan gibi kıvrılıp kot pantolonunun kemerini kavıyor, kalçalarını kendime doğru çekiyorum. John boğazının altından homurdanıyor. Çoktan sertleşmişti. Bir an için sadece birbirimize sürtünüyoruz, sonra eli aramıza giriyor. Kotumun düğmesini buluyor ve çekiştiriyor. Fermuarımı yavaşça indirdiğinde iç kalçalarım sıkıştı, küçük asansörde sesin vızıltısı duyuldu.

"" diyor. Açıklama mı, ifade mi, bilmiyorum. Eli karnımın üzerinde, külotumun altında kayıyor. Kalçalarım ona yer açmak için ayrılıyor. Hatasız bir hassasiyetle klitorisimi buluyor. Yetenekli parmağının nasırlı ucu o kaygan kabarıklığı nazikçe çevreliyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. İnlerken alnım omzuna yaslanıyor.

Parmağı biraz aşağı kayarak açıklığımı okşuyor. "Buraya girmeyi çok istiyorum, Stells." İçeri itmiyor, sadece hafifçe okşuyor, çaresizlik içinde kalçalarımı sallamama neden olan hafif bir işkence.

"John..." Bunun bir talep olmasını istiyorum, ama bu bir yalvarış olarak çıkıyor.

Asansör bir gümbürtüyle durdu. John'un eli beni bırakıyor ve onun dokunuşu olmadan ne kadar ıslak ve soğuk olduğumun farkına varıyorum. Beni koridora doğru çekiyor, sarsak hareketler ve koordinasyonsuz adımlarla. John sanki paneli kırmaya çalışıyormuş gibi kapısının şifresini giriyor. Klik sesi geliyor ve sonra neredeyse ön koridorun serin sessizliğine düşüyoruz.

Artık konuşmak yok, beklemek yok. Birbirimizi öpüyoruz ve bu talepkâr ya da çılgınca değil; tüketiyor, okyanusun derinliklerine doğru bir düşüş. John sanki bu onun hakkıymış, onun zevkiymiş gibi ağzımın peşinden geliyor. Hiç bu şekilde öpülmemiştim. Ben ziyafetim, o ise açlık.

Hareket ettiğimizi biliyorum -öpüşüyoruz, birbirimizi ısılatıyoruz, kıyafetler sessizce çıkıyor ve oldukları yerde bırakılıyor- ama duyularım sadece onda, dudaklarının hissinde, dilinin ekşi tadında. Yumuşak bir teni ve sert bir kası var, beni yönlendirirken sıkı sıkı tutuyor, ağzıma sahip çıkıyor, beni odasına çekiyor.

Burası karanlık bir mağara; siyah duvarlar, ağır perdeler, tek ışık uzak duvardaki büyük ızgara pencerelerden geliyor. Beni o ışığa doğru çekiyor. Tenimdeki sıcaklığı neredeyse çok fazla.

Şimdi içim dışım yanıyor, önümde duran bu adam için şehvetle tutuşuyorum. Bu güzel adama. Mükemmel oranlarda inşa edilmiş: geniş omuzlar, güçlü kollar, sert karın kasları. Düğmeleri açık kot pantolonu ince kalçalarının üzerinde sallanıyor, boxer'ının kenarını ve siyah saçlarının izini ortaya çıkarıyor.

Hayatımda hiç birini bu şekilde istememiştim. Ona bir şeyler yapmak, meme uçlarının sivri uçlarını ısırarak, boynundaki hassas deriyi emmek istiyordum. Ama bakışları beni hareketsiz bırakıyor, beni içine çekiyor ve yoğunlaştırıyor, şefkatli ve açgözlü.

Parmaklarının tersiyle omurgam boyunca bir yol izliyor. Sütyenimin kopçasına geldiğinde duraklıyor. "Seni görmek istiyorum."

Beni görüyor. Tamamen açıktayım, sütyenim ve külotumla duruyorum, kıyafetlerimin geri kalanı yol boyunca bir yerlerde kayboldu. Utanmıyorum; onunla çıplak olmak istiyorum. Çıplak ve terli. Ama onun neye alışık olduğunu biliyorum ve ben öyle yaratılmadım.

"Özel bir şey değil," diye fısıldıyorum. Ben sadece benim, diğerleri gibi bir kızım.

İndirdiği göz kapaklarının altından bana bakıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. "Sıra dışısın."

O anda, ondan gelen her şeye inanabilirdim. Sütyenimin kancalarıyla oynadığı dokunuşuna doğru eğildim. *Lütfen. Lütfen. Lütfen. Çıkar şunu üzerimden.* Ona söyleyecektim ama sesim kaçtı. Jestimi anlıyor. Sütyen gevşiyor, kayıyor. Mutlu bir özgürlük.

"İşte buradasın," diyor, sanki beni özlemiş gibi. Büyük, sıcak bir eli ağrıyan göğsümü kavıyor. Dudakları boynumun hassas kıvrımına bastırıyor ve derin derin içine çekiyor.

"Planlarım vardı," diyor, göğsümden aşağıya doğru öpüyor. Yumuşak gagalar, emici keşifler. "Seni eve götüreceğim, ıslatacak, sonra da becerecektim." Daha yavaş öpücükler, çillerimi haritalandırıyor, dizlerinin üzerine çöküyor. "Tüm bu çaresizliği siktir et, sert ve hızlı."

Şehvet beni sarıyor ve ona doğru sallanıyorum. Belimi kavradı, sabitledi Ben.

"Çok fazla planım var." Meme ucuma kondurduğu öpücük o kadar hafif ki Daha fazlası için ağzını açıyor, razı olup emdiğinde inliyor. "Tüm planlarımı mahvediyorsun," diye mırıldanıyor tenime karşı, dili oynatıyor.

Elim onun gür saçlarını düzeltiyor. "Özür dilerim."

Ama değilim ve o da bunu biliyor. Kahkahası nemli göğüs ucumu ısıtıyor. "Yalancı."

"En kötüsü," diye kabul ediyorum, sesim zayıf. Her yerine dokunmak istiyorum, omuzlarının genişliğine, sırtının gerginliğine. Güneş ışığında teni sıcak altın renginde, ince ve pürüzsüz. Ama alçalıyor, ulaşamayacağım bir yere gidiyor.

"Şimdi tek yapmak istediğim acele etmemek, bunun tadını çıkarmak." İri elleri kalçalarımı kavıyor, dudakları karnımın eğimi boyunca kayıyor. Bilinçli bir dikkatle külotumun kenarını kavıyor ve aşağı doğru kaydırıyor. Ayaklarımın dibinde birikiyorlar ve ona karşı çırılçıplak kalıyorum. John sadece bakıyor ve sonra keyifle iç çekiyor. "Kırmızı."

Tanrım, tam orada, cinsel organıma sokuluyor, beni içine çekiyor. Bacaklarım titriyor. "John... Yapmak zorunda değilsin-" Dudağımı sertçe ısırdım. Neden bir şey söyledim ki? Emin bile değilim, sadece asla bir zorunluluk olmak istemediğimi.

Kıpırdamadan duruyor, tutuşu bir parça sıklaşıyor ve ben kalın bir şekilde yutkunuyorum, yerin beni yutmasını diliyorum. Yapmak istediğim son şey olmasına rağmen onun geçmişini bu işin içine soktum. Bu anda ikimizden başka hiçbir şeye yer yok.

Kızıp, kalkıp bu işi iptal etmek için her türlü hakkı var. Ama gitmeme izin vermiyor. Onun yerine parmaklarını açıyor, avuç içleri sıcak bir şekilde tenime bastırıyor.

Arzuyla kararmış yeşil gözler bana bakıyor. "Bu eylemle ilgili yeni anılar istiyorum. Onları seninle istiyorum." Başparmağı külotumda kalan kırmızı çizgiyi okşuyor. "Tamam mı, Button?"

Sersemlemiş bir halde başımı sallıyorum. Gözlerinin kenarları kırışıyor, içlerine yasadışı bir parıltı giriyor. "Güzel. Şimdi benim kızım ol ve o güzel kalçalarını benim için ayır." Kibar ve sabırlı John eriyip gidiyor, geriye pürüzlü kenarlar ve kalın talepler kalıyor. "Biraz daha geniş. Bana o tatlı kedicigi göster. Düzgün bir öpücüğe ihtiyacı var, zavallı ihmal edilmiş aşkım."

Sıkı bir eliyle kıkımı kavırıyor. Yumuşak dudaklar iç uyluğumu sıyrıyor. "Daha geniş, tatlım. Düzgünce bakmama izin ver." Bacağımı kolayca kaldırıyor ve omzuna yaslıyor. "İşte böyle."

"Tanrım," diye fısıldıyorum, onun tarafından tutuluyorum. Şimdi nefes nefese kalıyorum, ne kadar kaygan olduğumun, ne kadar şiştiğimin yoğun bir şekilde farkındayım. Ve o bana dokunmadı bile.

"Çok güzel." Bana bir öpücük veriyor, durgun ve açık, dudakları ve dili mükemmel bir çöküşle hareket ediyor. İnliyorum, vücudum kenetleniyor, bu hissi, ağzının sıcak, ıslak kayışını tutmaya çalışıyorum. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, yere düşmemek için sıkıca kavırıyor.

John boğazının arkasından bir ses çıkarır. "Tanrım, Stells, tadın çok güzel. ... çok lanet ..." Tenime değdiğini hissettiğim ürpertici bir nefesle kesiliyor. İncelik yok, pratik dokunuşlar yok. Cinsel bir sıcaklık, dudaklar ve dil şekillendiriyor, yalıyor, emiyor.

Çok iyi hissettiriyor. Bunu her gün istiyorum. Her gün.

"John... lütfen." Ne için yalvardığımı bile bilmiyorum. Daha fazla. Daha az. Daha sert. Daha yumuşak. Düşünemiyorum. Kalçalarım ağzına karşı sallanıyor, hissi kovalıyor, ondan kaçıyorum. Parçalanacağım, dilinin üzerinde eriyeceğim.

Tanrım, nasıl da üzerime geliyor, arada bir geri çekilip eserine bakıyor. Yeni bir açıdan saldırıyor. Bundan zevk alıyor. İfadesinin tamamen kendini kaptırması, dilinin açıklığını yalamak için dışarı fırlaması beni titretiyor.

Klitorisimi nazıkçe emiyor ve boşalıyorum, beni kemiksiz bırakan alçak, sıcak bir zevk dalgası. Ama bu sadece bir meze. İçim nabız gibi atıyor, onu dolduracak bir şeye ihtiyaç duyuyorum. Ona doğru itiyorum, sessizce yalvarıyorum.

Ona ihtiyacım var. Hem de çok ihtiyacım . "Lütfen," diyorum. "Lütfen."

Parmağının kör ucu benimle alay ediyor. "Biliyorum, tatlım. Ama ilk kez senin içine girdiğimde, bu aletimle olacak." Bana bakıyor, masum melek, pişmanlık duymayan şeytan. "Dur bakalım."

"Ne-" diye ciyaklıyorum ve kollarını kalçalarımın dolayıp öylece ayağa kalkarken başını tutuyorum. Beni omuzlarına alıp gitarlarından biri gibi kolayca kaldırarak ayağa kalktı.

Yatağa doğru adım atarken, sesi boğuk ve sıcak bir şekilde seksime doğru gülüyor.

"Deli adam," diye gülerek takılıyorum.

Sırıtarak beni bir yastık bulutunun üzerine yuvarlıyor. Orada uzanıyorum, uzuvlarımla ahlaksızca yayılmasını ve cebinden bir şerit prezervatif çıkarıp yanımdaki yatağa atmasını artan bir açlıkla izliyorum. Yere düştüklerinde ses çıkarmıyorlar ama ben etkiyi iliklerime kadar hissediyorum, zihinsel bir gümbürtü tenimde bir beklenti ürpertisi yaratıyor. Bakışlarımı tutarak, sabırsızca tek bir hamleyle kot pantolonunu ve boxer'ını çıkarıyor.

Tanrım, o muhteşem, tüm zayıf zarafet ve sert, sert horoz. Ve o benim. Ben şanslı bir kızım.

"Acı verici görünüyor," diye törpülüyorum, okşadığı kalın ereksiyona bakarak.

John'un gülümsemesi yırtıcıdır. "Çok fena acıyor, Button. Beni biraz rahatlatacak mısın?"

Bacaklarımı açmak, sırtımı eğmek ve kendimi ona göstermek çok kolay. Ona yumuşak bir gülümseme vermek ve "Buraya gel o zaman." demek.

Gözleri kısılıyor ve yatakta sürünerek üzerime geliyor. Kollarıyla bedenimi kavrayarak havada asılı kalırken kasları şişiyor. Yanaklarında ve geniş omuzlarının üst kısımlarında yüksek renk akıyor. "Hoşuna gitmeyen, daha fazlasını istediğin her şeyi bana söyle, Button." Dudakları titriyor. "Bunun senin için iyi olmasını istiyorum."

Ellerim omuzlarının üzerinden kayarak teninin sıcak ve nemli olduğu ensesini kavlıyor. "Aynı şey senin için de geçerli."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor ve kısa bir kahkaha atıyor. "Oh, meleğim, buna yol açan her şey zaten şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha iyiydi. Sen en kötüsünü yapsan da bu benim en iyim olurdu."

Onu kendime doğru çektiğimde deli gibi sırtıyorum. Dudaklarımız buluştuğunda nefes veriyoruz, öpüşmemiz biraz beceriksizce. Kısa sürede ateşli, ağgözlü ve dağınık bir hal alıyor. "Oh, kahretsin," diye mırıldanıyorum. "Bekleme. Buna ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var."

Bu onu harekete geçiriyor. Dikkatli dokunuşlar, yavaş hareketler geride kaldı. Büyük eli kıcıımı kavlıyor, sert aletini seksime sürttüğü sırada yoğuruyor. Öpüşmemiz daha da derinleşiyor, ağzımı açmaya zorluyor. O el yordamıyla prezervatif paketini ararken tırnaklarımla omuzlarını kavıyorum.

Onu eline alır almaz topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor ve bir prezervatif paketini şeritten ayırıyor. Önümde diz çökmüş, gövdesi gergin ve seğiriyor, aleti o kadar sert ki, karın kaslarına çarptığı yerden geri çekmek zorunda kalıyor - o kadar ateşli ki, düşünemiyorum. Doğruluyorum, ellerim güçlü kalçalarının üzerinde kayıyor. O tek kelime edemedi sikiğini ağzıma alıp derin derin emiyorum.

"Oh, lanet olsun." John'un vücudu ağzımın içinde sarsılırken titriyor. "Oh, lanet olsun."

Eli başıma iniyor, parmakları saçlarıma dolanıyor. Ağzımda büyük ve sıcak. Çenemdeki gerginliği hissetmeme yetecek kadar. İçime girmek için uğraşması gerekecek kadar.

Tadını seviyorum, dilimin üzerinde kalın bir şekilde kaymasını ve titreyişini, kendine engel olamıyormuş gibi kalçalarını hafifçe itmesini seviyorum.

"Stells..." Sesi acılı ve zayıf geliyor. Bunu ben de seviyorum.

Her dokunuşun *şimdi* ve *daha fazla* ve *tekrar* meselesi olduğu bu akılsız, muhtaç şeyi tanımıyorum. Bu dağınık, sıcak duygu kabarmasını ya da kendime dair tüm hislerimi nasıl kaybettiğimi tanımıyorum. Artık benim değilim; onunum.

John'un saçındaki eli sıkılaşıyor ve sonra gevşiyor. Beni kaldırmasına izin verdim. Gözlerimiz buluştu, onunki geniş ve şaşkındı. Elinden prezervatifi kapıyorum ve uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum. Göz açıp kapayınca kadar sırtüstü yatıyorum, nefesim kesiliyor. John kalçalarımı kavıyor ve kalçalarının üzerinden yukarı çekiyor. Göğüslerim havaya kalkıyor, kendimi desteklemek için omuzlarımı yatağa bastırırken sırtım kamburlaşıyor.

Sikinin geniş tepesi kaygan açıklığıma değiyor. Tüm dikkatimi üzerine çekiyor. John öne doğru eğiliyor ve o koca kafa tam içime kayarak beni geriyor. Gözleri kapanıyor, yüz hatlarında neredeyse acı dolu bir ifade beliriyor. Dudakları gevşiyor, kaşlarının arasındaki boşluk örülüyor.

Bir şekilde, bu anı hayal ederek mastürbasyon yaptığı tüm o zamanları düşündüğünü biliyorum. Bedenim bu düşünceyle kasılıyor ve o da bunu hissediyor. Gözleri hızla açılıyor, parlak yeşil ve yoğun. Kalçalarımı daha geniş açıyorum. Gözleri kararlılıkla daralıyor ve içeri itiyor.

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde her santimini hissettiriyor. Dibe vurana kadar itiyor ve kendini orada tutuyor, kalçalarını yavaş bir daire içinde hareket ettiriyor, sadece beni inletmeye yetecek kadar.

"Ben seninim," diyorum, biraz akılsızca. "Seninim."

John kalçalarımı sıkıca kavradı. "Biliyorum." Sonra başladı. Ve ben lanet aklımı tamamen kaybettim.

JOHN

Bir açık büfe gibi üzerime . Her bir santimini yemek istiyorum. Ama şu anda sadece onu becerebiliyorum - sikimin onun kaygan, pembe kiskacına girip çıkmasını mutlak bir merak duygusuyla izleyebiliyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nefesimi tutamıyorum. Tek yapabildiğim itmek, geri çekilmek ve itmek, ona bir deli gibi vurmak.

İhtiyaç içimde tırmalayan bir hayvan, daha sert, daha derin, daha fazlasını talep ediyor.

Sadece biraz daha.

Ter derimi kayganlaştırıyor, omurgamdan aşağı akıyor. Her itişte kıcım sıkılıyor. Kaslarımdaki gerginliği, eforun sıcak yanığını hissediyorum. Aletim o kadar şişmiş, o kadar sertleşmiş ki tüm düşüncelerimi ele geçirmiş.

Stella inliyor, başı yana eğik, dudakları ayrık ve gözleri kapalı, sanki her dokunuşa konsantre olması gerekiyormuş gibi. Ama bu işe yaramayacak. Onun gözlerine ihtiyacım var. Ruhunun biraz daha fazlasını görebilmem için benimkilere bakan o koyu mavi gözlere ihtiyacım var.

Ellerim terli sırtından yukarı kayıyor ve omuzlarını kavıyor. Onu kucağıma çekerken, tatlı küçük amcığını sikerken üstüme çıkmasını sağlarken, kızıl altın rengi saçları yüzünün etrafında dönüp duruyor. İfadesi ateşli ve şaşkın, ama kollarını omuzlarıma doluyor, göğüslerini göğsüme bastırıyor ve benimle birlikte hareket ediyor, kalçalarını şaklatıyor, her hamleyi karşılıyor.

O kadar seksi ki, göz kapaklarının altından bana bakışı, dudaklarımı yakalayışı ve sanki tüm bu sikiş onu aç bırakmış gibi ağzımı yiyişi tamamen şehvet dolu. Daha önce hiç böyle seks yapmamıştım.

-Al gülüm ver gülüm. Burada iletişim kuruyoruz. Önceden, her dokunuş şefkatle yumuşatılırdı. Şimdi, bu sert bir ihtiyaç. Derisinin altına girmek, kalbine girmek istiyorum.

Bana benim olduğunu söyledi. Benim de onun olduğumu bilmeli. Artık bana sahip.

Stella'nın parmakları saçlarıma dolanıyor, tutuşu beni teşvik eden bir acı veriyor.

"Çok iyi," diye ağzıma boşalıyor. "Çok iyi."

Boynunun nemli kıvrımını öpüyorum, kokusunun en güçlü olduğu yumuşak derisini emiyorum. Homurdanarak onu yatağa geri yatırıyorum ve üzerine çıkıyorum. Stella bacaklarını belime doluyor. Kalçasını kavrayıp daha yukarı kaldırdığımda inliyor ve kıpırdanarak bana yaklaşıyor.

"Söyle bana," diyorum, onu yavaşça yatağın içinde becerirken. "Seni neyin boşalttığını söyle."

Gözleri bana kilitlendi. Onlardaki şaşkınlığı görüyorum, sanki ona hiç sorulmamış gibi. Gerçek şu ki, ben de sorma zahmetine hiç girmedim. Bencilce. Onunla değil. Onunla asla.

Stella'yı öğrenmek, onun dünyasını ters yüz istiyorum.

"Memelerim," diye ağzından geçiriyor, nefes nefese ve kızarmış bir halde. "Memelerimi em ve... Tanrım. Tekrar yap. Bu hareketi ..." Derin derin inliyor ve içime doğru itiyor. "Tekrar."

"Ne?" Dudaklarım gülümsemek için titriyor, çünkü yakında onu kaybedeceğim. "Bu mu?" Son saniyede eğilerek itiyorum.

Miyavlıyor. Azgın bir kedi yavrusu gibi. Kahretsin, bu sesi seviyorum. Bu sese *bayılıyorum*.

"Evet," diyor. "Evet. Daha fazla." Evet, hanımefendi.

Stella'dan daha uzunum. Göz göze gelmiyoruz. Ritmimi korumak, sallanan memesini emmenin bir yolunu bulurken kıcımlı tam da onun istediği şekilde hareket ettirmek kolay değil. Ama ben kararlı bir adamım ve çıkardığı tatlı sesler, gerilmesi ve beni kavraması buna değiyor. Onun zevki benimkini artırıyor.

Orada, onun zevk ve ihtiyaç dünyasında, tenin tene değdiği, onun bedeninin benimkini kavradığı o sıcak, terli yerde yaşıyorum. Her hareket cennet gibi hissettiriyor ama yine de yeterli değil. Buradan asla ayrılmak istemiyorum.

Boşalmaya başladığında, sıkı kavrayışı ritmik çekişlerle sikimi sağıyor, bu şimdiye kadar yaşadığım en büyük yükseliş. Onunla birlikte çalışıyorum, orgazmı onu sararken bana karşı eğilmesinden, topuklarını yatağa vurmasından zevk alıyorum. Kızarmış, terlemiş, homurdanıyor ve tamamen sınır tanımıyor, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey.

"John," diyor, gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

İlk defa biri seks sırasında gerçek adımı söyledi. Ve Stella bana sesleniyor. Nedenini bilmiyorum ama beni hiç bilmediğim bir duygusal seviyede kesip açıyor. Boğazım kapanıyor, ciğerlerime çektiğim hava yanıyor.

Hissettiğim şeye zevk bile denebilir mi bilmiyorum; çok fazla acıtıyor. Çok sıkı çekiliyorum, derim çok ince gerilmiş. Ama lanet olsun ki içine dalmak istemiyorum. Ben de öyle yapıyorum, akılsızca itiyorum, uzanıyorum, uzanıyorum. Stella her yanımda, sıcak teni, zengin kıvrımları, elleri kıcımda, amı kaygan ve çok sıkı.

Mavi gözleriyle buluşuyorum ve sesleniyorum -Tanrı bilir ne. Ses boğazımdan yırtılıyor, ama çarpan kulaklarım yüzünden duyamıyorum. Stella'ya bakıyorum ve uçuruma düşüyorum.

I.

Am.

Mahvolm

uş.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

STELLA

"AH, YÜCELER NASIL DA DÜŞTÜ." Rye ağzına bir parça ejderha rulosu atıyor ve çiğnerken John'a kendini beğenmiş bir sırıtış atıyor. "Şu haline bak, buzağı gözlü ve yaltaklanan."

John . "Kararını ver. Ben bir buzağı mıyım yoksa bir geyik yavrusu mu?" "İkisi de."

John bana bir bakış atıyor, Rye'a bir surat yapıyor. Büyük, özel bir kabinin köşesine kıvrılmış, arkadaşlarıyla yemek yiyoruz. Büyük, krem rengi kadife bir perde bizi restoranın geri kalanından ayırıyor ve ben şaşırtıcı bir şekilde buna minnettarım.

Kill John'un dörtte üçü toplu halde şehre inmeye karar verdiğinde, insanlar da onları takip eder. Kameralar takip eder.

Kırmızı halı etkinliklerine katıldım. Hatta bir yıl, Met Gala'ya gidecek kadar şanslıydım; siyah, hazır bir kılıf giydim ve minnetle arka plana karışarak kıyafet izledim. Ancak tüm bu durumlarda, kiralık bir refakatçi olarak çalışıyordum. Dikkatim gergin müşterimi yatıştırmaya, birinin dili tutulduğunda araya girip havadan sudan konuşmaya, eğlendirmek için yorum yapmaya odaklanmıştı. Eğleniyordum ama yine de bir işti.

Kameralar yanıp sönerken ve insanlar aval aval bakarken John'un sevgilisi olarak onunla dışarı çıkmak tamamen farklı bir şey. Kendimi bölgesel ve korumacı hissediyorum. İnsanların onu izlemesi ve hakkında spekülasyon yapması fikrinden hoşlanmıyorum.

John'un arkadaşlarından dayak yemesi ise bambaşka bir konu. Birbirleriyle sürekli dalga geçiyorlar, ama izlemeyi sevdiğim ve bir parçası olmak istediğim bir yakınlık var. Henüz kendimi onlardan biri gibi hissetmiyorum - belki de hiçbir zaman gerçekten öyle olamayacağım. Ama gerçekten orada olana kadar rol yapmakta iyiyim.

Yemek çubuklarımla bir dilim somon sashimi kapmak için uzanmadan önce omzumla onu dürtüyorum. "İstediğin zaman kendini savunmaktan çekinme. Ona harika seksten bahset."

Bu bir abartı değil. John'la seks, kıtlıktan sonra ziyafettir. Ben doyumsuzum.

Üç haftadır birlikteyiz. Üç hafta boyunca ellerimizi birbirimizden birkaç saatten fazla uzak tutamadık. O kadar çok seks yaptık ki, açıkçası, daha önce hiç düşünmediğim yerlerim ağrıyor. Yine de kolunun sıcaklığına yaslanmak, kalçasının sert kabarıklığına dokunmak bile içimi kıpır kıpır ediyor ve onunla sevişmek için onu bir dolaba çekmek istiyorum.

Geniş ve kötücül bir şekilde sırtırken hafifçe kızarıyorum ve şehvetten başım dönüyor. "Sen gelmiş geçmiş en iyi kız arkadaşsın."

Kız arkadaş. Çok kolay söylenen bu kelime, hassas kalbime bir ok gibi iniyor. Ki bu çok aptalca. Bu sadece bir terim, ama anlık bir his - kabul görme, güvende olma hissi.

John yüz ifademden ne anladı bilmiyorum ama yanağıma kocaman, ıslak bir öpücük konduruyor, beni hem kızdırıyor hem de destekliyor. Çavdar'ın altından ejderha rulosunun son parçasını çalıyor. "Mesele şu ki Stells," diyor Çavdar'ın itiraz ciyaklaması üzerine, "tüm cesetlerin nereye gömüldüğünü biliyorum. Yani Çavdar gerçekten benimle uğraşmak istemiyor."

Rye bir ahududu patlatır. "Çok korkuyorum. Ayrıca, iskelet dolabının nerede olduğunu da biliyorum."

"Stella'ya göstermeyeceğimi mi sanıyorsun?" John kendini beğenmiş bir sırıtışla karşılık veriyor. "Kahretsin, ona bir anahtar veriyorum."

Bu beni sadece iki saniyeliğine şaşırtıyor; sonra John'un kusurlarını benden hiçbir zaman gerçekten saklamaya çalışmadığını fark ediyorum. Onları yüzüme vuruyor, neredeyse kaçmam için beni cesaretlendiriyordu. Bunu aşağılayıcı bulabilirdim ama ben de kendi ona aynı şeyi yapması için meydan okuyordum. Ama bunun nedeni gitmesini değil, kalmasını istemem.

"Uyarayım," diyor John bana alaycı bir ciddiyetle. "İçerisi biraz tozlu. Bir süredir içine bir şey koymadım ve temizlik yapmayı seven biri değilim."

"Ah, bir de benim toza alerjim var." Dramatik bir iç çekiş yaptım. "Sanırım kim olduğun konusunda senin sözüne güvenmek zorundayım."

John dudaklarıma gülücükler saçarak bir öpücük daha konduruyor. Rye öğürür gibi bir ses çıkardı.

Sophie masadakilere, "Bence çok sevimliler," diye sesleniyor. Diğer tarafımda oturuyor, önünde kocaman bir Mai Tai var ve bebeden nadir bir gecenin tadını çıkaran bir annenin coşkusuyla içiyor.

"Tabii ki öyle düşünüyorsun," diyor Rye homurdanarak. "Scottie'nin çok sevimli olduğunu düşünüyorsun."

Scottie kalın kaşlarını kaldırdı. "Çok sevimliyim."

Kimse buna karşı yüzünü dik tutamaz. Sophie'nin burnu mutlulukla kırışıyor. "Gerçekten de öyle," diyor bana. "Onu bir de *Buffy*'yi izlerken görmelisin. En şirin Spike tişörtünü giyiyor-"

"Sevgilim," diye araya giriyor Scottie. Kalın kaşları buz gibi gözlerinin üzerine inmiş durumda. Sanırım bu da onun *dudaklarını büz ya da sonuçlarına katlan* bakışı. Sophie ona sadece bir öpücük veriyor.

"Ben açık bir kitap gibiyim," diyor Whip, kollarını kabinin kenarlarına dayamak için arkasına yaslanarak.

Yanında Scottie'nin ela gözlerini deviren asistanı Jules var. "Daha çok bir porno dergisi gibi."

Benim gibi Jules'un da yanaklarında birkaç çil var ama sadece o bölgede kalmış gibi görünüyorlar. Cildinin geri kalanı pürüzsüz, çilsiz, kumlu kahverengi bir alan gibi görünüyor. Bunu daha önce kıskanmış olabilirdim, ama daha önce John tüm çillerimi yavaş ve kalıcı darbelerle yalamayı kendine görev edinmişti ve ben de her yerde çillerimin olmasını takdir etmeye başladım.

Whip Jules'a sırtıyor. "Ah, artık hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz. Bugünlerde kendimi çok seviyorum." Elini uzatıp güzel yüzünün etrafını saran sıkıca sarılmış lavanta rengi buklelerden birini çekiştiriyor.

Jules elini savurur ve ona soğuk bir bakış atar. "Anlayabilmen için basit bir şekilde açıklayayım: Saçıma dokunma yoksa parmağını kaybedersin." Belirgin bir tiksintiyle burnunu çekiyor. "Özellikle gidip el alışkanlıklarını ilan ettiğinden beri."

"Hey! Ben yıkarım."

"William," diyor Scottie, "Jules elimde tutmayı başardığım en iyi asistan. Kişisel eğilimlerinizi paylaşarak onu kendinizden uzaklaştırmayın."

"Elinizde tutmayı başardığınız tek asistan o," diye homurdanıyor Whip. "Diğer herkes ağlayarak kaçıyor."

"Bu doğru." Brenna yemek çubuklarını Scottie'ye doğru sallıyor. "Çalışanları korkutmakla suçlanacak biri varsa o da Bay Mükemmel Pantolon'dur."

"Kolay kolay korkmam," diye ekliyor Jules, ama başka kimsenin dinlediğini sanmıyorum.

"Mükemmel pantolonlara sahip olduğum için özür dilemiyorum. Ya da takım elbise, bu konuda."

"Geçen gün yakasında bebek atkısı lekesi vardı," diye fısıldıyor John kulağıma. "Çok yakışksız."

Scottie'nin gözleri ona dikildi. "Sessiz ol."

Whip, Scottie'ye kaşlarını çatar. "Peki tüm bu eğilim saçmalığı da ne? Eti dövmek ya da fasulyeyi ovmak ne zamandan beri sapkın bir aktivite oldu?"

"Eti dövmek." John birasına kıs kıs güler.

Whip kaşlarını sallayarak "Daha iyisi var" diye karşılık veriyor. "Pipiye mastürbasyon mu?"

Sophie, "Yılanı büyülemek," diye öneriyor.

"İnciyi parlatmak," diyor Jules. "İkramımı gıdıklamak," diye ekliyor Brenna.

"Rahatsız edici bir şekilde tahrik oluyorum," diye homurdanan Rye, Brenna'nın pembeleşmesine ve yüzünü martini bardağının kenarına saklamasına neden oluyor.

Scottie ellerini havaya kaldırır. "Hepiniz domuzsunuz. Bir kerecik olsun, şehrimizdeki çukurların kontrolsüz durumu ya da ne bileyim, belki de borsa gibi normal bir konu hakkında konuşabilir miyiz?"

Adamlar ona ortaçağ kıyafetleri giyip yerel köyleri yağmalamalarını önermiş gibi bakıyor ama sonra Rye düşünceli bir şekilde çenesindeki sakalı ovuşturuyor. "Fasulyenin dörtte bir düştüğünü duydum."

"Mavi fasulye mi?" Whip ciddiyetle sorar. Rye kocaman sırtıyor. "Bunu biliyorsun."

Birbirlerine beşlik çakıyorlar ve Scottie tiksinti dolu bir ses çıkarıyor.

Whip hafifçe gülerek, "Oh, kaidenden in, Scottie," diye itiraz ediyor. "Herkes beş boğumlu kıkırdamayı yapar." Masanın etrafına bakıyor, canlı mavi gözleri yalvarıyor. "Bunu inkâr edecek olan var mı?"

Buradaki herkesin gerçekten de yalnız vakit geçirmekten hoşlandığı açık, ancak kimse bir şey söylemiyor ve Whip'i rüzgarda asılı bırakıyor. Artık tamamen John Takımı'na katılmış olsam da Whip'in bıkkınlığı çok sevimli.

Ona doğru eğildim. "Ben . Her zaman yaparım. Kedime kanoodle yapıyorum yani."

Restoranın arka plan gürültüsünün ön plana çıktığı ve tüm gözlerin üzerimde olduğu yoğun bir sessizlik var.

Sonra John kısa ve mutlu bir kahkaha patlatır. "Tanrım, sen mükemmelsin." Yanağını kavırıyor ve bana hızlı ama yumuşak bir öpücük veriyor, çekilirken dudakları gülümsüyor. "Asla değişme."

Ona doğru eğiliyorum, tam burada arkadaşlarının önünde kucağına tırmanmaya hazırım. Parmak uçlarım göğsündeki sert kaslara baskı yapıyor. "Beni böyle öpmeye devam edersen anlarız."

John'un gözlerindeki ısıltı, hesabı isteyip yola çıkmamıza beş dakika kaldığını söylüyor. Acının canı cehenneme; o benim boo-boos'umu buzlayabilir.

"Jax konusunda kararlı olduğuna emin misin?" Whip küçük baloncuğumuza girerek soruyor. "Açıksa ikimiz de tek el grubunun hayranıyız, bu adamdan daha seksi ve çok daha yetenekli olduğumdan bahsetmiyorum bile."

John onu tersler. "Rüyada görürsün. Ve şu andan itibaren ellerini görebileceğimiz bir yerde tut, dostum."

"Buna amin derim," diyor Jules.

Onlarla birlikte gülerken, içimden saf mutluluğun sıcak parıltısı akıyor. Mutluluk ve hoşnutluk. Bunu daha önce hiç bu şekilde yaşamamıştım. Neredeyse bununla ne yapacağımı bilemeyecektim. Belki de bu yüzden kader beni devirmek için bu anı seçti.

Bir adam bir şekilde dışarıdaki nöbetçiden kaçarak boşluğa giriyor. Başka kimse fark etmiyor gibi görünüyor ama ben fark ediyorum ve tüm dünyam yavaşlıyor. Bu tanıyorum. Onunla ilgili hayaller kurdum, zihnimde onunla konuşmalar yaptım, o kadar uzun süre tek bir onay kelimesi bekledim ki içimdeki çocuk onun bir serap olmasından korkuyor. Sertleşmiş ve büyümüş ben öyle olmasını umuyorum.

Daha yaşlı olması ve sinekkaydı tıraş yerine sakal bırakmış olması dışında aynı görünüyor. Sırım gibi, sert, soluk kızıl saçlar ve soğuk mavi gözler. Hiç pişmanlık duymadan ya da tereddüt etmeden, sanki yıllar değil de birkaç dakika geçmiş gibi bana bakıyor. Bu kendinden emin tavır beni göğsümden vuruyor ve keskin bir nefes almamı sağlıyor.

Yanımda, John beni neyin üzdüğünü görmek için dönüyor.

Sarsıldığımı hissediyorum. "Kahretsin," diyor nefesinin altında.

Karşımızda Rye dönüyor ve beti benzi atıyor. "Ah, ."

Sözleri uyuşukluğuma yavaşça batıyor. Bir hayranın içeri girdiğini mi düşünüyorlar?

Ama sonra ayağa kalkıyorum, kabinin sonunda oturan Brenna'yı iterek geçiyorum. Ona doğru yürürken başım zonkluyor.

Babam sırtıyor ve kollarını kocaman açıyor. "Stella, sevgilim."

Büyük bir acı nabzı gibiyim ve irkilerek kollarımı kendime sarıyorum. Sırtım sert ve sıcak bir şeye çarpıyor. John'a. Eli omzuma yerleşiyor ve sıkıca kavıyor.

Babam yavaşlıyor, gülümsemesi sıkı bir şekilde duruyor.

Belli belirsiz, güvenliğin aceleyle geldiğini, herkesin baktığını ve John'un onları uyarmak için elini kaldırdığını fark ediyorum. Geri çekiliyorlar ama gitmiyorlar. Ve tüm bu süre boyunca, bu kâbusun içinde sıkışıp kalmış babama bakıyorum. Çünkü başka düşünceler içeri süzölmeye başlıyor. O burada, grubun olduğı yerde, yani kiminle olduğumu çok iyi biliyor.

Gerçek bir örs gibi düşüyor: O buraya para için geldi, benim için değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

STELLA

BABAM BURADA. Babam. Buna inanamıyorum. Yıllar boyunca ona söyleyeceğim mükemmel şeyi, tam olarak nasıl tepki vereceğimi bulmaya çalıştım. Senaryolar değişti; bazen ona bağırdım, bazen ağladım. Hayatımın muhtaç ve duygusal bir döneminde ona sarıldığımı ve beni bir daha terk etmemesi için yalvardığımı hayal ettim.

Şimdi gerçekten burada olduğuna göre, tek yapabildiğim John'un devasa cipinin arkasında uyuşmuş bir sessizlik içinde oturmak. Buraya nasıl geldiğimizi bilmiyorum. John'un beni ve babamı restorandan dışarı çıkardığını biliyorum. Kulaklarım o kadar yüksek sesle çınılıyordu ki, kimsenin söylediği hiçbir şeyi duyamıyordum.

Şimdi bu arabanın içindeyim, John ortada oturuyor ve babamla arama fiziksel bir engel koyuyor. Güzel bir düşünce ama işe yaramıyor.

Babam öne doğru eğilir. "Yani-"

"Tek kelime bile etme," diye sertçe araya girdim. "Biz gelene kadar bana tek kelime etme..." Lanet olsun, nereye gidiyoruz ki?

"Benim evime," diyor John benim için. Sesi sert, kalçasındaki gerginlik benimki kadar sıkı. Benim adıma üzgün olması beni rahatlatıyor ama yine de kafam karışmış ve hasta hissediyorum.

"Yeterince makul," diyor babam omuz silkerek, sanki bütün bunlar önemli değilmiş gibi.

İçimde bir titreme oluyor ve John omzuma yaslanıyor. Elimi tutmak için hareket etmiyor ve babama not edecek bir şey vermediği için minnettarım. Bu güzel bir jest ama Sevgili Yaşlı Babam bizi birlikte gördüğü ilk birkaç saniye içinde benim ve John'un zayıflıklarının kokusunu çoktan almış olacak.

John'un dairesine girene kadar sisin içinde kalıyorum. Serin alan onun kokusunu taşıyor ve beni içgüdüsel düzeyde rahatlatıyor. Babama zahmetine girmeden buzdolabına doğru yürüyorum ve bir şişe buzlu çay çıkarıyorum. Kapağını bir hışırtıyla çevirip soğuk, ısırgan çayı uzun uzun yudumlarken beni izlediğini hissedebiliyorum.

"Burası güzel bir yermiş," diyor babam.

John'un çenesi geriliyor ama cevap vermiyor.

"Bana öyle geliyor ki," dedi babam, "ilk teklifimi görmezden gelerek biraz cimri davrandın."

"Kapa çeneni," diye hırılıyor John. "Kapa o lanet ."

Soğuk üzerime çöktü. "John?"

Bana doğru bakıyor ve anında yüzüne suçluluk damgasını vurarak irkiliyor.

Ellerim titremeye başladı. "Sen... O..."

"Bu sadece küçük bir sigortaydı, Stella kızım," diyor babam, neredeyse tatlı bir sesle. John'un burun delikleri alevleniyor ve patlamasına bir saniye kalmış gibi görünüyor.

"Bırak kalsın."

"Neden duymasını istemiyorsun?" Babam bana sempatiyle bakarak soruyor. Gerçekten de tüm bunlara John'un sebep olduğunu mu düşünüyor? Onun küçük oyununa kanacağımı mı?

Sadece gözlerimi dikip bakabiliyorum, gözlerim yanıyor.

"O senin kızın. Neden ona zarar vermek istiyorsun?" John acı dolu gözlerle bana bakmadan önce gıcırıyor. "Stella..."

"Senden para almaya çalıştı," diye araya giriyorum, boğazım o kadar acıyor ki kelimeleri zorlukla çıkarabiliyorum. "Öyle değil mi?"

John başını eğiyor, sonra omuzlarını döndürüp bana bakıyor. "Evet. Ve sana söylemedim. Özür dilerim."

Donuk bir şekilde başımı sallıyorum.

"Bu sadece bir işti, ördekler." Babamın sesi beni kamburlaştırıyor. Uzun zamandır duymak istiyordum ve şimdi tenimi gıcırdatıyor.

"Elbette öyleydi," diyorum, hâlâ donuk, hâlâ acıyor. Gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. "Bu her zaman bir iş. Ne kadar almaya çalıştın?"

"Sadece on bin dolar." Ellerini kaldırdı. "Senin gibiler için devede kulak."

Gülüyorum ama işin içinde mizah yok. "İşaretim. Onun böyle olduğunu mu düşünüyorsun? Tabii ki öyle düşünüyorsun. Herkes senin için bir hedef." Ben bile.

John bana doğru bir adım atıyor, yüz ifadesi pişmanlıkla çarpılmış. Ama ben bir bakışla onu durduruyorum. Eğer şimdi bana dokunursa, paramparça olurum.

"Şantaj neydi?" Babama sordum.

"Seni korumak içindi, gerçekten. Eskort olarak geçirdiğin zamanı bilmesi gerektiğini düşündüm."

Bunun üzerine John solgunlaşır, tüm vücudu bir gibi titrer.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve beni savunma ihtiyacını, mutlak öfkesini görüyorum.

"Onunla yeterince görüldün," diyor babam. "Birinin konuşması an meselesi. Hazırlıklı olsa iyi olur."

"Seni sefil pislik." John babama doğru yürüyor. "Seni adi pislik..." "John," diye bağıyorum öfkesini kesecek kadar yüksek sesle. Durdu ve bana baktı. Omzunun üstünden bana baktı. "Lütfen yapma. Ona vurmak tam da onun yapmanı istediği şey."

"O zaman izin verin," diye homurdanıyor John. "Serpintiyi kaldırabilirim."

"Ama yapamam." Derin bir nefes alıyorum. Sonra bir nefes daha. "Bize bir dakika izin verir misin?" Babama işaret ediyorum.

John duruşunu değiştiriyor, parmakları açılıp kapanıyor, açıkça içgüdüleriyle savaşıyor. Kendini tutması onun için normal bir şey değil. Kabul etse de etmese de o bir koruyucudur. "Stella." Bu alçak bir yalvarış. "Bırak beni _."

"Lütfen," diye fısıldıyorum, gücümün sonuna gelmişken.

Başıyla kısa bir selam veriyor. "Ben diğer odada olacağım." Babama sert bir bakış fırlatıyor. "Eğer ödevini yaptıysan, ailemin kim olduğunu zaten biliyorsundur. Beşikten itibaren nasıl kirli oynanacağını öğrendim. Seni parmaklarımı şıklatmak kadar kolay bitirebilirim. Ona zarar verirsen, ben de veririm."

şok olmuş bir halde John'un topuklarını çevirip medya odasına girmesini izliyorum.

"Ondan hoşlanıyorum," diyor babam sessizlikte. Ona bir bakış attığımda kaşlarını çatıyor. "O haklı, biliyorsun. Ailesi sahtekârların en kötüsü; zenginler ve her şeyi yanlarına bırakabilecek kadar güçlüler."

"Belki de onun uyarısına kulak vermeli ve geri ekilmelisin."

Babam mermer şömineye doğru yürür ve üzerindeki pastoral yağlı boya tabloyu inceler. "Bana zarar vermeyecek. Verirse sana zarar vereceğinden çok korkuyor."

"Senin aksine." Elimdeki şişeyi ölümcül bir sıkılıkla yere çarpıyorum. "Yıllardır yoktun. Yıllardır senin varlığına dair tek bir kelime aradım ama bulamadım!"

Hiç irkilmiyor, hiç tepki vermiyor. Sadece orada duruyor, şöminenin üzerinde duran oniks dikilitaşı parmaklıyor ve onu çalmayı düşündüğünü biliyorum.

Duraklayan, koordinasyonsuz adımlarla ona doğru ilerliyorum. "Yıllarca yalnız kalmak, ailesiz kalmak, sadece benim yüzümden değil, onun yüzünden geri dönmen için." Kolumu John'un gittiği yöne doğru savuruyorum. "Para için."

"Sana bir iyilik yaptım," diyor babam hiç istifini . "Bana ihtiyacın yok. Gerçek şu ki, ben gittikten sonra daha da geliştin."

"Bir gram bile pişmanlık duymuyorum," diye devam ediyorum, "şimdi bile."

Başını sallar. "Hiç pişmanlık hissetmedim. Dürüst olmak , hiçbir şey hissetmedim."

Gözleri benimkilerle aynı şekil ve renkte ama düz. Onları her zaman ayna gibi düşündüğümü fark ettim, yansıtıyorlardı ama hiçbir zaman derinlik göstermiyorlardı.

Bir parmağını sakalının üzerinde gezdiriyor. "Hayır, bu tam olarak doğru değil. Kendine bakmayı bu kadar çabuk öğrenmiş olmanla her zaman gurur duydum."

. ". Sen kesinlikle ."

"Dediğim gibi, bensiz daha iyiydiniz."

"Ve yine de buradasın. Para için." İçim öyle bir titriyor ki, kollarımı kendime sarıp sıkıca tutunmak zorunda kalıyorum. Bu rahatsız edici derecede tanıdık bir süreç. Her zaman kendimi tutuyorum.

"Sadece bir damla. Sıkışık durumdayım." Babam dikkatini John'un antika sehpasının üzerindeki gümüş kutuya verir. "Bu adam bunu özleyecek değil ya."

"Bir damla para için gerçek mutluluğa en yakın olduğum şeyi yok etmeyi göze mi alıyorsun?" Boğazımda çirkin bir ses gıcırıyor ve midemin bulanmaması için zorlukla yutkunuyorum.

"Hadi Stella kızım. Sana insanları bundan daha iyi okumayı öğrettim. Hiç risk yok. O adam sana sanki güneş senin gülüşünle doğup batıyormuş gibi bakıyor. Onu kaybetme tehlikesiyle hiç karşılaşmadın. Ona yaklaşmadan önce bundan emindim."

Yüce İsa, gerçekten de benim için doğru olanı yaptığına inanıyor. Varlığımdan sorumlu olan adama bakıyorum. O kadar uzun zamandır onu bulmak istiyordum ki, ona yakın olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum. O bir yanılsama, hep öyleydi. Babamın hiçbir şeyi sevgi ya da güvenlik gibi gelmiyor. Kırgın ve kızgınım ama bu adama karşı artık sevgim kalmadı. Aramızda hiçbir şey yok. Sadece sonunda ailemden kimse kalmadığını bilmenin acısı var. Bu dünyada yapayalnızım.

"Gitmeni istiyorum," diyorum uyuşmuş dudaklarımın arasından.

Bana bakıyor, tüm sonuçları ve olası yanıtları değerlendiriyor. "Eğer istediğin buysa."

"John'dan ve onunla bağlantısı olan herkesten uzak durun, yoksa polisi ararım. Anlaşıldı mı?"

Babamın yıpranmış yüz hatları geriliyor ama başını sallıyor. "Anlaşıldı."

Orada sessizce duruyoruz, ikimiz de hareket etmiyoruz. Bu onu son görüşüm olacak ve kendimi rahatlamış buluyorum. Hiç sahip olamadığım bir şey için acı çekiyorum ama tüm bunlar terk edilmişlik duygularıma bağlı. Onu özlediğimi ya da geri istediğimi düşünmeye çalıştığımda hiçbir şey hissetmiyorum.

Çenesini onaylarcasına hafifçe eğerek gümüş kutuyu masaya geri koyar - Tanrım, ne zaman aldı ki? Doğruldu, başını tekrar eğdi. "Pekâlâ. O zaman ben gidiyorum. Sana ne öğrettiğimi unutma. Doğduğunda yalnızdın ve öldüğünde de yalnız olacaksın."

Başka bir deyişle, bu dünyada önemli olan tek kişi kendinizsiniz. Bunu ondan o kadar çok duymuştum ki sayısını unutmuştum. Acı, dilimin üzerinde ve boğazımda yakanıyor.

"Güle güle." Gitmesini istiyorum. Kendimi kaybetmeden önce gitmeli.

Son bir kucaklaşma ya da özür yok. Sadece dönüp gidiyor. Geçen sefer yaptığı gibi kolayca.

JOHN

BERBAT ETTİM. Kötü bir şekilde. Stella'ya babasından bahsetmeyi unuttum. Unuttum. Neden bu kadar çok şeyi unutuyorum? Önemli şeyleri. Unuttuğumda diğer insanları derinden yaralayacak şeyleri. Bunu insanlara neden yapıyorum?

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve kendime küfrederek adımlarımı hızlandırıyorum. Ama bu benimle ilgili değil. Stella'yla ilgili. O lanet olası boktan babasıyla birlikte dışarıda. Ailemin soğuk olduğunu sanırdım. Bu adam kutup gibi. Tahmin etmem gerekirse, işleyen bir sosyopat.

Başkaları için çok az empati kurduğu ya da hiç düşünmediği açık. Ama cazibesini bir şalter gibi açabiliyor - hepsi parıltı, sıfır içerik. Kariyerim boyunca onun gibi insanlarla tanıştım. Beni iliklerime kadar ürpertiyorlar. En kötüsü de genellikle önlerine çıkan her şeyi yok ederek paçayı sıyıırırlar, sadece başarılı bir şekilde kullanabilecekleri insanları etraflarında tutarlar.

Stella'nın büyürken ona güvenmesi ve hala böyle bir hayat ve ışıkla parlaması tam bir mucize. Sevgisiz bir evde yalnız olmanın ne demek olduğunu bilirim. Ama benim yanımda dostlarım vardı. Bunu her zaman tam olarak takdir edememiş olabilirim ama artık ediyorum. Doğru, Stella'nın Hank ve Corinne'i vardı, ama onlara hiçbir zaman tam olarak yaslanmadığı açık.

Tanrım, dışarıda acı çekiyor. Çaresizlik içimi kemiriyor. Kapıya bakıyorum, çarparak açmak ve babasını kış üstü dışarı atmak istiyorum. Stella'nın sesi yükselip alçalıyordu, anlaşılmazdı ama açıkça öfkeliydi. Babasından hiçbir şey duymamıştım. Şimdi sessizdi.

Neden bu kadar sessiz?

Tam siktir et diyecek ve gidip öğrenecektim ki kapı açıldı. Stella koridorun gölgesinde duruyor, yüzü solgun, mavi gözleri cam gibi. "Gitmiş."

"İyi misin?" İyi olmak zorunda. .

"Ben iyiyim." Sesi iyi gelmiyor; içi boş geliyor. Güzel yüzündeki tüm ışık çekilmiş.

"Bebeğim..." Yavaş yürüyorum. Kendini o kadar sert tutuyor ki, çok hızlı hareket edersem onu kıracağımdan korkuyorum. Her adımda daha da seğiriyor.

Stella dudaklarını yalıyor ve hızla göz kırpmıyor. "Önce ben bir şey söylemek istiyorum." "Tamam." İsteddiği her şeyi söyleyebilir ya da yapabilir; kabul ediyorum.

"On sekiz yaşımdayken babam bana bir iş teklifiyle geldi. Kolay para olduğunu söyledi. Tek yapmam gereken birlikte çalıştığı bir adamın koluna asılmak ve adamın iyi görünmesini sağlamaktı."

İçim kıpır kıpır, hastalıklı bir korku kaplıyor içimi.

Gözleri parlıyor ve bir damla gözyaşı süzülüyor ama o bunu görmezden geliyor ve gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Bilmem gerekirdi, biliyor musun? Ama ben çok ..." Titrek bir nefes çekiyor. "Onun onayını istedim."

"Düğme," diye fısıldıyorum. "Biliyorum. İnan bana, biliyorum." Ailemin hayatıma biraz olsun ilgi göstermesini kaç kez umduğumun sayısını unutmuştum. Sonunda hayal kırıklığı beni yıprattı ve hiçbir şeyi çok fazla önemsememek daha kolay geldi.

Esprisiz bir kahkaha atıyor ve gözyaşlarını tutmak için gözlerini kırıştırarak tavana bakıyor. "Çok geçmeden adamın benden bir şeyler yapmamı beklediği acı bir şekilde ortaya çıktı. Babamın bunu yapacağıma dair ona söz verdiğini söyledi."

Hasta, lanet olası. Keskin bir nefes çekiyorum ve arkamı dönüp onu avlamamak için üflüyorum.

"Her neyse," diyor, sesini hafifletmeye çalışarak, "oradan çıktım. Eve geldiğimde babam gitmişti. Bana birkaç bin dolar bıraktı, bir çeşit özürdü sanırım. Onu bir daha hiç görmedim. Şimdiye kadar."

Ona ulaşmam iki adımımı aldı. Kollarımı ona doladığımda soğuk ve kaskatı kesiliyor ama onu göğsüme yasladığımda direnmiyor. "Çok üzgünüm," diyorum ipeksi saçlarına. "Çok üzgünüm, Stella."

Titriyor ve sonra kolları belime dolanarak sarılmamın içine doğru sarkıyor. "Bana eskort olup olmadığımı sorduğunda, olması gerekenden daha fazla öfkeyle tepki verdim çünkü bir bakıma, bir gece için eskort olmuştum."

"Kahretsin. Stella, aptalın tekiydim." Onu sıkıca sarıyorum. "Bunu ikimiz de biliyoruz. *Seni* seks yüzünden utandıracağımı mı sanıyorsun? Seni rahatsız etmem asla seksle ilgili değildi; bu sadece senin hakkında her şeyi bilmek istememin aptalca bir yoluydu." Başımı eğip dudaklarımla kulağının kabuğunu buluyorum. "Artık seni tanıyorum, Stells. Harikasın, mükemmelsin, tam olarak olduğun gibisin."

Boğuk homurtusu şüpheli görünüyor. "Keşke herkes böyle hissetse."

Ona elimden gelen tüm şefkat ve sevgiyle sarılıyorum, vücudumu onun küçük bedeninin üzerinde olabildiğince kıvrıyorum, sanki bir şekilde onun her şeyini örtebilirmişim gibi

Acıtıyor ve onları uzaklaştırıyor. Sıcak ve yumuşak hale gelene, nefesi yavaşlayana kadar onu tutuyorum. Eğer istediği buysa onu sonsuza dek tutacağım.

Gözlerim kapanıyor ve belimdeki tutuşu sıkılaştığında onun hissine dalıyorum. "İlk ne zaman ortaya çıktı?"

Cehenneme. "Uçmaya gitmeden hemen önce."

Stella kollarımda sarsılıyor ama beni bırakmaya çalışmıyor.

Vicdan azabından sert bir düğüm yutuyorum. "İlk başta, babanın gerçekten ..."

"Bu kadar düşüncesiz bir pislik olmak?" Sanki az önce kalbinde bir delik açmamış gibi bunu çok açık bir şekilde söylüyor.

"Bunu sana ben mi yaptım?" diyorum, acı çekerek. "Sana hemen söylemeliydim. Bunu biliyorum. Ama seni üzmem istemedim ve dışarı çıkacaktık... Kahretsin." Ona tutunuyorum, bunu onun için mi yoksa kendim için mi yaptığımdan emin değilim. "Tamamen bencillik ettim. Sana söylemem gerekirdi. Daha sonra sana söyleyecektim ama unuttum."

Tek kelime etmiyor, ki bu daha da kötü hissettiriyor. Bana bağılıyor olması gerekirdi ama onun yerine hâlâ göğsüme yaslanmış, parmaklarıyla sırtımdaki boş desenleri takip ediyor. Sarsılarak yutkunuyorum.

"Yemin ederim Stells, unutmak istememiştim." Kuru dudaklarımı yalayarak kendimi bitirmeye zorluyorum. "Onun bana doğru yürüdüğünü gördüm ve her şey geri geldi. Bunu sana yaptığıma inanamıyorum."

Stella bir adım geri çekiliyor ve yüz ifadesi olmadan bana bakıyor. Başparmağımla yanağındaki gümüşü gözyaşı izini siliyorum ve o da elime doğru eğiliyor.

"Bir şeyleri hatırlamakla ilgili bir sorunun var" diyor.

"Evet." Zihnim başka şeylerle bulanık olduğunda daha da kötü oluyor. "Ama bu her şeyi yoluna koymaz."

O berrak, göl mavisi, acı ve pişmanlık dolu gözler benimkileri tutuyor. "Bunun için kendini çok hırpaladığını tahmin ediyorum." Elim sertleşip çalıştığımda, parmaklarını bileğime doluyor ve beni tutuyor.

yanağına yasladı. "İyi bir kalbin var John. Bu çok önemli. Belki de kızmalıyım ama umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Hele ki o ..." Dudağını sertçe ısırıyor. "Sadece para için geri geldi."

Bir hıçkırık kopuyor ve sonra kollarıma yığılıyor. Onu tekrar kucağıma alıyorum ve ağlarken ona sarılıyorum. Stella sessizce ağlamıyor. Yüksek sesle, tüm vücudu titreyerek ağlıyor. Bu öfke, acı ve umutsuzluk. Bu sesi kendi kafamın içinde duydum, bu tür bir acıyı birçok kez hissettim ve asla kolaylaşmıyor.

Kendini tutmaya çalışıyor, yutkunarak bastırıyor. "Çok kızgınım, John. İçimde sıkışıp kaldı ve ondan kurtulamıyorum."

Parmaklarımı terden ıslanmış saçlarında gezdiriyorum. "Kullan beni, tatlım. Hıncını benden çıkar."

Bu onu durdurur. Yüzü kızarmış ve gözyaşlarından şişmiş. "Hayır. Seni asla kullanmayacağım. Aramızdaki ilişki böyle değil."

Vahşiliği beni gülümsetiyor. "Sorun değil. Ben halledebilirim. Ayrıca, bunu senin için yapmak istiyorum."

Stella iç çekerek dudaklarını göğsümün ortasına bastırıyor ve sanki bana dokunmakla rahatlıyormuş gibi elleri sırtımdan aşağı kayıyor. "Nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

Ama ben yaparım. Elini tuttum ve sıktım. "Benimle gel."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YİRMİ ALTI

JOHN

"BURASI NERESİ?" SoHo'daki devasa çatı katına girmesine izin verdiğimde Stella sordu.

Etrafta dolaşıyor, açık alanı, dağınık birkaç derin kanepeyi inceliyor ve sonra arka taraftaki sahneyi görüyor.

"Çalışma alanı." Kapıyı kapatıyorum ve sessizliğin sesi beni sarıyor. Çatı katı optimum akustik için tasarlanmış. "Şurada birkaç kayıt kabini var." Yapımcılarımızın ara sıra gelip çalışacakları camlı odaları gösteriyorum.

"Harika." Geniş, mavi gözleriyle bana bakıyor. "Burada ne işimiz var?"

"Gel ve gör." Elini elime alarak onu Kill John'un tüm ekipmanlarının kurulduğu sahneye götürüyorum.

"Şarkı mı söyleyeceksin?" Yüzünü heyecanlı bir ışık aydınlatıyor ve olduğu yerde zıplıyor. "Evet!"

Ona hızlıca gülümsedim. "Hayır. Onları birlikte yapacağız."

Mutlu ifadesi düşer. "Ne? Biz mi? Hayır..." Gülerek başını sallıyor. "Hiçbir enstrüman çalmayı bilmiyorum. Ve inanın bana

-Ben şarkı söyleyemem. Azıcık bile."

Bir elimi sırtına koyarak onu sahne merdivenlerine doğru yönlendiriyorum.
"Önemli değil, bebeğim. Sadece biz varız."

"Hayır, gerçekten. Sesim çıkmıyor. Sanki bir kedi bir inekle seks yapıyormuş gibi ses çıkarıyorum.

Bu korkutucu."

Mikrofonu açarken gülüyorum. "Bu aklımdan asla çıkaramayacağım bir şey. Ama daha kötüsünü göze almaya hazırım. Şimdi, bahane üretmeyi bırak."

Stella oflayıp pufluyor, ellerini kalçalarına koyuyor. "Bunun beni nasıl daha iyi hissettirmesi gerekiyor? Köpük banyosu yapıyor olmalıydım, bir sahnede aşığılanıyor değil."

"Tartışıyorsun," diye kestirip atıyorum, Strat'ıma doğru ilerliyorum. "Bu Stella'nın normale dönmesi için iyi bir başlangıç."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ama buna karşı koyuyor. "Tanrım, damarıma nasıl basacağını biliyorsun."

"Sen benim düğmemsin." Ona hızlı bir öpücük gönderdim.

Stella gülüyor ve beni tersliyor. Ama gitarımı akort ettiğim yere geldi.
"Bence bana bir şarkı çalmalısın."

"Onu da yapacağım." Çilli burnunun ucunu öpüyorum. "Eğer iyiysen." Dilini bana doğru uzatarak uzaklaşıyor ve bir zil çalıyor.
Whip'in davul seti. Odada küçük bir tıslama çınlıyor.

"Devam et ve onları dene," diyorum.

Etrafta gizlice dolaşan ve az önce yakalanan bir çocuk gibi irkiliyor ve elini arkasına sıkıştırıyor.

"Ciddiyim, Stells. Whip aldırılmaz."

Utangaç bir bakış atarak alçak tabureye uzanır ve bir dizi çubuk alır.
Kamçının dükkânları var. Tuzağa yumuşak bir vuruş yapıyor.

Bir ahududu üflerim. "Zayıf. Balina yap bebeğim. İsteddiği bu." Stella yüzünü buruşturdu ama sonra omuzlarını yuvarladı.

"Öfkeni göster," diyorum ona.

Yavaş başlıyor, zar zor temas kuruyor, ama içinde bir şey kopuyor ve Muppets'taki Animal'ın tüm vahşi gücüyle saldırıyor. Sırıttıyorum.

bu gösteriye. İşini bitirdiğinde saçları dağılmış ve nefes nefese kalmıştı ama gözlerinde bir parıltı vardı. "Bu harikaydı."

"Hiç fena değildin," diyorum ona, alkışlayarak.

"Berbattım." Bir bagetin ucuyla bir tutam saçını geriye doğru tarıyor ve gülümsüyor. "Ama bu davulları çalmak çok eğlenceliydi. Şimdi Whip'i tamamen anlıyorum."

"Bunu duyduğuna sevinecek." Ona el sallıyorum. "Şimdi, benim kaptan köşküme gel. Şarkı söyleyeceğiz."

Kedi-inek seksi hakkında mırıldanan Stella, inatçı ve temkinli bir şekilde oraya doğru yürüyor. Omzumla onu dürtüyorum. "Hadi, eğlenceli olacak."

"Yoksa çılglık atarak kaçarsın," diyor karanlık bir sesle.

"Huysuz olduğun zaman beni ne kadar tahrik ettiğini söylemiş miydim?"

"Hayır. Ama sen sapkın birisin, bu yüzden şaşırmadım." Başını pazularıma yaslıyor ve uzun, kırmızı kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ne şarkı söylüyoruz?"

"Ne zaman kendimi güvende ya da melankolik hissetmek istesem bir Beatles şarkısı söylerim. Dünyaya siktir olup gitmesini söylemek istediğimde ise Nirvana'yı seçiyorum."

Stella beni izliyor. "Neden bu ikisi?"

"Annem çok az müzik dinlerdi ama Beatles'ı çok severdi. Bu bana çocukluğumu ve onun gülümsemesini görmeyi hatırlatıyor."

Stella yaklaşıyor, bana sıcaklığını ödünç veriyor. "Annen hakkında hiç konuşmuyorsun."

Omuz silkiyorum. "Artık söyleyecek pek bir şey yok. Ben büyüdüm ve o benim dönüştüğüm adamı sevmedi. Aslında ben de onun olduğu kadını pek sevmediğimi fark ettim, yani ..." Tekrar omuz silkiyorum. "Ailem artık benim seçtiğim bir aile. Ve ben bununla iyiyim."

Yavaşça başını sallıyor. "Peki ya Nirvana?"

Gülümsemem çok kolay. "Kurt benim idolüm. Nirvana'yı keşfettiğimde o artık yoktu ama yine de kendimi ona yakın hissediyordum."

"Pek çok ortak noktanız var," diyor yumuşak bir sesle.

Ama ben kurtuldum, o kurtulamadı. Elim Strat'ın boynunu derimi ısırarak kadar sert kavırıyor.

Stella pazularımın kıvrımını öpüyor. "İkinizin de müziği sevmenizi ve müesses nizamı umursamıyor gibi görünmenizi kastetmişim."

"Şey.." Dudaklarımı büküyorum, "O da var."

Omuzlarını dikleştiriyor ve gözlerini kararlı bir bakış dolduruyor. "Nirvana, o zaman."

Şu anda dünyaya çılgılık atması gerektiğini bilmek acı veriyor. Hâlâ o pislik babanın peşine düşüp onu kaldırıma yapıştırmak istiyorum. Ama Stella'nın bana daha çok ihtiyacı var.

Birkaç akor çalıştım. Gitarın akordu artık mükemmel. "Heart-Shaped Box'ı biliyor musun?"

"Evet, ama tüm sözleri doğru söyleyecek kadar değil." "Peki ya nakarat?"

Burnu konsantrasyonla kırışıyor. "Hey, Wayne, yeni bir şikayetim var' kısmını mı kastediyorsun? Tabii ki."

"Bu, 'Hey, bekle' ama yeterince yakın." Açılışı çalışıyorum ve gitarımın sesi çatı katında zengin ve güçlü bir şekilde yuvarlandığında biraz sıcıyor. "Ana dizeleri ben söyleyeceğim ve nakaratı ikimiz yapacağız. İyi mi?"

Gergin ama heyecanlı görünüyor, başını sallıyor. Hafiflediğimi, her hareketten daha emin olduğumu hissediyorum. Müzik bana bunu yapıyor; umarım ona da saf bir şeyler yapıyordur. "Gerçekten kendini ver. Mikrofona bağır. Burada sadece bizim için."

Şarkı söylemeye başlıyorum ve Stella mutluluk içinde gömleğimin altını çekiştirerek ciyaklıyor. Yaptığı maskaralıklar şarkı sözlerinin bir kısmında beni güldürüyor, bu da onun da gülmesine neden oluyor. Nakarata yaklaşırken ona gülümsüyorum ve kaşlarımı sallayarak cesaretlendiriyorum. Derin bir nefes alıyor ve sonra kendini bırakıyor.

Abartmıyordu. Şarkı söyleyemiyor. Hem de hiç. Ama kendini şarkıya bırakışı, kıvrımlı vücudunun enerjiyle titremesi çok güzel bir manzara.

Onunla birlikte şarkı söylemeyi, kendini kaptırmasını izlemeyi seviyorum. Güçlü soloya geldiğimde, Stella sahneden atlıyor ve dans ediyor, kollarını açıyor, vücudu dönüyor.

Onun neşesi içime akıyor ve müziği besliyor. Bu baş döndürücü heyecanı birçok kez yaşadım, binlerce kişi için sahne aldım ve onların benim için çılgılık attığını duydum. Ama bu daha fazlası. O insanları tanımıyordum; onlar yüz­süz kitlelerdi. Stella benim her şeyim. Onun için sahne almak, istediğimi ya da ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir hediye.

Şarkı bitiyor ve bir diğerine karışıyor. İlk kez ona şarkılarımı çalıyorum, sözlerimi söylüyorum, dans etmeye devam edebilmesi için hızlı tempolu olanlara bağlı kalıyorum. "Apathy "ye geldiğimde etrafında dönüyor, akortsuz ve tüm kalbiyle şarkıya eşlik ediyor. Hala akşam yemeği için giydiği mavi elbiseyi giyiyor ve eteği kalçalarının etrafında dalgalanıyor, pembe külotunun alaycı bakışlarını göstermek için oraya buraya dönüyor.

Önüme sütyen fırlatanlar, konserlerde beni teşhir eden kadınlar oldu. Bunların hiçbirisi beni Stella'nın tatlı poposuna bir kez daha bakmayı ummak kadar motive etmedi.

Gözlerimiz buluştuğunda kalçalarını sallıyor -bir öpücük çalıp dünyayı değiştirdiği anda aşık olduğum o yuvarlak kalçalarını-. Parmaklarım tellere takılıyor, sesim soluyor. Her nasılsa, ikimiz de aynı anda duruyoruz. Stella'nın göğüsleri her nefes alışımında yükselip alçalıyor.

Vücudum uğulduyor, ter tenimde kayganlaşıyor. Kızarmış pembe, nem saçlarını şakaklarına doğru koyulaştırıyor. Dilinin ucu alt dudağını yalamak için dışarı çıkıyor. Beni sertleştirmek için tek gereken bu. Göz temasını kesmeden gitarın kayışını başımın üzerinden geçiriyorum ve Strat'ımı yavaşça sehpasına indiriyorum.

Stella'nın bakışları sıcak ve puslu. "Gömleğini çıkar."

Başımın arkasına uzanıp gömleğimi çekip çıkarmadan önce bir avuç tuttuğumda karın kaslarım tatlı bir acıyla sıkıştı. Sanki onu diz çöktürmüşüm ve tedirgin etmişim gibi sallanıyor. Tenimdeki sıcaklık artıyor, nefesim hızlanıyor.

Stella elbisesini omuzlarından sıyrıp yere attığında her şey tamamen durur. Ardından sütyeni serbest kalıyor. O pembe meme uçlarının sıkı ve muhtaç görüntüsü karşısında alçak sesle ve derinden inliyorum.

Sesinde yoğun bir talep var. "Buraya gel, Jax Blackwood."

Şu anda ben Jax'im ve o oynamak istiyor. Sahneden atlayıp ona doğru geliyorum. Şeftali gibi kıcını kavrayıp kollarımla yukarı çekerken teninin sateni çıplak göğsümde kayıyor. Ağzı sıcak ve açık, güçlü kalçaları belimin etrafında kenetlenmiş. Dizlerimin arkasında, içeri girmek isteyen sikimin ucunu öptüğünü hissediyorum.

Her şey biraz çılgınlaşıyor. Kanepeyi buluyoruz, serin deriye uzanıyoruz, Stella'nın yumuşak vücudu benimkinin üstünde. Ona ihtiyacım var. Ten tene, ağız ağıza. O hava, su ve hayat. Kollarımı onun ince sırtına doluyorum ve o dilini daha derine kaydırırken, sabırsız yalamalarla beni tadarken bile onu daha yakına çekiyorum.

Küçük ipek külotu kavrayışımın altında yırtılıyor ve seksinin alt karın kaslarımdaki ıslak kayışıyla inliyorum. Stella aramıza uzanıyor ve kotumun düğmesini çekiştiriyor, sonra kalçalarımı kaldırıyorum, ikimiz de beni kurtarmak için kıvranıyoruz. Yine de ağzını, sulu ağzını bırakamıyorum. Sonunda, nihayet, sikimi kavradığında saf şehvet omurgamdan aşağı sıcak ve vahşi bir şekilde fırlıyor.

Ve sonra aşağıya batıyor, küçük amcığıyla beni çok sıcak, ıslak ve sıkı bir şekilde kavlıyor. Onu kalçalarımın üzerinde zıplatarak yukarı itiyorum ve o da beni istediği gibi çalıştırarak, beni zevki için kullanarak dalgalanıyor. Buna bayılıyorum, tatlı uçlarının sallanıp oynamasına, kıcının ellerimdeki dolgun sertliğine bayılıyorum.

Beni daha hızlı ve daha hızlı çalıştırıyor, kalçaları şaklıyor. Sırtını dikleştiriyor, başını yana eğiyor, konsantre olurken gözleri kapalı. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi gözlerini açıyor ve benimkilerle buluşuyor. bana sarılırken yumuşak dudakları birbirinden ayrılıyor. O dudakları yakalıyorum ve onu ölüyormuşum gibi öpüyorum. Birbirinden kopuk sarsıntılar ve itişlerle hareket ediyoruz,

tüm hisler ve incelik yok. Çok iyi hissediyor, çok kaygan ve sıcak. Dayanamayacağım.

"Yaklaştın mı?" Ağzının içine doğru nefes alıyorum. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Ama o sadece inliyor, kaşları çatılıyor ve sikime sürtünüyor. Titreyen bir elimle aramıza giriyorum ve başparmağımı şişmiş klitorisine bastırıyorum -sert, tam sevdiği gibi- ve patlıyor, feryat ediyor, vücudu gevşiyor ve çaresiz kalıyor. Stella orgazmının içine düşüyor, onu ele geçirmesine izin veriyor, bedenini mükemmel bir güvenle idare etmem için bana bırakıyor.

Onun çözülmüş görüntüsü, sikimin etrafında kenetlenmesinin ritmik nabızı beni o kadar sert boşaltıyor ki, nerede olduğumu, kim olduğumu unutuyorum. Sadece zevk ve Stella var. Her zaman Stella.

Şaşkınlık içinde kendime geldim. Stella üzerimde yatıyor, kaygan ve nefes nefese, serbest bırakılmasıyla kemiksiz. Elimi kaldırıp saçlarında gezdirmek için tüm enerjimi harcıyorum. "Eğer senin için sahneye çıkmak bana bunu kazandıracaksa," diyorum törpüleyerek, "hayatımızın geri kalanında her gün bunu yapacağım."

Zayıf bir kıkırdama çıkarıyor. "Anlaştık."

Stella biraz kayıyor ve ıslaklık yayılıyor. İkimiz de sertleşiyoruz ve Stella başını kaldırıyor. Bakışını tam olarak nasıl okuyacağımı bilemiyorum. Dehşete kapılmış değil ama kesinlikle şok olmuş.

"Prezervatif unuttuk," diyorum sessizce.

Koyu pembe bir renge bürünürken bile suçluluk dolu yarım bir kahkaha atıyor. "Bunu düşünmemiştim bile."

Gülümsemem alaycı ve bir tutam saçı yanağından geriye doğru itiyorum. "Ben de yapmadım. Bunu daha önce hiç yapmadım." Asla. Korumanın aklımın ucundan bile geçmemesi bir ilk.

Stella başını omzuma yaslıyor. "Temiz olduğumuzu biliyoruz. Doğum kontrol hapı kullanıyorum, bu yüzden ..." Sözüünü kesiyor.

Hâlâ onun içindeyim, sikim yavaş yavaş yumuşuyor. Artık prezervatif takmadığımı bildiğimden, aletim yenilenmiş bir ilgiyle kıpırdanıyor. Bunu tekrar denemek istiyor, yavaşça, onu yeniden öğrenmek için biraz zaman ayırmak istiyor. Sikime susmasını söylüyorum.

"Bu, ... ah ... kullanmayabileceğimiz anlamına mı geliyor ..." Sözümü kesiyorum. Kahretsin, tam bir domuzum.

Stella bana bakıyor, tereddütlü ama kızgın değil. En azından henüz değil. "İstiyor musun?"

İkimiz de kelimelerin etrafında dolanıyoruz, görünüşe göre ikimiz de bunu nasıl söyleyeceğimizi bilmiyoruz. Bu konuşmayı daha önce hiç yapmamıştım. Hiç istemedim. Yine de önemli hissettiriyor. Bu prezervatifle ilgili değil, gerçekten değil.

-Ama kendimizi daha kalıcı bir şekilde nasıl korumak istediğimizi tartışıyoruz.

Dudaklarımı başına bastırıyorum. Tabii ki kalıcı olacağız. Stella için tamamen . "Bebeğim, sen ne istersen onu yapacağız."

Kalçasını oynatıyor, sadece homurdanmamı sağlayacak kadar. Sesinde bir gülümseme var. "Bunu sevdim. Durmak zorunda olmamak."

Kahretsin, benim de hoşuma gitti. "O zaman bundan sonra seni hiç duraksamadan sikeceğim," diye takılıyorum.

Gülüyor ve bu ses dünyamı aydınlatıyor. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" Daha ciddi bir şekilde soruyorum.

Bir iç çekiş onu terk eder. Rahat ve yavaş. Elleri yanlarımdan yukarı kayıyor ve arkalarında ürperti bırakıyor. "Evet. Teşekkür ederim John. Benimle ilgilendiğin için."

Boğazım düğümleniyor. "Pek bir şey yapmadım."

Mavi gözleri benimkileri tutuyor. "Önemli olan her şeyi yaptın."

Birbirimize bakıyoruz. Bana öyle bir güven ve şefkatle bakıyor ki kalbim acımaya başlıyor. Onu kendime çekmek ve dünyadan, ona zarar verebilecek her şeyden uzak tutmak istiyorum. Ama bunun işe yaramayacağını biliyorum. Sevdiklerimizi koruyamayız; sadece düştüklerinde onları kaldırmak için orada olacağımızı bilmelerini sağlayabiliriz.

Aramızdaki sessizlik büyüyor. Garip değil, kırılğan ama ağır bir şeyle dolu. Başka bir değişim dünyamızı yeniden düzenliyor, başka bir duvar yıkılıyor. Belki de bu Stella için çok fazla. Başını çeviriyor

ve boynumun kıvrımını öpüyor, gülümsemesi nazlı ve alaycı bir hal alıyor. "Ama belki de emin olmalıyız..."

Başka bir şey söylemesine gerek yok. Onu kanepeye yuvarladım ve ittim. Stella'nın kahkahası bir başka tatmin olmuş iç çekişe dönüşüyor. Bu sefer etmiyorum.

STELLA

JOHN beni eve , banyo yaptırıyor - saçlarımı özenle yıkarken bana sarılıyor - sonra beni yatağa götürüyor. Ertesi gün orada kaldık, tembellik ettik, şımarttık. Sürekli çıplak olmak, şehvet ve seks sarmalında zamanın içinde ilerlemek tuhaf bir şey. Vücudum şimdi farklı hissediyor, aşırı duyarlı ama dolu, yumuşak ve durgun. Kendimin ve onun her santimetresinin farkındayım.

Tanrım, vücudu. Çok lezzetli, katı, sıkı ve sıcak. Ona dokunmadan duramıyorum. Denememe gerek yok. O bana tekrar uzanırken, batmakta olan güneş ışığı yatağın üzerinde altın şeritler halinde süzülüyor. Kendinden emin bir rahatlıkla beni altına çekiyor, ağzı benimkini buluyor. Kalçalarımın arasına yerleşirken dudaklarıma karşı minnetle mırıldanıyor.

O benim bağımlılık tercihim, diğer her şeyi yavaş yavaş kaybetmeme neden oluyor. Sadece o var. Sert vücudunun benimkine baskısı, bana karşı hareket edişi -yavaşça kalçalarını sallaması- o kadar iyi, o kadar çökertici ki ürperiyorum. Seksimin üzerinde sıcak ve sert bir şekilde kayarken ereksiyonu neredeyse ağır geliyor. Geri çekilmesi ve içeri girmesi için çok az zaman gerekecek. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Ama John yüzümü inceliyor, gözleri her ayrıntıyı alıyor. O kadar yakın ki gözünün altındaki silik yara izini görebiliyorum, bir diğeri de dudağının alt köşesinde. Yaşlı,

Hayatının hikâyesini anlatan soluk izler. Yumuşak bir dokunuşla bir tutam saçı yanağımdan uzaklaştırıyor.

"John..." Biraz kıpırdanıyorum, acıyan göğüslerimi onun sert göğsüne bastırıyorum. "İçeri kay." Buna ihtiyacım var.

Küçük bir gülümseme ağzının kenarlarını kaldırıyor. "Hayır."

"Ne demek hayır?" Tanrım, çok ateşliyim. Şimdi titriyorum. "Beni duydun." Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor, alay eder gibi.

"Hayır."

Aletin yuvarlak başı uzaklaşmadan önce açıklığını öpüyor ve ben kamburlaşıyorum, gergin ve titriyorum. "Beni öldürüyorsun."

"Güzel." Kendini beğenmişlik ve sallanan kalçalar.

"İyi mi?" Ona ters ters bakıyorum ama tutamıyorum, nefes nefeseyken, bu kadar boşken olmaz. "Bana seks işkencesi yaptığın için mutlu musun?"

"Mmm..." Başını eğiyor ve yavaşça meme ucumu yalıyor. "Gururlu, hatta."

"Sicko. Tanrım, bunu biraz daha yap."

"Shhh ..." Dişleri göğsümü ısıyor. "İşkenceni iyi bir kız gibi kabul edeceksin, değil mi?"

"Artık senden hoşlandığımdan emin değilim." Parmaklarım yumuşak saçlarının arasından kayıyor, o dilinin sıcaklığını hissetmeme izin verecek kadar emerken uçlarıyla oynuyor.

Şeytani gülümsemesini hissediyorum. "Elbette öyle." Aleti klitorisime sürtünürken diğer göğsüme doğru öpücükler konduruyor. "Elbette, eğer gerçekten itirazın varsa, beni itebilir ve kendi işini kendin halledebilirsin."

Eğer yapsaydım, bu onun işine gelirdi. Ama o çok iyi ve bunu biliyor. Yine de saçlarından bir avuç tutup onu nazikçe yukarı çekiyorum. Yeşil gözleri benimkileri buluyor. Biraz odaklanmamışlar, uykulu gibiler. Ve onun da benim kadar etkilendiğini biliyorum.

"İncimi parlatmanı tercih ederim." Kaşlarımı oynatıyorum. "Kediciğimle canoodle yap."

Dudaklarından bir kahkaha dökölüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Seni seviyorum."

O kadar basit, o kadar kolay söylüyor ki, sanki tamamen saflıkla ortaya çıkmış gibi. Yine de vücudu sarsılıyor, gözleri açılıyor. Her şey duruyor, kelimeler aramızda asılı kalıyor, bu yaşayan, nefes alan şey kalbimi ele geçiriyor ve onu sıkıca kavlıyor. Konuşmuyor ama bana bakıyor, bakışları tepkimi ölçmek istercesine yüzümde geziniyor. Gerçekte, biraz dehşete düşmüş görünüyor. Birbirimize o kadar sıkıca bastırılmışız ki kalbinin her çılgın atışını hissediyorum.

"Bunu söylemek istemedin, değil ?" Fısıldıyorum.

"Hayır." İtiraf bir ses dizisi.

Ama sanki bağırması gibi irkiliyorum ve onunla yüzleşmek zorunda kalmamak için başımı eğiyorum. Ama o uzanıp yanağımı tutuyor ve çenemi hafifçe kaldırıyor. Ciddi yeşil gözleri benimkileri tutuyor. "Ama ben biliyorum."

Tenime sıcaklık yayılıyor. Nefes alamıyorum. "Beni seviyor musun?" Kaçmıyor, gözünü kırpmıyor. "Evet. Bir süredir."

İnanmaya çalışıyorum ama korkuyorum. "Aşık olmayacağını söylemiştin."

Başparmağı yavaşça ağzımın köşesini okşarken John'un dudakları alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Stella Button, o dondurmayı elimden aldığın anda dengemi bozdun. Tek yapabildiğim düşmekti."

Umut içimde kabarıyor, sıcak bir dalga gibi yükseliyor. Sadece onu hissetmek için yanağının tepesine, çenesinin kenarına dokunuyorum. Boğazım düğümlenmekle tehdit ediyor. "Ben de seni seviyorum."

John burnundan keskin bir nefes çekiyor, nefesi de aynı hızla ama titreyerek veriyor. "Ben de öyle umuyordum." Gülümsemesi titrek. "Hiç aşık olmadım."

Gözlerindeki belirsizliği, korkuyu görüyorum. Benimkilerle eşleşiyor. "Ben de."

Gülümsemesi daha da güçleniyor. "Bu kadar iyi hissettireceğini düşünmemiştim." İçinden bir kahkaha yükseliyor. "Ya da bu kadar korkutucu."

Cevap sırtışıım o kadar geniş ki yanaklarımda hissediyorum. "Bir tek ben varım sanıyordum."

John boğazının derinliklerinde mırıldanıyor ve başını eğerek boynumdan aşağıya doğru öpüyor. "Seninleyim, Button. Ne olursa olsun, her zaman seninleyim." Bana bakmadan önce meme ucuma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Şimdi o kalçalarını daha geniş aç ve seni düzgünce becermeme izin ver."

"Çok romantik." Ama ne isterse yapıyorum ve o da bana doğru olanı yapıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

JOHN

"BEBEK." Stella beline dolanmış olan kolumu dürterek beni derin uykumdan uyandırıyor. "Kapı."

Onun etli küçük bedenine o kadar yakınlım ki birbirimize kaynaşmışız ve hareket etmek istemiyorum. Onsuz nasıl uyuyabildim ki? Elim dolgun bir göğsünü kavırıyor ve meme ucunun boncuğu avucuma karşı sertleşiyor. "Mmm. Daha ister misin?" Onu sıkıyorum. "Sana daha fazlasını verebilirim."

"Daha fazla değil. *Kapı.*"

Kıçını oynatıp sikimi itip kakarken bir homurtu beni terk ediyor. "Arka kapıyı ister misin bebeğim?" Şimdi azgın ve ciddi şekilde ilgilenen aletimle onu dürtüyorum. "Sen istersen ben de isterim."

Sesi mizahla hafifliyor. "Birisi *ön kapıyı* çalıyor, seni sapık."

Kapının çalınma sesi nihayet duyuluyor ve kaşlarımı çatmak için başımı kaldırıyorum. Stevens'a eşlik etmesi için Killian'ın evinde kalıyorduk, çünkü cehennem kedisi benim daireme girmeyi reddediyordu. Stella bunun benden hoşlanmadığı için olduğunu iddia ediyor. Artık buna inanmıyorum çünkü tüy yumağı şu anda yatağın kralı olduğunu iddia edercesine kalçama tünemiş durumda. Sarı gözleri daralıyor

bir başka kapı çalındığında küçümseyen bir ifadeyle bakıyor. Görünüşe göre, rahatsız edilmekten o da hoşlanmıyor.

Elimi sabahki saçlarımın üzerinde gezdiriyorum. "Kapıyı kim çalar ki ..." Saate bir bakış atınca kaşlarım çatıldı. "Sabahın dokuzu mu? Tanıdığım hiç kimse bu kadar erken saatte ziyaret edip yaşamayı beklemez."

Gülüyor, uykunun verdiği sıcak ve boğuk bir sesle. Yastığın üzerindeki yerinden bana dönüp gülümserken saçları yüzünün etrafında vahşi bir nimbus oluşturuyor. "Hey, ben sadece evcil hayvan bakıcısıyım. Muhtemelen Killian'ı arayan birisidir?"

"Her kimse, benden hoşlanmayacak." Kızgınlıkla miyavlayan kediye yerinden oynatarak eşofmanlarıma uzanıyor ve onları üzerime geçiriyorum. Aletim önden dışarı fırlıyor ve yüzümü buruşturarak onu bel bandına sıkıştırıyorum. "Ben de biraz almak üzereydim."

Stella eğlenerek homurdanıyor. "Elbette öyleydin, koca adam."

Yatak odasının kapısına doğru yürürken bir gömlek alıyorum, ama eşikte durup arkama bakıyorum. Stella gri çarşafın içinde iki büklüm yatıyor, göğüslerini gizleme zahmetine katlanmıyor - meme uçları olgun meyveler gibi dikleşmiş o mükemmel, dolgun memeler. Sikim protesto için zonkluyor. Empati kuruyorum. "Bebeğim, biraz alıp faiziyle geri vereceğim, buna bayılacaksın."

Bakışları ereksiyon halime iniyor ve boğazından alçak sesle mırıldanıyor. Kahretsin, sesi mırıltıya benziyor. "Eğer o her kimse ondan yeterince hızlı kurtulursan, şu arka kapı önerisi hakkında konuşabiliriz."

Sıcaklık omurgamı yalıyor ve neredeyse yatağa geri sürünüyorum. Bunu yapmamak için kapının pervazına tutunarak ona uzun uzun bakıyorum. "Bugün seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim? Seni gerçekten, gerçekten sevmek gibi. Arkanda dizlerimin üzerine çöküp ..."

Gülüyor ve bana doğru bir yastık fırlatıyor. "Erkekler. Biraz kış sunmayı ima edin ve dizlerinizin üzerine çökmeye ne kadar istekli olduğunuza bakın."

Sırıtarak gömleğimi çekiyorum. "Beni zaten dizlerimin üzerine çöktürdün, Stella Button. Bana o güzel kışından biraz vermek sadece anlaşılmayı tatlandırır." Ona sakso çekiyorum.

bir öpücük ve ön kapıya yöneliyorum. Gerçek şu ki, tamamen tatmin olmak için onun bana verdiklerinden fazlasına ihtiyacım yok.

Sonra tekrar, şeftali kışını düşündüm... Başımı salladım ve odaklandım. Anahtar deliğinden bir bakış beni duraklattı. Diğer tarafta duran adamı tanımıyorum ama sapık bir hayrana benzemiyor. Daha çok bir muhasebeciye benziyor. Benden daha kısa boylu, koyu kıvrırcık saçlı ve ince altın tel çerçeveli gözlük takıyor, ayrıca bir Pazar günü için yavan gri bir takım elbise giymiş - ve elinde küçük bir mücevher kutusu tutuyor.

Belki de Stella'nın müşterilerinden biridir ve ona aşkını itiraf etmeye gelmiştir.

Onu.

Kapıyı gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak açıyorum. "Yardım edebilir miyim?"

Sen?"

Adam neden burada olduğunu unutmuş gibi gözlerini kırptırıyor ve gözlerinin kırmızı ve şişkin olduğunu fark ediyorum.

"Jax Blackwood'u arıyorum. Sanırım çatı katlarından birinde yaşıyor ama hangisi olduğundan emin değildim."

Ne oluyor be?

"Ben Jax," diyorum, elindeki kutuya ve sonra tekrar yüzüne bakarak. Bu iş giderek tuhaflaşıyor ve tüm yabancılara karşı temkinli olmak üzere yetiştirilmiş olan yanım geri çekilip kapıyı kapatmak istiyor. Ama adamda beni kuşkulandıran bir hüznün var. Arkamdan Stella'nın merdivenlerden indiğini duyuyorum ve içimde öyle bir koruma hissi uyanıyor ki neredeyse sarsılıyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve ayaklarımı destekleyip vücudumu onunla kapıdaki yabancının arasına sokuyorum.

Yine de adam onu fark etmemiş gibi görünüyor ve kendini daha da dikleştiriyor. "Oh, güzel. Ben Leo, Madeline'in oğluyum."

"Maddy?" Stella yanımda durunca, "Maddy iyi mi?" diye sordum.

"O iyi mi?" Leo'nun yüzündeki her acı dolu çizgi bana iyi olmadığını söylüyor.

Leo kalın kalın yutkunuyor. "Annem geçen hafta vefat etti."

Oda eğiliyor. Stella dirseğimi kavradı.

"Ben..." Boğazımı temizliyorum. "Bunu duyduğuma çok üzıldüm." Geri çekiliyorum ve içeri girmesi için işaret ediyorum. Leo beni oturma odasına kadar takip ediyor ve bir sandalyenin kenarına oturuyor.

"Kahve ister misin?" Stella ona soruyor. Solgun ve sarsılmış, ama dikkati bana yöneliyor, ne kadar üzgün olduğumu değerlendiriyor.

"Hayır, teşekkür ederim."

Kanepenin koluna tünüyor, vücudu benimkine yaslanıyor. Eli enseme yerleşiyor ve hafifçe tutuyor. Bu dokunuşun benim için mi yoksa onun için mi olduğunu bilmiyorum ama yine de takdir ediyorum.

Leo gözlüklerini burnunun köprüsüne doğru itiyor. "Annem senden övgüyle bahsederdi. Zaman zaman ona yemek hazırladığını söyledi."

"Evet. Bazen." Ama yeterince değil. Tanrım, Maddy ile en son ne zaman konuştum? Utanıyorum. Kar fırtınasının olduğu geceydi. Sonra Stella'yı gözüme kestirmiştim ve yapmayı düşündüğüm son şey komşumu ziyaret etmektir. Suçluluk duygusu içime büyük bir gümbürtüyle iniyor. "Annen çok özel biriydi."

Leo sıkıca gülümser. "Evet, öyleydi." Kutuyu sehpanın üzerine koyuyor ve bana doğru kaydırıyor. "Annem bunu almanı istedi."

"Öyle mi?" Kutuya bakıyorum, açmakta tereddüt ediyorum. Bu onun gerçekten gittiği anlamına gelir.

Ama Leo bekliyor. Kapağı kaldırırken parmaklarım titriyor. İçinde krem rengi bir yüzü ve altın kasası olan eski bir erkek Rolex kol saati var. Siyah deri kordonu yıllarca kullanılmaktan yanlardan incelmış ve Maddy'nin kocasına, Leo'nun babasına ait olduğunu biliyorum. Derin bir nefes alarak kutuyu tekrar yerine koydum. "Teşekkür ederim ama bunu alamam. Bu çok... Bu senin ailene ait."

Leo başını sallar, aniden kararlıdır. "Eğer annem bunu senin almanı istediye, o zaman bu sana ait." Yüz ifadesi sevgiye dönüşür. "Annemi tanırdın. Ne isterse onu alırdı."

Gülüyorum ama zayıf ve acılı. "Zamanın yarısında beni korkuturdu."

Tüm o kararlı canlılık gitti. Aynen böyle.

"O senin için annemdi." Doğruldu. "Lütfen benim onayıyla al."

"Bunu benim almamı istediğini nereden biliyorsun?" Ellerim kalçalarımdaydı yumruk oldu. "Daha önce benden bahsetti mi...?" Kahretsin, kendimi kaybedeceğim. Maddy bir arkadaştı. Daha da önemlisi, çok az kişinin yapabildiği bir şekilde benim yanımdaydı. Ona kendimi güvende hissedirdim çünkü hayatımın diğer tüm yönlerinden ayrıydı. Ve şimdi o gitti.

"Hayır," diyor Leo. "Bir not bırakmış-"

"Bir not," diye sertçe araya girdim, içimi korkunç ve soğuk bir şey kapladı. "O ... Bana yapmadığını söyle ..." Tanrım, hayır. Olamaz... Aniden ayağa kalkıp masadan uzaklaşıyorum.

Leo'nun şaşkın ifadesi aniden düzelir. "Hayır, hayır. Kalp krizi geçirdi. Boca'daki tatil evimizdeyken uykusunda öldü."

Kısa bir süre duruyorum, rahatlama soğuk bir su gibi üzerime akıyor. "Bir not demiştin

..."

"Özür dilerim, iyi anlatamıyorum," diyor Stella'nın yüzünde hüznü bir gülümsemeyle

Muhtemelen şu anda deli gibi göründüğüm için. Koltuğunda doğruldu. "Annem tamamen listelerle ilgiliydi. Evin hesaplarından gelecek planlarına kadar bir sürü listesi vardı. Geçen yıl küçük bir kalp krizi geçirdi. Ondan sonra listelere başladı, kime ne bırakmak istediğini ve nedenini listeledi."

Takım elbisesinin cebini karıştırıyor ve katlanmış bir kâğıt çıkarıyor. "Bunu kopyaladım." Gözlüklerini düzeltti ve okudu: "Jax 69 model Rolex'i alacak. Bu numarayı sevecek ve geri alamayacağımız tek şeyin zaman olduğunu bilmesi gerekiyor."

Sertçe kızarıyorum, sonra bir kahkaha kopuyor, acı tatlı ve göğsümü sızlatan. "Kahretsin, onu özleyeceğim."

"Ben de öyleyim." Leo'nun gözleri parlıyor, sonra hızla göz kırpmıyor ve ayağa kalkıyor. "Gitmem gerekiyor."

Tuhaf bir panik duygusu tenimi sarıyor ve içime işliyor. Onun gitmesini istiyorum. Yatağımın sessizliğinde yalnız kalmak istiyorum. Çok az gördüğüm bir arkadaşımı kaybettiğim için hissettiğim acının seviyesi beni şaşırtıyor. Ya Scottie gelip bana Killian'ın öldüğünü söyleseydi? Ya da Stella?

Su katılmamış terör ruhumu öyle bir emiyor ki, başım dönüyor. İlk ben gitmezsem, o gün er ya da geç gelecek. Hepsini kaybedeceğim. Maddy zaman konusunda haklıydı - eninde sonunda herkesin zamanı dolacak. Boğazım düğümlenirken sırtımdan ter damlıyor. Odaklanmaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum. Leo benimle konuşuyor, sesi kulaklarımdaki uğultudan boğuklaşıyor.

"Sizi bir konuda daha rahatsız edebilir miyim - binada yaşayan bir Stella tanıyor musunuz? Annemin soyadı ya da daire numarası yoktu."

Stella sanki sıkıştırılmış gibi koltuğunda zıplıyor. "Ben Stella."

"Ah!" Gerçekten de kızarıyor, ki bu onun düğmeli görünümüne hiç uymuyor. Ama Stella'nın büyüüne nasıl kapılmasın? O en karanlık gecelerde bile parlayan bir ışık. Elini sıkmak için uzanıyor. "Nasılsınız? Annem senin için de bir şey bıraktı."

"Ne?" Şoktan kolumu tuttu, gözleri yuvarlaktı. "Ama sadece bir kez birlikte yemek yedik."

"Şey," diyor Leo alaycı bir ifadeyle, "büyük bir etki bırakmış olmalısın. Aslında koridorda duruyor." Ayağa kalkıyor ve biz de onu kapıya kadar takip ediyoruz. Leo Stella'nın nefesini kesen büyük kırmızı bir el çantası ile döndü.

"Çanta takarken zili çalmamın tuhaf olabileceğini düşündüm, bu yüzden..."

Küçük bir kahkaha atarak omuz silkiyor ve çantayı Stella'ya uzatıyor. Stella çantayı saygıyla alıyor, eli yumuşak deri yüzeyde geziniyor.

"Oh, vay canına. Birkin." Stella dudaklarını yalıyor, gözleri yaşıyor. "Sadece vay canına."

"Annem bunun için her kadının muhteşem bir el çantası olması gerektiğini ve bunun saçınla harika bir uyum sağlayacağını söylemişti." Leo gözleri

Stella'nın yüzünde şaşkınlığa yakın bir ifade belirdi. "Bununla ne kastettiğinden emin değilim."

Stella gülümsüyor, belli ki alınmamış. "Ama ben biliyorum. Ve o haklıydı." Eğiliyor ve Leo'ya sarılıyor, Leo bir an bocaladıktan sonra kabul ediyor. Kendini toparlayıp geri çekilmeden önce, sanki basit bir kucaklaşmaya ihtiyacı varmış gibi, bir iç geçiriyor.

"Cenaze ne zaman?" Ben soruyorum. Gitmek istemiyorum. Ölümün yüzüne bakmak ve sevdiğim herkesi beklediğini bilmek istemiyorum. Ama bunu Maddy için yapacağım.

Leo'nun yüz ifadesi düşer ve sırtını ovuşturarak kapıya bir bakış atar. "Yahudi yasalarına göre ölülerimizi yirmi dört saat içinde gömmeye çalışırız."

Tamam. Bir hafta oldu. Öleli ve gömüleli bir hafta oldu ve bu süre zarfında onun hakkında en ufak bir fikrim ya da düşüncem bile olmadı. Mide bulantımı bastırarak Maddy'nin oğluna veda ediyorum. Gerçi konuşmayı tam olarak takip etmiyorum, sadece yalnız kalana kadar devam ediyorum.

Leo gider gitmez Stella bana dönüyor ve sarılıyor. "Çok üzgünüm," dedi. "Bayan Goldman'ı gerçekten severdim."

Uzaklara bakarak, Stella'nın sırtında yavaş daireler çiziyorum. "Ben de öyle yaptım."

Başını sallıyor ve küçük bir ürperti bedenini sarıyor. "Onu çok özleyeceğim. Ama sonunda Jerry'siyle birlikte olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Dalgın dalgın okşamam durdu. "Maddy sana Jerry'den bahsetti mi?"

"O yemekte. Onu çok seviyordu. Sanırım takip edemeyeceği bir yere gitmesi onu gerçekten üzmüştü."

Stella'nın bunu hem beni hem de kendisini rahatlatmak için söylediğine hiç kuşku yok. Maddy'yi Jerry ile hayal etmek beni rahatlatıyor. Ya da zihnim buna takılıp kalsa öyle olurdu, ama soğuk bir korkuyla dönüp duruyor. Maddy'nin acısını düşünüyorum. En çok sevdiği kişiyi kaybettiği için yıllarca tek başına acı çekti. Maddy'yi her ziyaret ettiğimde, gözlerindeki hüznü görüyordum,

Her konuşmayı sevgili kocasına nasıl döndürdüğünü fark ettim. Bunu nasıl yapıyordu? Diğer yarısı öldükten sonra nasıl devam ediyordu?

Kırılgan kemiklerime ve dehşete düşmüş kalbime kadar hasta hissediyorum. Her şey bitiyor. Aşk ölüyor. Sonunda yalnız kalacağım ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Stella gözlerime bakmak için başını kaldırdı. "İyi misin?" "Evet. İyiyim."

Ama bu bir yalan. Duvarlar üzerime geliyor, zihnimin kenarlarında gölgeler kaynaşıyor. Bu gölgeleri, bu hissi biliyorum. Yıllardır, bu korku geldiğinde bastırmaya çalıştım, ama hiçbir zaman tam olarak kılıfına sokamadım. Ve uzun zamandır ilk kez korkuyorum. Çünkü kontrolü kaybettiğimde hiçbir şey iyi olmuyor.

OceanofPDF.com

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

JOHN

DONUYORUM. Göğsümün üzerinde pençelerini derine saplayan iğrenç bir canavar var. Koparıyor, itiyor, acımasızca. Ter derimden aşağı kayıyor. Titrememi durduramıyorum. Her şey siyah ve dönüyor. Bağırarak istiyorum ama konuşamıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Çok ağır. Çok fazla.

Özür dilerim. Çok özür dilerim. Sözcükler kanalizasyonun etrafında dönüyor, dönüyor ve düşüyor. Onları dışarı çıkaramıyorum.

Bunu istemiyorum. Bunu hiç istemedim.

Asit boğazımı yakıyor, dilimin arkasını acı bir pişmanlıkla kaplıyor.

Bunu hiç istememiştim. Bunu değil.

Yalnızlık ıstıraptır. Hıçkırıkları kabarıyor ama içimde onları serbest bırakacak güç yok.

Ve bir el, sıcak ve büyük, omzumda. İnsan eli. Tanıdık.

"Jax! Oh, kahretsin. Jax." El beni sarsıyor, kollar beni yakınımı çekiyor. "Siktir, hayır. John. John!"

Killian. Benim için çılgılık atıyor. Bana bağıyor. Onu hayal kırıklığına uğratamam. Ona zarar veremem. Ama gözlerimi açmak çok zor. Her şeyin bu kadar zor olmasından bıktım. Kayıyorum ...

Nefes alışımlla birlikte gözlerim hızla açıldı. Çıplak ve ter içinde, yatağımdayım. Paniğimi kontrol altına almaya çalışarak birkaç derin nefes alıyorum. Yanımda, Stella sıcak, yumuşak ve uyuyor. Huzur ve mutluluğa benziyor. İçimdeki her şey geri çekilmek ve ona sarılmak için can atıyor. Sıkıca tutunmak ve asla bırakmamak.

Yine korktuğunu ve paniklediğini anlayacak. Hangi kadın bir erkekte bunu ister ki? Onun için güçlü olmalısın. O senin yeni koltuk değneğın olacak. Seni düzeltemez.

Kafamın kenarlarını tutarak düşünceleri dışarı atmaya çalışıyorum. Ama o kanallın etrafında dönüp duruyorlar. Hep dönüyorlar. Hep orada.

Nefes
alamıyorum.

Maddy öldü.

Bir gün Stella da ölecek.

Boğazıma safra kaçıyor. Telaşla tuvalete koşuyorum ve zar zor zamanında yetişiyorum. Ve sanki her şeyim temizleniyormuş gibi hissediyorum. Kendimi tekrar kaybediyorum. Geriye kalan tek şey boş bir delik.

Bundan nefret ediyorum. Kendimi yerde, eski halimin bir kabuğı olarak bulmaktan nefret ediyorum. Ya da belki de gerçekte olduğıum şey buydu - umutsuzca iyi ve saf bir şeyle doldurmaya çalıştığım bir kabuk. Ama işe yaramıyor. Çok uzun sürmüyor. Ve ben yine o boş kap oluyorum.

Bir süredir buraya, banyo zeminine büzülmüş halde gelmemiştim. O karanlık günden beri. Şimdi geri döndüm ve buna neyin sebep olduğunu biliyorum.

Stella.

Stella'yı seviyorum.

Eninde sonunda her şeyi berbat edeceğim. Öyle ya da böyle, gidecek. Ve bunun geri dönüşü olmayacak. Bunu tartışacak. Beni düzeltmek isteyecek. Ama düzeltemez. Yapmasını istemiyorum. Beni kırık olarak görmesini istemiyorum.

Tanrım, uzaklaşmam gerek. Her şeyin eski haline dönmesi. Uyuşmak. Tekrar uyuşmaya ihtiyacım var.

STELLA

BİR ŞEYLER YANLIŞ. Bir şeyler *çok* yanlış. Tamamen uyanmadan önce bunu bilmem çok garip. Bunu iliklerime kadar hissediyorum, içime çöken o ağır korkuyla. Gözlerimdeki uykuyu kırıştırarak kendimi yatakta yalnız buluyorum, John'un yanı buruşuk ve boş.

Garip bir sis içinde, onun atılmış tişörtünü ve salon pantolonumu giyiyorum. Oda loş, perdeler hâlâ kapalı ama saat neredeyse öğlen olduğunu söylüyor.

"John?"

Banyoda değil.

"Bebeğim?" Yatak odasından çıkıp koridora doğru ilerlerken adımlarım birbirine karışıyor.

Çatı katı sessiz. Çok sessiz.

Panik yapmayacağım; bunun bir faydası olmaz ve endişelenmek bana vefasızlık gibi geliyor. Onu müzik odasında, bir sıra gitarın arasında büzülmüş halde buluyorum. Üzerinde bir çift eşofman ve başka hiçbir şey yok, kendi üzerine kıvrılmış, sırtını duvara dayamış. Yaklaştığımda kafasını kaldırmıyor.

"Bebeğim?" Yanına diz çöktüm. " oluyor?"

Kolu soğuk ve nemli, dokunduğumda irkiliyor. Bana doğru bakıyor ama dikkati dağınık, sanki düşünceleri başka bir yere kaçmış gibi.

"John." Elimi koluna koyuyorum. "Bebeğim, bana bak."

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. Bana yansıyan çok fazla acı var.

Acı ve panik.

"Derin bir nefes al," diyorum ona. John sadece bakıyor, nefes nefese ve gözleri fal taşı gibi açılmış, ben de kolunu okşuyorum. "Benim için mi?"

Yavaşça nefes alıyor, sonra bırakıyor. Ben elini tutarken yavaşça nefes alıp vermeye devam ediyor.

"Aramamı istediğın biri var mı?" Rengi biraz döndüğünde soruyorum.

"Hayır." Parmakları bir sıkılıp bir açılıyor. "Kimse yok."

Tanrım, saçları terden ıslanmış. Kasılmadan önce biraz titriyor. Koltuğun üzerinde bir örtü var ve John'un omuzlarına sarmak için onu alıyorum. Bana izin veriyor. Yine de ne yaptığımı fark etmiş gibi görünmüyor.

"Bundan hoşlanmıyorum." Sesinin tonu o kadar boş ki, kendisi gibi konuşmuyor.

"Neyi sevmiyorsun?" Yumuşakça soruyorum. Bakışları başka yöne kayıyor.

"Bu," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Bu... duygudan hoşlanmıyorum."

"Ne hissediyorsun?"

"Hayır," diye başını sallıyor. "*Hissetmeyi* sevmiyorum."

"John." Kolunu okşadım. "Mantıklı konuşmuyorsun. Doktorunu aramama izin ver-"

"Dokunma bana." Bir hırıltıyla elimi sıktı. O ters ters bakarken kalbim hızla çarpıyor ve sadece ağzımı açabiliyorum. "Yapma. Bana patronluk taslama. Bana."

"Ben ." O ayağa kalkıp uzaklaşırken kığım yere çarpıyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok," tersliyor, volta atıyor. "Ben bir proje değilim."

Ben de ayağa kalkıyorum. "Öyle olduğunu hiç söylemedim. Ama belli ki seni üzen bir şeyler var ve ben..."

"Yardım mı?" diye kuru bir şekilde araya giriyor.

Göğsüme bir sıcaklık çöküyor ve yanaklarımdan akıyor. "Yardım etmenin nesi yanlış? Beni yerde kıvrılmış halde bulsan ne yapardın? Görmezden mi gelirdin?"

"Ama ben seni böyle bulmazdım." Bir elini nemli saçlarında gezdiriyor ve sonra kolunu iki yana açıyor. "Bir rüya gördükten sonra panik atak geçirmezdin."

"Olabilir. Rüyaya bağılı."

John cevap vermez ama kendi içine kapanır, vücudu o kadar gergindir ki titrer.

"Son zamanlarda Dr. Allen'ı görmeye gittiniz mi?"

Homurdanıyor. Bir an için onu tanıyamıyorum; benim için çok öfke ve küçümseme dolu.

"Yapmadığımı çok iyi biliyorsun," diye ısırdı. "Sahip olduğum her dakikayı seninle geçirdiğimde."

Sırtım dikleşti. "Sakin terapiye gitmemenin benim suçum olduğunu ima etmeye kalkma. Buna asla engel olmam. Asla."

John'un omuzları çöküyor ve saçlarının uçlarını tutuyor. "Bunu biliyorum. Öyle demek istemedim... Hayır, tamam mı? Unutmuşum. Ama bunu da nasıl berbat ettiğimin hatırlatılmasına gerçekten ihtiyacım yok."

"Ben..." Nefes alıyorum. *Sakin ol. İtme.* "Şimdi iyi misin?" Ona sarılmak istiyorum ama bu haldeyken cesaret edemiyorum.

Başka tarafa bakıyor. "Ben iyiyim." "John-"

"Siktir et," diye bağıyor ve vahşi gözlerle bana dönüyor. "Ben iyi değilim. Berbat durumdayım. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok."

Ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Korkunç bir şekilde ağlamak istiyorum ama ağlayamıyorum. Gururum buna izin vermiyor. Ama o benim içimi görüyor.

Çenesi geriliyor ve elini yüzünde gezdiriyor. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

Döşeme tahtalarının arasından gözlerini dikmiş bakıyor ve zihinsel olarak bir şeylerden çalışıyormuş gibi omuzlarını kıvrıyor. Gitmesini istediği şeyin ben olduğumdan korkmaya başlıyorum.

"Ne yaptın?" Cevabı duymak istemediğim ama buna ihtiyaç duyduğum için soruyorum.

John sonra başını kaldırır. "Bu." Aramızda bir el sallıyor. "Biz olmaya çalışıyorum."

Biz. Sanki zehirli ve yanlış bir şeymişiz gibi. Bana bir sopa g¼c¼yle vuruyor. Ortamı tuttum, geri çekildim. "John, yapma..."

Dinlemiyor. "Ben bir hata yaptım. Daha iyi bilmeliydim."

G¼zlerimi hızla kırpıştırırken oda bulanıklaşıyor ve bir reddetme sisinin içinden onun konuşmasını duyuyorum.

"Anlıyor musun?" diye soruyor kulaklarımdaki uğultuyu geçerek. "Seninle olmak beni tamamen açıkta bırakıyor. Her şey daha fazlası gibi geliyor. Kaybedecek daha çok şeyim var."

"Bunu anlamadığımı mı sanıyorsun?" T¼rp¼ledim. "Seni içeri almanın benim için zor olmadığını mı sanıyorsun? Zordu. H¼l¼ da ¼yle. Ama ben de daha çok keyif alıyorum."

Y¼z¼n¼ buruşturuyor. "Benim de var. Ama acıyla, korkuyla başa çıkamıyorum. Seni kaybetme d¼ř¼ncesi, kapının alınması ve ¼lm¼ř olanın sen olduğunu ¼ęrenme ihtimali... Hayır." Nefes alıp veriyor, elini terli saçlarında gezdiriyor. "Sadece g¼nl¼k hayatla başa çıkabileceğim bir noktaya geldim. O kadar eğlenceli olmayabilirdi ama başa ıkabilirdim."

Nabzım boğazımın dibinde atıyor ve şakaklarımda zonkluyor. Boynumdaki d¼zensiz atıma dokunduğumda parmaklarım titriyor. Garip bir şekilde, kanla kayganlaştığını g¼rmeyi bekliyordum ¼nk¼ John'un s¼zleri beni kesip açmaya devam ediyor.

"Bunu bize yapma. Beni uzaklaştırma." Gerçekten dinleyip dinlemediğini merak ediyorum. Tedirgin hareketlerle volta atmaya devam ediyor. Doğru kafa yapısında olmadığını biliyorum ama bu acıyı durdurmuyor. ¼nk¼ ne hissediyor olursa olsun, ilk ię¼d¼s¼ benden kaçmak.

"Seni kovalayamam," diyorum odun gibi. Tanrım, acı b¼y¼meye devam ediyor. Acı. "Hayatım boyunca beni sevmesi gereken insanları kovaladım. Artık bunu yapamam." G¼ę¼s kemiğimin arkasına bir duygu yumağı yerleşiyor ve sertçe yutkunuyorum. "Bunu yapmak zorunda kalmamalıyım."

Sonra durdu ve bana baktı, içime baktı. Y¼z ifadesi sabit ve . "Demek istediğim de bu. Bununla uğraşmak zorunda kalmamalısın.

Ben."

"Ne kadar görmeni nasıl sağlayacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Çünkü yanılmıyorum." Parmaklarının ucunu gözlerine bastırıyor ve göğsünü kaldıran derin bir nefes alıyor. Ben sadece onun inancının içine yerleşmesini ve sıkı sıkıya tutunmasını izleyebiliyorum. Bana tekrar baktığında, beni sevdiğini söyleyen adamın tüm izleri kaybolmuş oluyor. "Böylesi daha iyi. Seninle ilgilenebilecek birini hak ediyorsun ve benim yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Yalnız. Görünüşe göre ikimizin de kaderi böyle.

"Yani şimdi beni serbest bırakmanın daha güvenli olduğunu mu düşünüyorsun?" Öfke yükseliyor, kelimelerimi dışarı itiyor. "O zaman satıcılığa geri dönebilirsin? Bu mudur yani?" *Ağlamayacağım. Hayır. Ağlamayacağım.*

John bana sırtını döndü. "Özür dilerim Stella. Zamanla bana teşekkür edeceksin." , acı ve çok incinmişim, bu beni boğuyor. Ama hiçbir şey söylemiyorum.

Kararını vermiş ve daha iyi bir yol göremeyen bir adama söylenecek hiçbir şey yoktur.

Yine de onunla savaşmak istiyorum. Şu anda bile, ayaklarımı altımdan çekip beni içten içe kanatırken, onun için, bizim için dövüşmek istiyorum. Ama ringdeki tek kişi ben olamam. Ve bunun bir önemi yok, çünkü o çoktan gitti.

Kapının sessizce kapanması tenime bir kamçı gibi iniyor. Sessizlik çökerken irkiliyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

Nefes al. Sadece nefes al.

Ama yapamıyorum. kalbimin içine çöktü. Her şey acıyor.

Nefes al!

Bir hıçkırık serbest kalırken göğsüm sıkışıyor. Hayır. Gitmesine izin vermeyeceğim. Ağlamayacağım.

Yumruğumu göğüs kafesime bastırarak yükseliyorum. Uğraşamam gerekiyor ama bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha. Yavaşça, çok yavaşça, acı uyuşukluğa dönüşüyor. Vücuduma yayıldığını hissedebiliyorum, ağır ve katı.

Stevens ağlamaklı bir miyavlama sesi çıkarıyor, ipeksi vücudu inciklerimin etrafında kayıyor. Eğilip onu sevecek gücüm yok. Henüz değil.

Daire çok sessiz, kulaklarım çınlıyor. Hareket etmeliyim, bir şeyler yapmalıyım. Ama ne yapmalıyım? Yeniden nasıl başlayacağımı bilmiyorum. Nasıl başlayacağıma dair bana bir ipucu verebilecek bir şeyler bulmak için etrafıma bakıyorum. Buranın her santimi güzel, mükemmel. Tek bir parçası bile bana ait değil. Ben buraya ait değilim.

John beni istemiyor.

Bir hıçkırık daha yüzeye fırlıyor ve göğsüme sertçe vuruyorum. Yeterli.

Ama onu düşünmeden edemiyorum. Tüm acılarıma rağmen, onun gözlerinde acı vardı. Artık onu teselli edemeyeceğim gerçeği beni öldürüyor. Beni istemiyor olabilir ama ona olan sevgimi bu kadar kolay geri çeviremem. Acı çekiyor ve birine ihtiyacı var.

Kendime bir bardak su doldurup ellerim titriyor.

Sonra telefonumu elime alıp arama yapıyorum.

Hattın diğer ucundan derin bir "Alo?" sesi duyduğumda neredeyse telefonu kapatacaktım. Ama dişlerimi sıkıp konuşuyorum.

"Hey, bu Stella. Evcil hayvan bakıcınız."

Bir süre sessizlik oldu, sonra Killian James konuştu. "Hey, Stella. Her şey yolunda mı?"

Gözyaşlarım göz kapaklarımın arkasına sızıyor ve onları geri kırıyorum.

"Hayvanlarınız iyi.

Bu John-Jax ile ilgili."

"Jax? Bir şey mi oldu?" Sesindeki gerginlik çok açık. "Yaralandı mı?"

"Hayır. Seni korkuttuğum için özür dilerim." Boğazımı temizledim. "Hayır, aradım çünkü seninle John hakkında konuşmak istiyorum."

Çizgiden geri çekildiğini hissedebiliyorum.

"İkinizin birlikte takıldığınızı duydum," diyor, biraz gergin ve kesinlikle temkinli. "Ne söyleyeceğini bilmiyorum ama ben

rahat konuş-"

"Ve ben de seni aramaktan rahatsız oluyorum," diye araya girdim. "Ama bu çok kötü, çünkü bu senin ya da benim duygularıyla ilgili değil. Anladığım kadarıyla John'un kardeşe en yakın olduğu kişi sensin."

"Öyleyim," diyor Killian sıkıca.

"O zaman eve git ve onun için burada ol."

Killian boğazından boğuk bir ses çıkarır. "Ne oluyor lan?"

"Ayrıldık," diye ağızımdan kaçırdım, sonra irkildim. Çünkü söylemek istediğim bu değildi.

Killian'ın sesine bakılırsa, mızızlanmak için aradığımı düşünüyor. "Er ... Tamam, sanırım sizi burada durdurmalıyım-"

"Bu benimle ilgili değil. Burada puan kazanmaya çalışmıyorum. Her şey bitti. Ama John'un artık bir arkadaşa ihtiyacı var. Hayır," diye düzeltiyorum, "sana ihtiyacı var. Onca erkek arasında sana ihtiyacı var."

Killian bir süre sessiz kalır. "İkiniz ayrıldınız ama onun için mi endişeleniyorsun?"

Gülümsemem acı ama o bunu göremiyor. "şu anda muhtemelen biraz çılıncı konuştuğumun farkındayım."

Killian homurdanıyor.

"John sizin etrafınızda yumurta kabuklarının üzerinde yürüyordu. İki yıldır. Ve bu hiç iyi değil. O yüzden lütfen eve gelin." Düzensiz bir nefes alıyorum. "Eve gel ki onun iyi olduğunu bilerek gidebileyim."

Gözlerimin arkasında oluşan basıncı hissedebiliyorum. Birkaç dakika daha ve hepsini tutamayacağım.

Killian nihayet konuştuğunda sesi dayanılmaz derecede yumuşaktır. "Neden ayrıldınız?"

Önümdeki oda bulanıklaşıyor. Dudağımanın içini öyle sert ısııyorum ki acıyor. "Çünkü ihtiyacı olan ben değildim."

"Nedense," diyor Killian, "bundan şüpheliyim, Stella."

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

STELLA

UÇMAK İSTİYORUM. Gitmeyi o kadar çok istiyorum ki, dudaklarımdan küçük, çocuksu bir sızlanma sızıyor. Metal, ısı ve AV gazı kokan uçağımın sıcacık kokpitinde güvende, özgür olacağım. Yukarıda, ince mavi gökyüzünde ve bulutların arasında yetkinim. Orada kimse bana zarar veremez. Sadece kendime. Çünkü bu duygusallıkla uçmak sadece ölmeyi istemektir. Ayrıca, Hank bana bir bakış atar ve işimin bittiğini anlar. Nedenini bilmek isteyecektir ve gururum daha fazla hırpalanmaya dayanamaz.

Ben de onun yerine çağırdığım taksiyi bekliyorum, her geçen dakika biraz daha ölüyorum. Renkli camlı, büyük beyaz bir SUV önüme yanaşıyor. Arabayı kullanan Bruce'u tanıyorum ve acı dolu, gergin bir an için arkadaki John olduğunu düşünüyorum. Özür dilemeye, bana hatalı olduğunu söylemeye gelmişti. Ama bu düşünce kristalleşmeye başladığında bile, onu paramparça ediyorum. Umut etmeyeceğim.

Arka kapı açılıyor ve ezmediğim küçük umut kırıntıları toza dönüşüyor. Brenna bana gülümsüyor, yüz ifadesi biraz gergin ama belli ki öyle olmamaya çalışıyor.

". Atla," dedi ve bana el salladı.

"Bu bir kaçırılma mı?" Boğazımdaki yumruyu geçip bile şaşıyorum.

"Evet," diyor Brenna, "dostane türden."

Yoldan aşağı inip bocalayan saygınlığımı koruyamayacağım için cipe doğru yürüyorum. "Eşyalarımı bırakamam."

"Bruce onunla ilgileniyor."

"Ne-" Arkama dönüp baktığımda Bruce'un çantalarımı alıp bagaja doğru yürüdüğünü görüyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Taksi geliyor."

Bruce göz kırparak, "Çoktan hallettim," diyor ve arka kapağı kapatıyor.

"Arabaya bin, Stella." Brenna bana sırtıttı. "Seni buraya sürüklemek zorunda bırakma beni."

"Tamam. Ama uyarayım, ısırırım."

Brenna gülüyor. "Biraz kaba. Bunu sevdim."

Geri çekiliyor ve ben de içeri girip kapıyı arkamdan . İçeri girdiğimde Sophie'yi de bebek Felix olmadan orada buluyorum. Araba trafiğe çıkarken bana neşeli bir gülümseme veriyor.

"Yani," diyorum sahte bir kabadayılıkla, "bu bir tür tarikat telkini mi?" "Oh, kesinlikle." Sophie duran gömme bara uzanıyor.

"Süper seksi ama kalın kafalı ve bazen de bilgisiz erkekleri önemseme kültü. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet."

Homurdanıyorum ama içten içe ağlamak istiyorum. Yine de ağlamayacağım. . "Buzlu çay ister misin? Ya da meyve suyu?"

Dürüst olmak gerekirse, diva tarzı bir şampanya patlatmasını beklerdim. Yine de Sophie emziriyor ve diva olmaya yakın bile değil. İçimi çektim ve göğsümü sıkın çekingenlik hissinden kurtulmaya çalıştım. "Buzlu çay iyi olur."

Bana bir şişe soğuk çay uzatıyor, sonra da pembe bir limonata alıyor. Brenna ise uzanıp bir bira çıkarıyor. Sophie'ye attığı yan gözlere gülüyorum.

"Ya da bira içeriz," diyor Sophie mahcup bir gülümsemeye. "Bugünlerde alkol at gözlüklerimi takmış gibiyim."

Uzun bir yudum alarak, "Çay iyidir," diye onu temin ediyorum. "Peki, şu kaldırım kenarındaki kaçırma olayı nedir?"

"Seni eve götürüyorum," diyor Brenna.

Tanrım, yazık oldu. Bilmem gerekirdi. İçim titrese de hafif bir tonda konuşmaya zorluyorum kendimi. "Çok seksisin ama ne yazık ki ben öyle değilim."

Sophie homurdanıyor.

Ama Brenna sadece bana bakıyor. "Bu çok kötü. Sende bütün *"İyi bir kız sadece bozulmayı bekliyor."*

"Bu bir paravan. Ben hep bozulmuştum." Ve sonra John beni sonsuzluğa inandırarak kırdı.

Brenna gülüyor ama sadece her dakikayı atlatmaya çalıştığımı çok iyi bildiğini hissediyorum. "Killian'dan eve gelmesini istedin ve şimdi bir tane bile kalmadın. Şimdi nerede kalıyorsun?"

Başlangıçta Hank ve Corinne'e gitmeyi düşünmüştüm. Bu fikirden hemen vazgeçtim. Bunu yapamam. Bir daha yapamam. İster aptalca bir gurur deyin; umurunda değil. Onlara John'un beni terk ettiğini ve gidecek bir yerim olmadığını söyleme fikri midemi bulandırıyor. Eğer bu dünyada yalnız kalacaksam, kendi ayaklarımın üzerinde yürümeye devam etmeliyim.

Çay şişesinin üzerindeki buğunun izini sürerken parmaklarım titriyor, dikkatimi sürünerek ilerlediğimiz trafiğe veriyorum. "Kısa süreli kiralama. Her şey yolunda."

Sophie gönülsüzce bir ahududu üflüyor. "Siyah ışıklı, Pollock esintili bir sperm festivali mi? Stella, hayır."

Brenna koltuğunda yarı döner. "Seni zorlamayacağım ama bir sürü odası olan harika bir yerim var. Ve benimle kalmanı istiyorum."

"Neden?" Sesi çok cızırtılı çıkıyor. "Sen John'un arkadaşısın, ailesisin, gerçekten. Bana ihtiyacın yok."

"Jax benim arkadaşım," diye kabul ediyor. "Ve onu kardeşim gibi seviyorum. Ama bu senin de arkadaşın olamayacağım anlamına gelmiyor."

"Bir yere gidip yaralarımı yalnız başıma sarabileceğimi umuyordum."

Sophie dizime dokunuyor, kahverengi gözleri kocaman ve acılı. "Yalnız ve kalbi kırık hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Çok kötü. Ama en kötüsü ağlayacak bir omuz bulamamaktır. Lütfen bunu yapmamıza izin verin. Brenna haklı, senden hoşlanıyoruz. Jax'le ilgili olmak zorunda değil."

Ama öyle olacak. Şu anda tek düşünebildiğim o ve bu berbat bir şey. "Onun hayatından tamamen çıkarsam ikimiz için de daha iyi olur."

İkisi de bir an sessiz kalıyor ve araba kornalarının sesleri ve şehrin genel uğultusu içeri sızıyor. Pencereye sırtımı dönüyorum ve körü körüne ellerime bakıyorum. Şehrimin tadını bile çıkaramıyorum; artık her yerde onu görüyorum.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Brenna usulca soruyor. Gülüşüm acı. "Neden inanmayayım ki?"

Dudaklarını yalıyor ve daha yakına eğiliyor. "Jax şu anda zor bir dönemden geçiyor. Bahaneler üretmeyeceğim ya da ne düşündüğünü anlamaya çalışmayacağım. Bildiğim tek şey, daha önce hiç bir kadına bağlanmadığı. Senden önce hiç denemedi."

"Bunu biliyorum." Parmaklarım kaygan şişenin etrafında kenetleniyor. "Benimle denediğini biliyorum. Ve işe yaramadı..." Sesim çatlıyor ve gözlerimi kaçırıyorum. "Ne kadar istesen de bazı şeyler yolunda gitmiyor."

İkisi de bir şey söylemiyor ve ben buna minnettarım. Şehir merkezine doğru ilerliyoruz, yeşil çim şeritlerinin sokakları böldüğü ve dadıların güneşli kaldırımlarda çocuklarını gezdirdiği Park Avenue'ye dönüyoruz.

Brenna sonunda nazikçe ikna edici bir sesle, "Benimle kal," diyor. "Takılırız. Adını Vermememiz Gereken Kişi'den asla bahsetmeyeceğiz. Biz rahatlayacağız ve sen de yeniden toparlanıp ne yapmak istediğine karar vereceksin."

"Bilmiyorum..." Kulağa hoş geldiği için devam ediyorum. Hiç gerçek kız arkadaşım olmadı. Onları istedim, sadece konuşup stres birilerini istedim. Bu boşluğu müşterilerim ve sıradan tanıdıklarımla doldurdum. Bayan Goldman'la konuşmak daha kolaydı; benim yaşımda değildi, yakın arkadaşlık aramıyordu. Ama şimdi iki hoş, komik kadın gerçek bir şeyler teklif ediyor, teslim olmakta zorlanıyorum.

Kendimi o kadar uzun süre geri çektim ki, nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Bu güveni gerçekten verdiğim tek kişi John'du ve bakın o nereye gitti? Boğazımda bir yumru oluşuyor. Artık kırılmak ve bırakmaktan korkmak istemiyorum. Yalnız hissetmek istemiyorum.

Sophie bana dikkatle bakıyor, belli ki kaçacağımdan endişeleniyor. "Jax'le karşılaşma konusunda endişelenme. Zaten ülkeyi terk etmeyi planlıyor..." Brenna ona açıkça tısladığında sözleri garip bir şekilde ölüyor.

Gülmek istiyorum. Ağlayana kadar gülmek. Çünkü tabii ki gidiyor. Böyle bir lüksü var. Ama başımı koltuğun arkasına yasladığımda omuzlarım çöküyor. Ondan nefret edemem. John neyse o. Kendini toparlamak için yalnız kalmaya ihtiyacı var. Açıkçası benim de öyle.

Gülümsemem muhtemelen acı ama gerçekten umurumda değil. "Pekâlâ," diyorum Brenna'ya. "Seninle kalacağım."

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

JOHN

"Bay BLACKWOOD, bugün burada konuşacak olmanızın ne kadar anlamlı olduğunu size anlatamam." İntiharı önleme sosyal yardım programından sorumlu kadın Beverly bana hem hoş karşıladığım hem de çekinerek uzak durduğum sıcak bir gülümseme veriyor.

Az önce hayatta kalan dostlarımla bir saat süren sıradan bir konuşma yaptım ve yorgunum ama iyiyim, inanılmaz derecede iyiyim. Bu konuşmayı sessizlik damgasını silmeye yardımcı olmak ve insanlara yalnız olmadıklarını, benim gibi sözde dünyanın tepesinde oturan bir adamın bile aynı umutlara ve korkulara sahip olduğunu göstermek için yaptım. Bunu başkalarına yardım etmek için yaptım, ama garip bir şekilde bana da yardımcı olduğunu gördüm. Yorgunum ama hafifledim.

"Lütfen bana Jax de. Benim için bir zevkti."

Jules bugün bana eşlik etti ve ben imza dağıtıp fotoğraf çektirirken gelecek ay için benzer bir buluşma daha ayarladı. Bunları seve seve yapıyorum, çünkü insanların benim etrafımda olmaktan keyif aldığı açık. Şahsen benim için garip ama bunu kabullenmeyi öğrendim.

Bu bana *onun* öğrettiği bir şeydi.

Gerçek şu ki, beni kalıplarımın dışına itip dünyaya başka bir gözle bakmamı, kafamı kıcımdan çıkarıp kendimi bırakmamı sağlamasaydı burada olur muydum emin değilim.

İşte böyle, acı geri döner. Depresyonun acısı başka bir şeydir. Depresyon atalettir, kendinden şüphe etmektir. Bu başka bir işkence; kayıp ve pişmanlık. Dengesizim, kollarımın ve sırtımın kenarları soğuk. Bu, hareket etmeye, bir şeyler yapmaya -herhangi bir şey- yoksa çılgılık atmaya başlayacağım bir seğirme ihtiyacı.

Onu da şişeliyorum ve beni eve götürecek olan arabanın arkasına biniyorum.

Grubun bir sloganı vardı: Pişmanlık yok. Edith Piaf'ı kanalizasyon eder ve hiçbir şeyden pişmanlık duymazdık. Ayrıca denemekle kaybedecek hiçbir şeyi olmayan çocuklardık. Bir şeyleri ne kadar önemsiyorsanız, pişmanlıklardan kurtulmanın o kadar zor olması komik.

Şu anda o ağır duygularla dolu bir denizde yaşıyorum. Stella'ya öfkelenmeyi bitirdiğim ve yanından ayrılırken kapının kapandığını duyduğum anda içeri daldım.

Bu pişmanlığı bastırdım, çünkü bilirsiniz, anı yaşamam ve asla geriye bakmamam gerekiyordu. Gitmesine izin verdim, şehri terk etmek için planlar yaptım. Çantalarım hazırlandı; Londra'daki evim varışım için hazırlanıyor. Mükemmel bir kaçış ve ben ölüyormuşum gibi hissediyorum.

İşte gerçek pişmanlık böyle bir şeydir; asla tam olarak anlayamadığınız ama umutsuzca geri almak istediğiniz bir şeyin ölümü.

Yüzünü, başını hareket ettirdiğinde kızıla çalan saçlarının dalgalanışını, dudaklarında bir cesaret gibi duran küçük çilleri özlüyorum. Sesinin tınısını ve alaycılığını özlüyorum.

Şehir arabası küçülüyor, yavaşlıyor gibi görünüyor. Birkaç blok sonra, Bruce'dan kenara çekmesini istedim.

"Beni evime bıraktın," diyorum ona, ikimiz de çok iyi biliyoruz ki babam -namı diğer Scottie- bir olaydan sonra tek başıma yürüdüğümü öğrenirse sıçar. Onun mantığına göre bir deli beni takip edebilir. Toplum içinde görüldükten sonra bir korumanın beni ya da herhangi birini güvenli bir yere götürmesi onun işlerinden biri.

Bruce bir an tereddüt eder ama sonra başını sallar. "Elbette."

Muhtemelen beni belli bir mesafeden takip edecektir. Arabadan inip yürüdüğüm sürece umurumda değil.

Ne yazık ki, Union Meydanı'nda olduğumu ancak dışarı çıktıktan sonra fark ediyorum. Stella'yı simit yerken öptüğüm yeri görmezden geliyorum, ama onun gülümseyen yüzünü görüyor, şehrin gürültüsü içinde kahkahalarını duyuyorum. Parmaklarım onun ipeksi, pırıl pırıl saçlarının hayaletinin üzerlerinde kaydığını hissediyor.

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokup daha hızlı yürüyorum. Ama onun -bizim- hayaletini geride bırakamıyorum. Ve yüzü aniden ayaklarımın altında belirdiğinde, neredeyse şok içinde bağıracaktım. Olduğu gibi, çıldırmış bir şekilde duruyorum. Halüsinasyon görüyor olmalıyım. Ama işte orada, o çok iyi tanıdığım geniş, göl mavisi gözleriyle bana bakıyor.

Tebeşirle çizilmiş bir portresine baktığımı fark ettim. Hayattan daha büyük, kızıl altın saçlarının kıvrımları ve spiralleri çivit rengi bir arka plan üzerinde parlayan yıldızlarla ayarlanmış. Yüz ifadesinde bir hüznün, bir mesafe var, sanki bu dünyaya ait değilmiş gibi.

İçim içimi yiyor.

"Çok güzel, değil mi?" Yaşlı bir İspanyol adam yanımda durmuş, kaldırıma bakıyor. Tebeşir parmaklarına yeşilimsi turuncuya dönüşmüş renk lekeleri bulaştırıyor.

Adını arıyorum. Ramon, Stella'nın kahve aldığı adam.

Boğazımı temizliyorum. "Evet, öyle."

Ramon yüz ifadesi olmadan aşağı bakar. "Yıldız Kız için değil." "Burası mı?"

Kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluşuyor. "O buraya, hepimizin yanına ait değil. O bir Yıldız Kız."

Stella bana bakıyor, uzak ve yalnız. Onun yalnız olduğu fikri kalbimi kırıyor.

"Yanılıyorsun," diye kaçırdım. "O buraya ait."

Ramon omuz silkiyor. "Sen de buraya ait değilsin." Mizahsız bir kahkaha kopuyor.

"Öyle mi?"

"Yıldızlar gökyüzüne aittir." Sesi belli belirsizdi ve ayaklarını sürüyerek uzaklaşırken bir daha bana bakmadı.

Kaldırıma çarpan suyun tıslaması beni sıçrattı. Su Stella'nın yüzüne vuruyor ve Stella bulanıklaşmaya başlıyor.

"Dur!" Bunu neden söylediğimi bilmiyorum -Stella çoktan eriyor, renkler çamurlu bir çorbaya dönüşüyor- ama bu manzara beni tedirgin ediyor.

Ramon bana aklımı kaçırmışım gibi . "Neden?"

"Mahvedilemeyecek kadar güzel." Saçma bir sebep. Ona biraz daha uzun süre bakmak istediğimi söyleyemem.

Tekrar omuz silkiyor. "Sadece tebeşir."

"Bunu nasıl söylersin? Sen bir sanatçısın." Açıkçası onun adına alındım. Biri benim müziğime sadece gürültü dese çok kızardım.

Göz ucuyla bana bakıyor. Bir an için cevap vereceğini sanmıyorum. Başının arkasındaki bir noktayı ovuşturuyor, grileşen saç telleri çılgınca yukarı kalkıyor. "Eskiden tuval üzerine resim yapardım. Çalışmalarına bakar ve kusurları görürdüm. Bu beni çok rahatsız ederdi. Artık resim yapamaz hale gelmiştim. Neyin yanlış gidebileceğinden, nerede başarısız olacağımdan korkardım." Zemini hortumla yıkamaya geri dönüyor, Stella'yı betondan temizliyor. "Böylesi daha iyi. Tutunmuyorum. Artık neyin gerçek olduğunu biliyorum."

"Artık neyin gerçek olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ederken buluyorum kendimi.

Ramon uzanıp bana sert bir çimdik atıyor ve ben ona ters ters bakınca gülüyor. "Artık biliyorsun."

Sanırım şimdi ve burayı kastediyor. Ama ben hiçbir zaman uzun süre ana odaklanma konusunda iyi olamadım. Hep geriye ya da ileriye bakıyorum. Hep endişeleniyorum. Stella odaklanmama yardım etti ama o artık yok.

Kolumdaki zonklayan yeri ovuştururken gülmekle eve gitmek arasında gidip geliyorum. "Teşekkürler. Kahve ister misin?" Çünkü Stella ona bir tane getirirdi. Yemek yediğinden de emin olurdu.

Başını sallıyor, gözle görülür bir şekilde kendi dünyasına çekiliyor. "Yapacak işlerim var." Ve sonra tebeşir kutusunun üzerine diz çöküyor. Hoşça kal diyorum ama cevap vermiyor.

Yol boyunca kolumdaki o nokta yandı. Ramon'un sözlerini saçmalık olarak görmek kolay olurdu. Ama onlardan kurtulamıyorum. Gerçek olan ne? Korku olmadığı kesin. Bu bir yanılsama. Öğrenmeden önce daha kaç kez korkunun beni ele geçirmesine izin vereceğim?

Kendimi tüm ihtişamım ve kusurlarımla bir bütün olarak hissettiğim tek an Stella'nın yanında olduğum andı. Ama ben onun için ne yaptım? Onun dünyasını daha gerçek kıldım mı? Daha iyi mi?

Gözlerindeki o yalnız bakışı aldın ve yerine ılık koydun, seni pislik.

Ama bu yeterli mi?

Saatler sonra, soru hala ortadan kalkmadı. Yeterli mi? Yeterli miyim?

OceanofPDF.com

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

STELLA

"PLAJA GİDİYORUZ," diyor Brenna direnmenin nafile olduğunu söyleyen bir bakışla.

Yatakta yorgan kulaklarıma dolanmış bir şekilde kıvrıldığımı göre, sanırım şu anda oldukça acınası bir görüntü sergiliyorum. İç çekerek yorganı geriye atıyorum ve geriliyorum. "İyi."

"Gerçekten mi?" Kadın parlıyor. "Seni o yataktan sürükleyerek çıkarmaya hazırdım." "Bu yüzden mi spor ayakkabılarını giydin? Çekiş gücü iyi mi?"

Brenna kocaman sırıtıyor. "İşte tam da bu yüzden."

Tavana bakarken gülümsüyorum. "Dışarı çıkmam lazım. Üzülmekten nefret ediyorum."

Ama üzülme şu anda çok iyi hissettiriyor. Kendime izin versem bütün hafta burada yatabilirim. Bu yüzden kıcıımı kaldırıp duşa giriyorum. "Ne zaman gidiyoruz?" Omzumun üzerinden sordum.

"Hazır olur olmaz. Sophie ve Libby de bizimle geliyor."

Libby ile tanışmadım. Albümünü aldığımı ve onun harika bir şarkıcı olduğunu düşündüğümü itiraf etmekten utanmıyorum. Umarım, ona yaltaklanarak kendimi utandırmam.

Brenna modasına uygun olarak, bizi götürmesi için bir limuzin sipariş etmiş. Bu gösterişli lüks gösterisine gülerek içeri daldım ve Sophie ile Libby'yi buldum.

Bekliyor. Libby tıpkı resimlerdeki gibi görünüyor; ince, dalgalı, altın sarısı saçları, geniş açık ifadesi ve gülümseyen gri gözleri. Elmalı turta, yanında da burbon.

Sesi bal kıvamında ve güneyli bir tonda. "Sonunda tanıştık."

"Stevens ve Hawn nasıl?" El sıkıştıktan sonra sordum.

Gülümsemesi genişler. "Stevens kin tutuyor. Özellikle de Killian'a karşı. Döndüğümüzden beri kuyruğu havada, kıcı yüzümüzde başka bir şey görmedik."

Buna gülüyorum. "Sana acı çektirecek bir tipe benziyor."

"Killian'a yastık kılıfında intikam çışı olup olmadığını kontrol etmesini söyledim. Hawn da muhtemelen aynı şeyi hissediyordur ama ben balıklardan anlamam, o yüzden nasıl fark edeceğimi bilemem."

Tavrında rahatlatıcı bir şeyler var ve kısa süre sonra yanında getirdiği sepeti karıştırıyor ve Sophie'nin dağıttığı şampanyanın yanında kızarmış tavuk sürgüleri dağıtıyor.

"Hafta sonu için Felix'ten ayrılmak istediğine emin misin?" Brenna ona sorar.

"Yalan söylemeyeceğim," diyor Sophie. "Annem bebeği için ağlıyor. Ama uykusuzluktan bitap düşmüş, yıpranmış ben, rahatlamak için ağlıyor." Omuz silkiyor. "Gabriel gidip bir mola vermem için beni teşvik etti. Tanrım, o adamı çok seviyorum." Libby neşeyle parıldıyor. "Scottie'yle ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum. koparmıştı. Tam bir buz adam. Onun kocaman bir adam oluşunu izlemek

marshmallow son derece eğlenceli."

Sophie gülüyor. "Küçük oğlumuz onu iyi kırdı."

Brenna eğiliyor. "Ayrılmadan önce, zil sesini

Paw Patrol tema şarkısı."

Sophie kahkahalarla ciyaklıyor.

"*Paw Patrol*?" Neşelerine yarı gülerek soruyorum.

"Bir çocuk programı." Brenna kaşlarını sallıyor.

Hepimiz kısı kısı gülüyoruz. Libby bize Avustralya'da geçirdiği zamanı anlatırken Hamptons'a doğru yol alıyoruz. Nerede kalacağımızı sorma zahmetine girmemiştım ama araba deniz kenarındaki küçük bir yoldan dönüyor ve bir kapıda duruyor. Tekerlekler çakıllı bir yolda gıcırıyor ve bir ev görünüyor. Verandanın önünde kabarık ortanca bulutlarıyla tamamlanmış, gri kiremit tarzı kocaman bir ev.

"Vay canına," diyorum durduğumuzda.

"harika, değil mi?" Libby beni limuzinden dışarı kadar takip etti. "Sahibi kim?"

Brenna ortadaki geniş merdivenden yukarı çıkmaya başlar. "Çocuklar. Grup olarak birlikte satın aldıkları birkaç mülkten biri."

Çocuklar. John. Onun evinde kalmak istemiyorum. Onu burada düşünmek, ben hayatından çıkıp çoktan gitmişken onun bu evde vakit geçireceğini düşünmek acı veriyor. Ama bunu şimdi söyleyemem ya da eve götürülmeyi isteyemem.

Brenna bizi içeri ve oturma odasına götürüyor. Orada durup kremsi beyaz panelli duvarlara ve büyük, rahat krem rengi kanepelere bakıyorum. Her şey yumuşak ve dinlendirici, gün boyu hayal kurabileceğiniz türden bir yer.

"Beğendin mi?" Sophie yanımda durarak soruyor.

"Diane Keaton'ın oynadığı *Something's Gotta Give* filmini izlediniz mi? Hamptons'taki muhteşem evinde iyileşmeye çalışırken kendini beğenmiş Jack Nicholson'a gönülsüzce aşık olduğu filmi?"

Libby'nin ağzı açık kalır. "Daha önce bağlantı kuramadığıma inanamıyorum. Burası tıpkı onun evine benziyor."

Başka bir deyişle, hayalimdeki sahil evi.

"Korkunç kısmı duymak ister misin?" Brenna gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde şöyle diyor. "Jax tasarımdan sorumluydu."

"Ne?" Sophie bön bön bakar. "Bunu Bay İngiliz Malikanesi mi yaptı?"

Onun adını duymak acı veriyor. Ama er ya da geç bununla yüzleşmek zorundayım. Boğazımdaki yumruyu geçip konuşuyorum. "John'un iyi bir gözü var. Bunu yapabilen herkes

antikaları modern bir çatı katıyla başarılı bir şekilde harmanlamak zorunda kalacaktı."

Garip bir sessizlik oluşuyor ve hepsinin nasıl cevap vereceklerinden emin olamadıkları anlaşılıyor. Sıkı bir kahkaha atmaya zorluyorum. "Onun adını söylemekten korkmuyorum, biliyorsunuz. O Beetlejuice falan değil."

"Haklısın." Sophie kolunu benimkiyle birleştiriyor. "Onu yüzüne vurduğum için hâlâ kendimi kötü hissediyorum. Hiç düşünmemiştim."

Brenna yüzünü buruşturuyor. "Ben de yapmadım. Bir tatil köyüne gitmeliydik."

Diğer kızlar başlarını salladıkça içime bir sıcaklık yayılıyor. Onların yanında olduğum her gün kendimi biraz daha normal, biraz daha az yalnız hissediyorum. John'un yokluğu hâlâ göğsümde açık bir yara. Ama en azından kamburlaşmadan yürüyebiliyorum.

"Siz olmasaydınız, sert bir yatakta tek başıma kıvrılmış, kendime acıyor olurdum." Kimsenin gözlerinin içine bakamıyorum ama devam ediyorum. "Bu benim için dünyalara bedel."

Hepsi bakıyor. Tanrım, sakla beni şimdi. Ama sonra Libby bana sıkıca sarılıyor. "zor, değil mi?" diye fısıldıyor kulağıma, öyle bir ses tonuyla ki bunun ne kadar zor olduğunu bildiğini söyledi.

Gitmeme izin verirken hızlıca başımı sallıyorum. Ve sonra sanki tüm bu değişim hiç olmamış gibi. Hepsi mutlu bir şekilde sohbet ediyor ve bana odamı gösteriyorlar. Sonunda havuzun etrafına geldiğimizde neredeyse normal hissediyorum.

Hava cehennem gibi sıcak olduğu için yüzen bir şezlonga geçip soğuk suda sürükleniyorum ve Brenna'nın benim için hazırladığı Mai Tai'yi yudumluyorum. Libby de yanımda yüzüyor.

"Demek profesyonel bir arkadaşsın?" diye soruyor bana.

"Öyleyim." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Bilirsin, evcil hayvan bakıcılığı dışında."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Bu nasıl oluyor? Yani, kiralık bir arkadaş arayan o kadar çok insan var mı gerçekten?"

"Dünya yalnız insanlarla dolu. Çoğumuz arkadaşlıklarımızı çocuklukta ya da üniversitede kurarız. Belki de ilk işinizde çekirdek bir arkadaş grubu oluşturunuz. Ama arkadaşlığın kilometre taşlarını kaçırırsan?" Etrafımdaki insanlara bakıyorum.

Onlar. "Ya da yaşam tarzınızdaki kalıcı bir değişiklik eski arkadaşlarınızdan uzaklaşmanıza neden oldu, o zaman ne olacak?"

"Benim de başıma geldi," diyor Libby. "Ayrı düşmek. Killian bahçemde bitmeden önce bir yıldan fazla bir süreyi kimseyle konuşmadan yalnız geçirdim."

"Peki hayatınıza kimse girmezse ne yaparsınız?" Ben soruyorum. "Nasıl yeni arkadaşlar edirsiniz? O kadar kolay değil. Yaşlandıkça yeni insanlara daha az güvenir ya da kendini daha az bırakırsın."

"Arkadaş edinmekten nefret ediyorum," diye homurdanıyor Brenna, burnunu kırıstırarak. "Aktif olarak nefret ediyorum. Tanıştığım çoğu insan ya konser bileti istiyor ya da erkeklerle tanışmak istiyor."

Sophie onaylarcasına mırıldanıyor. "Sizinleyken farklı hissediyorum. Daha güvenli sanırım. Çünkü birbirimizden bir şey elde etmeye çalışmıyoruz, sadece arkadaşlık ediyoruz."

Havuzun kenarındaki yerimden onları izliyorum. "Seninle arabaya binmek istemedim çünkü gerçek arkadaşlığı nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sanki üzerime tam oturmayan bir elbiseyi sürekli çekiştirerek yerine oturtmaya çalışıyorum."

Brenna'nın gözleri yumuşar. "Ama sen yaptın."

"Çünkü sen de bizim gibi içeridesin," diyor Sophie.

İçeri mi? Başımı üzüntüyle sallıyorum. "değilim. Tamamen dışındayım."

Sophie alay ediyor. "Jax'le bir daha hiç konuşmasan bile, yine de içeride olacaksın. Artık bizden birisin. Sırf diğer arkadaşımız huysuzluk yapıyor diye arkadaşlarımızı terk etmeyiz."

Duygularını takdir ederek usulca gülüyorum. Ama John hakkında konuşmak istemiyorum. "Her neyse, tahmin edebileceğinizden daha fazla müşteri vardı. Ama ben bırakıyorum." Parmaklarımı soğuk suyun içinde gezdiriyorum. "Benden çok fazla şey almaya başladı. Ve gerçekten de hiçbir zaman kalıcı bir iş olmadı."

Libby köşeyi itiyor ve havuzda kayarak ilerliyor, gözleri güneş ışığında kısılıyor. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?"

Panik. Ağla. Kendime öyle bir duvar örerim ki bir daha kimse içeri giremez. Bu daha ne kadar canımı yakacak?

Bu vahŖi dūŖunceleri meyveli kokteylimden uzun bir yudum olarak uzaklaŖtırıyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Bir kariyere baŖlamamakla aptallık ettim. İŖte otuz yaŖındayım ve hazırladığım tüm planlar için üniversiteden yeni mezun olmuş olabilirim. "

"Benim de hiçbir fikrim yoktu. Killian beni Ŗarkı söylemeye alıŖtırdı. O zaman bile direndim çünkü korkuyordum."

"Uçak uçurmayı seviyorum," diyorum onlara. "Ama bunu bir kariyer olarak yapmak istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, yapmak istediğim türden bir uçuŖ Ŗehirde bir yer için para ödemez."

Libby'nin gözleri büyür. "Ne tür uçuŖlar yapıyorsun?"

"Akrobasi."

"Bu çok havalı! Bir gün beni de götüreceksin?"

"Elbette. İsterseniz bu hafta içinde gitmek isteyen herkesi götürebilirim."

Hepsi anında bu fırsatın üzerine atlıyor ve Libby havuz Ŗamandirasında küçük bir mutluluk dansı yapıyor. Gülererek, uçuŖları nasıl organize edebileceğime dair zihinsel notlar alıyorum. Planlamayı bitirdiğimde, "John'un size uçaçağımı söylememesine ŖaŖırdım," diyorum.

John konusunun potansiyel bir mayın tarlası olduğunu çok iyi bilen Brenna'nın sesi çekingen. "Tüm kabadayılığına rağmen garip bir Ŗekilde içine kapanıktır. Bir Ŗeyi ya da birini ne kadar önemserse, o kadar az konuşur."

Bu tam olarak bir gerçek bombası değil; onun hakkında bunu bir süredir biliyordum. Ama kesinlikle bir yara açtı. Herkes başka yere bakıyor. Ta ki Sophie havuza atlayıp üzerimizde güzel bir su sıçraması yaratana kadar. Mavi saçları omuzlarına dökülmüş halde yeniden ortaya çıkıyor. "Fotoğrafçılıktan hoşlanıyordum," diyor, konudan hiç sapmamışız gibi davranarak. "Ama grubun fotoğraflarını çekmeye baŖlayana kadar sevdiğim bir Ŗeyde karar kılamadım."

Brenna, yeni bir parti kokteyl hazırlamakta olduğu bardan, "Ben bir plancıyım," diyor. "Bu, her zaman yerleşik ya da özellikle mutlu hissettiğim anlamına gelmiyor."

John'la mutluydum. O kadar mutluydum ki, geri kalan tüm endişelerim daha hafif görünüyordu. Şimdi, dünyam ağır ve karanlık. Ve lanet olsun, bir adamın beni bu kadar alçaltmasına izin vermemeliydim.

Brenna sürahidenden bir yudum alıyor, sonra biraz daha rom ekliyor. "Sanırım hiçbirimiz hayatımızın her yönünün aynı anda mükemmel olduğunu hissedemeyeceğiz."

John da aynı şeyi söylemişti. Tanrım, o tüm hayatıma yayıldı. İçinde bir şekilde onun olmadığı bir düşünce üretemiyorum. Sinirle suya fiske vuruyorum ve konuşmaya odaklanıyorum. "İnsanlarla çalışmayı seviyorum. Onlara yardım etmeyi seviyorum. Sadece bununla ne yapacağımı bilmiyorum. Daha somut bir şey istiyorum. Sağlık hizmetleri ve sosyal yardımlar bugünlerde kulağa çok hoş geliyor."

"Hmm..." Brenna geldi ve hepimize yeniden doldurdu. Bu gidişle hafta sonu sarhoş bir bulanıklık içinde geçecek. Şikayet ettiğimden değil.

Havuzun kenarına oturur ve bacaklarını suya daldırır. "Kill John bir sürü hayır kurumuna sponsor oluyor. Şimdiye kadar Scottie bunları stajyerlere yöneltirdi ama onlar daha çok işin müzik tarafıyla ilgileniyorlar ve pek çok şey gözden kaçıyor. Promosyonu organize edecek birini bulmaktan bahsediyorduk. Temel olarak bir etkinlik koordinatörüne ihtiyacımız var. Bu kişi aynı zamanda yeni projeler geliştirmekten de sorumlu olacak." Kehribar rengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu yapabilirsin."

"Ben mi?" diye ciyakladım. "Bu konuda hiç deneyimim ."

Omuz silkiyor. "Ve başladığımda hiç halkla ilişkiler deneyimim yoktu. Bu tür organizasyonları ilgili hayır kurumları için nasıl eğlenceli ve stressiz hale getirebileceğini bilen birine ihtiyacımız var. Havasız galalardan değil, hayat boyu sürececek deneyimlerden, mutluluk yayarken para toplamanın yollarını bulmaktan bahsediyoruz. Bunu yapabileceğinizi biliyorum."

Boğazımdaki yumru büyüyor. "Brenna... Bu... Bu..." Harika. Korkunç. "Ama yapamam. Eninde sonunda ... onunla temas halinde olacağım bir işi kabul edemem."

Sophie'nin Brenna'ya ters ters bakmasına ve Libby'nin birden içkisiyle fazlasıyla ilgilenmesine bakılırsa, aynı fikirde olduklarını tahmin ediyorum. Ama Brenna bakışlarımı tutuyor. "Ben tam bir pislik değilim. Zor ve garip olacağımı biliyorum. Ama lanet olsun, onun hayatını yönetmesine izin verme. Bu işi istiyorsan, senindir. Yoksa başka bir iş bulmana yardım ederim."

Gözlerimi hızla kırptıştırırken gülümsemem titriyor. "Sen çok , Brenna."

Sırıttıyor. "Evet, öyleyim. Ama ciddi Stella, bunu bir düşün, tamam mı? Kendine öncelik vermeyi hak ediyorsun."

İş kabul edemem. O kadar güçlü değilim. Ama o haklı; John olmadan nasıl bir hayat kuracağımı bulmalıyım. Zaten sadece kısa bir süreliğine buradaydı. Jax Blackwood'un Pandora'da arada sırada duyduğum bir ses olduğu zamanlardaki hayatıma geri dönmek çok zor olmamalı.

Ama bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Pişmanlık ve keder beni boğuluyormuşum gibi hissedene kadar aşağı çekiyor. Gülümsemelerin arkasına saklanıp her zaman yaptığım gibi mutluymuşum gibi davranacağım. Ama bu bir ölüm ve bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ İKİ

JOHN

KOŞMAYA GERİ DÖNDÜM. Koşmak güzel, ciğerlerimdeki ve bacaklarımdaki acı verici yanma saf, karmaşık değil. Yeterince uzun koşarsam, zihnim tamamen boşalıyor. O zamanları seviyorum. Boş düşünceler için yaşıyorum. İstenmeyen bir şey yüzeye çıkmaya çalıştığı anda daha hızlı koşuyorum. Bunu yapabilirim; dikkat dağıtmakta üstüme yoktur.

Ama eninde sonunda koşudan eve dönmek zorundayım. O süslü ahşap oyma kapılara çıkan taş merdiveni görmek göğsümü acıtıyor. Numaratörden kodumu girmek göğsümü acıtıyor. Asansörün lanet olası sterilize edilmiş kokusu bile göğsümü acıtıyor. O her yerde ve ben evde saklanamıyorum. Bu yüzden elimden geldiğince koşmaya devam ediyorum.

Gerçekler gerçektir: Daha fazla oyalanamam. Hayatıma devam etmeliyim. New York'tan gitmeliyim. Amerika'dan.

İngiltere'ye gideceğim. Hayır, siktir et. Avustralya'ya Killian'ı ziyarete gideceğim. Scottie'nin evinde kalıyor; benim için bir oda var.

The Raconteurs'un "Steady, as She Goes" şarkısı kulaklıklarımda gümbür gümbür çalmaya başlıyor. Normalde bu şarkıyı severim ama şu anda müzik tüylerimi diken diken ediyor. Sokağı eve doğru dönerken kulaklıkları çıkarıyorum. Göğsüme baskı yapan kocaman bir taş var. Kalp krizi geçiriyorum diye .

Ama o iğrenç taş o zamandan beri orada... Oraya girmeyeceğim.

Yorgunluk adımlarımı yalpalatıyor ve merdivenlere geldiğimde neredeyse tökezliyorum. Merdiven sahanlığında uzanmış bir adam var, uzun bacakları önüme yayılmış. Garip, puslu bir an için onun bir halüsinasyon olabileceğini düşünüyorum; kesinlikle bir şeyler görebilecek kadar zayıfım, ama sonra kafasını kaldırıp bana hayatımın yarısından fazlasında gördüğüm o kibirli sırtışı atıyor ve rüya görmediğimi anlıyorum.

"Bok gibi görünüyorsun," diyor Killian. Her zamanki gibi nokta atışı.

Bana uzattığı limonata şişesini alıyorum ve kana kana içiyorum. Soğuk ve tatlı ve bana beynimi yeniden çalıştırma şansı veriyor. Elimin tersiyle ağzımı silerek bir nefes alıyorum ve sonra bir tane daha.

"Dönmüşsün." Belli oluyor.

"Ah..." Gülümsüyor. "Fark ettin."

"Pislik." Boş şişeyi ona doğru fırlattım ve o da yakaladı, açıkça bu hareketi bekliyordu. Killian ve ben birbirimizi her zaman sözlerden ya da eylemlerden daha derin bir düzeyde tanıdık. O benim bir parçam. Ya da öyleydi. Denediğimde, aramızda iyi iyileşmeyen ama keloid bir yara gibi kalınlaşan ve bükülen bir şey kırıldı.

Yara izi olsun ya da olmasın, adamı özledim ve tam burada garip bir şekilde yıkılma isteği duyuyorum. Göz kapaklarımın arkasındaki yanma kadar beklenmedik ki, gözlerinin içine bakamıyorum. "Ben düş alacağım."

"Evet, öyle." Killian ayağa kalkar ve kışının tozunu . "Olgunlaşmışsın."

Killian'ın burada olduğunu bir kez daha anladım. Bu da Stella'nın gittiği anlamına geliyor. Dizlerim güçsüzleşirken ve acı beni yumruklarken elim taş korkuluğu kavırıyor. Belki de kalp krizi geçiriyorum; yeterince acıyor. "Ne zaman döndün?"

Ne zaman gitti? Neden umursuyorsun ki? Ona gitmesini sen söyledin.

"Dün gece geç saatlerde." Killian bana bakıyor, düşünüyor. "Stella beni aradı."

"Ne?" Mırıltı gibi çıktı. "Evde olmam gerektiğini söyledi."

Merdivenleri koşarak çıkıyorum. Killian sessizce takip ediyor. Bizim kata geldiğimizde, benim daireme girdi.

"Aman Tanrım, Jax." Etrafına bakınıyor. "Ben gittiğimden beri daha fazla antika mı ekledin? Bu modern çatı katını havasız bir İngiliz malikânesine dönüştürmeyi nasıl başardın?"

"Yetenek. Beğenmiyorsan soğuk, ruhsuz çatı katına geri dön."

Alçak sesle ve rahatça gülüyor. "Sana evde giymen için saten bir sigara ceketini alacağım."

"Sigara içmiyorum ama bu ceket fikri hoşuma gitti." Odama doğru yöneldim. "Şimdi duş alıyorum."

Döndüğümde Killian hâlâ oturma odamdaydı. Memnun görünmüyordu ve sanırım bana Stella hakkında bir ders verecekti. Tanrı biliyor ya, bunu hak ediyorum. Ama açıkçası, Killian'ın şu anda benimle uğraşması beni çileden çıkarabilir.

Ona ihtiyatla bakıyorum. "Geri dönmene sevindim dostum, ama şu anda arkadaşlık edecek havada değilim."

Başını sallıyor ama sonra kanepede yanıma kıcını dayıyor. "Sadece bir dakika sürecek."

Şakaklarımda donuk bir çarpıntı başlıyor. "Kills, onun hakkında konuşamam."

Ardından sessizlik geliyor ve kendimi ona doğru bakarken buluyorum. En kötüsü de üzgün görünüyor olması.

"Buraya onun hakkında konuşmaya gelmedim," diyor, neyse ki beni onun adını kullanmayacak kadar iyi tanıyor. Killian kanepeye yaslanıp burnunun kenarını çimdikledikten sonra tekrar bana dönüyor. "Jax... Dostum, çok üzgünüm."

"Ne?" Pardon? Neden bahsediyor bu? Gittiğim için özür mü diliyor? O olmasaydı Stella'yla tanışamazdım.

Onu düşünmemen gerekiyor.

Kahretsin, onu hava gibi özlüyorum.

"Özür dilerim," diyor tekrar, sesi bütün gece şarkı söylediğimiz zamanki kadar çığ. "Seni çok kötü hayal kırıklığına uğrattım."

Sadece bakabiliyorum, nabzım hızla atıyor, odadan çıkma dürtüsü beni seğirtiyor.

Killian'ın kan çanağına dönmüş gözleri benimkileri tutuyor. "Sen denediğinde, o kadar ... Korkudan altıma sıçtım ki."

Yüzümü buruşturup başka tarafa bakıyorum. "Biliyorum. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Artık özür dileyemem. I-"

"Senden bunu istemiyorum. Açıklamaya çalışıyorum." Sarsılarak yutkunuyor. "Çok kızgındım. Bana güvenmedin. Aklından neler geçtiğini bana anlatmadın."

Lanet olsun, ağlamak istemiyorum. Yıkılmak istemiyorum ama sinüslerim yanıyor ve boğazım kasılmaya devam ediyor. "Yapamadım," diye mırıldanıyorum.

"Biliyorum," diyor. "Biliyorum dostum. Ve gerçek şu ki, işaretleri kaçırdığım için kendime kızgındım. Seni orada yalnız bıraktığım için."

Hay sikeyim. Ben... Parmaklarımı gözlerime bastırıyorum ve bir nefes alıyorum. "Bunu saklamakta iyiyimdir. Üzülme."

"Ama ben öyleyim," diye araya giriyor. "Bir pislik gibi tepki verdim. Senin yanında olmam gerekirken kendime acıyarak kuyruğumu bacaklarımdan arasına kıştırıp kaçtım."

Bunu o yaptı. O yaptı.

Öfke o kadar hızlı kabarıyor ki, . "Beni geride bıraktın!" Bağırışım kırılganlıkta yankılanıyor. "Kendi canıma kıymaya çalıştım ve sen gittin. Sanki sana bulaşmasından korktuğun bir hastalıklıydım gibi."

Killian'ın gözlerinden yaşlar süzülüyor ve bu manzara bana o kadar yabancı ki midem bulanıyor. Ama öfke, acı dinmiyor. "Sana ihtiyacım vardı. En iyi arkadaşşıma ihtiyacım vardı. Ve sen beni terk ettin-"

Killian beni öyle sıkı bir şekilde kucakladı ki nefesim kesildi. Sarılmak acıtıyor ve o bana sarılana kadar buna da ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Derin bir hıçkırık

göğsünü. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Ağlayarak birbirimize sokulurken, zar zor bir fısıltıyla söylemeye devam ediyor. Sarsıntılarımız kadar söylüyor. Açığa çıkmış, çiğ ve açık hissediyorum. En azından yüzeyde. İçimde sakinleşmeye başlıyorum. Tükendim ama bu beni boşlukta bırakmıyor. Beni daha hafif bırakıyor.

Killian'ın büyük, terli eli başımın üzerinde, titrerken beni kavıyor. "Kahretsin, dostum, seninle tekrar karşılaştığım ilk gün sana vurdum..." Kesik kesik nefes alarak konuşmasını sonlandırıyor. "Kahretsin, bu hiç iyi değildi."

O günü çok net hatırlıyorum. Killian'ı girişimimden sonra bir yıl boyunca görmemiştim ve aniden karşımdaydı - kırgın, incinmiş, korkmuş ve bir o kadar da garip. O anda onu çok iyi anlamıştım çünkü ben de aynı şeyleri hissediyordum.

Gerçek şu ki, bana vurması için onu kışkırtmıştım. Bunu ben istedim. İkimiz için de. Çünkü iyi bir vuruş basitti. İyi bir vuruş ikimizin de ihtiyacı olan bir şeydi.

Kendime rağmen dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Çılgınca olan şeyi bilmek ister misin? Bu yanıtı sessizliğe tercih ettim. Gerçek biz gibiydik, birimizin diğerini kızdırdığı ve işimize geri dönmeden önce ağzımıza bir yumruk atarak sorunu çözdüğümüz zamanki gibi."

Killian kırık bir kahkaha atar ve arkasına yaslanıp elinin tersiyle ıslak yanaklarını ovalar. "Kimse beni senin kadar kızdıramaz."

Homurdanarak gözlerimi siliyorum. "Hislerimiz karşılıklı olmaktan öte." Sessizce oturuyoruz, her birimiz kendimizi toparlamaya çalışıyoruz.

"Sen benim kardeşimsin," diyor bir dakika sonra. "Sensiz bir hayat ... İşe yaramıyor."

Suçluluk duygusu çöküyor, taze ve yakıcı. "Her şeyi berbat ettim-"

"Hayır!" Sert bağıırışı aramıza giriyor ve ikimiz de irkiliyoruz.

Killian nefesini içine çeker. "Hayır, John, yapmadın. Bununla olmaz. Ben de bunu söylemeye çalışıyorum. Sen yanlış bir şey yapmadın. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Sakın bunun senin hatan olduğunu söyleme."

Sanki derimi kesmeye çalışıyormuş gibi bana bakıyor. "Ben sıçtım. Çocuklar batırdı. Seni yüzüstü bırakan biziz. Bacağın kırılısaydı ve biz de topallamana izin verseydik durum farklı olmazdı."

Kısa, esprisiz bir kahkaha . "Bu biraz farklı. Kırık bacağımı görebiliyorsun. Kafamın içinde neler olup bittiğini göremiyorsun."

Killian başını sallar. "Belki de öyledir. Ama denediğinde yardıma ihtiyacın olduğu çok açıktı. Seni tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sesindeki kararlılık yüzümü ona dönmeme neden oluyor ve o da gözünü kırpmadan bana bakıyor. "Neye ihtiyacın olursa, John. Ne zaman ihtiyacın olursa."

"Mesele şu ki," diyorum ona, "eğer deneyen sen olsaydın, ben de aynı şekilde tepki verirdim. Bana gelmediğin için çok sinirlenirdim."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor ve ona acı bir gülümseme veriyorum.

"Kimse mükemmel tepki veremez. Denemeyin. Odadaki fil olmaktan bıktım artık. Bırak gitsin, dostum. Bana eskisi gibi davran." Ona doğru bakıyorum ve sırıtiyorum. "Aramızda bu boku tutan sık kafalı olmak yerine eskiden olduğun sık kafalı ol."

Killian bir elini yüzünde gezdirir. "Bunu yapabilirim." Daha dik oturur. "Bunu yapacağım."

"Güzel." Boğazımı temizliyorum. "Ve teşekkür ederim."

Sadece isteğimi kabul etmesinden bahsetmediğimi biliyor. Omzunu benimkine daha sıkı bastırıyor. "Ne zaman istersen."

Böyle oturuyoruz, birbirimizi destekliyoruz, tek kelime etmiyoruz. Kendime bile itiraf etmekte zorlansam da, en eski arkadaşımın fiziksel bağlantısı ve aşinalığı bir merhem gibi kemiklerime işliyor.

Stella haklıydı; bunu Killian'dan duymaya ihtiyacım vardı. İçimde o kadar çok şey tutuyordum ki -yine- ve hiç fark etmemiştim. Stella tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve benim için onu aldı. Kalbini ezmeme ve onu bir kenara atmama rağmen bana yardım etti.

Göğsümdeki ağrı parlıyor ve buz oluyor. Koştuğum onca kilometre boşa gitmiş oluyor. Onu aklımdan ve kalbimden uzak tutamıyorum. O kadar sert bir şekilde geri geliyor ki irkiliyorum.

O nerede? O da benim gibi acı mu? Onu düşünmeyi bırak.

Killian bana yan gözle bakıyor. "Hayvan bakıcım arayıp eve gidip en iyi arkadaşımın yanında olmam gerektiğini söyledi. Şimdi, çok aşına olduğum bir ifade takınıyorsun çünkü Libby'yi serbest bıraktığımda ben de takınmıştım. Konuş benimle, dostum."

"Stella," diye . "Aşık oldum, ve bitirdim." "Mankafa."

Vurgulamak için başımı tokatlıyor.

Dalgınca o noktayı ovuyorum ama acıyan kalbim, başım değil. "Kafası karışık olmayan biriyle birlikte olması daha iyi. Güvenilir birine ihtiyacı var."

Killian çürümüş bir şeyin kokusunu almış gibi kaşlarını çatıyor. "Cidden bu saçmalığı satmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu saçmalık değil. Ben güvenilmezim. Berbat durumdayım."

"Ama yine seni seviyor." Sert bir bakış fırlattı. "Bana öyle bakma. Sen onun kalbini ezdikten hemen sonra beni aradı. Seni seviyor."

Kahretsin, donuyorum. Titreyen göğsümü ovuyorum. "Artık bildiğinden şüpheliyim."

"Çünkü bu duyguları kapatmak çok kolay." Homurdanıyor. "Senin için nasıl gidiyor?"

"Pek iyi değil." Hayatımın küçümsemesi.

"Kaçmayı bırak, John. Mecazi anlamda ve gerçek anlamda. İşe yaramayacak."

İç çekerek kolumu ağrıyan gözlerimin üzerine koyuyorum. "Saçmaladığımı düşündüğünü biliyorum ama ben ciddiym. Stella'ya geri dönüp üzgün olduğumu söyleyemem, ancak kendimi dengesiz hissettiğimde bunu tekrar yapamam. Bu ona haksızlık olur."

"Yani bu mı? Öylece gitmesine izin mi vereceksin?"

Boğazımda yağlı bir his var ve sarsılarak yutkunuyorum. "Çoktan yaptım."

Killian itiraz eder gibi bir ses çıkarıyor ama itiraz etmiyor ve ben de kanepede beni yutmasını diliyorum. Sonunda iç geçirdi ve ayağa . "Uykuya dalarsam jet lag'den öleceğim ve Libby de Brenna ile Hamptons'da. Sen de benimle gelip pizza yiyeceksin."

Yemek istemiyorum. Muhtemelen boğulacağım. "Hayır dersem başımın etini yiyeceksin, değil mi?"

Gülümsemesi içten ve şeytani. "Whip ve Rye'ı arayacağım. Whip sessiz sinema oynamaktan bahsediyor."

"Benimle taşak geçiyorsun."

"Bu riski almak istiyor musun?"

Hayır, gerçekten bilmiyorum. Ve ondan uzaklaşamadığım için ayağa kalkıyorum. "Peki, ben giderim."

İkimiz de Stella hakkında tek kelime etmiyoruz. Sanki hiç var olmamış gibi. Eski hayatımın iyi aşınmış yolunun bir kez daha uzandığını görebiliyorum. Mutlu değil ama bildiğim bir yol.

Gece bittiğinde o kadar uyuşmuş oluyorum ki, göğsümde Stella'nın doldurması gereken boşluğu neredeyse görmezden gelebiliyorum.

Neredeyse.

Neredeyse kesmeyecek. Hayatımı geri istiyorum. Korku bana bir yolda yürümemi söylüyor; kalbim başka bir yolda ısrar ediyor. Kalbimi dinleyeceğim.

Onu aramam uzun sürmedi. Pizzadan döner dönmez telefonumu çıkardım. Mekanik bir ses bana numarasının artık servis dışı olduğunu söylediğinde içim içimi yiyor.

"Siktir." Bağlantıyı kesiyorum.

Hâlâ dışarıda takılan ve video oyunları ile dikkatimi dağıtmaya çalışan Killian buzdolabından iki bira alıp salona giriyor ve beni izliyor. "Sorunun ne senin?"

Yanındaki kanepeye oturuyorum ama biramı görmezden geliyorum. "Telefonunu kapattı." Telefonumu sehpanın üzerine atıp gözlerimin arasındaki gergin noktayı çimdikliyorum. "Ya da yeni bir tane aldı."

Killian omuz silkiyor. "Daha azını mı bekliyordun? Onu kapı dışarı ettin."

"Şekerleme yapma."

Kocaman gülümsüyor. "Artık sana patronluk taslamak yok, unuttun mu?"

Pislik.

"Nerede olduğunu ya da nasıl geçindiğini bilmiyorum." Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Eğer iyiye."

"Stella yetenekli bir kadın. Yıllardır kendi başının çaresine bakıyor." Ona bir bakış attım. Alaycı davranmıyor ama yine beni rahatsız ediyor. "Bunu biliyorum.

Ben sadece..." Göğsümdeki gerginlik artıyor. "İstiyorum ona bakan kişi olmak için. O yapamadığı için değil, ben yapabildiğim için." Bu hiç mantıklı değil. Ama başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Killian yanımda oturuyor, sessiz ve birasını yudumluyor. Uzun zamandır arkadaşız, tedirgin olduğunda, beni görmezden geldiğinde ya da sadece işimi çözmemi beklediğinde nasıl oturduğunu biliyorum. Uzun bir bekleyişi olacak.

Sert bir nefes üflüyorum. "Öldürüyor, adamım, nasıl yaptın bunu? Libby ile yani."

Gözlerime bakmak için başını çeviriyor. "Yani, onu nasıl içeri aldım ve orada tuttum?"

"Evet," diye . "O."

Yavaşça başını sallıyor, bira şişesi parmaklarının arasında sallanıyor. Kuru bir kahkaha atarken şişe sallanıyor. "Mesele şu ki, onu içeri ben almadım. Kendini orada buldu. Onunla tanıştım ve o da benim bir parçam oldu." Koyu renk gözleri beni yakalıyor. "Mesele onu içeri almak değildi. Mesele onun zaten orada olduğunu kabul etmek ve onunla devam etmektir."

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Stella içerideydi. Sonuna kadar girmişti ve ben çok mutluydum. Hayır, sadece mutlu değil, huzur hissettim."

Killian alçak bir sesle, "Biliyorum," dedi. "İnan bana, biliyorum." Homurdanıyorum ama bu kendime yönelik. "Ve yine de onu dışarı attım."

Gülümsemesi gergin ve alaycı. "Evet, kimse senin de bu işin içinde olduğunu kabul etmenin kolay olduğunu söylemedi."

Bir inilti beni terk ediyor ve kanepeye yığılıyorum. "Korkak Aslan gibi koşarak pencereden çıktım ve sahip olduğum en iyi şeyi öldürdüm."

"Hemen hemen."

Kafasına bir kanepa yastığı fırlattığımda Killian başını eğdi. "Cidden, sert sevgiyi bırakabilirsin."

Kıs kıs gülüyor, sonra ciddileşiyor. "Berbat ettin. Herkes bir noktada yapar. Onu geri istiyor musun?"

"Evet." Bu kelimeyi söylemek bile göğsümdeki bir şeyi yerinden oynatıyor ve o gittiğinden beri aldığım ilk gerçek nefes gibi geliyor. Tekrar söylüyorum, çünkü şu anda dünyamdaki tek gerçek şey bu. "Evet, onu istiyorum."

"O zaman çıldır ve sorunu çöz."

Karşılaştığım gerçek hiç de hoş değil. "Bunu düzeltebileceğimden emin değilim. Stella kolay kolay güvenmez. Bizden daha az. Ve ben gidip bu güvenin üzerinde tepindim."

Omzuma cesaret verici bir tokat atıyor. "Onu seviyorsun. O da seni seviyor. Gerisi lojistik. Şimdi git kızını al."

Sevgilimi elde etmek, söylemekten daha kolay. Öncelikle, hangi cehennemde olduğunu bilmiyorum. Stella babasından nasıl saklanacağını öğrendi. Eğer o yıllarca saklanmayı başardıysa, Stella da kesinlikle aynısını yapabilir. Onu bulamayabileceğim düşüncesi beni paniğe sürüklüyor.

Stella'nın nerede olduğunu bilmeden ya da onunla tek bir kelime bile konuşmadan geçireceğim uzun bir hayatı hayal etmek beni hasta ediyor.

Bilgisiz olduğum için, kişisel evrenimdeki bilgi kaynağına gidiyorum.

Scottie kapıyı beşinci çalışında açar. Saçlarının bir tarafı yukarı kalkmış ve kravatu yamuk yumuk, tombul bir bebek yumruğunun acımasız pençesinde. Felix bana dişlek bir gülümseme atıyor, *bakın kimi kaltağım yaptım dercesine*. Onun oyununa olan hayranlığım çok güçlü.

"Gelebileceğini düşündüm. İşte, al bunu." Scottie, Felix'i kollarıma itti. "Korkunç bir şey yapmam lazım. Sophie Hamptonsdan yeni döndü ve akşamdan kalma bir halde uyukluyor ve..." Bunun üzerine durur, topuklarını çevirir ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak üst kata çıkar.

"Biliyor musun, onu beşiğine koyabilirsin," diye sesleniyorum Scottie'nin ardından. Bedensiz sesi çınlıyor. "Dene dostum. Sana meydan okuyorum."

Bir kapı çarpıyor ve kaşlarımın yüzümden ayrılmasının daha iyi olacağına karar vermiş, salyaları akan yirmi kiloluk bir bebekle baş başa kalıyorum.

"Tamam, küçük dostum." Parmaklarını istismar edilmiş etimden uzaklaştırıyorum. "Hadi sana oynayacak daha iyi bir şey bulalım."

Scottie'nin Yukarı Batı Yakası'ndaki kahverengi evi, merkezi bir merdiven ve iki yanında odalar olacak kadar geniş. Arka tarafta küçük bir bahçeye bakan bir pencere duvarı olan bir aile odaları var.

Bebekten önce burası tertemizdi; krem rengi kanepeler, soluk ipek Aubusson halılar ve cam masalar. Kanepeler artık kömür renginde, halı hala ipek ama kıpkırmızı bir İran halısı ve masaların hepsi sağlam koyu renkli ahşaplar. Hâlâ güzel, ama çok daha nokta dostu. Ve dağınık. Oyuncaklar yere saçılmış. Masanın üzerinde içinde çeşitli miktarlarda soğuk kahve bulunan dört fincan var. Birkaç bebek battaniyesi serilmiş ve üzerinde doldurulmuş böceklerin asılı olduğu yastıklı plastikten yapılmış gibi görünen tuhaf görünümlü bir orman jimnastiği var. Tuhaf.

"Al dostum. Hadi bununla oynayalım." Felix'i sallantılı böceklerin önüne bıraktım.

Böceklere bakıyor, sonra bana, sonra tekrar böceklere. Küçük çenesi yukarı kalkıyor. İçimden bir uyarı alarmının çaldığını duyuyorum, "Tehlike! Tehlike! Tehlike! Görevi iptal et! Görev iptal!!"

Oyuncak böceklerden birini sallıyorum. "Eğlenceli, değil mi?"

Hayır, hayır değil. Felix'in gözleri yaşarır ve derin bir nefes alır. Fırtına öncesi korkunç bir sessizlik. Öfkesi korkunç bir feryatla patlıyor, küçük kolları sallanıyor, yüzü kıpkırmızı. Korkunç bir şey.

"Tamam, ." Onu kucağıma aldım ve etrafta dolaşmaya başladım. "değil. O böcekler zaten ürkütücü."

Felix kulak zarımı patlatmak için elinden geleni yapıyor. Sesi on bire kadar açarak kariyer yaptığımı düşünürsek, vokalleri etkileyici.

"Özür dilerim, özür dilerim." Sophie'nin yaptığı gibi onu sallamaya çalışıyorum ama olmuyor. Küçük Dostum buna katlanamıyor. Öfkesini haykırırken sırtı kamburlaşıyor ve onu düşürme korkusuyla daha sıkı sarılmak zorunda kalıyorum. "Tanrım, duygusal olduğumu sanıyordum. Peki ya bu küçük ..." Elime aldığım gri doldurulmuş şeye bakıyorum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Maymun mu? Maymununu mu istiyorsun?"

Gri yumru maymun öfkeli bir tokatla uçar gider. "Doğru.

Maymunlar berbattır. Not edildi."

Felix'in gözlerinde cinayet var ve Robert Plant'in ciğerleri .

Scottie telaşlı bir ifadeyle odaya girdi. "Onu yere yatırdın, değil mi?"

"Oynamak isteyebileceğini düşünmüştüm! Yani, ne oluyor lan?"

Scottie oğlunu kucağına alır, bir emzik alır ve Felix'in ağzına tutar. "İşte kuklan, tatlım."

Küçük gıcık hemen içine çekiyor ve sonra uzun, zorlu bir savaştan çıkmış gibi titreyen bir iç çekişle başını Scottie'nin omzuna yaslıyor. Belli ki kaybetmişim.

"Delīgi tıka." Alnımı tokatladım. "Bilmem gerekirdi." Scottie ve Felix bana ikiz bakışlar fırlatıyor.

Sinirlerim resmen bozuldu ve yemin ederim bir içkiye ya da bu adrenalini boşaltmaya ihtiyacım var. "Lanet olsun dostum, ne yapacağını nasıl biliyorsun?"

"Ateşle imtihan." Scottie ince ince gülümsüyor. "Sadece güçlü olan hayatta kalır."

Scottie hakkında yaptığım tüm baba şakalarını geri alıyorum. O bir madalyayı hak ediyor.

"Bebek bakıcılığı görevi söz konusu olduğunda beni 'teşekkürler ama hayır' olarak yazın."

Scottie homurdanıyor. "Dostum, siz soytarıların hiçbiri yavrularımın yanına yaklaşamaz. Sonu deri pantolon olur ve muhtemelen davullara karşı talihsiz bir bağlılık geliştirir."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Bu çok havalı olurdu. Deri bebek pantolonlarına bakacağım. Belki birkaç tane yaptırırım. Whip'ten davulları istemen gerekecek."

Sophie yorgun ama eğlenmiş görünerek içeri girer. "Biri bebeği yere bıraksın."

Dönüp yanağına bir öpücük konduruyorum. "İkinizin arasında küçük bir diktatör var. Biraz sert sevgi gösterin ve arada bir hayır deyin."

Sophie ve Scottie kahkahalara boğulur. Felix kuklasının kenarlarından gülümseyene ve Sophie gözünden bir damla yaş silene kadar gülmeye devam ederler. "Oh, bu iyiydi. Buna ihtiyacım vardı."

"Har." Ama ben de gülümsüyorum.

"Tekrar söyleyebilir misin?" Scottie telefonunu çıkarır. "Çocuk sahibi olmaya karar verirsen ileride kullanmak üzere kaydetmek istiyorum."

Bu beni ayıltıyor. Gelecekteki mutluluğum için buradayım. "Belki sonra." Yüzümü buruşturuyorum. "Bak, Stella'yı bulmam gerek."

Odadaki sıcaklık birkaç derece düşmüş gibi görünüyor. Scottie, "Hiçbir şey bilmiyorum" anlamına gelen iş yüz ifadesini takınıyor.

Sophie'nin gözleri, Felix'in kuklasını çekip çıkarmayı ve onu üzerime salmayı düşünüyormuş gibi kısılıyor.

"Üzgünüm," diyor Scottie, "ama o burada değil."

Güzel kaçış. Bir adım daha yaklaşıyorum. "Sorduğum şey bu değildi." "Aslında hiçbir şey sormadın."

Böyle mi oynayacak? İnce ince gülümsüyorum. "Scottie, eski dostum, Bayan Stella Grey'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Sophie'ye bakıyor, o da bana, sonra tekrar Scottie'ye bakıyor. *İyi, Kötü ve Çirkin*'in kötü bir canlandırması gibi.

"Hey," diye araya girdim, "Sadece kız arkadaşımı bulmaya çalışıyorum."

"Senin kızın mı?" Sophie homurdanıyor. "Onu evden kovduğun zaman ona böyle hitap etme hakkını kaybettin."

"Sophie," diyor Scottie usulca.

Ona ters ters bakıyor. "Ona zarar verdi."

Tanrım, bu beni etkiliyor. Doğru olduğunu biliyorum. Ama yine de içimi parçalıyor. "Özür dilemeli ve durumu düzeltmeye çalışmalıyım, Soph. Ama onu bulamazsam yapamam."

Çok inatçı olan Sophie çenesini kaldırıyor ve konuşmayı reddediyor. İçimi çektim ve Scottie'ye döndüm. Hayatımda kalbimi ortaya koyma fikrine güldüğüm bir nokta vardı. Buna tanıklık etmek için oradaydı. Bunu ikimiz de iyi biliyoruz ama artık yalvarmaktan korkmuyorum.

Scottie'nin bunu yüz ifademden anladığını biliyorum. Omuzları çökmeden ve iç çekmeden önce tek kelime etmeme gerek kalmıyor. Gözleri, ters ters bakan Sophie'ye kaydı.

"Ona söylemiyorsun."

"Sevgilim," diye başladı.

Sophie hışımla kollarını göğüslerinin altında kavuşturuyor. "Demek kankalar orospulardan önce geliyor, ha?"

Scottie'nin dudakları seğirir. "Ben bir kadına asla fahişe demem. Müdahale etmek de bize düşmez."

"Düşünsene," diyorum, "Scottie'nin kardeşleri onu tıraşsız, etrafı darmadağın ve kaybın için acınası bir şekilde inlerken bulduğumuzda devreye girmeseydi, sen hâlâ Avustralya'da olacaktın."

Gözleri kocaman açılıyor ve yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. "İnliyor muydun?" diye soruyor hoşnutsuz bir Scottie'ye.

Yüzünü buruşturdu. "İnlemiyordum."

"Mızımızlanıyor," diye düzeltiyorum ve ters ters bakıyor. Ama aslında adama bir iyilik yapıyorum - Sophie odanın diğer ucunda ve ona yanağından bir öpücük veriyor.

"Çok tatlısın, Güneşli."

"Böyle düşünmene sevindim." Scottie bana "Stella Brenna ile kalıyor," demeden önce onun burnunun ucunu öpüyor.

"Kahretsin."

"Mmm," diye kabul ediyor. "Onu nasıl atlatacağını bilmiyorum. Brenna Stella'ya karşı son derece korumacı davranıyor."

Hâlâ Scottie'ye yapışmış olan Sophie sırtıyor. "Benim sert biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

İyi şanslar."

Garip bir şekilde, hayatımdaki diğer kadınların Stella'ya göz kulak olması beni mutlu ediyor ve minnettar kılıyor. Stella her zaman arkadaş, bir aile istemiştir. Ona bunu verebilirim. Scottie'nin tişörtüne salyalarını akıtan ve bana pis pis bakan küçük Felix'e bakıyorum ve ürperiyorum. Belki de henüz tam bir aile olamayız. Her seferinde bir engel.

Kendimi toparlamam ve bunu dikkatlice planlamam gerekiyor. Ama onun güvenini geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Ve bu beni korkutmuyor.

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

STELLA

John'dan ne beklediğimden emin değilim. Belki bir mesaj, belki bir telefon, belki de hiçbir şey. Ama kesinlikle bir teslimat beklemiyordum. Patlamamızdan üç hafta sonra geldi.

"Bu da ne böyle?" Brenna, büyük kare bir kutuyu imzaladıktan sonra mutfağına götürdüğümü görünce soruyor.

"Bilmiyorum," diyorum çekmecedan bir makas alarak. "Bu benim için, ama üzerinde sadece bu yazıyor."

Yardım etmek için acele ederken at kuyruğu sallanıyor. "Jax olmalı."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bunu bilmiyoruz. Burada olduğumu nereden bilebilir ki?"

Kaşları çatıldı. "Scottie seni ispiyonlamış olmalı. Burada olduğunu bilen tek kişi o ve tam bir gizli romantik."

"Gerçekten mi?" Taş suratlı Scottie'nin duygusal olduğunu düşünemiyorum.

"Buna inanın. Artık bir ailesi olduğuna göre, hepimizin mutlu bir şekilde yerleşmesini istiyor." "Ve bu kötü bir şey mi?" Yüzündeki ekşi ifadeyle eğlenerek soruyorum.

"Bu sinir bozucu bir şey." Brenna kaşlarını çatıyor. "Bu kadar çöpçatanlık yeter Scottie. Seninle bir şeyler yapabilecek başka birini tanıyor musun?"

Elden teslim mi? Ayrıca, kurye Darren'dı. Bizim için çalışıyor. Paramı bunu Jax'ın gönderdiğine yatırıyorum."

Kutuya bakıyorum, açmakta tereddüt ediyorum. John'un gönderdiği şey küçük değil.

Kutu yaklaşık 20 inç karedir.

"Eğer bir insan kafası gönderdiyse," diyor Brenna karanlık bir sesle, "gerçekten çok üzüleceğim."

İçimden bir kahkaha patladı. "Ne , Brenn? Sen hastasın."

Omuz silkiyor. "Seni gülümsetebildim, değil mi? Kutuya bombaymış gibi bakmayı bırak ve aç artık."

"Sinsi yanaklar." Makas bıçağıyla birkaç kesik atıp açıyoruz ve ikimiz de içeri bakıyoruz.

"Şey," diyor, "bu bir kafa değil."

"Hayır." Kutudan altılı bira paketini çıkarırken şişeler takırdıyor. "Jax çok garip."

Bir gülümseme tehdit ediyor ve dudaklarımı düzleştirmeden önce yalpalıyorum. "Bu onun en iyi özelliklerinden biri." Tanrım, ağlayacağım. Bu garip bira hediyesi yüzünden.

Brenna kutuyu karıştırır ama boştur. "Bu ne anlama geliyor?"

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Çok büyük bir bira tutkunu değilim."

"Nasıl olur da not bırakmaz?" Brenna biraya kaşlarını çatıyor. "İlk teması ve rastgele bira göndermek için mi?"

İçimi çekerek birayı buzdolabına koydum. "Onu anlamaya çalışmaktan bıktım."

Yine de kelimeler sığ; uzaklaşırken bira aklımdan çıkmıyor. John demeye çalışıyor? Hey, birkaç bira içelim ve tüm bunlara gülüp geçelim mi? Özür dilerim, kalbini kırdım, benden bir içki alır mısın? Her neyse, kendimi gittikçe daha da sinirlenirken buluyorum.

Brenna'nın oturma odasında dinlenmeye çalıştıkça artıyor ve sonunda *Vogue*'un kopyasını o kadar büyük bir güçle sehpa geri fırlatıyorum ki, kayıyor

ve yere bir gümbürtüyle düşer.

"Biliyor musun," diyor Brenna, dergisinden başını kaldırmadan, "ancak Rye birini Jax'ten daha fazla kızdırabilir. Ona aşık olmadığın için minnettar ol."

"Söyle bana," diye mırıldandım. "Rye'a aşık olmak ne kadar acı verici?"

Ağzını açıyor, sonra durup bana bakıyor, belli ki benden farklı bir soru bekliyordu ve hazırlıksız yakalanmıştı. Kaşlarını indirdi. "Har. Sence ben Rye'dan hoşlanıyor muyum?"

Dudaklarım seğiriyor. "Herkes birbirinizden hoşlandığınızı düşünüyor."

Brenna homurdanıyor, dikkati aniden buz mavisini tırnaklarında. "Lütfen. O bir pislik."

Ayağa kalktım ve John'un lanet birasından almak için buzdolabına gittim. Eğer erkeklerden konuşacaksak, bir içkiye ihtiyacım var. Yeterince soğuk ve Brenna uzun bir yudum almadan önce alaycı bir bakışla bir şişeyi kabul ediyor.

"Öyle mi peki?" Tekrar kanepeye kıvrılıp soruyorum. "Kuşkusuz oldukça çocuksu bir mizah anlayışı var ve patavatsız ama iyi bir adama benziyor. Belli ki hepinizi önemsiyor."

Hoşnutsuz bir ses çıkarıyor, sonra iç geçiriyor ve başını yumuşak kanepenin arkasına yaslıyor. "Önemsiyor. Ve o iyi bir adam. Sadece benim için bir pislik."

"Daha çok ilgi çekmek için at kuyruğunu çekiyor gibi görünüyor." Bana yan gözle baktı.

"Bu tür davranışlara göz yummak değil," diye düzeltiyorum. "Kabadayı taktikleri hızlı bir şekilde ölmeli."

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Kabul ediyorum, ben de bir o kadar kötüyüm. Bunu biliyorum. Sanırım kişiliklerimiz böyle. Birbirimizi hep yanlış yöne çekiyoruz."

"Acaba hiç iyileşmeyen kötü bir kan mı var diye merak ettim."

"Oh, o da var," diyor kaşlarını çatarak. "Orada burada olaylar."

Şu anda konuşmak istediğim bir şey yok. Eğer konuşsam bütün gün moralim bozuk olacak."

"Yeterince adil." Biramın üzerindeki nemli etiketi çekiştiriyorum. "İkimiz için de yeterince düşünceliyim."

Brenna ve kızlar en kötü zamanlarımda bana destek oldular. Hayatımda ilk kez, arkadaşları zorla evden çıkaran, masaj ve yüz bakımı için salonlara götüren bendim. Sinemaya gidiyorduk, evde kalıp film izliyorduk, kokteyl ve dondurma yiyorduk - naneli çikolata parçacıklı değil. O evde yasaktı. Aklımıza gelebilecek her türlü klişe şeyi yaptık.

Ve eğlenceliydi. Göğsümde kocaman bir delik varmış gibi hissederek dolaşırken bir şey ne kadar eğlenceli olabilirse o kadar. Elimi o noktaya bastırıyorum, tenimin buz gibi olmamasına şaşıyorum. Artık her zaman üşüyorum. Yeni ve talihsiz bir gelişme daha. Eğer aşkın bir insana yaptığı buysa, aşk canı cehenneme.

Brenna telefonunu eline alıyor ve birkaç e-postayı yanıtladıktan sonra yere atıp bana aşırı parlak bir gülümseme veriyor. "Adamının bize gönderdiği rastgele biranın yanına pizza sipariş etmeliyiz."

"O artık benim erkeğim değil," diye mırıldanıyorum.

Kapı zili Brenna'nın cevap vermesini engelliyor. Bana içimi titreten heyecanlı bir bakış attı. Evet, aşk ve umut kesinlikle bunu emebilir. Kapıyı açmasını izlemek için başımı çevirmeye zahmet etmiyorum.

"Bir teslimat daha," diye sesleniyor koridordan.

"Ciddi misin?" Ayağa kalktım. "Eğer bana daha fazla bira gönderirse, oraya gidip şişko kafasına dökeceğim."

"Belki de amaç budur." Kutuya kaşlarını çatarak bakıyor. "Ama hayır, bu daha hafif ve daha uzun."

Birlikte açıyoruz, Brenna nefesinin altında kafalar hakkında mırıldanıyor. İçinde başka bir kutu var, bu çok daha güzel. Kapağı kaldırıyorum ve mükemmel bir şekilde katlanmış kağıt mendillerin arasından soluk pembe bir kumaş buluyorum. Onu çıkarıyorum ve açılıyor.

"Bu bir elbise," diyorum, bariz olanı söyleyerek.

"Lanet olsun." Brenna saten üzerinde saygılı bir parmak gezdiriyor. "Bu Stella McCartney couture."

Diz hizasında, 40'lar tarzı kutu yakalı ve arkası kesik bir kılıf.

"Bana elbise mi aldı? Bu da ne böyle?"

"Belki de bir mesajdır?" İkna olmuş görünmüyor. "Belki, şehirde bir bira içelim mi?"

Sinir bozucu bir sesle elbiseyi kutuya geri atıyorum.

"Hey," diye itiraz ediyor Brenna, "hıncını elbiseden çıkarma. O bu işte masum."

"O mu?" Gülüyorum.

"Elbiselerden 'o' diye bahsetmiyorum." Çenesini kaldırarak burnunu çekiyor. "Bu aşağılamadan daha iyisini hak ediyorlar."

Kapı tekrar çaldığında hâlâ gülümsüyordum. Brenna küçük bir sıkışma sesi çıkarıyor ama ben elimi kaldırıyorum. "Bunu ben alıyorum." Sinirle kapıya doğru tepinip açıyorum.

Elinde daha küçük bir kutu tutan zavallı Darren, tüm öfkemle bana bakıyor. "Ah, size teslimat var Bayan Grey."

"Bu çok saçma. Geri götür ve ona oyunlarla ilgilenmediğimi söyle."

Sözcükleri bulmakta zorlanan Darren'ın ağzı daha da açılır. "Mesele şu ki, eğer teslim etmezsem başım belaya girecek."

"Oh, kahretsın." Kutuyu ondan aldım. "Bağırdığım için özür dilerim. Baş belası olan Jax, sen değilsin."

Darren'ın kulaklarının ucu pembeleşti. "Doğru. Peki, iyi günler!"

"Tamam." Kutuyu yırtıyorum.

"Bu sefer ne var?" Brenna soruyor. "Bir kolye mi?"

"Hayır." Ona şaşkın bir bakış attım. "BİR DVD. *"A Streetcar Named Desire."*

Kaşlarını çatıyor. "Yani... Çıkma teklif etmeye mi çalışıyor?"

Parmağım DVD kutusunun plastik kenarında geziniyor. Genç Marlon Brando, kaslı ve yakışıklı, gömleği kirli ve yırtık, küçük bir ek resimden bana doğru bağıyor. Ağzımı bir gülümseme kaplıyor. "Oh, Tanrı aşkına."

"Ne?" Brenna'nın gözleri çantadan yüzüme kayd, ifadesi hevesliydi. "O ne yaptı?"

DVD'yi yere bırakıp oturma odasına doğru ilerliyorum ve biramı alıp havaya kaldırıyorum. "Bira *Stella Artois*."

Kaşları düzeliyor. "Ve elbise bir Stella McCartney. Sana Stella eşyaları mı gönderiyor?"

Marlon Brando'ya tekrar bakarken içimden bir homurtu kaçıyor. "Daha da kötüsü. Sanırım bana sesleniyor. Bilirsin işte... 'Stella! Hey, Stella!'"

Kıs kıs gülüyor. "Tanrım, çok garip biri. Sevimli ama garip."

Görüşüm bulanıklaşıyor ve hızla gözlerimi kırıştırıyorum. "Evet." O garip, harika ve hasarlı. Ve ben onu seviyorum. Seviyorum. Ama birini sevmek yeterli değil. Belli ki bana ulaşmaya ve kendi beceriksiz tarzıyla bir tür telafi yapmaya çalışıyor. Ama ben kendimi daha iyi hissetmiyorum. Aslında, daha kötü hissediyorum.

Zil bir kez daha çaldığında içimi çekip kapıya doğru yürüdüm. "Bak, bu gitti-"

"Hey, Stella," diyor John usulca. Saçları dağınık, beyaz tişörtü göğsüne kadar uzanıyor, kısa kolları sert pazularının üzerine kıvrılmış ve dar kalçalarından sarkan işçi pantolonu ile orada duruyor. İki haftadır onu görmediğim için nefesimi kesiyor ve ben sadece bakakalıyorum, onu içime çekiyorum. Tanrım, çok güzel. Katıksız seksapel açısından her zaman idealim o olacak.

Ve ona bakmak her zaman biraz fazla acıtacak.

"Bunca zamandır burada mıydın?" Patlıyorum, çünkü söyleyecek başka bir şey bulamıyorum.

Bana o çarpık gülümsemesini veriyor, gözlerinin etrafını kırıştıran ve anlamlı ağzının bir köşesini kanatlandıran gülümsemesini. Bu gülümsemeden nefret ediyorum. "Sadece

Darren DVD'yi teslim ettiğinden

beri." "Zavallı Darren."

Gülümsemesi kaybolur. "Evet, biraz... sinirli görünüyordun."

"Sence?" Kapı kolunu bir can simidi gibi kavıyorum. "Haftalarca tek kelime etmemek, ardından notsuz bir dizi tuhaf hediye bunu yapacaktır."

John ayaklarının üzerinde kayıyor ve kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Yine de anladın mı?"

Gülümsemeyeceğim. Olmaz. Bunu yapmayacağım. Dudağımın kenarını ısıırıyorum. "Evet. O filmi izledin, değil mi?"

"Ah..." Dudağının alt köşesini ısırarak ensesini kaşıyor. "Yani, klasik Stella'nın bağırma sahnesini görmüştüm. Çok duygusaldı."

Tüm çabalarımın rağmen, bir gülümseme kurtulmak için mücadele ediyor. "Onun için bağırıyor çünkü bir gece önce sarhoş bir öfkeyle ona vurmuş. Daha sonra kız kardeşine tecavüz ediyor."

John'un yüzünün rengi atar. "Siktir. Gerçekten mi?" "Rol yapmak için harika bir adam değil."

İç çeker ve kapı çerçevesine yaslanır. "Lanet olsun. Popüler kültür neden bu kısmı romantik göstermeye çalışıyor?" Bir elini saçlarında gezdirerek saçlarını daha da karıştırıyor. Geniş, yeşil gözleriyle bana bakarken kahverengi uçları çılgınca havaya kalkıyor. "Bu konuda gerçekten berbatım."

Sesindeki yumuşak pişmanlık beni zayıflatıyor ve sırtımı sertleştirmek zor oluyor. Ama sonunda odadaki hüzünlü gorile hitap etti ve bu benim tüm çiğ ve ağlamaklı kısımlarıma sürtünüyor. "Neye, John?"

"Seni güldürmeye çalışıyordum, kapıyı bana açman için dikkatini dağıtmaya çalışıyordum."

"Şey," diye itiraf ediyorum, "güldüm ama daha çok inanmadığım için güldüm. Ve kapı açık. Yani teknik olarak yapmak istediğin şeyi başardın."

"Yaptım. Ama bu yeterli değil."

"Hayır." Elim kapı kolunun soğuk çeliğine karşı kaygan ve nemli. "Ne istiyorsun?"

Bakışları yüzümde geziniyor, acının ve temkinliliğin her çizgisini alıyor.
"Seninle konuşmak için."

Brenna'nın arkamda bir yerde olduğu aklıma geliyor ama geriye dönüp baktığımda oturma odasının boş olduğunu görüyorum. Bunu onun alanına taşımak istemiyorum.

"Hadi yürüyüşe çıkalım," diyorum John'a. Gergin bir şekilde başını sallıyor ve ben ayakkabılarımı ve anahtarlarımı bulana kadar bekliyor.

Güneş gözlüklerimi takarken ellerim titriyor. Muhtemelen korkakça bir hareket ama kendimi olabildiğince korumam gerekiyor ve John beni okumakta çok iyi. Dışarı çıkarken bana acılı ama anlayışlı bir gülümseme veriyor, ikimiz de sessiz ve birbirimizden yeterince uzakta duruyoruz, böylece istemeden temas olmuyor. Tüm o rahatlık ve doğal olarak yakınlaşma şeklimiz artık yok. Ondan hiç haber alamadığım zamankinden daha çok acı veriyor.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JOHN

Stella'ya bakmaktan kendimi alamıyorum. Kar fırtınasının içinden geçtikten sonra zengin, sıcak kakao gibi. Bunaltıcı bir performanstan sonra buz gibi bira gibi. Muhteşem gün batımı saçlarının kıvrımlarından çillerinin dağınık takımyıldızına kadar her santimi beni büyülüyor. Saatlerce o minik tarçın noktalarını haritaladım, geceleri kanepeye kıvrılıp parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdirdim, beni güldüren şeyler anlatırken onu okşamaktan mutluluk duydum.

Onun gösterişli yürüyüşü beni gülümsemeye zorluyor; sadece Stella hem kararlı bir yürüyüş hem de kalçaların ve kışların şehvetli bir salınımı olan bir adımla yürür. Ama gergin ve dudaklarını büzmüş durumda ve bunun sorumlusunun ben olduğumu biliyorum. Tanrım, onun gülümsemesini tekrar görmek istiyorum. Hayatımın onsuz daha iyi, daha güvenli olacağını düşündüğüm için aptalın tekiydim.

Bir süre sessizce yürüdük. Garip ama umurumda değil; sadece onu içime çekiyorum.

Ona Central Park'a kadar rehberlik ettim. Büyük bir shake'i paylaşan bir çiftin yanından geçiyoruz. Onu Shake Shack'te bir arkadaşlık randevusunda gördüğüm anılar kafamı dolduruyor. O zamanlar gidici olduğumu bilmeliydim - onu başka bir erkeğe gülümserken görmek bile kalbimin göğsümün içinde dönmesine neden olmuştu ve bir

Damarlarımda saf, temel bir kıskançlık düğümü dolaşıyordu. Karşısında oturan o adam olmak istemiştım. Onun mutluluğunu kazanacak kişi olmak istemiştım.

Yay Köprüsü'nde durur ve kollarını korkuluklara dayayarak cam gibi göle bakar. "Yani."

Kafamda söylemek istediklerimi gözden geçirdim, Brenna'nın dairesine yürürken pratik yaptım. Ama ağzımdan çıkan planladığım şey değildi. "Sana ihtiyacım yok."

Stella tokat yemiş gibi geri çekiliyor ve ben bir adım daha yaklaşıyorum. "Bekle. Yanlış söylediim."

Bir kahkaha atıyor ve sonra güneş gözlüklerini çıkarıyor. Acı gözlerinin kenarlarını sıkılaştırıyor. "Bunu söylemenin kulağa hoş gelecek bir yolu olduğunu sanmıyorum."

"Biliyorum. Kahretsin." Parmaklarımı başımın üzerinde gezdiriyorum. "Daha önce burada olurdum, çünkü Tanrı biliyor ki seni özledim, Stells. Seni o kadar çok özledim ki sanki ellerimi ya da sesimi kaybettim. Ama önce bir şey yapmam gerekiyordu.

"Dr. Allen'ı görmeye gittim, bir şeyler konuştum ve çok düşündüm. Beni iyileştirmeyeceğin sonucuna vardım."

Stella sert gözlerle bana bakıyor, ama tek kelime etmiyor. Yürümesine on saniye kaldığını biliyorum. Onu burada tutmak için çaresizce kelimelerimi sıralıyorum. "Kimse yapamaz. Ama uzun süre kendimi kırık olarak düşündüm ve bundan nefret ettim." Kuru dudaklarımı yalayarak, kendimi ona çıplak gerçeği söylemeye zorluyorum. "Ama daha çok nefret ettiğim şey, başkalarının da beni düzeltmek istediği fikriydi."

Yüz ifadesi yumuşar. "Senin kırıldığını hiç düşünmemiştım John."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. "Yine de gurur komik bir şey. Bazen mantığı dinlemeyi reddediyor. Varlığımdaki çatlakları görür ve kendimi zayıf hissederdim. Senin kayan, güvenebileceğin kişi olmak istedim."

Titreyen bir nefesle başını çeviriyor, artık benimle yüzleşmek istemiyor. "Öyleydin."

Ta ki ben olmayana kadar. Onu kendime çekmemek için yumruklarımı sıktım. Henüz değil. "Çıldırđım ve seni ittim."

Çenesinin nazık hareketleri geriliyor. "Biliyorum."

"Bana yaptığının bu olduğunu söyledin ama ben dinlemedim." "Bunu ben de biliyorum."

Tanrım, sesi çok uzak geliyor, benimle işi bitmiş gibi.

Soğuk ellerim öyle titriyor ki onları ceplerime sokmak zorunda kalıyorum.

"Yeterli olmadığını biliyorum ama çok üzgünüm."

Gözlerini hızla kırpıştırarak gökyüzüne bakıyor ve rüzgâr saç tellerini gözlerine doğru savuruyor. "Biliyorum."

"Tanrım, Stells." Onu görüş alanıma sokmak için başımı eğerek yaklaşıyorum. "'Biliyorum' demeyi kes ve-"

"Ve ne?" diye tersledi, ters ters bakarak. "Ne söylemem gerekiyor ki daha iyi hissediyor musun?"

Haklı olduğunu düşünerek dehşete kapıldım. Omuzlarım çöküyor. "Bunu hak ediyorum. Bunu ve daha fazlasını." Yavaşça uzanıyorum ve gözlerinin üzerinden sarkan bir tutam saçını nazıkçe geriye atıyorum. O gözleri görmeye ihtiyacım var; onlar benim dünyamı tutuyor. "Seni seviyorum."

Sözlerimin etkisiyle gözle görülür bir şekilde irkiliyor ve bana profilini göstererek başka tarafa bakıyor. Şu anda çok küçük görünüyor, ince kristal gibi narin. Bu garip, çünkü Stella bana her zaman durdurulamaz görünmüştür. Onun gücü, onun ışığı - dünyayı ele geçirebilir ve ona sahip olabilir. O bana sahip.

Kendimi ona dokunmaktan alıkoyamıyorum; saçlarının uçlarına, çenesinin tatlı kenarına. "Ama bu yeterli değil, değil mi?"

"Hayır." Kelime bir taş gibi düşer.

Ben hiç reddedilmedim. Stella sadece reddedildi.

Ellerimi tekrar ceplerime soktum ve konuşmaya devam ettim. "Kelimeler ağzımdan çıktığı anda pişman oldum, onları geri almak istedim. Ama yapmadım, yapamadım. Bazen kendi kafamdan çıkmak çok zor oluyor."

"John..." Konuşacakmış gibi derin, kararsız bir nefes alıyor ama sonra aniden duruyor. İnci gibi beyaz dişleri alt dudağına gömülüyor. Tekrar konuştuğunda sesi temkinli. "Neden buradayım?"

Bir ömür boyu kaçamaklar onu etkilememi söylüyor. Dudaklarımda bir gülümseme oluşmaya çalışıyor ama çiçek açmasına izin vermiyorum. gerginim ve onun acısını dindiremeyeceğimden ya da anlamasını sağlayamayacağımdan endişeleniyorum ama o dürüstlüğü hak ediyor.

"Beni düzeltmene ihtiyacım yok, Stella. Sana başka her şey için ihtiyacım var. Gülümsemene, kahkahalarına ihtiyacım var. En iyi arkadaşım, sevgilim, her şeyim olmana ihtiyacım var. Seninle ilgilenmeye, tenine dokunmaya, sana yemek yapmaya, ihtiyacın olduğunda sana zevk vermeye ihtiyacım var."

Eğiliyorum, duygularım boğazımı tıkıyor. "Sen benim başıma gelen en iyi şeysin ve hayatımın geri kalanını senin de başına gelen en iyi şey olmaya çalışarak geçirmekten mutluluk duyarım."

Konuşmam arka plandan gelen çocuk kahkahaları ve uzaktan gelen bir korna sesiyle sona eriyor. Stella bana göz kırıyor, gözleri cam gibi, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış.

"John..." Sesi bir an için kesiliyor. "Tek istediğim buydu. Ben de seninle ilgilenmek istedim, zayıf ya da dağılmış olduğumu düşündüğüm için değil, seni sevdiğim ve seni bu şekilde şımartmak istediğim için."

Kalbim göğsümde ters dönüyor, vücudumdan dışarı fırlamakla tehdit ediyor. "Düğme..." Ona uzanıyorum ama o bir adım geri çekilip elini kaldırıyor.

"Güvenmek benim için çok zor," diyor. "Senden önce bunu hiç yapamamıştım. Ve sonra sen gidiyorsun ve..." Bir damla gözyaşı serbest kalıyor ve sanki kırılganlık gösterdiğine kızmış gibi sertçe nefes alıyor. "Bir daha yapmayacağın ne malum?"

"Yapmayacağım," diyorum hemen.

Bir gözyaşı daha kaçır. "Ama nereden biliyorsun? Panikledin ve ilk içgüdün beni bir kenara atmak oldu. Bu riski nasıl alabilirim?"

Tanrım. Cevabım yok; sadece yapmayacağımı biliyorum. Başka şekillerde batırabilirim ama onu terk etmeyeceğim. Bırakamam. Ama bu Stella için işe yaramaz. Gözlerimin arkasında ve göğsümün çukurunda basınç oluşuyor. Yumruklarımı ceplerimin derinliklerine sokuyorum. "Kalman için ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Başını sallıyor, gözyaşları pürüzsüz yanaklarından özgürce süzülüyor. "Söyleyebileceğin bir şey var mı bilmiyorum."

Birbirimize bakıyoruz ve aramızdaki boşluğun büyüdüğünü hissediyorum. Daha önce incitmiş miydim? Bu daha kötü. Bu derimi kesiyor ve umudumu kırıyor. Stella'nın kaybını atlatamayacağım.

Başını bir kez daha sallayarak dönüyor ve gidiyor. Boğazım sıkıca kapalı, onun uzaklaşmasını izliyorum. Kalbim attığı her adımda "hayır, hayır, hayır" diye bağılıyor ama ben kıpırdayamıyorum. Gitmesine izin mi vermeliyim, onu rahat mı bırakmalıyım, yoksa onun için savaşmalı, yalvarmalı mıyım, bilmiyorum...

Duruyor ve benim nefesim de onunla birlikte kesiliyor. Yavaşça arkasını döndü. Ağlamaktan yüzü kızarmış ve lekelenmiş bir halde, geniş ve acılı gözlerle bana bakıyor. "Biliyor musun," diyor kırık bir sesle, "Maddy bana kocasıyla ilgili bir hikâye anlattı. Onu reddetmiş, anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, çünkü görmüyorum. Ama o konuşmaya devam ediyor.

"Her gece onu aradığını söyledi. Ona tek bir soru sorarmış. Buna değer miydi? Onsuz olmak," diye açıklıyor Stella. "Buna değer miydi?"

Artık Maddy hakkında konuşmuyor.

Boğazımı temizliyorum ama sesim hâlâ kalın bir törpü gibi. " miydi?"

"Nasıl yalnız kalınacağını biliyorum," diyor. "Bunu hayatımın yarısından fazlasında yaptım. Yine yapabilirim."

Göz kapaklarımın arkasındaki yanma büyüyor ve kaşınıyor. Dişlerimi sıkıyor, her şeyi içimde tutmaya çalışıyorum. "Yapabileceğini biliyorum. Sen... sen çok güçlüsün."

Yüz ifadesi buruşuyor. "Ben değilim." Ve sonra bana doğru adım atıyor, neredeyse bir koşu. Ben daha bir bana çarptı ve

Nefes al. Kolları boynuma dolanıyor. Onu sıkıca kavrayıp yüzümü saçlarının ipeksi kıvrımlarına gömmeden önce boğuk bir ses çıkarıyorum.

Titriyorum. Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyor. Onları durduramıyorum. Stella beni tutuyor, sıkıca sarılıyor.

"Yanlış soruyu sordu," diyor, sesi göğsümün çukurunda boğuklaşıyor.

"Doğru soru neydi?" Saçlarına doğru soruyorum, çünkü gitmesine izin vermeye niyetim yok.

Stella dudaklarını göğsüme bastırıyor. "Seninle birlikte olmak, sonunda seni kaybetme korkusuyla yaşamaya değer mi?"

"Beni kaybetmeyeceksin. Kaybetmeyeceksin." Kendime engel olamadığım için gözünün nemli köşesini bir kez öpüyorum ve gözyaşlarının tadını alıyorum. "Sana mükemmellik sözü veremem. Bazen huysuz bir piç oluyorum. Kötü günlerim olacak. Ama sensiz yaşamayı denedim ve bu hayatımın en kötü duygusuydu. Sen benim bir parçamsın, Stella." Yumruğum hâlâ boşluk ve eksiklik hissi veren göğsüme çarpıyor. "Sen burada yaşıyorsun. Her zaman."

Sonra arkasına yaslanıyor ve elleriyle çenemi kavıyor, ben onunkileri silerken o da başparmaklarıyla yanaklarımı siliyor. "Mükemmellik bir efsane. Ben uzaktan yakından mükemmel değilim. Birini seviyorsan, kusurlarını da kabul etmeye istekli olmalısın. Tam uzaklaşıyordum ki senin de nasıl güveneceğini bilmediğini fark ettim. Yine de buradasın, tekrar denemek istiyorsun."

"Seviyorum." Alnım onunkine yaslanıyor. "O zaman buna değer mi?"

Gülümsemesi titrek. "Beni iyi dinle John Blackwood, çünkü bir iltifatı kabul etmenin senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Gücümden mi bahsediyorsun? Sen tanıdığım en güçlü insansın. Hayatta kalan birisin. Her gün daha iyi bir hayat için savaşıyorsun. Sana hayranım. Sana tapıyorum. En başından beri. Korkudan kurtulmak kolay değildir. Ama senin için? Senin yanında savaşıyor olacağım ve bir gün bile pişmanlık duymayacağım."

Konuşamıyorum. Sadece onu kendime çekip sarılabiliyorum. Nefesinin altında usulca mırıldanıyor, titreyen sırtımda daireler çiziyor, ta ki ben

Sakin. "Teşekkür ederim," diyorum sesimi bulabildiğimde. "Bana güvendiğin için. Bana aşık olduğun için. Söz veriyorum Stella, seni yakalamak için her zaman orada olacağım."

Sesi bir şarkı gibi içime işliyor. "Beni çoktan yakaladın. Nane şekerimi çaldığın anda yakaladın."

Bir kolumu onun omuzlarına atıp köprüden çıkarken sırtıyorum. "Hadi ama Button, ikimiz de hırsızın sen olduğunu biliyoruz."

"! Darphane'ye gideceğimi biliyordun." "Peki ya öpücük?"

Pembeleşiyor. "Ah, şey. Ama, yani, seni gördün mü? Nasıl karşı koyabilirdim ki?"

Kahkahalarım parkta çınlıyor ve Stella'yı kucağıma alıyorum, bir zamanlar su birikintisinin üzerinden geçerken yaptığım gibi onu taşıyorum. "Seni seviyorum, Stella Grey."

O dinleniyor onu Kafa üzerinde benim Omuz. "I Aşk sen çok, John-Jax Blackwood."

OceanofPDF.com

EPILOG

STELLA

ŞİMDİ SONBAHAR, New York'ta en sevdiğim zaman. Hava gevrek ve serin, caddelerden aşağıya doğru akan sert esintilerde ara sıra kavrulmuş kestane kokusu taşıyor. Yapraklar turuncu ve altın rengini almış ama Central Park'ı kaplayan geniş çimler hala zümrüt yeşili. Gerçi artık o çimleri pek göremiyorsunuz. İnsanlar çimenleri kaplamış, dalgalı bir insan yığını, hepsi de solan gökyüzünün altında kurulan sahneye bakıyor.

Kalabalık John'u öldürün diye slogan atmaya başlar. John, Killian, Whip ve Rye sahneye koşarak çıkıp onlara el sallarken tezahürat bir kükremeye dönüşür.

John gitarını kafasına geçiriyor ve mikrofonun başına geçiyor. Tanrım, adamım sahnede çok seksi, çalımlı kalçası ve muzip gülümsemesiyle. Giydiği zeytin yeşili tişört yağsız kaslarını sarıyor ve mikrofonu kavradığında pazuları şişiyor. Yemin ederim, seyircilerin yarısı sahnenin arkasına kurulan dev ekranda hayattan daha büyük gösterilen bu görüntü karşısında çılgına dönüyor. O anda, Jax Blackwood oluyor.

Jax'in gülümsemesi büyür ve seyircilerden biri ona olan sonsuz aşkını haykırır. Zengin sesi parkın üzerinde yankılanıyor. "Merhaba, New York Şehri!" Daha fazla çığlık. Biraz sakinleşene kadar duraklar. "Bu gece özel.

Bu gece kaybettiğimiz güzeller ve sessizlik içinde acı çeken tüm güzeller için."

Birkaç kişi ıslık çalıyor ama ortalık o kadar sessiz ki Jax'in sesindeki sert duyguyu duyabiliyorsunuz. "Bu gece sesimizi, konu ruh sağlığı olduğunda dünyanın artık sessiz kalmak zorunda olmadığını bilmesini sağlamak için yükseltiyoruz. Sevileceklerini bilmelerini sağlamak için."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve bir elimi göğsüme bastırıyorum. Aylardır üzerinde çalıştığım Kill John ile ilk projem bu konserin yardımcı olmaktı. Düzinelerce sanatçı, ruh sağlığı ve intiharı önleme konusunda farkındalık yaratmak için performans sergilemek üzere zamanlarını bağışladı. İlk olarak Kill John çıkacak ve çoğunlukla hepimizin kaybettiği idollerin şarkılarını söyleyecek.

Killian çalmaya başladığında ağır bir gitar riff'i havayı yarararak geçer; Whip ve Rye da ona katılır. Kalabalık çılgına döner. Jax, Nirvana'nın "Drain You" şarkısını söylemeye başlıyor. Duygusal ya da tatlı bir şarkı değil ama Jax Cobain'in en sevdiği şarkılardan biri olduğunu söyledi, bu yüzden Kill John da bu şarkıyı seçti.

Yine de Nirvana gibi değiller. Sesleri kendileri gibi, kendi tarzlarında mükemmel. Dans ediyorum, adamımın mikrofona doğru eğilmesini izliyorum, aynı anda hem güçle sıkı hem de güvenle gevşek. Şarkı biter bitmez Killian ve Jax Soundgarden'ın "Fell On Black Days" şarkısında düet yapmaya başlıyor.

Onları birlikte izlemeyi, birbirlerinden beslenmelerini ve geri çekilip Rye ya da Whip'e vermelerini seviyorum. Bu adamlar kusursuz bir makine ama yine de içlerinde çiğ bir coşku var. Orada tam bir neşe hissettiklerini biliyorum ve bu bulaşıcı.

"Apathy" ve daha yeni bir şarkıları olan "Rush Love "ı enerjileri geceyi aydınlatıyor. Sonra Jax, terli ve artık muhteşem bir şekilde gömleksiz, gitarını bırakıyor ve mikrofonunu ayarlıyor. "Bu gece pek çok klasik dinleyeceksiniz. Bu biraz farklı. Benim için özel biri için." Her nasılsa, gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana bir gülümseme veriyor, benden başka kimseye ait olmayan o gizli gülümseme. "Stella için, 'Tüm sonuçsuz arayışlarımın çözümü'."

Kalbim göğsümde ters dönüyor ve ona bir öpücük gönderiyorum.

Killian yine de eğilir ve gülerek sorar, "Bunu yapmak emin misin? İşler her zaman beklendiği gibi gitmiyor, dostum."

Whip davuluyla "da-dum-dum" diye bir ses çıkarır. Seyirciler gülüyor. Her Kill John hayranı, Killian'ın bir zamanlar Prince'in "Darling Nikki" şarkısını Libby'ye ithaf ettiğini ve şarkının içeriğinin tam olarak vermek istediği mesaj olmadığını fark etmediğini bilir.

Jax, Killian'a sırtıyor. "Senin aksine ben şarkı sözlerine dikkat ediyorum." Bana bakıyor, kalbi gözlerinde, sonra dikkatini kalabalığa çeviriyor. "Umarım bu şarkıyı bana yardım edecek ve birlikte söyleyecek kadar biliyorsunuzdur."

Şakalaşmalarına rağmen, grup bunu açıkça planlamış. Rye klavyeye geçiyor ve hep birlikte başlıyorlar. Şarkıyı anlamam birkaç nota alıyor ama anladığımda genişçe gülümsüyorum, gözlerim doluyor. Brenna yanıma yaklaşıyor ve mutlu bir sırıtışla omzumu dürtüyor.

Jax, Peter Gabriel'in "In Your Eyes" şarkısını söylüyor. Sesi duygu yüklü, bakışları çoğunlukla benim üzerimde. Kalabalık da onunla birlikte şarkı söylüyor, binlerce ses bir ağızdan yükseliyor. Tüylerim diken diken oluyor ve o anda Jax için o sahnede olmanın ne anlama geldiğini, ruhunu nasıl beslediğini ve dünyaya nasıl geri verdiğini anlıyorum. Ben de şarkı söylüyorum, sözcüklere karşılık veriyorum, onları tüm benliğimle anlamlandırıyorum.

İşleri biter bitmez Jax koşarak sahneden iniyor ve giderken tezahürat yapan hayranlarına el sallayarak teşekkür ediyor. Sanki bunca zamandır nerede olduğumu biliyormuş gibi hiç tereddüt etmeden bana doğru yöneldi. Ter içindeydi ve canlılıkla parlıyordu, gülümsüyordu ve ben de kendimi onun kollarına atıyordum. "Seni seviyorum."

Beni ayağımdan kaldırıyor, yere bırakmadan önce sıkıca sarılıyor. "Ben de seni seviyorum, Stella Button."

"Seninle gurur duyuyorum" diyorum, yanağını, dudaklarını, çenesini öpüyorum. Kıkırdıyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Bu seni tahrik etti, değil mi?"

"Kesinlikle," diye fısıldıyorum kulağına, utanmadan, gerilmesine bayılıyorum, sonra elini popomu avuçlamak için aşağı indiriyor. "Ne zaman gidebiliriz?"

"Saatlerce olmaz," diyor küçük bir iniltiyle. Ama bekleyebilirim. Onun için, ne kadar sürerse sürsün, ne kadar zamana ihtiyacı olursa olsun bekleyeceğim - çünkü o her zaman buna değer.

Ertesi gün, John beni evden dışarı çıkardı. Beni bir yere götürüyor ama yerini söylemiyor.

"Küçük bir ipucu bile mi yok?" Asansörle onun çatı katından aşağı inerken soruyorum. Hâlâ Brenna ile yaşıyorum ama zamanımın çoğunu John'un evinde geçiriyorum. İkimiz de birlikte yaşamaya başlamayı konuşmadık, ama aramızdaki bu son, sessiz engel havada asılı duruyor gibi.

Beni neyin geri tuttuğunu bile bilmiyorum, sadece küçük bir parçamın etrafında hala koruyucu bir duvar var. Sanırım John bunun farkında ama bu konuda hiçbir şey söylemiyor; sadece her gün kendini tamamen veriyor. Ve bu beni daha da kötü hissettiriyor çünkü onu her geçen gün daha çok seviyorum.

Sokakta John bir taksi çeviriyor ve ona Murray Hill'de bir adres veriyor; ağaçlarla çevrili sokakları ve tuğladan yapılmış yüksek binalarıyla devasa eski kahverengi taşların bulunduğu bir bölge. Yine de pek dikkat etmiyorum. Tüm varlığım yanımdaki adama odaklanmış durumda.

Vücudunun sıcaklığını ve pürüzsüz tenini açıkta kalan tüm yanlarım boyunca hissediyorum. Tanıdık baharatlı kokusu sık sık burnumu okşuyor, eğilip yüzümü boynunun kıvrımına bastırmak için can atmama neden oluyor. Onun o noktasını seviyorum. Onu oradan öptüğümde ürpereceğini, sonra göğsünün altından homurdanacağını ve beni kendine çekeceğini bilmeyi seviyorum.

Taksi iki tuğla ev arasına sıkışmış büyük, dantelli, ferforje bir kapının önünde duruyor. John bana küçük bir gülümseme veriyor ve bir anahtar çıkarıyor. Kapının ardında ağaçlar ve saksı bitkileriyle kaplı uzun bir geçit var.

John kapıyı açıp geri içeri girmeme izin verirken, "Burası eski bir sokak," diyor. Sanki zamanda geriye, on dokuzuncu yüzyıla adım atmış gibiyim. Güneşin aydınlattığı alanın neredeyse sessiz bir havası var. İki kat boyunca uzanan büyük kemerli pencerelere sahip kırmızı tuğlalı evler her iki tarafı oluşturuyor.

"Tamamen özel bir yer." John, kenarlarından sarmaşıklar yükselen kapkara bir kapının önünde duruyor. "Şehrin içine sıkışmış başka bir dünya."

Gaz lambaları kapıyı çevreliyor, sessizlikte titriyor ve tıslıyor.

"Burası çok güzel." Neden burada olduğumuza dair hiçbir fikrim yok ama John'da da buranın anahtarı var. Kapıyı açmadan önce derin bir nefes alıyor, sanki kendini desteklemesi gerekiyormuş gibi ve elini tutma isteği duyuyorum.

İçerisi ışıkla dolu, duvarlar kremsi beyaz sıvalı ve devasa oniks çerçeveli pencerelere sahip. Yıpranmış ahşap zemin, üzerinde yürüdüğümüzde hafif bir gıcırtı çıkarıyor ve mekâna bir tarih hissi veriyor. İçerisi boş ve adımlarımız yüksek tavanların altından boş geliyor.

"Dört kat var," diyor John, beni siyah mermer şömineli büyük bir oturma odasına götürürken. "Burada bir kütüphane var."

Bir emlakçının verimliliğiyle özellikleri işaret ediyor ve ben gülümsüyorum. "Bu tur da neyin nesi? Burayı satın almayı mı düşünüyorsun?"

John büyük kemerli pencerenin yanında durur ve güneş ışığı uzun boylu gövdesinin üzerine dökülür. "Pek sayılmaz. Gel hadi. Dahası da var."

Bana ceviz ağacından kitap rafları ve elmas camlı büyük bir pencereyle kaplı daha küçük bir oda gösteriyor. Sanki kendine engel olamıyormuş gibi elimi tutuyor. Eli sıcak ama hafif nemli ve aslında gergin olduğunu biliyorum. Beni yumuşak bir parlaklıkta honlanmış yumuşak ahşaptan yapılmış geniş dairesel bir merdivene götürürken parmaklarını nazikçe sıkıyorum.

Üst katta başka bir yaşam alanı ve mutfak bulunmaktadır. Daha fazla ışık alan eğimli pencerelerden oluşan yarım bir çatı var. Burada birisi eski kahverengi deri bir chesterfield kanepesi ve hırpalanmış ahşap bir sehpa bırakmış. Bana arkaya doğru sıkışmış küçük bir yatak odası gösteriliyor ve sonra tekrar yukarı çıkıyoruz.

Üç büyük yatak odası ve üç banyoya ev sahipliği yapan başka bir kat. Kafesli bir çatı terası var ancak geri kalanı oldukça çıplak.

John ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar ve etrafta dolaşır. "Birkaç saksı bitkisi ve belki kafesin üzerine biraz begonvil ya da salkım söğüt ve kendi vahana sahip olursun."

"Şehirdeki çoğu insanın aldığından daha fazla," diyorum tarafsızca. Burayı satın almıyor, o zaman neden bana gösteriyor?

"Doğru." Kaldırım taşlarından birine eleştirel bir gözle bakıyor ve kayıp bir çakıl taşını kenara fırlatıyor. "Ama ben her zaman bir yerin karakterinin daha önemli olduğunu düşünmüşümdür."

"Tabii ki öyle." Açıkçası, o kadar tuhaf davranıyor ki, sinirlerim bozuluyor.

Elimi tekrar tutarak beni oturma alanına götürüyor ve sonra bırakıyor, sadece döşeme tahtalarında volta atmaya devam ediyor. Bir dakika boyunca onu izliyorum, içimdeki kafa karışıklığı artıyor.

"mi? Yoksa ikinci bir görüş mü almak istedin?" Etrafa bir göz attım. Şehir evi rahat ama aydınlık ve insanın içinde kaybolacağı kadar büyük değil. Bir kalıcılık hissi var. "Çok güzel. Ev gibi."

Bana dikkatle bakıyor. "Böyle düşünmene sevindim."

Yeşil gözlerindeki o yumuşak, neredeyse umut dolu bakışı anlamayarak, "Yani satın alıyorsun," diye karşı çıktım. "Almalısın. Mükemmel bir yer. İhtiyacın olan tüm mahremiyete sahip ama bir ev gibi hissettiriyor."

John pencereden uzaklaşır. "Satın aldım. Ama kendim için değil. Senin için aldım."

"Ben mi?" Ona baktım. Bunu yanlış duymuş olmalıyım. "Bilmiyorum... Benim için mi aldın?"

"Evet, sen." Dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılıyor. "Bu ev senin, Button. Eğer beğenirsen tabii."

"Ben... Sen..." Bir nefes üfledim. "Bana bir ev alamazsın, John!"

Çenesini kaldırdı, yüz ifadesi kararlıydı. Bu, uzun zaman önce onunla merdiven sahanlığında karşılaştığım ve beni takip ettiği konusunda ısrar ettiğim günkü bakışıyla aynı. Ona aşık olmaya başladığım gün. "Ama ben yaptım. Bu senin."

"Senden bir ev kabul edemem." Sesim boş duvarlarda yankılanıyor, biraz paniklemiş ve tamamen şok olmuş gibiyim. "Bu çok fazla. Tanrı aşkına, bu lanet olası bir ev." Herhangi bir ev değil. New York'ta lanet olası bir şehir evi. Özel bir sokakta. Buranın muhtemelen on milyon dolara mal olduğunu bilmek için emlakçı olmaya gerek yok.

On milyon. Başım hafifliyor. Deri koltuğa uzanıp derin nefes alma alıştırmaları yapıyorum.

John yavaşça yaklaşırken omuz silkiyor. "Stella, ben bir rock yıldızıyım. Düşünmeden satın almalarımız ve büyük jestlerimizle tanınırsınız."

"Evet, ama ben bu jesti istemiyorum." Kısaca gülüyorum. "Ben de bana gönderdiğin couture elbisenin çok fazla olduğunu düşünüyordum."

Sonra gülümsüyor, geniş ve pişmanlık duymayan bir şekilde. "O elbisenin içinde çok seksi görünüyorsun."

"Ben ev giyemem." Başım dönüyor. "Tanrım, John. Bir ev mi? Bana hediye almama ihtiyacım yok. Sadece seni istiyorum. Tek ihtiyacım olan sensin."

Gülümsemesi azalıyor ve yanımda diz çöküyor. "Hey, korkma."

"Bana hayatım boyunca asla ödeyemeyeceğim hediyeler verirken biraz zor."

Nazikçe, büyük elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bir hediyeğin amacı, onu geri ödemek zorunda olmamanızdır."

"John... Bir ev mi?"

Dudakları titriyor ve suratını asmamak için mücadele ettiğini biliyorum. "Normal insanlar için birini elde etmenin tuhaf bir şey olduğunu anlıyorum. Ama ikimiz de normal olmadığımızı biliyoruz. Alan kodu içinde hiçbir yerde

normal." Elimi sıktı. "Beni param için istemediğini biliyorum. Mesele o değil. Bu eve sahip olmanı istiyorum."

"Ama neden?"

Bir an için şaka mı yaptığımı yoksa hiçbir şey bilmediğimi anlamaya çalışır gibi yüzümü inceliyor. "Çünkü sen her zaman bir ev istedin. Bana söylediğin buydu. Hatırladın mı? 'Küçük bir sokakta, özel ama her şeye yakın bir ev. Karakteri ve cazibesi olan eski bir ev, domates ve çiçek ekebileceğim bir çatı bahçesi ve güneşi içime çekebileceğim bir ev'."

Oh, Tanrım. Öyle demiştim.

"Burası..." diye bir kolunu odaya doğru uzatıyor, "senin evin olabilir. Kaybetme konusunda asla endişelenmene gerek yok çünkü tamamen senin. Tüm vergi ödemelerini ipoteye ekledim, bu da doğrudan bana gidiyor. Artık güvendesin, Stells. Her zaman."

Oh. Cehennem.

Saçları düz durmayı reddediyor, bunun yerine başının tepesi boyunca vahşi açılarla uzanıyor. Avucumu bir tanesinin üzerinde gezdiriyorum ve gözlerini kapatıyor, yavaşça kırıştırtıyor, tüm vücudu dokunuşa doğru eğiliyor.

"Peki," diyorum, pek de kararlı olmayan bir sesle, "bu ev seninle mi geliyor?"

Tamamen hareketsiz kalıyor. Yeşim yeşili gözleri benimkileri tutuyor, hiçbir şey ele vermiyor. "Hayır. Bu senin. Bağlanmak yok."

"Peki ya içinde olmanı istersem?"

Daha önce hareketsiz olduğunu mu düşünmüştüm? Şimdi donmuş, gergin ve bakıyor. Konuşmadan önce dudaklarını yalıyor. "O zaman beni kabul ettiğin sürece burada seninle olacağım."

"Yani, oldukça büyük bir ev." Parmaklarım sırf ona dokunmanın keyfi için saçlarını tarıyor. "Tüm bu alanı tek başıma kullanmam mümkün değil."

Vücudu yavaşça gevşiyor ve benimkine doğru eğiliyor. "Muhtemelen odalardan birini çalışma alanına dönüştürebilirim."

İkimiz de sanki boş konuşuyormuşuz gibi hafifçe konuşuyoruz. Ama öyle değil.

"Yapabilirsin." Kulağının kabuğunu izliyorum, titremesine bayılıyorum. "Ama ya bebek istersem?"

Gözlerine daha önce görmediğim bir ışık geliyor. Özgür, parlak ve güzel. "O zaman Stella Button, o bebekleri yapmana yardım etmek benim için bir onurdur."

Sırıtmama engel olamıyorum. "Bunu gerçekten istiyor musun? Çocuk mu? Aile hayatı?"

Şu anda bunu istediğimden bile emin değilim. Ama bizim hakkımızda, gelecek hakkında ne düşündüğünü bilmek zorundayım. Korkmuş görünmüyor. Mutlu ve umutlu görünüyor.

John ellerini kalçalarımın gezdiriyor ve kalçalarımı tutuyor. "Seninle her şeyi istiyorum, Stells. Her şeyi ve her şeyi. Çocuk istiyorsan, çocuk yaparız. Eğer istemezsen, o zaman birbirimize yalnız sahip oluruz. Önemli olan birlikte olmamız." Kavrışı sıkılaşıyor. "Benim hayalim bu. Sen ve ben. Bana huzur veren şey bu."

Gözlerimden sıcak yaşlar akıyor ve yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken John onları parmaklarıyla uzaklaştırıyor. Onun yanında berbat durumdayım.

"Bunu ben de istiyorum," diyorum. "Bana bir ev almak, biraz şok edici olsa da güzel bir jest."

Alçak sesle ve yumuşak bir şekilde gülüyor, sadece şimdi birazcık üzgün görünüyor.

Daha yakına eğilip çenesine dokunuyorum. "Ama sen yanımda değilsen burası bir ev değil."

John alnını benimkine bastırıyor. "Seni seviyorum Stella. Bu hayatı sensiz geçirmek istemiyorum. Lütfen buna inan. Lütfen daha iyisini yapmaya çalışacağıma inan. Deneyeceğim."

Onu sessizce öpüyorum. Bu yumuşak bir öpücük, dudakların dudaklara bastırılması, ama John boğazının derinliklerinde inliyor ve devralıyor, ağzı benimkinin üzerinde açılırken beni yerinde tutmak için boynumun arkasını kavırıyor. Nasıl olduğunu asla atlatılabileceğimi sanmıyorum.

Onu öpmek ne güzel. Vücudumda hissettiğim içgüdüsel yumruk hala nefesimi kesiyor.

John son bir öpücükle yanaklarımı kavırıyor ve bakışlarıyla gözlerimi buluşturuyor, gözleri şefkatli ve kocaman. "Her şey yoluna girecek."

Bu bir soru değil ama de cevap veriyorum. "Tabii ki öyleyiz. Sonsuza kadar öyle kalacağız."

OceanofPDF.com

!

FALL'u okuduğunuz için teŖekkürler!

Yorumlar diğer okuyucuların kitapları bulmasına yardımcı olur. *FALL*'u beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün.

Bu yerlerde takılmayı seviyorum: [Callihan's VIP Lounge](#), [The Locker Room](#), [Kristen Callihan FB yazar sayfası](#) ve [Twitter](#)

Herkesten önce ön gösterimleri almak ister misiniz? Ya da bir sonraki kitabımın ne zaman çıkacağını bilmek? Bültenime BURADAN kaydolun ve özel alıntılar, haberler ve yayın bilgileri alın.

[OceanofPDF.com](#)

TEŞEKKÜRLER

için Jennifer Sommersby Young'a, duyarlılık-beta okuma için Sahara Hoshi'ye, duyarlılık ve redaksiyon için Melinda Utendorf'a çok teşekkürler. Onların çabaları ve geri bildirimleri bu kitabı kesinlikle daha iyi hale getirdi.

Danielle Sanchez'e müthiş halkla ilişkiler koordinasyonu ve becerileri için her zamanki gibi çok teşekkür ederiz.

En önemlisi, bu kitap için sonsuza kadar beklediğini bildiğim tüm hayranlarım. Sizi hak etmiyorum ama hepinizi çok seviyorum.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Kristen Callihan New York Times ve USA Today çöksatan yazandır. Bir RITA ödülü ve iki RT Reviewer's Choice ödülü kazanmıştır. Romanları Publisher's Weekly ve Library Journal'dan yıldızlı eleştiriler almış ve birçok eleştirmen tarafından en iyi seçilmiştir. İlk kitabı FIRELIGHT RT Magazine'den Mükemmellik Mührü almış, Library Journal tarafından yılın en iyi kitabı, Publisher's Weekly tarafından Bahar 2012'nin en iyi kitabı ve ALA RUSA tarafından 2012'nin en iyi romantik kitabı seçilmiştir.

Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor.

Kristen'ı tanımak için

www.kristencallihan.com

Kristen.Callihan@aol.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

